

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

CHRISTINA LAUREN

"A hypersexy sophisticated romance that perfectly captures
the hunger, thrill, and doubt of young, modern love."

—*Kirkus Reviews on Wicked Sexy Liar*

ROOMIES

için övgü *New York Times* ve 1 numaralı uluslararası çok satan yazar

CHRISTINA LAUREN

"Christina Lauren, seksi ve tatlı şeyler aradığımda ilk başvurduğum yazar."

—Jennifer L. Armentrout, #1 *New York Times* en çok satan yazar

"Çılgın, komik, şaşırtıcı derecede gerçekçi ve dokunaklı bir macera. . . En taze, en komik ve duygusal açıdan en özgün erotik aşk romanlarından biri."

—*RT Kitap İncelemeleri* Açık *tatlı pis çocuk* (Romantik Zamanlar 2014 Yılın Kitabı)

"Gerçekten yirmi birinci yüzyıl için bir romans. Kız gücünden yararlanan okuyucular için akıllı, seksi bir aşk hikayesi."

—*Kirkus Yorumları* (yıldızlı inceleme) üzerinde *Seninle Çıkmak / Senden Nefret Etmek*

"Lezzetli buharlı."

—*Haftalık eğlence* Açık *güzel piç*

"Akıllı, seksi, Ve feminist, *flört* *Sen / Nefret* *Sen* irade çağdaş romantizm hayranlarını memnun edin.

—*Raf Farkındalığı*

"Hiç kimse Christina Lauren gibi ateşli çağdaş romantizm yapmıyor."

—*Kitap Tutarlı*

"Kalbinizi alıp asla bırakmayacak, ustalıkla çizilmiş karakterlerle, sizi ağlatan mizahla ve alışılmışın dışında, parmaklarınızı kıvıran kimyayla dolu. *Karanlık Vahşi Gece* kesinlikle unutulmaz. Bu en iyi haliyle çağdaş

romantizm!”

—Sarah J. Maas, *yazarıcam taht*

“Akıllı, seksi ve tatmin edici. . . bir aşk klasiği olmaya aday.”

—Tara Beni Suegüzel *piç*

“[Christina Lauren] sahip olmak
Benim gitmek için seksi,
romantizm.

hızlı haline gelmek
dürüst çağdaş erotik

—*Kahramanlar ve Kalp
Kıranlar*

“Komik, feminist ve harika bir modern aşk örneği. . . Evie harika ve tarihe okuduğum en iyi kadın kahramanlardan biri olarak geçecek.”

—*Akıllı Kaltaklar, Değersiz Kitaplar Açık Seninle Çıkmak
/ Senden Nefret Etmek*

“Akıllı ve seksi. . . Lola, Oliver kadar harika birinin (oldukça harika biri) onu seveceğine inanamıyor ve Lauren onun güvensizliklerini, pek çok kişiyi derinden etkileyecek güçlü bir şekilde yakalıyor.

—*Washington post Açık Karanlık Vahşi
Gece*

“Taze, havalı ve enerjik, *kötü seksi yalancı* sayfa çeviren bir kaleci yaratmak için dünyevi seksiliği ham, dürüst diyalogla katmanlar.

—*Kitap Sayfası*

“Kızardım. Çok fazla.”

—*Bugün Amerika Açık tatlı pis
çocuk*

“Christina Lauren, büyümek, ayağa kalkmak ve aşık olmak hakkında bu hafif, eğlenceli ve gözü kara bir şekilde dürüst bağımsız romanda formunun zirvesine geri döndü.”

—*RT Kitap İncelemeleri* (en iyi seçim) *açık Seninle
Çıkmak / Senden Nefret Etmek*

“Seksi, tatlı bir hikaye hazinesi. Her kelimesini sevdim.”

—*Sylvia Gün tatlı pis çocuk*

Thank you for downloading this Simon & Schuster ebook.

Get a FREE ebook when you join our mailing list. Plus, get updates on new releases, deals, recommended reads, and more from Simon & Schuster. Click below to sign up

and see terms and

**CLICK HERE TO SIGN
UP**

Already a subscriber? Provide your email again so we can register this ebook and send you more of what you like to read. You will continue to receive exclusive offers in your inbox.

ROOMIES

CHRISTINA
LAUREN

GALLERY BOOKS

New York London Toronto Sydney New Delhi

bir

Aaile efsanesine göre, bir taksinin zemininde doğdum.

Altı kişinin en küçüğüyüm ve görünüşe göre annem "Biraz krampım var ama izin ver öğle yemeğini hazırlayayım"dan "Merhaba Holland Lina Bakker"a yaklaşık kırk dakika içinde geçti.

Bir taksiye bindiğimde aklıma gelen ilk şey hep bu olur. Pürüzsüz koltukta nasıl çaba sarf etmem gerektiğini, ihmal edilmiş milyonlarca parmak izinin ve camları ve pleksiglas bariyeri bulandıran tanımlanamayan lekelerin nasıl olduğunu ve bir taksinin zemininin nasılGerçektenbir bebeğin dünyayla tanışması için korkunç bir yer.

Uğultulu Brooklyn rüzgarını engellemek için taksi kapısını arkamdan çarparak kapattım. "Fiftieth Street istasyonu, Manhattan."

Dikiz aynasında sürücünün gözleri benimkilerle buluştu ve ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum:*Manhattan'daki metroya taksiyle gitmek ister misin? Hanımefendi, üç papele C treniyle oraya kadar gidebilirsiniz.*

"Sekizinci Cadde ve Kırk Dokuzuncu Cadde," diye ekledim, absürt olduğuma dair keskin bir farkındalık dalgası duymazdan gelerek. Eve kadar taksiye binmek yerine, şoföre beni Park Slope'tan, binamdan kabaca iki blok ötedeki Hell's Kitchen'daki bir metro durağına götürmesini söylüyorum. Özellikle güvenliği önemseddiğimden ve bu taksicinin nerede yaşadığını bilmesini istemediğimden değil.

Pazartesi, yaklaşık on bir buçuk ve Jack orada olacak. En azından öyle olmalı. Onu Ellinci'de sokak çalgı çalarken ilk gördüğümünden beri

Yaklaşık altı ay önce sokak istasyonunda, her pazartesi gecesi, çarşamba ve perşembe sabahları işten önce ve cuma öğle yemeği saatinde oradaydı. Salı gitti ve onu hafta sonu orada hiç görmedim.

Yine de benim favorim pazartesi günleri, çünkü gitarının üzerine çömelve, onu kucaklama ve baştan çıkarma şeklinde bir yoğunluk var. Tüm hafta sonu boyunca içinde hapsolmuş gibi görünen müzik, yalnızca ara sıra ayaklarının dibindeki açık gitar kutusuna düşen cep bozuk paralarının metalik yuvarlanmasıyla veya yaklaşan bir trenin uğultusuyla serbest kalıyor.

Orada olmadığı saatlerde ne yaptığını bilmiyorum. Ayrıca adının Jack olmadığından da oldukça eminim ama ona "sokak çalgıcısı" yerine başka bir adla hitap etmem gerekiyordu ve ona bir ad vermek takıntımı daha az acıklı hale getirdi.

bir nevi.

Taksici sessiz; konuşma radyosunu veya her New Yorklu'nun alıştığı diğer ahenksiz araba doldurucularını dinlemiyor bile. Gözlerimi telefonumdan ve kitaplarla ve makyaj eğitimleriyle dolu Instagram akışından, yollardaki kar ve çamur karmaşasına çevirdim. Kokteyl vızıltım umduğum kadar çabuk uçup gitmiyor gibi görünüyor ve kaldırıma yanaştığımızda ve ücreti ödediğimde, hala kanımda kaynayan baş döndürücü köpüğü var.

Daha önce sarhoşken Jack'i görmeye gelmemiştim ve bu ya korkunç ya da harika bir fikir. Sanırım hangisi olduğunu öğrenmek üzereyiz.

Merdivenlerin dibine vurarak onu gitarını akort ederken yakaladım ve birkaç adım ötede durup onu inceledim. Başı öne eğik ve merdivenlerden aşağı vuran sokak lambasının huzmesinde açık kahverengi saçları neredeyse gümüşi görünüyor.

Bizim neslimiz için uygun bir şekilde dağınık ama temiz görünüyor, bu yüzden onun güzel bir dairesi ve düzenli, iyi maaşlı bir iş olduğunu ve bunu sevdiği için yaptığını düşünmeyi seviyorum. Karşı koyamadığım türden bir saç var, düzgün ve yanları kesilmiş ama üst kısmı vahşi ve evcilleştirilmemiş. Aynı zamanda yumuşak, ışıkların altında parlak ve bir yumruğu kıvrırmak isteyeceğiniz türden bir saç gibi görünüyor. Gözlerinin ne renk olduğunu bilmiyorum çünkü o konuşurken kimseye bakmıyor.

ama kahverengi ya da koyu yeşil olduklarını, içinde kaybolacak kadar derin bir renk olduklarını hayal etmeyi seviyorum.

Geldiğini ya da ayrıldığını hiç görmedim, çünkü her zaman yanından geçerim, çantasına bir dolar bırakırım ve yürümeye devam ederim. Sonra, pek çoğumuzun yaptığı gibi, platformdan gizlice, merdivenin dibine yakın taburede oturduğu yere, parmaklarını aletin boynunda aşağı yukarı hareket ettiren yere bakıyorum. Sol eli sanki nefes almak kadar basitmiş gibi notaları çıkarıyor.

nefes almak Gelecek vadeden bir yazar olarak, bu benim en az sevdiğim klişe ama buna uyan tek klişe. Hiç kimsenin parmaklarını sanki düşünmesi gerekmiyormuş gibi hareket ettirdiğini hiç görmemiştim. Bazı açılardan gitara gerçek bir insan sesi veriyor gibi görünüyor.

Ben çantasına bir fatura bırakırken gözlerini kısarak bana baktı ve sessizce "Çok teşekkürler" dedi.

Bunu daha önce hiç yapmamıştı -birisi çantasına para düşürdüğünde başını kaldırdı- ve göz göze geldiğimizde tamamen hazırlıksız yakalandım.

Yeşil, onunkiler yeşil. Ve hemen uzağa bakmıyor. Bakışlarındaki hakimiyet büyüleyici.

Bu yüzden, "Evet" veya "Tabii" demek yerine -ya da hiçbir şey, diğer New York'luların yapacağı gibi-, "Müziklerinizi çok seviyorum." Bir dizi kelime nefessizce tek olarak söylendi.

En mütevazı bir gülümseme bana bahşedilmişti ve sarhoş beynim neredeyse devre dışı kalacaktı. Bir saniyeliğine alt dudağını çiğneyip, "Öyle mi dersin? Çok nazıksın. Onu oynamayı seviyorum."

Aksanı yoğun bir şekilde İrlandalı ve sesi parmaklarımı ürpertiyor.

"Adınız ne?"

Şaşırmış bir sırıtişla cevap vermeden önce üç küçük düşürücü saniye geçti. "Calvin. Ve senin?"

Bu bir konuşma. Kahretsin, aylardır aşık olduğum yabancıyla sohbet ediyorum.

"Hollanda," diyorum. "Hollanda'daki eyalet gibi. Herkes bunun Hollanda ile eşanlamlı olduğunu düşünüyor, ama değil."

Of.

Bu gece cinle ilgili iki sonuca vardım: tadı kozalak gibi ve açıkça şeytanın sosu.

Calvin bana gülümsüyor ve küstahça, "Hollanda. bir ilvebir bilgin," derken sessizce benim tam olarak anlayamadığım bir şey ekledi. Gözlerindeki eğlenen ışık benim eğlenceli bir aptal olmamdan mı yoksa tam arkamda harika bir şey yapan biri olduğundan mı anlayamıyorum.

Sanki milenyum gibi hissettiren bir sürede bir randevuya çıkmamış biri olarak, bundan sonra konuşmanın nereye gitmesi gerektiğini de bilmiyorum, bu yüzden fırlayıp neredeyse yirmi fitlik bir hızla platforma koştum. Durduğumda, hemen elde etmesi gereken kritik bir şeye sahipmiş gibi davranmaya alışkın bir kadının alışılmış aciliyetiyle çantamı karıştırıyorum.

Fısıldadığı kelime...*sevimli*— yaklaşık otuz saniye geç kaydolur.

Adımı kastetmişti, eminim. Bunu sahte bir alçakgönüllülükle söylemiyorum. En iyi arkadaşım Lulu ve ben, nesnel olarak, Manhattan'da orta sınıf kadınlar olduğumuz konusunda hemfikiriz - ki bu New York'tan ayrılır ayrılmaz oldukça harika. Ama Jack -Calvin- istasyondan geçen her türden erkek ve kadın tarafından dikkatle izleniyor - metroda gecekondü satan Madison Avenue mütevellilerinden Bay Ridge'deki huysuz öğrencilere; dürüst olmak gerekirse, eğer kabul ederse, yatak partnerlerini seçebilirdi. yüzümüze bakma zamanı.

Teorimi doğrulamak için, kompakt aynama hızlıca bir göz attığımda, maskaramın gözlerimin altından palyaço gibi aktığını ve özellikle yüzümün alt yarısında korkunç bir renk eksikliği olduğunu görüyorum. Uzaniyorum ve hayatımın diğer her anında düz ve cansız olan, ama şu anda atkuyruğumun sınırlarından kurtulmuş ve başımın etrafındaki yerçekimine meydan okuyan kahverengi bukleleri düzeltmeye çalışıyorum.

Sevimli, şu anda değilim.

Calvin'in müziği geri dönüyor ve sessiz istasyonu öyle yankılı, akıldan çıkmayan bir şekilde dolduruyor ki, kendimi sandığımdan daha da sarhoş hissediyorum. Bu gece neden buraya geldim? Neden onunla konuştum? Şimdi, adının Jack olmaması ve gözlerinin belirli bir renge sahip olması gibi tüm bu şeyleri beynimde yeniden düzenlemem gerekiyor. İrlandalı olduğunu bilmek, kendimi onun kucağına çıkacak kadar deli hissetmeme neden oluyor.

Ah. Ezilmeler en kötüsüdür, ancak geriye dönüp bakıldığında uzaktan bir aşk bundan çok daha kolay görünüyor. Kafamda hikayeler uydurmaya ve makul bir sarmaşık gibi uzaktan izlemeye devam

etmeliyim. Şimdi dördüncü duvarı yıktım ve gözlerinin söylediği kadar arkadaş canlısıysa, fark edebilir.

Bir dahaki sefere kasasına para düşürdüğümde ben de sorunsuz bir şekilde etkileşime geçmek veya ters yönde koşmak zorunda kalacağım. Çenemi kapalıyken grubun ortasında olabilirim ama erkeklerle konuşmaya başlar başlamaz Lulu, ne kadar nahoş bir hale geldiğim için bana Appalland diyor. Açıkçası, o yanlış değil. Ve şimdi pembe yün paltomun altında terliyorum, yüzüm eriyor ve neredeyse kontrol edilemez bir dürtüyle taytımı koltuk altlarıma kadar kaldırıyorum çünkü eteğimin altına yavaş yavaş iniyor ve üzerime tam oturan harem pantolonları gibi gelmeye başlıyor.

Gerçekten de gidip onları belime geçirmeliyim, çünkü yakındaki bir bankta uyuyan komadaki bir beyefendi dışında, burada sadece ben ve Calvin varız ve o artık benimle ilgilenmiyor.

Ama sonra uyuyan beyefendi zombi gibi ayağa kalktı ve ayaklarını sürüyerek bana doğru bir adım attı. Metro istasyonları böyle boşken berbat. Sürtükler, tacizciler, teşhirciler için mağaralardır. O kadar geç değil -Pazartesi gece yarısı bile değil- ama belli ki az önce bir treni kaçırdım.

Sola doğru ilerliyorum, platformun daha aşağısına ve meşgul görünmek için telefonumu çıkardım. Ne yazık ki, sarhoş ve ısrarcı erkeklerin genellikle bir iPhone'un çalışkan varlığından etkilenmediğini ve zombinin yaklaştığını bilmeliyim.

Göğsümdeki küçük bir korku dalgası mı yoksa istasyondan geçen bir hava akımı mı bilmiyorum ama midemi bulandıran, tuzlu mukus kokusu çarpıyor; bir çöp kutusunun dibinde aylarca oturan dökülen gazozun ekşi çürümesi.

Elini kaldırıp işaret ediyor. "Telefonum sende."

Dönüp, merdivenlere ve Calvin'e doğru dönerken ona iyice yanaştım. Baş parmağım Robert'ın telefon numarasının üzerinde geziniyor.

Takip eder. "Sen. Buraya gel. Telefonum sende."

Başımı kaldırma zahmetine girmeden, olabildiğince sakın bir şekilde, "Benden uzak dur," diyorum.

Robert'ın adını söyleyip telefonu kulağıma tuttum. Çınlayan kalp atışlarıminin her beşinde bir zil sesi gibi boğuk bir şekilde çalıyor.

Calvin'in müziği şimdi agresif bir şekilde yükseliyor. İstasyonun etrafında beni takip eden bu kişiyi görmüyor mu? Oynarken bölgeye ne kadar derinden girdiğinin gerçekten dikkate değer olduğu saçma bir düşünceye sahibim.

Adam bana doğru bu karışık, yalpalayarak koşmaya başladı ve Calvin'in gitarından kopan notalar deli için bir film müziği haline geldi.

platformda beni kovalıyor. Taytlarım beni herhangi bir hız veya zarafetle koşmaktan alıkoyuyor, ancak hantal koşusu hızlanıyor, özgüvenle daha akıcı hale geliyor.

Telefondan, cevap veren Robert'ın tiz sesini duydum. “*selam düğün çiçeğı*”

"Kahretsin, Robert. Ben 'dayım-"

Adam uzandı, elini ceketimin koluna doladı ve telefonumu kulağımdan uzaklaştırdı.

"Robert!"

“*Holler?Robert bağıırır. “Neredesin balım?”*

Boğuşuyorum, tutunmaya çalışıyorum çünkü midemi bulandıran bir dengenin bozulduğı hissine sahibim. Dehşet tenime soğuk, ayıltıcı bir dalga gönderiyor: adam dik durmama yardım etmiyor - *odürtme*Ben.

Uzaktan derin bir bağıırış duyuyorum: "Hey!"

Telefonum betonda kayıyor. “*Hollanda?*”

Çok hızlı oluyor ve sanırım bunun gibi şeyler her zaman hızlı oluyor; yavaş yavaş oldularsa bir şeyler yapacağımı düşünmek isterim,*herhangi bir şey-* ama bir saniye sert sarı uyarı çizgisindeyim ve sonra rayların üzerine düşüyorum.

iki

BEN Daha önce hiç ambulansın içinde bulunmadım ve iki ayık profesyonelin önünde homurdanarak uyanmak, hayal edebileceğim kadar utanç verici. Alnına kalıcı bir çizgi kazınmış bir kadın sağlık görevlisi, ciddi bir ifadeyle bana bakıyor. Monitör bip sesi. Etrafıma baktığımda, kafam bir tür yanıcı olay için geri sayan bir roket gemisine dönüşüyor. Kolum ağrıyor - hayır, sadece ağrımıyor,*bağır*an. Aşağıya bir bakış, bana zaten bir askıda tutulduğunu söylüyor.

Yaklaşan bir trenin uzaktan gelen kükremesiyle raylara itildiğimi hatırlıyorum.

Biri beni metro raylarına itti!

Kalbim göğsümde kaotik bir kung fu versiyonu yapmaya başlıyor ve panik halindeki tempo etrafımı saran çeşitli makinelerde yankılanıyor. Muazzam mide bulantısı dalgasıyla mücadele ederek doğruldum ve "Onu yakaladın mı?"

"Vay vay." Sağlık görevlisi gözlerinde endişeyle—isim etiketinde R yazıyor—öss- nazikçe beni geri itiyor. "İyisin." Bana güvenle başını salladı. "İyisin."

Sonra elime bir kart sıkıştırıyor.

Ulusal İntihar Önleme Hattı

Diğer tarafın söyleyip söylemediğini merak ederek ters çevirdim,

Sarhoş bir herif sizi raylara ittiğinde kimi aramalısınız?Ne yazık ki öyle değil.

Yüzümün öfkeyle kızardığını hissederek ona baktım.
"Yapmadımzıplamak"

Rossi başını salladı. "Sorun değil, Bayan Bakker." Şaşkın ifademi yanlış anladı ve ekledi: "Adını, peronun hemen dışında bulduğumuz çantandan aldık."

"Çantamı almadı mı?"

Kaşlarını çatmak için dudaklarını bastırdı ve ben destek için etrafa bakındım. Burada aslında iki sağlık görevlisi var - diğeri, ambulansın hemen dışında durduğu yerden özenle bir şeylerin grafiğini çizen, takvim modeli tipi pasaklı bir Ayın Sağlık Görevlisi. İsim etiketinde G yazıyorONZALES. Ötede, kaldırım kenarına park edilmiş bir polis arabası ve açık sürücü tarafı kapısının yanında iki polis memuru dostça sohbet ediyor. Bunun olası bir intihar durumuna müdahale etmenin en yumuşak yolu olmadığını düşünmeden edemiyorum: Az önce domuz burnundan soludum, eteğim beceriksizce kalçalarımın yakın bir yerde toplanmış, taytımın kası ekvatorun güneyinde bir yerde ve yapışkan kardiyak monitörlere yer açmak için gömleğimin düğmeleri açık. İntihara meyilli bir birey burada biraz aşağılanma yaşayabilir.

Elimden geldiğince zarif bir şekilde eteğimi aşağı indirirken, "Atlamadım," diye tekrarlıyorum.

Gonzales başını evrak işlerinden kaldırıp ambulans kapısına yaslandı. "Seni orada bulduk tatlım."

Gözlerimi kapattım, küçümsemesine homurdandım. Bu hala eklemiyor. "Ben raylara düştükten hemen sonra iki sağlık görevlisi metroda mı dolaşıyordu?"

Bana hafifçe gülümsedi. "Anonim arayan. Raylarda birinin olduğunu söyledi. Kimsenin onu ittiğinden bahsetmedi. On seferden dokuzu bir girişimdir."

İsimsiz

arayanCALVIN.

Ambulansın hemen dışında, kaldırımda hareket görüyorum. Dışarısı karanlık, ama kesinlikle o, kahretsin ve onu olduğu gibi görüyorum. Calvin irkilmeden ve yüzünü başka yöne çevirmeden önce en kısa nabız için gözlerimle buluştu. Arkasına bir kez daha bakmadan Sekizinci Cadde'de yürümek için döndü.

"Hey!" İşaret ediyorum.

"Beklemek. Konusmak"

Gonzales ve Rossi yavaşça dönüyor.

Rossi ayağa kalkmak için bir harekette bulunmadı ve ben de parmağımı tekrar ileri doğru sapladım. "Oadam."

"Oitti mi?" diye soruyor Gonzales.

"Hayır, sanırım arayan oydu."

Rossi başını sallıyor; yüzünü buruşturması daha az sempatik, daha çok acıma dolu. "O adam biz olay yerine vardıktan sonra yanımıza geldi ve hiçbir şey bilmediğini söyledi."

"Yalan söyledi." Daha uzağa oturmak için mücadele ediyorum.

"Calvin!"

Durmuyor. Bir şey olursa, caddenin karşısına geçmeden önce bir taksinin arkasına geçerek hızlanır.

Şaşkınlıkla, "Oradaydı," dedim onlara. *Tanrım, ne kadar içtim?* "Ben, o sokak çalgıcısı -Calvin- ve sarhoş bir adamdım. Sarhoş adam telefonuma gidiyordu ve beni platformdan aşağı itti."

Gonzales başını yana eğerek polisler işaret ediyor. "Bu durumda polise şikayette bulunmalısın."

Elimde değil - kabalık içimden uçup gidiyor: "Sendüşünmek?"

Bir kez daha gülümsedim; Bunun nedeni, sarkık tayım ve pembe puantiyeli düğmelerini açmamış gömleğimle arkadan konuşan cesur biri gibi görünmememden kaynaklanıyor.

"Hollanda, kolunun kırıldığından şüpheleniyoruz." Gonzales içeri giriyor ve askımdaki bir kayışı ayarlıyor. "Ve beyin sarsıntısı geçirebilirsin. Şimdi önceliğimiz sizi Mount Sinai West'e götürmek. Seninle orada buluşabilecek biri var mı?"

"Evet." Amcalarım Robert ve Jeff'i aramam gerekiyor. Gonzales'e baktım, bir an telefonumun nasıl elimde olduğunu ve hemen ardından raylara fırlatıldığımı hatırladım. "Telefonumu da buldun mu?"

Yüzünü buruşturdu ve bana ilk -özür dilercesine- sırıtişını yapan Rossi'ye baktı. "Numaralarını ezberlemissindir umarım." Çok sevdiğim

cihazımın parçalanmış kalıntılarının bulunduğu bir Ziploc çantasını kaldırdı.

- - - -

Başım kontrol edildikten (beyin sarsıntısı yok) ve sağ kolum alçıya alındıktan (kırık dirsek kemiği), hastane yatağımdan polis raporu alıyorum. Beni yakalayan adamla göz teması kurmaktan kaçındığımı ancak son derece gözdağı veren iki memurla konuşurken anlıyorum. Kokusunu tam olarak tanımlayabilsem de yüzüne iyi bakamadım.

Uzun boylu olan bana, "Adam ceketini kapacak kadar yaklaştı, sana bağırdı ve seni rayların üzerine itti, ama yüzünü görmedin mi?"

Çılgılık atmak istiyorum,*Belli ki daha önce hiç tüyler ürpertici bir adamdan kaçan bir kadın olmadın!*, bunun yerine devam etmelerine izin verin. Fiziksel bir tanımlamanın olmamasının, yazdıklarımın inandırıcılığını ortadan kaldırdığını ifadelerinden anlayabiliyorum.*ben-atlamadım-atlamadım* hikaye ve bu hafif aşağılamanın ardından, metrodaki sokak çalgıcısının adını bilsem ve yine de ortalıkta dolaşıp bana yardım etmeseydi, bunun daha da şüpheli görüneceğine karar verdim. Bu yüzden ben de Calvin'den adını anmaya zahmet etmiyorum ve onlar da sadece en belirsiz yatırım görüntüsüyle genel ayrıntılarımı not alıyorlar.

Onlar gittikten sonra arkama yaslanıp boş gri tavana bakıyorum. Ne çılgın bir gece. Sağlam kolumu kaldırdım, gözlerimi kısarak saatiye baktım.

Sabah.

Vay canına, neredeyse üç oldu. Orada ne kadar kaldım?

Ağrı kesicilerin dindiremediği donuk zonklamanın üzerinde, Calvin'in kaldırımda beklediği yerden ayakta durduğunu görmeye devam ediyorum. Kendime geldiğimde hala orada olması bir anlam ifade ediyor, değil mi? Ama kimliği belirsiz arayan oysa -ki zombinin telefonu olmadığını bildiğimiz için öyle olduğunu varsayıyorum- neden Calvin polise birinin beni ittiğini söylemedi? Ve neden yalan söylesin ve onlara tanık olmadığını söylesin?

Koridordan muşamba üzerinde kreşendolar üzerinde elbise ayakkabılarının aceleci tıklaması ve ben ne olacağını bilerek doğruldum.

Robert perdeyi hızla geçer, ardından Jeff gelir.

"Ne. *.fuuuuuuuuu*" Robert son kelimeyi yaklaşık on yedi heceye böldü ve yüzümü ellerinin arasına alarak eğilip beni inceledi. "Ne kadar çıldırdığımızın farkında mısın?"

"Üzgünüm." Çenemin ilk kez sallandığını hissederek irkildim. "Telefonum elimden düştü."

Ailemin paniğini görmek şokun başlamasına neden oldu ve çılgınca titremeye başladım. Duygu göğsümde tuzlu bir dalga gibi yükseliyor. Robert eğilerek bastırıyor

dudakları yanağıma değdi. Jeff de yaklaşıarak elini nazik bir şekilde dizime koydu.

Benimle kan bağı olmamasına rağmen, Robert Amca'yı tüm hayatım boyunca tanıyorum; ben doğmadan birkaç yıl önce annemin küçük erkek kardeşi Jeff ile tanıştı.

Jeff Amca sakın olan; onun içindeki orta batılı. Kararlıdır, mantıklıdır ve kasıtlıdır. O, tahmin etmişsinizdir, finans işinde. Robert, aksine, hareket ve sestir. Gana'da doğdu ve on sekiz yaşındayken Philadelphia'daki Curtis Müzik Enstitüsü'ne katılmak için buraya taşındı. Jeff bana Robert'ın işini bitirdiğinde on iş teklifi aldığını ama Des Moines Senfonisi'nin gelmiş geçmiş en genç konser şefi pozisyonunu seçtiğini çünkü Robert'ın kasabada röportaj yaptığı hafta sonu ikisi ilk görüşte birbirlerine aşık olduklarını söyledi.

Ben on altı yaşımıdayken amcalarım Des Moines'ten ayrıldı ve Manhattan'a gitti. Bu noktada Robert, senfoninin şefi olmak için topluluktan terfi etmişti. Bir müzik yönetmeni olarak bile Broadway dışına taşınmak, onun için maaş ve klasik prestij açısından büyük bir adımdı, ancak müzikal tiyatro, Robert'ın kalbinin attığı yerdir ve - belki de onlar için daha da önemlisi - bir erkeğin New York'ta bir erkekle mutlu bir şekilde evli olması, Iowa'dakinden çok daha kolaydır. Burada başarılı oldular ve iki yıl önce Robert oturdu ve yakında Broadway'in en popüler prodüksiyonu haline gelecek olan şeyi besteledi.*Onu ele geçirdi.*

Onlardan uzun süre ayrı yaşamaya isteksiz, yaratıcı yazarlık alanında MFA'm için Columbia'ya geldim, ancak temelde oyalandım. New York'ta bir MFA ile bebek mezunu olmak, beni muazzam bir parlak balık okulunda vasat bir lepistes yapıyor. Büyük Amerikan Romanı hakkında bir fikrim veya herhangi bir gazetecilik yeteneğim olmadan, neredeyse işsizdim.

Kurtarıcım Robert bana tiyatrodan bir iş buldu.

Resmi unvanım arşivci -hiç Broadway deneyimi olmayan yirmi beş yaşında biri için garip bir rol olduğunu kabul ediyorum- ve programın yapımına ait bir milyon fotoğrafımız olduğu düşünülürse, bu işin yalnızca amcamın bir lütfu olarak yaratıldığının kesinlikle farkındayım. Haftada bir veya iki kez, basın ajansının sosyal medyada kullanması için rastgele setlerin, kostümlerin ve sahne arkası maskaralıklarının fotoğraflarını çekerek etrafta dolaşacağım. Haftada dört gece evin önünde satış yapıyorum*Onu ele geçirdi*Tişörtler.

Ama ne yazık ki, aranın vahşı koşturmacasıyla başa çıkmayı veya devasa kameramı tek sağlam kolumla tutmayı hayal edemiyorum ve bu, karnımın derinliklerine ek bir suçluluk duygusu getiriyor.

Ben çok işe yaramazım.

Başımın altındaki yastıklardan birini çekip içine birkaç çiğlık attım.

"Neler oluyor Dügün Çiçeği?" Robert yastığı çeker. "Daha fazla ilaca ihtiyacın var mı?"

"Daha fazlasına ihtiyacım varamaç"

Bunu geçiştirmek için gülüyor, alnımı öpmek için eğiliyor. Jeff'in nazik eli, sessiz bir dayanışma içinde benimkilerden birine girdi. Ama Jeff -tatlı, mantıklı, hesaplarla uğraşan Jeff- geçen yıl kil atmayı kendine aşık etti. En azından, onu bir Wall Street iş gününün sıkıcılığında ileriye iten çanak çömlek tutkusuna sahip. Başkalarının yazdığı kitaplara olan aşkı ve Calvin'i haftada birkaç gün Fiftieth Street istasyonunda gitar çalarken görme beklentisi dışında hiçbir şeyim yok. Bu geceki numaradan sonra, artık bunu hissedeceğimden bile emin değilim. Onu bir dahaki sefere gördüğümde, bayılmaya daha az meyilli olacağım ve suratına kalkıp neden meşhur otobüsün altına atılmama izin verdiğini sormaya daha meyilli olacağım. Ya da olduğu gibi tren.

Belki bu kırık iyileşirken Des Moines'e geri dönerim ve derecelerimle gerçekten ne yapmak istediğimi düşünmek için biraz zaman ayırırım, çünkü liberal sanatlar söz konusu olduğunda, işe yaramaz bir derece artı başka bir işe yaramaz derece sıfır işe eşittir.

Amcalarıma bakıyorum. "Annemle babamı aradın mı?" Jeff başını salladı. "Dışarı çıkıp çıkmayacaklarını sordular."

Karamsar ruh halime rağmen gülüyorum. Eminim Jeff yaralarımın boyutunu görmeden onlara endişelenmemelerini söylemiştir. Ailem New York'un şehir gürültüsünden o kadar nefret ediyor ki, çekiş gücüyle ikiye bölünsem bile, Iowa'da kalmaları herkes için yine de daha iyi olurdu. Kesinlikle benim için daha az stresli olurdu.

Sonunda, Jeff yanımdaki şilteye uzandı ve Robert'a baktı.

Jeff'in zor bir şey sormadan önce dudaklarını yaladığını fark ettim. Bunu yaptığını bilip bilmediğini merak ediyorum. "Peki, ne oldu Holsy?"

"Neden C hattı raylarına geldiğimi mi soruyorsun?"

Robert bana bilgiç bir bakış attı. "Evet. Ve az önce bekleme odasında bize verilen küçük intihara müdahale tavsiyesinin gereksiz olduğundan emin olduğum için, belki bize nasıl düştüğünü anlatabilirsin.

"Bir adam beni köşeye sıkıştırdı. Telefonumu istedi ve raylara çok yaklaştığımda beni kenara itti."

Robert'ın çenesi düşer. "Sen aradığında böyle mi oluyordu?"

Jeff'in yanakları kıpkırmızı oldu. "Dosyaladın mı?"

"Polis tutanağı? Evet, dedim ona. "Ama kapüşonlu giyiyordu ve delilerle göz teması kurmanın onları nasıl sadece cesaretlendirdiğini biliyorsun, bu yüzden onun beyaz, muhtemelen otuzlu yaşlarında, sakallı ve sarhoş olduğundan başka bir şey söyleyemedim."

Jeff kuru kuru gülüyor. "Brooklyn'in çoğu cuma akşamı gibi geliyor."

Gözlerimi Robert'a çevirdim. "Bir tren az önce hareket etti, yani başka tanık yoktu."

"Jack bile mi?" Her iki amca da metro aşkımı biliyor.

Başımı sallıyorum. "Adı Calvin." Gözlerinde oluşan soruyu cevaplayarak, "Birkaç kokteyl içip ona sormuştum" diyorum.

Robert bana gülümsüyor. "Akışkan cesaret." "Akışkan aptallık."

Gözleri kısıldı. "Ama bana Calvin'in hiçbir şey görmediğini mi söylüyorsun?" "Sağlık görevlilerine öyle dedi, ama sanırım Onları çağırdı."

Robert sağlam kolunu bana dolayarak kalkmama yardım ediyor. "Pekala, ayrılma iznin alındı." Başımın yan tarafını öptü ve altı mükemmel kelime söyledi: "Bu gece bizimle eve geliyorsun."

üç

BEN Manhattan'da yalnız yaşayacak kadar şanslıyım - saçma bir enderlik ve tamamen amcalarımın cömertliğine borçluyum. Robert, iş için tabii ki ve Jeff çünkü tonlarca para kazanıyor ve kiramın oldukça büyük bir kısmını ödüyor. Ama küçük dairemde yaşamayı ne kadar sevsem de, bu gece orada olmadığım için mutlu olduğumu kabul etmeliyim. Küçük ama sevimli alanıma kırık bir kolla eve gitmek, bana yalnızca işe yaramaz, telefonsuz, ayrıcalıklı bir kemik yığını olduğumu hatırlatırdı ve sarhoş bir herifin onu taciz etmesine ve metro platformundan aşağı itmesine izin verecek kadar acınası. Jeff ve Robert'da olmak rahat, ama en azından burada asgari değeri toplayabilirim: biraz uyuduktan sonra, Jeff'in Robert'ta bulmayı dilediği masa oyunu arkadaşımı. Ben saçma sapan şarkıcıyım - Robert her zaman yanında olmak ister. Ve tek kollu bile olsam, ikisinin de asla olamayacağı bir aşçıyım.

Jeff, iyi olduğumdan emin olmak için Salı günü izin aldı ve hepimiz kalkıp hareket ettiğimizde, öğlen saatlerinde, üçümüz için düzgün bir yumurta Benedict hazırlıyorum. Tek bir sağlam kolla bile, ikisinden de

daha iyi bir sonuç elde edebiliyorum. Robert doksanlarda bir ara yemeğe aşık oldu ve bir blender ve kızartma tavası konusunda becerikli olur olmaz bana bunun benim uzmanlık alanım olması gerektiğini söyledi çünkü orada başka şeyler de var.*Hollanda*üzerine aise sosu. "Anla? Anla?" hep ekler.

Jeff ve ben hala her seferinde inliyoruz.

Öğleden sonra, üçümüz devasa kanepeye kıvrılmış, seyrederek akıp gidiyor. *TugayVeParis'te bir Amerikalı*. Robert bana bu gece izin vermemi söyledi ve zaten bugün saat beşten önce işte olması gerekmiyor. Calvin'i bu gece görmeyeceğimi biliyorum, bu yüzden deniyorum ve başarısız oluyorum

- onu düşüncelerimden kovmak için. Yüzüne ve sesine ilk bakışımın anısı, bir duygu kokteyli ile bulanıklaşıyor: İlk olarak, hayal kırıklığı var. O benim mutlu yerimdi. . . neden öngörülebilir rutinimin dışına çıkmaya ve konuşarak onu mahvetmeye zorlandım?

Sonra, öfke ve kafa karışıklığı var. Neden sağlık görevlilerine gerçeği söylemedi? Neden kaçtı?

Ve son olarak, çekicilik var. . . ben hala gerçekten *Gerçekten* onunla sevişmek istiyorum

- - - -

Ertesi sabah kalbim çarparak merdivenlerden koşarak istasyona indim, daha yavaş hareket eden taşıtların yanından geçerken çantamı kalçama sıkıca bastırdım. En altta, Calvin'in daha yüksek tempolu, ayrıntılı parçaları parçalama sesine her zaman hazırlıksız olarak kısa bir süre yukarı çekiyorum. Çoğu gün kesinlikle klasik gitar çalıyor. Ama her ne sebeple olursa olsun, çarşamba günleri flamenko, chamamé ve calypso'yu tercih ediyor gibi görünüyor.

Kalabalık 8:45'te yoğun. Kirli çelik ve dökülmüş gazoz, kahve ve yanımdaki adamın farkında olmadan ağzına tıktığı hamur işi gibi kokuyor. Yakın ölümümün olduğu yere döndüğümde en azından biraz duygusal çalkantı hissetmeyi bekliyordum ama Calvin'den bazı cevaplar istemek dışında hissetmiyorum. Burada o kadar çok bulundum ki, anılarımın banallığı hala travmayı geçersiz kılıyor. Hala sadece hissediyor. . . *ooh, sokak çalgıcısı Vemeh, metro*.

Calvin görüş alanına girmeden önce toparlanmak için son birkaç saniyemi harcıyorum. Genelde yüzleşmeyi seven biri değilim ama en azından söylemezsem Pazartesi gecesi olanları düşünmeyi asla bırakmayacağımı biliyorum. *bir şey*. Önce ayakları beliriyor -siyah çizmeler, kıvrık manşetler- sonra gitar kutusu ve bacakları - kot pantolonunun dizindeki bir yırtık - kalçalar, gövde, göğüs, boyun, yüz.

Yüz ifadesini gördüğümde ve oyun oynarken bile ne kadar uygulandığını gördüğümde bir duygu trafiği boğazımı tıkıyor.

istasyonun kaosu. Onları aşığı itiyorum, hafızayı kazıyorum*beni bir ambulansın arkasında deli gibi bağırarak bıraktı.*

Önünde hareket ettiğimde sağı bakıyor. Göz temasının şoku kalbimi yerinden oynatıyor ve yüzümü buruşturuyorum; Haklı öfkem beni terk etti. Gözleri alçıma kaydı ve sonra doğrudan gitarının tellerine döndü. Kirli sakalının gölgesinin altında, yanaklarına tırmanan bir allığı görebiliyorum.

Bu kabul beni mutlu ediyor. Bir E treni sadece on metre ötedeki peronda durmak için çığlık atarken bir şey söylemek için ağzımı açtım ve hızla oradan dışarı akan insan denizinde yutuldum. Nefes nefese kalabalığa baktım, Calvin'i gitarını toplayıp merdivenlerden yukarı koşarken yakaladım.

İsteksizce, taşıt sürüsünün arasında yuvalanmış istasyonun daha derinlerine ilerliyorum. Yukarı bakması dikkat çekici, değil mi? Genelde bunu yapmaz. Sanki benim gelmemi bekliyor gibiydi.

C treni de istasyona giriyor ve hepimiz raylara birkaç adım daha yaklaşıyoruz, birbirimize daha yakın, içeride bir yer kapmaya hazırız.

Ve böylece tamamen gereksiz ritüelim başlıyor.

- - - -

Yaklaştığımda Robert beni Levin-Gladstone Tiyatrosu'nun önünde bekliyor. Her çarşambadan pazara getirdiğim kahveyi beklediğini söylemek muhtemelen daha doğru. Fincanı verdiğimde, fincanın üzerindeki işaret logosunun bir anlığına yanıp söndüğünü görüyorum ve Robert'ın da gördüğünden eminim. Madman Espresso on blok ötede. Robert, Calvin'i görmek istediğim için her sabah ücra bir kafeye giden trene bindiğimi fark ederse bundan bahsetmez.

Muhtemelen yapmalı. Kışımın tekmelenmesine ihtiyacım var.

Rüzgâr, Robert'ın kırmızı eşarbını siyah yün paltosunun etrafına savuruyor, Kırk Yedinci Cadde'deki gri çelik manzaranın ortasında dalgalanan bir yaban bayrağı gibi. Bu sessiz geçiş anını yaşamasına izin vererek ona gülümsedim.

Son zamanlarda iş onun için stresli:*Onu ele geçirdi*son dokuz ayda gerçekten çılgın bir şekilde yükseldi ve öngörülebilir gelecekte tüm şovlar tükendi. Ancak başrol oyuncumuz Luis Genova, yalnızca on aylık bir süre için imza attı ve bir ay içinde sona eriyor. Bu noktada ekran

efsane Ramón Martín devralacak ve yoğun Hollywood şöhreti, orkestranın Ramón'u Broadway stratosferine yükseltmesini sağlamak için Robert üzerinde daha da yoğun bir baskı oluşturuyor. Robert işi ertelemek için biraz dışarıda dolaşmak ve kahvesini içmek isterse, ben varım. Onu o binaya istediğinden daha çabuk sokmayacağım.

Bir yudum alıyor, beni inceliyor. "Dün gece nasıl uyudun?"

"Ağrı kesiciler ve duygusal yorgunluk, yatağa tuğla gibi düşmemi sağladı."

Robert buna başını salladı, gözleri kısıldı. "Sabahın nasıldı?"

Bir şeyler yapmak için çalışıyor. Gözlerimi kısarak ona şüpheyile baktım. "İyiydi."

"Pazartesi gecesi olanlardan sonra," diyor ve kupasını kaldırıyor, "bugün de onu istasyonda görmeye gittin mi?"

Kahretsin. Benim peşimde olduğunu bilmeliydim.

Belki içeri girmesini sağlarım. Ağır yan giriş kapısını çekip açtım ve kirpiklerimi ona doğru salladım. "Ne demek istediğini bilmiyorum."

Robert beni tiyatronun serin gölgelerine kadar takip ediyor. Sahne arkasında ve sahnede çalışan insanların seslerine rağmen, gösteri zamanının elektrik atmosferine kıyasla sessiz. "Her iş günü gidip bana Madman'dan kahve getir."

"Kahvelerini severim."

"Bana her sabah kafein getirmeni ne kadar sevsem de, senin de benim de dairelerimizde son derece işlevsel kahve makinelerimiz var. Her sabah lüks bir espresso için metroya binip geri dönüyorsunuz. Ne yaptığını görmediğimi mi sanıyorsun?"

İnledim ve daha derine, ikinci kattaki ofislere giden merdivenlere doğru döndüm. "Biliyorum. Ben bir karmaşayım."

Robert, inanamayarak merdiven boşluğunun kapısını açık tutuyor. "Senin bir atlayıcı olduğunu düşünerek sağlık görevlilerini terk ettikten sonra bile ondan hâlâ hoşlanıyor musun?"

"Savunmamda, bu sabah oraya onunla yüzleşmek için gittim."

"Ve?"

Bir yudum daha alıyorum. "Ve ben bir şey demedim."

"Aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyorum" diyor. "Ama onu günlük rutinine bu kadar açık bir şekilde koyman gerektiğini düşünüyor musun?"

Yukarı çıkarken hasar görmemiş sol dirseğimle yan tarafını dürttüm. "Philly'den Des Moines'e taşınan adam, çünkü ona kaburga eti servis eden garsona şehvet duydu."

"Doğru tespit."

"Ve eğer onaylamıyorsan, o zaman beni daha iyi birine yönlendir." Ellerimi açıp etrafımıza baktım. "Manhattan - özellikle müzikal tiyatro - bekar kadınlar için bir canavar. Calvin güvenli ama eğlenceli küçük bir eğlenceydi. Bırakın onunla konuşmayı, onun önünde neredeyse öldürülmeyi asla planlamadım."

Merdiven boşluğundan çıktık ve Robert beni ofisine kadar takip etti. Koridor boyunca uzanan ve birbirinin aynısı küçük dört odası olan küçük bir oda ve her yerde notalar ve duvarın her santimini kaplayan Post-it'lere tablolar, fotoğraflar ve notlarla sürekli bir kargaşa içinde. Robert'ın bilgisayarını, sanırım, altı yıl önce üniversiteye götürdüğüm masaüstü bilgisayardan bir nesil daha eski.

Ekranını uyandırmak için klavyeyi dürtüyor. "Pekala, iplerdeki Evan'ın her zaman sana baktığını fark ettim."

Yaylılar bölümünde hızlı bir zihinsel dosya yapıyorum. Aklına gelen tek şey baş kemancısı Seth'tir ve Seth bayanlardan hoşlanmaz. Öyle olsa bile, Robert ölü bedeni üzerinden bile onunla çıkmama izin vermezdi; Yapım için paha biçilmez olmasına rağmen Seth, topluluk içinde öfke nöbetleri geçirme ve dramayı kışkırtma becerisine sahiptir. Robert'ı gerçekten kızdırdığını gördüğüm tek kişi o.

"Hangisi Evan?"

Parmağını kısa kesilmiş saçlarının üzerinde gezdirerek, "Uzun saç. Viyola?" Ah, şimdi kimi kastettiğini anlıyorum. Evan bir Tarzan tarzı seksi ama... . onun geri kalanı biraz olabilirfaz/avahşi. "Evet, Robert," diyorum.

Ellerimi kaldırdı, "ama pruva elinin tırnakları... . " "Neden bahsediyorsun?" Robert gülüyor.

"Bunu nasıl göremezsin? İplerini bir köpekbalığı dişiyle koparıyor gibi." omuz silkiyorum "Garip bir şekilde etobur görünüyor. Göz ardı edebileceğimi sanmıyorum."

Etçil mi? Geçen çarşamba kuzu pirzolanı yedin. Vahşiydi.

O haklı. Yaptım. "Harika kuzu eti pişiririm, benden ne istiyorsun?"

Kapı eşiğinden patronumun alaycı iniltisi geliyor. "ne oluyorKahretsinhakkında mı konuşuyorsun?"

Gülümseyerek, "Kuzu," diye yanıtlıyorum, tıpkı Robert Amca'nın "Adam pençeleri," diye yanıt vermesi gibi ve Brian'ın kaşları çatılıyor, radyoaktif hale geliyor.

Adam kayırmayı minimumda tutmak için aslında Robert Amca'ya değil, sahne amiri, zeki ama salak Brian'a rapor veriyorum. *National Geographic* veya tozlu tahtalara tutturulmuş kelebekler.

"Süper sevimli aile bağı." Brian, omzunun üzerinden, "Holland. Sahne görevlisi toplantısı. *Şimdi*"

Robert'a son bir çılgın gülümsemeyle Brian'ın peşinden aşağıya, sahneye ve bizi bekleyen haftalık toplantıya gittim.

- - - -

Sahne görevlisi ekibi yirmi kişiden oluşur. Brian tüm detayları denetliyor - engelleme, ipuçları, aksesuarlar, manzara ve Robert'ın işinin sorunsuz çalışmasını sağlama - bu da mevcut kült ateşinin sona ermesi için övgü almaktan hoşlandığı anlamına geliyor. *Ele geçirilmiş*. Ancak gerçek kahramanlar, perdenin arkasında onun havlayan emirlerine yanıt verenlerdir: Brian'ın hoş bir şekilde yordakçıları olarak bahsettiği insanlar.

Beni yanlış anlamayın - Brian'ın işi bir canavar ve yaptığı işte çok iyi; prodüksiyon sorunsuz ilerliyor, setler büyüleyici ve yapımın aldığı çılgın eleştirilerin hemen hepsinde dikkat çekiyor. Oyuncular ipuçlarını yakaladılar ve ışıklandırma kesinlikle mükemmel. Sadece Brian aynı zamanda aşırı küçük bir tarafı olan bir güç iblisi. Örnek olarak az önce telefonuma bir mesaj geldi:

I see that your incapacitated, so I'm not quite sure
how you plan to handle job duties this week.

Brian'ın elde edememesinin / sendoğru ayırım beynimin derinliklerinde bir şeyler kaşındırıyor. Ve bana bununla ilgili mesaj atıyor - sadece bir metre ötede otururken - sadece doğrudan yüzleşmekten kaçınmak için değil (ki bu korkunç bir şey) aynı zamanda şu anda konuşan sahne görevlisine onun ne söyleyeceğini umursamadığına dair net bir mesaj vermek için.

O bir pislik olabilir, ama ne yazık ki, o da haklı. Sağ elim askıdan dışarı bakarken telefonumu zar zor tutuyorum, kameramı nasıl hareket ettireceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Biraz zaman alıyor ama sol elimle bir cevap yazmayı başarıyorum.

Other than front of the house, are there things I
can help with
for the next couple weeks?

Bu kadar savunmasız bir metinde gönder düğmesine basmak bana acı veriyor, gerçekten öyle. Küçük arşivci maaşım neredeyse her departmandan gelen paradan oluşsa da, Brian en çok benimle düzenli olarak uğraşmak zorunda kaldığı için üzülüyor. Bu işin bir hediye olduğunu zaten biliyorum - her etkileşimde bulunduğumuzda bu gerçeği neşeyle hatırlatmasına ihtiyacım yok.

Sahne görevlisi, yeni açılan ormanın boyanmasındaki ilerleme hakkında bizi bilgilendirmeye devam ederken, Brian onu görmezden geliyor ve telefonuna alaycı bir şekilde bakıyor.

Looks like you're uncle needs more help than I do.

Ne demek istediğini anlamam bir dakikamı aldı ama anladığımda orkestra çukurundan gelen neredeyse komik zamanlanmış, kulakları sağır eden bir zil sesi eşlik ediyor.

Sahne toplantı için toplanan tüm grup koltuklarından ayağa kalkar ve yukarıda bahsedilen baş kemancı Seth, perküsyon bölümünden uzaklaşırken, Robert'ı omuzlayarak geçer ve orta koridorda fırtına gibi çıkmaya başlar.

Seth'in sandalyesine bakıyorum; kemanını orada öylece otururken bıraktı. Ona bakmadan duramıyorum - Robert'tan Seth'in kemanının fiyatının *kırk bin dolar* ve öfkeyle ayrılmadan önce onu sandalyesine fırlattı. İkinci pozisyonda, Lisa Stern eğilerek dikkatlice yerden alıyor. Eminim daha sonra ona geri verecektir; Seth'in de öyle olacağını varsaydığına şüphe yok. Ne pislik.

Sürekli öfke nöbetleri geçiriyor ama nedense bunu izleyen tiyatrodaki sessizlik *Bupatlama* derin hissettiriyor.

Midem düşüyor.

Seth'in başrolle üç uzun "düeti" var ve bu bölümler film müziğinin kalbi. Seth'in kemani, orkestra topluluğunun bir parçası olmaktan çok daha fazlasıdır; sahnede görünmese de, gerçekten başrol oyuncularından biri ve hatta birincil ürünlerimizde ve ana akım medyada yer aldı. Bu sololar olmadan tek bir performansımız olamaz.

Olanlar çok önemli olmalı, çünkü Robert'ın sakın sesi tüm salonda yankılanıyor: "Açık konuşayım, Seth. Bugün çekip gitmenin ne anlama geldiğini biliyorsun: Ramón Martín bir ay sonra başlıyor ve sen ona katılmayacaksın.

"Siktir git, Bob." Seth kollarını ceketinin içine soktu ve "Bitirdim" diye bağırırken arkasına bakmadı.

dört

My yeni telefon, üst üste üçüncü kez krediler akarken titriyor *Vampir Günlükleri* gecenin bölümü. Normalde bir iş gecesinde bağımlılık yapan gençlik dizilerini anlatmayacaktım ama Robert beni beceriksizce Luis Genova tişörtlerini katlamaya çalışırken yakalayıp Çarşamba matinesinden sonra beni kapı dışarı ederek suçluluk sarmalımı şiddetlendirince karşı çıktı. Bu ağrı kesiciler yüzünden yogaya gidemiyorum, yazmaya çalışamıyorum, gidip bir şeyler içemiyorum. Seth orkestrayı yönetmeden Robert'ın ne yapacağına dair rahatsız edici bir endişe duymadan okumaya bile odaklanamıyorum.

Telefonum tekrar titredi ve mutfak tezgahının üzerinde, haftalardır dokunmadığım dizüstü bilgisayarın yanında şarjda olduğu yere gittim. Kendimi korumak için tek kolumla Manhattan'ın acımasız sokaklarına çıkmamamı sağlamak için arayan kişinin kesinlikle kardeşim Davis olmasını bekliyorum, ancak bunun yerine ekranda Lulu'nun gülümseyen yüzünün aydınlandığını görünce hoş bir sürpriz oldu.

"Selamlar." Buzdolabını açıp içindekileri tarıyorum.

"Benim küçük hastam nasıl?" Hattın diğer ucundan gelen seslere ve gümüş çatal bıçak seslerine bakılırsa Lulu, Blue Hill'de - Manhattan'daki pek çok kişi gibi - büyük çıkışını beklerken masaları bekleyen bir aktris.

Telefonu çenemle omzum arasına sıkıştırdım ve sağlam kolumla buzdolabından bir güveç kabı çıkarıp tezgahın üzerine koydum. "Evdeyim. Robert, bir köpek gösterisindeki üç ayaklı bir köpek yavrusu gibi göründüğümü söyledi ve birkaç günlüğüne eve gitmemi söyledi.

"Ne canavar," diyor gülerek. "İşte misin?"

"Evet. Aslında . . . hatta beklemek." Birkaç dakikalık boğuk sessizlik geçer ve sonra geri döner, arka plan artık daha sessizdir. "Erken vardiyam vardı, bu yüzden yakında ayrılıyorum."

"Bu gece izinli misin?" Mikrodalgadan henüz utangaç soğuk lazanya tabağımla duruyorum, görünüm aniden daha parlak. "Gel de sana yemek yapayım. Sadece bir elinize ihtiyacım olacak."

"Daha iyi bir fikrim var. Bu saçma grubu görmek için kapağımda ikiye bir var ve Gene gidemiyor. Benimle gel!"

Bu hikayeyi iyi biliyorum: Lulu, Groupon'da bir mekan için bilet buldu ve onları veremedi çünkü onlar*çok iyi bir anlaşma*. Çoğu zaman, dürtüselliğini ve rastgele maceralara olan saplantısını seviyorum. Ama bu gece hava soğuk ve dışarı çıkmak pijamalarımı değiştirmeyi gerektiriyor;

"Bu benim için bir izin, Lu." O sıraya girerken ben yemeğimi mikrodalgaya atıyorum.

Ses o kadar acıklı ki, kararlılığımı yok ediyor ve hiçbir şey söylememe bile gerek yok - o bunu biliyor. "Haydi, Hollanda! Grubun adı Loose Springsteen! Bu ne kadar şaşırtıcı?"

homurdandım.

"Beni Jersey'e tek başıma gitmeye zorlama."

"Bir kapak bandı*Jersey*?" Diyorum. "Buradaki anlaşmayı gerçekten tatlandırmıyorsun."

"Hayatının gecesini benimle geçirmektense evde pijamalarla kalıp artıkları yemeyi mi tercih ediyorsun?"

burnumu çekiyorum "Biraz fazla satıyor olabilirsin." Tekrar sızlandı ve ben kırıldım.

- - - -

Lulu kesinlikle fazla satıyordu. Salondaki delik bir . . .*çubuk*? Bu gerçekten hakkında söyleyebileceğim en güzel şey.

Metro istasyonu, sıradan bir tuğla binanın hemen karşısından dışarı çıkıyor ve Lulu kaldırımında sersemlemiş bir şekilde dans ediyor. Mahalle, iş ve konut karışımıdır, ancak çevredeki binaların en az yarısı boş görünmektedir. Barın karşısında, pencereleri kapalı ve kapının yanında çarpık bir tabela asılı olan boş bir Kore restoranı var. Bitişikte, büyüleyen neon harflerle dönüştürülmüş bir ev var.*Nargile Evi*; bir zamanlar parlak olan tüpler artık karanlık ve teneke çatının önünde tozlu. Hole in the Hall'un neden potansiyel yeni müşterileri Groupon anlaşmalarıyla baştan çıkarmaya ihtiyaç duyduğu tam olarak bir sır değil.

Lulu dansını geriye doğru yapmak için döndü ve beni parlak ıslak sokaktan geçirdi. Kapının yanında dizilmiş küçük bir insan kalabalığına katılırken, "En azından bu umut verici," diyor neşeyle.

Journey'nin "Don't Stop Believin" şarkısının açılış notaları tuğla duvarların ardından duyulabilir ve kapı her açıldığında müzik sanki kaçarcasına dışarı fırlar. Giyinmek ve endişelerimi birkaç saatliğine dairede dindirmek için iyi hissettirdiğini itiraf etmeliyim. Tayt ve şık bir üst çok iş değildi ve Lulu ve iki sağlam kolu uzun saçlarıma fön çekmeme yardım etti. Birkaç gündür ilk kez bir trol bebeği gibi görünmüyorum ve hissetmiyorum. Bu gece o kadar da kötü olmayabilir.

Nihayet girme sırası bize geldiğinde, Lulu ikiye bir kuponunu bir rozet gibi sallıyor ve sıranın içinden geçiyor.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, içeride oldukça gösterişsiz. Duvarlar eski video oyunları ile kaplı ve barı çevreleyen oymalı masalar kümeler halinde duruyor. Dekor, Harley-Davidson, tahnitçilik ve Eski Batı gereçlerinin şüpheli bir karışımıdır. Bir striptizci direği, bir uçta bir platform ve diğer uçta bir sahne üzerinde gururla duruyor. Işık loş ve tozlu ve derme çatma bir sis makinesiyle birleştiğinde, grup üyelerini sahnede hareket eden arkadan aydınlatmalı figürlerden biraz daha fazlası yapıyor.

Bir masaya yerleşen Lulu, bir garsonu işaret ediyor ve neredeyse rahatsız edici bir hızla gerçekleşen içecekler sipariş ediyoruz, sanki saatler önce dökülmüş ve barın arkasında bayatlamaya bırakılmış gibi.

Lulu, adı hoş Adios Orospu çocuğu olan kokteyli inceliyor. Ufak bir neden-neden olmasın- omuz silkti ve yutkundu ve aşağı inerken yüzünü buruşturdu. "Tadı 7Up gibi."

Bardağında yanıp sönen neon buz küpü beni büyüledi. İçkinizin birinin nöbet geçirmesine neden olacağından endişeleniyorum.

Bir yudum daha alıyor ve pipeti floresan mavisi alkolle çiçek açıyor. "Aslında tadı maden suyu gibi."

"Gördün mü, bu ev yapımı kaçak içki damak zevkini öldürüyor."

Bunu görmezden geldi ve kahverengi gözlerini bana çevirdi. "Oyuncular baş belası mı? Hiç kemiğimi kırmadım." O sırıtıyor. "Kuyu . . . bana ait değil*Eğer ne demek istediğimi anlıyorsan*"

Güldüm, siyah askıdan dışarı bakan mor alçıma baktım. "Daha kötü olabilirdi. Kamera biraz asi ve gömlekleri henüz çok iyi katlayamıyorum ama demek istediğim... . . Ölmüş olabilir miyim?"

Bunu başıyla onaylayarak yarısı bitmiş içkisinden bir yudum daha alıyor.

"Yani," diyorum, "dürüst olalım, insanların parasını almak için sadece bir ele ihtiyacım var, bu yüzden o kadar da kötü değil."

"Tek elle harika olduğunu duydum." Masaya bir tokat vuruyor ve çember vuruşu sesi çıkarıyor.

"En iyisi." göz kırparım "Ya sen, seçmeler var mı?"

Lulu hafifçe somurtarak başını salladı ve ardından müziğin ritmine göre omuz silkti. Geçinmek için garsonluk yapıyor olabilir ama bunun bir olasılık olduğunu bilecek kadar büyüdüğünden beri aktris olmayı hayal ediyor. Onun tiyatro okuduğu ve benim yazdığım yüksek lisans okulunda tanıştık. Bana birkaç kez ilham perim olması gerektiğini söyledi ve onun için senaryo üstüne senaryo yazabilirim. Bu size -bu Jersey yan arayışına rağmen- genellikle sıkıcı olmaktan çok eğlenceli olan dinamiğimiz hakkında çok şey anlatmalıdır.

Birkaç düşük bütçeli reklamda yer aldı (bir sigorta reklamında kaza yapmaya eğilimli bir tavuğu oynadı ve bu performansın birkaç gifi var, ara sıra ona mesaj atmak hoşuma gidiyor), New York'ta sunulan hemen hemen her oyunculuk kursuna katıldı ve (bana bir iyilik olarak) Robert'ın şovlarından birinde küçük bir rol aldı. Uzun sürmedi - çünkü Robert'ın dediği gibi, "Lulu, Lulu oynamakta iyidir ve sadece Lulu" - ama nefes aldığı sürece, büyük çıkışının çok yakında olduğuna inanacaktır.

"Bu hafta seçme yok." İçkisinden bir neon çekiş daha alırken sahneyi izliyor. Sulandırılmış diyet kolamı ihtiyatla yudumluyorum. "Tatilden bu yana kalabalık azalmadı, bu yüzden hepimiz fazladan mesai yapıyoruz." Müzisyenlere doğru başını sallayarak, "Kendimi

o adamın kıyafetinin apış arası tarafından görsel olarak saldırıya uğradı, ama bu grup? Tamamen berbat değiller.

Baş şarkıcının tek bir parlak spot ışığı altında durmak için hareket ettiği yere bakışını takip ettim. Asitle yıkanmış kot pantolonu o kadar dar ki sunduğu her yumruyu görebiliyorum. O pantolonla birkaç saat daha geçirirse çocuk babası olduğu yıllara veda öpücüğü verebileceğinden eminim. Grup, Def Leppard'ın "Pour Some Sugar on Me" kapanış notalarından Great White'in "Rock Me" cover'ına geçiyor.—Bu bilgi için ağabeyim Thomas'ın saç metali bağımlılığına teşekkür borçluyum - ve cesur (veya sarhoş) bir grup kadın sahnenin kenarına çekilip blues açılış akorlarıyla dans ediyor.

Ve neden olmasın? Koltuğumda biraz sallanıyorum, gitaristin her notayı çıldırtıcı bir baştan çıkarma gibi sürükleyip dışarı çıkarması beni kendine çekiyor, kafası konsantrasyonla eğilmiş durumda. Gevşek Springsteen sevimsiz bir kapak grubu olabilir - ve çoğu en az bir sallanan küpe ve / veya hayvan baskısıyla kaplı bir giysi takıyor - ama Lulu haklı: yarı kötü değiller. Biraz cila ile onları bir yerlerde daha büyük bir kulüpte veya Broadway dışında seksenlerin canlanmasında oynarken görebiliyordum.

Şarkıcı geri çekilir ve gitarist, gerekli solosuna başlayarak dumanlı bir ışık çemberine girer. Öndeki kadınlardan şaşırtıcı derecede yüksek bir tepki var. . . ve gitarı tutuşunda, parmaklarının boynundan yukarı kaymasında, saçlarının öne düşme biçiminde tanıdık bir şeyler var. . .

Ah, kutsal. . .

Çenesini kaldırdı ve gözleri gölgedeyken ve yüzünün yarısı başka tarafa dönükken bile biliyorum.

"Bu o," diyorum işaret ederek. Daha dik oturup telefonumu çıkardım. Hâlâ gözlerime tam olarak güvenmememe yetecek kadar ağır kesici alıyorum. Yakınlaştıırıp bulanık bir resim çekiyorum.

"DSÖ?"

Ekrana bakıyorum ve çenesindeki kesikliği, dolgun ağzını tanıyorum. "Calvin. Metrodaki herif."

"*Kapamakyukarı.*" Gözlerini kısarak eğiliyor.o?" Son altı aydır neredeyse her gün gördüğüm şeyi tam olarak görerek ona baktığını bildiğim bir sessizlik anı oldu. "Lanet etmek. Tamam aşkım." Bana döndü, kaşları gökyüzüne dönüktü. "O ateşli."

"Sana söyledim!" İkimiz de dönüp ona bakıyoruz. Yüksekte çalışıyor, gitarının notalarını haykırıyor ve istasyondaki duruşunun meditatif eğiminin aksine, burada tamamen seyirciye çalışıyor. Burada ne işi var? Ya beni görürse? "Aman Tanrım. Onu takip ettiğimi mi düşünecek?"

"Hadi ama, onun Loose Springsteen'in gitaristi olduğunu nasıl bilebilirsin? Tam olarak onların hayran kulübünün bir üyesi değilsin." Lulu mutlu bir şekilde kıkırdar. "Sanki onlarsahip olmakbir hayran kulübü."

Haklı elbette ama şimdi bile gözlerimi ondan alamadığım halde,hissetmekbir takipçi gibi. Programı hakkında zaten çok şey biliyorum -sonuçta onu daha bu sabah gördüm- ve şimdi daha da fazlasını biliyorum. Bu, sokak çalgı çalmadığı zamanlarda yaptığı türden bir şey mi? Tanrım. Belki de bu yüzden istasyonda çalarken bu kadar alev alıyor; bu müziği fiziksel olarak kafasından atması gerekiyor.

Şarkı sona erer ve baş şarkıcı mikrofonunu sehpaye kaydırarak ara vereceklerini mırıldanarak Rolling Rock şişesini dudaklarına götürüp muzaffer bir edayla bitirmeden önce.

Ne yaptığımı bilmeden sandalyemden kalkıyorum. İnsanlar kötü biraları doldurmak için yerlerine geri dönüyorlar ve ışıklar, Calvin'in gölgeler arasında kaybolduğunu ve bir dakika sonra barın karşı tarafında yeniden ortaya çıktığını görebileceğim kadar yanıyor.

Grubun geri kalanı 1980'lerin modasının gerçek bir örtüsüyken, Calvin siyah bir tişört giymiş, etek ucu koyu renkli kot pantolonunun önüne tembel tembel sıkışmış. O da siyah botlarını giyiyor ve soldaki şu anda ayaklarının yanındaki pirinç raya dayanmış durumda. Barmen önüne koyu renkli bir bira koyar ve ileriye bakarak onu kaldırır.

Ona nasıl yaklaşacağımdan emin değilim ve beni hala birkaç adım ötede dururken görmedi. Adını söylemek bir şekilde içtenlikle garip hissettirdi, bu yüzden omuzlarımı dikleştirip bar taburesine, yanına kaydım.

Sadece oturduğumda, aynı şeyi yapmak için sinirlerini zorlayan ve ona her açıdan gelen yaklaşık on kadın daha olduğunu anlıyorum. Her set molasında olduğu gibi yavaşça dönüyor ve sonunda nasıl bir yol arkadaşı olacağından asla emin olamıyor.

Ama gözlerimiz buluştuğunda irkildi, yüzü hemen rahatlayarak gerçek bir gülümsemeye dönüştü. "Hey, ben Hollandalı kız."

Ve elimde değil. İnanılmazlık içimden patlamaya neden oluyor:

"Hey'?"

Calvin'in gülümsemesi, anlamış gibi biraz sempatik bir hal alıyor ve hemen yaklaşan barmene el sallıyor. "Nasıl isterse," dedi yaşlı adama.

tereddüt ediyorum. Buraya onunla bir şeyler içmek için gelmedim. Buraya son birkaç gündür kafamda beni rahatsız eden o merak gıdıklamasını çizmeye geldim. . . ve belki onu biraz azarlayabilirsin. Ancak doğasındaki rahatlık kafa karıştırıcı. Utangaç ya da katı olmasını bekliyordum. Bunun yerine, rahatlamış, gülümseyen karizma dışında bir şey değil.

Barmen sabırsızca parmağını bara vurur.

Sipariş vermeden önce içimden özür dilerim, "Limonlu soda, lütfen."

Calvin, "Gerçekten vahşi bir çocuksun," diye dalga geçiyor.

Gözleriyle buluştum ve ona zoraki bir sırtış verdim. "Ağrı kesici alıyorum." Oyuncu kadrosuna başımı salladım. "Kırık kol."

Şakacı bir şekilde yüzünü buruşturuyor. "Sağ."

Soruyu sorması beklediğimden çok daha kolay: "Öyleyse neden gördüklerini onlara söylemedin? aileme söylediler *benatladi*"

Birkaç kez başını salladı ve konuşmadan önce birasından bir yudum aldı. "Ben

Üzgünüm. Ben. Ama polisin benim anlatımına inanacağını düşünmemiştim."

Metro platformu dalışı öncesi Holland şu anda aksanının her kelimeyi ağzının önüne getirdiğini görse aklını kaçıracaktı *vedüşünmek* olarak çıkıyordüşünmek- bir bardağa küçük bir madeni para düştü.

Tamam, bugünün Holland'ı da biraz aklını kaybediyor ama en azından soğukkanlılığını korumaya çalışıyor.

"Şey," diyorum, "benim anlatımına da inanmadılar. Bana birkaç kendi kendine yardım broşürü verdiler ve muhtemelen bunu yapan adamı aramıyorlar bile.

Calvin dönüp benimle göz göze geldi. "Bakmak. İstasyonda olmak, görüyorum . . ." Başını sallıyor. "İnsanların her zaman korkunç şeyler yaptığını ve sonra kendilerinin rapor ettiğini görüyorum. Suç fetişi falan. O anda düşünebildiğim tek şey buydu. Serseri kaçtı ve ben onu durdurmaktan çok seni güvende tutmakla ilgileniyordum.

Konuşurken kot pantolonunun ön cebinden bir tüp ChapStick almak için uzanıyor, dalgın dalgın şapkasını çıkarıyor ve balsamı hızla dudaklarının üzerinde gezdiriyor. Hareket o kadar dikkatimi dağıtıyor ki,

barmen yüksek sesle bir bardak köpüklü su bırakana kadar ağzına baktığımı fark etmiyorum.

önümde bir peçete üzerinde limon. Calvin teşekkür anlamında başını sallarken tüpü cebine geri koyuyor.

Beynim Pazartesi gecesinin anıları arasında gidip geliyor ve söylediklerinin mantıklı olduğunu kabul etmeliyim - EMT'lere neden yalan söylediğini açıklamasa bile. Ama bu önemli mi? İntihar önleme kartının verilmesi utanç vericiydi, evet, ama gerçekte, Calvin 911'i aradı ve iyi olduğumdan emin olmak için yanında kaldı. Şimdi dikkat çekici olan, ben ambulanda güvenli bir şekilde uyandıktan sonra kaçması değil, başlangıçta bu kadar uzun süre kalması.

Calvin elini uzatıyor. "Özrün kabul edildi?"

Onu alıyorum ve şu anda benim parmaklarıma sardığı parmaklarıyla gitar çaldığını bildiğim için nefesim kesiliyor. Omurgamdan aşağıya sıcak bir nabız atıyor. "Evet. Özrün kabul edildi."

Beni bırakıp birkaç saniye alçıya bakıyor. "Üzerinde isim yazmadığını görüyorum."

Dikkatini aşağı doğru takip ediyorum. "İsimler mi?"

"Bir küçük kız rengi seçtiğinde gerekli, tatlım. *Sendilenmek* arkadaşların hepsini işaretlemek için.

Ah. Şakacı gülümsemesiyle içimde bir şeyler ters döndü ve hassas karnımı açığa çıkardı. Şimdi anlıyorum ki, beynimin önemli bir kısmı, beni gördüğünde o kadar cana yakın olmamasını, savunmacı ve keskin davranmasını, böylece aşkımı saklamak için iyi bir nedenim olmasını umuyordu.

"Arkadaşımın dördüncü sınıftaki terli, pis kokan, grafitili alçısının kanından hâlâ travma geçiriyorum." Ona sırtıyorum. "Bunu bozulmamış tutmaya çalışıyorum."

Grup sahnede yeniden toplanmaya başlar ve Calvin birasını bitirmeden önce omzunun üzerinden bakar.

Ayağa kalktı ve sonra bana sırtıttı. Onun coşkulu gülümsemesine bayıldım. "Pekala, fikrini değiştirir ve ortalığı kirletmek istersen, beni nerede bulacağını biliyorsun."

beş

Luis Genova büyüdü bir insan ve bunu hafife almıyorum. Amcamın şovunda Theo olarak onun "sahne için doğmuş" olduğunu söyleyen eleştirileri okuduğumda, yaratıcı olmayan gazetecinin yazdığı için üzülüyorum çünkü bu derin bir ifade değil; bir kuşun uçmak için doğduğunu ilan etmeye benzer.

Yapım başladıktan ve ilk kez ayakta alkışlandıktan sonra bir gece, oyuncular ve ekip kutlama yapmak için Palm'a gitti. Şimdi olduğum gibi, resmi bir sahne görevlisi bile değildim ve neredeyse hiç kimsenin dikkatini çekmiyordum ve o sırada Luis, Robert'la olan ilişkimi henüz bilmiyordu. O gece Luis, el sıkışarak ve teşekkür ederek tüm özel odayı turladı. Benden birkaç kişi uzaktayken hava değişti, bir şekilde şarj oldu. Dördümüz yan yana durmuş, bir şeyler atıştırıyor, öz bilinçten kurtulmaya çalışıyorduk ve hepimiz dönüp onun sanki buna mecburmuşuz gibi yaklaşmasını izledik.

Daha sonra bunu Lulu'ya açıkladım ve sanki bir UFO yere inmiş ve bazı sihirli beyin miknatıslarını harekete geçirmiş gibi tanımlamıştım. Hepimiz *vardı* dönüp onu izlemek için. Luis Genova bize doğru yürürken hiçbirimiz kalamarın ne kadar iyi olduğu ya da yanında Dark and Stormy mi yoksa cin tonik mi olacağı hakkında gevezelik etmeye devam edemedik. o benim için ulaştığında

elini tuttu ve tüm sıkı çalışmam için bana teşekkür etti, tam gözlerimin içine baktı ve anlamsız beynim tüm dil kapasitesini kaybetti.

Yanımdaki kişiye teşekkür etmek için devam etmeden önce, göz kırparak elini sıktım ve ona hissiz bir "Tamam" anlamında cevap verdim.

İyi oynadın, Hollanda.

Uzun boylu, özellikle yakışıklı ya da kaslı olduğundan değil. O sadece. . . Sunmak. Işık, elmacık kemiklerinin mihrabında dua ediyor. Saçları pürüzsüz siyah bir çarşaf gibi çenesine değiyor ve onları kulağının arkasına sıkıştırarak o gülümsemeye kırıkan gözlerini ortaya çıkarıyor. Tanrım, gülüşü.

Tam burada olan gülümsemesi benden üç metre uzakta. "Hollanda, Tanrı aşkına *duraval aval bakmak*"

Brian'ın sesini duyunca irkildim. Ne yazık ki, güzel bir sohbete benzeyen ve on dakika daha uzun süre tanık olmaktan mutluluk duyacağım bir konuşma yapan Luis ve Robert da neler olduğunu görmek için dönüyorlar. Yakındaki herkes bana bakıyor, gülümsemeleri şaşkıncıdan anlayışlıya dönüyor.

*Zavallı fangirl, göz
gezdirdiği için
yakalandı.* Hayatımın
hikayesi sanırım.

Boynum ısınıyor ve bir araya getirilmiş oyuncu kadrosunu ve daha derin kulisleri iterek alçak sesle özür diliyorum. İtiraf etmeliyim ki, Luis'i çok görüyorum ama asla bu kadar yakın ve hareketsiz durmuyorum ve fırsatlarım giderek azalıyor. Hayran hayranlarından oluşan bir ulus yarattı ve sadece bir ay içinde aramızdan ayrılıyor.

Ben bir Broadway bağımlısı bile değilim ve kalbim kırıldı. Twitter'ın uçup gitmesine şaşmamalı. Robert'ın, görevi devraldığında Ramón'un başarmasını sağlama konusunda bir stres canavarı olmasına şaşmamalı.

Gölgelerde oturmak için sessiz bir yer buluyorum ve Luis ile Robert'ın sahnede yürümelerini, Robert Lisa'yı çukurdan kaldırmadan önce kısaca kucaklaşmalarını izliyorum. Onlara katıldı, kemanını çenesine kaldırdı ve çalmaya başlamadan önce Robert'ın liderliğini takip etti. İki "sesini" harmanlayarak tekrar tekrar pratik yaparlar; Luis'in yalnızca bir avuç performansı kaldı, ancak onları etkili kılmak istediğini

görebiliyorum. Son gösterisi, yıldızlarla dolu bir etkinlik olacak ve şimdiden yüzlerce kez programın profilini çıkaran basında yer alacak.

Ne yazık ki, kulağıma bile Lisa'nın ses veya varlık açısından Luis'in dengi olmadığı açık ve bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Set

çoktan gitti. Luis yakında ayrılıyor. Ramón Martín gişe rekorları kıran bir sesle geliyor ve Lisa'nın eli ona eşlik edemeyecek kadar yumuşak.

İlk defa amcam için gerçekten endişeleniyorum.

- - - -

Robert daha sonra beni ofisinde dalgın dalgın boş bir kağıda delikler açarken buldu. Biraz tehlikeli görünüyor: kara gözleri kan çanağına dönmüş, normalde gülümseyen ağzı sert, solgun bir çizgi.

"Burada ortalığı mı karıştırıyorsun?" O sorar. Gözlüğünü çıkarıp dikkatlice masanın üzerine katladı.

Utanarak, zımbalanmış küçük daire yığınının geri dönüşüm kutusuna atıyorum. "Artık kimsenin tek delikli zimba kullandığına inanamıyorum."

"Kimse yapmaz." Karşımdaki sandalyeye oturdu ve eğilip başını ellerinin arasına aldı.

"İyi misin Robert?"

Beklediğim şeyleri hemen hemen söylüyor: "Ramon'u nasıl eşleştireceğimi bilmiyorum. Lisa'yı boğacak."

Robert'ın Luther adında bir piyanisti oldukça harika. "Luther soloları taşıyabilir mi?"

"Açıkpiyano?"

omuz silkiyorum "Sadece tükürüyorum."

Düşünüyör gibi görünüyor ve sonra başını sallıyor. "Şarkılar kendilerini anahtarlara ödünç vermiyor. Tellerin bir zenginliği, piyanonun taklit edemeyeceği bir canlılığı var. İçinde bir şeyleri harekete geçirmesi gerekiyor. Luther harika ama ilginizi çekecek bir müzisyene ihtiyacımız var. seni kim yapar*hissetmek*"

Bu fikir kanımı ısıtıyor gibi görünüyor ve doğruluyorum.

"Beklemek. Beklemek." Robert kafasını kaldırıp baktı.

elimi tutuyorum "Beynimde bir fikir oluşuyor."

İfadesi anlayışla netleşiyor. "Hayır, Düğün Çiçeği."

"Tam olarak tarif ettiğin kişi o," diye ısrar ettim. "Onu hiç duymadın ama güven bana, öyle."

"O gitar çalar. Tatlım, aşık olduğunu biliyorum ama—"

"Öyle değil, yemin ederim. Ve o sadece sokakta takılan bir sokak çalgıcısı değil. *oyetenekli*, Robert. Onun oyununu dinlemek, Luis'i sahnede izlemek gibidir. *BENhissetmek*Notlar. olmadığımı biliyorum . " Kelimeleri arıyorum, kızarıyorum.

Robert'a işini nasıl yapacağını söylemeye çalışmak tehlikelidir; o benim amcam olabilir ama çok daha uzun süredir harika bir müzisyen.

"Ben senin gibi eğitilmiş bir müzisyen değilim," diyorum dikkatle, "ama burada klasik gitar işe yarayabilir gibi hissediyorum. Nazik ve yumuşak, evet, ama bahsettiğiniz tutku ve canlılık var mı? Buna sahip. Ramón'u getirerek sesi tamamen değiştiriyorsak, neden bu şekilde de değiştirmiyoruz? Ramón'la keman yerine bir gitar şarkı söylesin mi?"

Robert dili tutulmuş bir şekilde bana bakıyor.

"Sadece bir kez benimle gel." Onu ikna ediyor olabileceğimi fark ettiğimde başım dönüyor. "*Bir kere*. Tüm gereken bu. Bunu biliyorum."

Kusursuz Robert Okai'nin ertesi Pazartesi bir metro istasyonuna girdiğini görmenin neredeyse komik bir yanı var. Merdivenlerin gölgelerine inerken, New York'ta yaşadığımdan beri onunla bir kasaba arabası ya da taksi dışında hiçbir şeye binmediğim aklıma geldi. Batı Afrika'nın tozlu sokaklarında, dünyanın en hırpalanmış kemanını çalarak ve bir çift şort ve sandaletten başka bir şey giymeden büyüdü, ama onu bugün olduğundan başka bir durumda hayal etmek imkansız: uzun bir yün palto, mavi kaşmir atkı, özel dikilmiş siyah pantolon ve cilalı ayakkabılar. Mor alçım ve tüylü pembe hırkamla biraz daha az gösterişli göründüğümü rahatlıkla söyleyebilirim.

Ama züppe değil; doğruca kalabalığa dalar. Tırabzandaki pislikten ya da ilk merdivenin dibindeki pis su birikintisinden rahatsız değil. Robert, mütevazî başlangıçlarının, olması gereken kişiyi asla inkar edemeyeceği hissini uyandırıyor: olağanüstü yetenekli bir maestro.

Bana gelince, kalbim göğüs kemiğimin altında çılgınca atıyor ve iki yumruğum da titremesinler diye çantamın askılarına dolanmış durumda. Robert, Calvin'in oyununu dinlemek için benimle gelmekle kalmıyor, aynı zamanda buraya özel olarak birini getirdiğimi Calvin anlayacak.*oynamasını izle*, böylece onu geçmişte izlediğimi belli ediyor, belkibir çok zamangeçmişte ve başka birinin bana nasıl katılması gerektiğini düşündüm.

Ayrıca, bu konuda gerçekten yanılmak istemiyorum. Robert'ın saygısı benim için her şey demek. Calvin'in yeteneği hakkında aynı fikirde değilse, derinden biliyorum

aşağısı, özellikle Calvin ve genel olarak kendi yaratıcı pusulam hakkında içimdeki bir şeyi lekeleyecek.

Ama sinirlerim boşa gitmiş olabilir: Trenin uğultusu veya ara sıra merdivenlerden duyulan bir anonsun patlaması dışında, istasyon çoğunlukla sessizdir. Son birkaç aydır, Calvin her pazartesi gecesi buradaydı. Bir hafta içinde rutinini aniden değiştirdi mi?

Midem düşüyor. Bir ara, haftalar önce, Calvin'in sonunda sokak çalgıcılığı işini bırakabileceği aklıma gelmeyi bıraktı. Bu, istemeden yaptığım bencilce varsayımlardan biri, her zaman yaptığımda şok oluyorum: Sonsuza kadar burada olacağını hayal ettim - ya da en azından onu her gün görmek istemeyi bırakana kadar. Onu bir daha asla görmeme ihtimali, kollarımdan aşağı soğuk bir panik ürpertisi gönderiyor.

Ama son uçuşa geçmek için köşeyi döndüğümüzde, "El Porompompero"nun ikonik, baştan çıkarıcı açılış notaları yükseliyor ve Robert duraksadı, ayağı havada kaldı.

Şarkı her zamanki gibi ağır ağır, çapkın bir şekilde başlıyor ve Robert'ın temposu artıyor. Calvin'in ayakları görüş alanına giriyor - sonra bacaklar, kalçalar ve gitar, ardından gövde ve göğüs ve boyun ve kafa - ve ritim artıyor, müzik bağımlılık yapan bir girdapla yükseliyor; Calvin dönüşümlü olarak gitarını tıngırdatıyor ve davul gibi nazıkçe tokatlıyor.

O dinlerken ben de Robert'ı izliyorum. Herhangi bir seyircide, Robert çılgınca coşkulu övgü ve sert eleştirinin büyüleyici bir karışımı ve büyülendiğine dair elimdeki tek işaret -çünkü karmaşık bir zihinsel mantık problemi çözüyormuş gibi yere bakıyor- müzikle birlikte işaret parmağının küçücük vuruşu.

Gözlerimi biraz yukarı kaydırdığımda, nefesinin göğsünde hızlanan yükselişini ve düşüşünü yakaladım. Kendi adıma zar zor nefes alıyorum. Buradayız, birlikte Calvin'i izliyoruz ve teklifin korkunçluğu...*Üretiminiz için onu düşünün-* ve gerçekten de onu düşündüğü gerçeği, beni baş döndürücü bir pusla vurdu.

Bir şeye katkıda bulunmak için çaresiz kalan duygusal beynim hemen sığınağa koşuyor:*Robert'ı kurtarıyor olabilirim!*

Mantıklı beynim elini kaldırdı:*Kendini aşma, Holland.* Calvin'in gözleri kapalı, başı çenesinin göğsüne eğilmiş. yalpalamasını izliyorum yaptığı müziğe kapıldı. Olsaydı duruşu değişir miydi?

bestecisinin bilincinde *Onu ele geçirdi* sadece dört metre uzakta mı duruyordu?

Calvin genellikle parçalar arasında küçük bir mola verir ve bir balonun içinde olduğu izlenimi altında gitarını akort eder. Parmaklarının tellerin üzerinde son bir hareketiyle durur, duraklar ve sonra nefes alır, yukarı bakarken yüzünde bir mutluluk ifadesi vardır.

Ama o asla bir balonun içinde değil ve biz ayaktayız *tam orada*. Nefesi kesiliyor ve gözleri büyüyor. Bana bakmıyor.

Robert'ın kim olduğunu tam olarak biliyor.

altı

Calvin doğrulup gitarını sallayarak kalçasının üzerinde duruyor. "Bay. Tamam." Yutuyor. "Orada durduğunu fark etmemiştim."

"Yeğenim bana senin adının Calvin olduğunu söyledi."

Calvin bunu çözmek için ikimize bakıyor. Pürüzsüz koyu teni ve özenle hazırlanmış kısa saçlarıyla Robert. Ben: solgun ve çilli, kafamın üstünde kaotik, yabani bir topuz.

Robert elini uzatır ve Calvin hemen onu tutar, ayağa kalkar. "Evet. Calvin McLoughlin."

Bu amcamı güldürdü ve sesi Calvin'in omuzlarını yumuşattı. "Bu kadar iyi bronzlaşmış biri için oldukça İrlandalı bir isim."

"Annem Yunanlı," diye açıklıyor ve sonra sanki kendi sorusunu soruyormuş gibi Robert'la benim aramda gidip geliyor.

Robert başını bana doğru eğerek Calvin'in elini bıraktı ve karşılığında, "Amcasıyla evlendim," dedi.

Calvin sessizce "Ah" diyerek gülümser.

Robert'ın yanımda doğrulduğunu hissediyorum ve Calvin duruşu taklit ediyor.

Kalbim bir trampet oluyor: ona inmenin zamanı geldi.

"Ben şuradaki müzik direktörüym..."

Calvin, "Levin-Gladstone," diye araya giriyor. "Biliyorum. Gördüm*Onu ele geçirdi*Yedi kere."

"*Yedi?*İlk defa konuşuyorum ve Calvin bana dönüyor. Başıyla onaylayarak çenesini kaldırıyor. "Sanırım bana bir tişört sattın."

Sanırım bana bir tişört sattın.

Konuşmak için şaşkın ağzımı kapattım. "Bundan daha önce bahsetmeyi düşünmedin mi? Çarşamba gecesi?"

Çarşamba günü görüştünüz mü? diye soruyor.

İkimiz de onu görmezden geliyoruz. Calvin o kolay tavrıyla, "Şu ana kadar bir araya getirmedim," diyor. "Seni daha önce gördüğümü biliyordum, sadece istasyonda olduğunu anladım."

Robert bizi yönlendiriyor. "Demek üretimi biliyorsun o zaman." Calvin'in rengi atıyor. "Elbette isterim."

Robert devam ediyor, "Ve eğer bunu yedi kez gördüyseniz, Luis Genova'nın ayrılacağını ve yakında yerini Ramón Martín'e bırakacağını duymuşsunuzdur."

"Sahibim." Calvin çenesini kaşıdı. Ayrıca Seth Astorio'nun dört gündür oynamadığını da duydum. Arama nasıl gidiyor?

Robert geri çekilerek onu inceledi. "Onun yerine geçebileceğimden kuşkulu gibisin."

"Elbette onun yerini alabileceğini düşünüyorum." Güler.

"*Seth*değil." "Seth'i tanıyor musun?" Robert yavaşça soruyor.

"Birlikte okuduk."

Amcam duraksadı ve gözlerinin kısılmasını izledim. "Seth, Juilliard'a gitti."

Calvin kendini beğenmiş bir gülümsemeyle çenesini kaldırdı. "Evet. Aslında yaptı. Calvin'in yanından geçip ağır ağır taburesine oturdum.

Juilliard.

Vay be. calvin katıldı*Juilliard.*

Robert artık lafı dolandırmaz. "Yarın bizim için oynamaya gelmek ister misin?"

İçimdeki isterik bir dürtü, Calvin'in salı günleri meşgul olduğunu söylememi istiyor. En azından öyle olmalı, çünkü o zamanlar Fiftieth Street

Juilliard-man-for-for-playing-for-playing-for-for-playing-for-playing-for-for-playing'deki olağan konserini yapmıyor. Kelimeleri içimde tutmak için

avucumu ağızıma bastırıyorum.

“oynamak için*Sen*?” diye tekrarlıyor Calvin, dehşet içinde. "Ah, devam et."

Robert hafifçe sırtarak, "Ben ciddiym," dedi. "Yarın öğlen görüşürüz."

- - - -

Sabahın dördünde hâlâ kanepemde oturuyorum, bacaklarımı sallıyorum. Hiçbir şey uyumama yardımcı olmadı.

Papatya değil, viski değil, en sevdiğim pembe vibratör değil, PBS değil.

Ayağa kalktım, dalgın dalgın vibratörü bir koltuk minderinin altına ittim, televizyonu kapattım ve bir dizi cam eşyayı tek elimle mutfak lavabosuna götürdüm.

Ben böyle gerginsem Calvin aklını kaybediyor olmalı. Sadece orkestra için çaldığını düşünmediği sürece, ki bu, Türkiye'den biri için önemli olmayacaktır.*Juilliard*. Elbette Calvin'in bugün başka kimin geleceği hakkında hiçbir fikri olmayacaktı: Öğle vakti, yalnızca Des Moines Senfonisi'nin eski şefi ve Levin-Gladstone Tiyatrosu'nun şu anki müzik yönetmeni olan Robert Okai için değil, aynı zamanda hepsi Robert'la bir şekilde görüşmeyi planlamış olan iki tanınmış Broadway yapımcısı kardeş, Don ve Richard Law ve yapım yönetmeni Michael Asteroff için çalacak.

Calvin çukurda oynayacağı için, Robert seçmelerini bir sır olarak saklayamayacak. Brian ve orkestradan erken gelenler de orada, gölgelerin arasında, dinliyor olacaklar.

Dün akşam yemekte, Robert ve ben bir strateji belirledik: Robert'ın Calvin'den beklediğimiz kadar iyi bir performans sergiliyorsa rolü teklif etmesini istedim. Robert besteci, müzik yönetmeni. Dereceye giremez mi?

Ancak Robert aynı fikirde değildi. "Tiyatro siyaseti hassastır."

Diğerlerine onun hakkında fazla bilgi vermeden Calvin'i getirecekti. Genç bir gitarist, derdi. Holland'ın oyunu duyduğu ve onu da büyüleyen biri.

Michael'a, Calvin'in cilalama ve kazıma işlemlerini birleştirmenin yollarını beyin fırtınası yapmak istediğini söylerdi. Calvin'in böylesine korkutucu bir seyirci önünde nasıl performans gösterdiğini görecek. Sonra Calvin'in Seth'in sololarını devralması fikrinin başka biri olmasını beklerdi.

"Benim değil," dedi ve bana baktı, "senin değil. Bu konuda bana güven Buttercup. Michael'ın fikri olmalı."

Ama başkasına ne söylersek söyleyelim, Robert, Jeff ve ben fikrin bana ait olduğunu biliyoruz.

Bunun için neredeyse çaresizim; özlem o kadar güçlü ki vızıldadım. Michael, Seth'in bir zamanlar oynadığı rolü devralması için bir gitarist getirebileceğimizi kabul ederse, bu prodüksiyona yeri doldurulamaz bir katkıda bulunmuş olurum. Artık kenarda olmayacağım, işe yaramaz.

Sessizce yerimi kazanmış olacağım.

- - - -

Robert benimle 11:45'te tiyatronun dışında buluşacak. Calvin öğlen geliyor.

Dönüp yan kapıya yönelmeden önce amcam bakışlarımı yakaladı ve sıırıttı. Kulis kalabalık değil ama ölü de değil. Oyuncuların çoğu makyaj ve ışıklandırma için saat üç civarında gelmeye başlar, ancak orkestradaki müdürler genellikle salı günleri daha erken saatlerde, bir izin gününden sonra birlikte öğle yemeği yemek, yavaş bir tempoda enstrümanlarını akort etmek ve Robert'la buluşmak için gelirler.

İlk başta herkes birbiriyle şakalaşıyor; kimse bunun ağırlığını hissetmiyor. Orkestralarımızdan biri veya diğeri ayrıldığında Robert'ın müzisyenleri seçmelere getirmesi alışılmadık bir durum değil. Ancak, toplulukta şu anda herhangi bir gitarist yok. Bir gitaristin çalmak için geleceği söylendiğinde ilgi artıyor:*Set gitti. Luis gidiyor. Şimdi de bir gitaristi mi seçiyoruz?* Telefonlarına eğilip mesaj atan insanlar görüyorum. Yakında tiyatro oyuncular, ekip ve orkestra ile dolar.

Brian'ın kafası karışmış durumda ve duyma mesafesindeki herkese bu yeni müzisyeni kimin davet ettiğini soruyor, neler oluyor, neden kimse onu daha önce bilgilendirmediydi?

Robert en azından bunun gibi kontrolü dışındaki şeyler hakkında gergin olmaz. Fazla söz vermemekle akıllıydı. Ve şimdi çukurun başında duruyor, Michael'la konuşuyor, her ikisi de çevrelerinde enerji vızıldarken, her ikisi de habersizmiş numarası yapıyorlar. Lobinin kapıları tam on ikide açılıyor ve Calvin sol elinde gitar kutusu, sağ eli kot pantolonunun cebinde kolayca içeri giriyor. Grubun üzerine bir sessizlik çöker ve hepimiz onun koridorun tepesinden çukura doğru yürümesini izlerken bir sonsuzluk geçmiş gibi görünüyor.

Robert onu herkesle tanıştırmak zahmetine girmez; Calvin onun, Michael, Don ve Richard için burada. Başka biri seyircidir ve isterlerse dinlemek onlara kalmıştır. Kenarda oturduğum yerden

perde, Calvin'in yüzünü zar zor seçebiliyorum. Buna rağmen, üzerinde gözlerin ağırlığını hissettiğini söyleyebilirim. Biraz kambur, gülümsüyor ve başını sallıyor. ChapStick'ini iki kez çıkarıyor.

Buraya, bu ana nasıl geldiğini bilmek istiyorum. İrlanda'dan Juilliard'a, sokak çalgıcılığına ve cover gruplarına nasıl gidilir? İnsanlar tek bilet için tiyatronun önünde kamp kuruyor.*Ele geçirilmiş*; yeniden satış sitelerinde çılgın fiyatlar ödüyorlar. Bunu yedi kez başarmış olması ne kadar bağlantılı?

Daha sessiz, daha gözlemci Don ve Richard'ı selamlamak için dönmeden önce Michael ve Robert'la el sıkıştı ve ardından hemen öne yerleştirilmiş katlanır bir sandalyeye oturması için davet edildi.

Calvin oturur ve gitarını çıkarıp sessizce enstrümanı akort eder.

Gülümsemesi kolay ve bulaşıcıdır. Göğsümün içinde, kalbim kırıcılar.

Robert'a bakarak, "Ne duymak istersin?" diye sorar.

Robert düşünüyormuş gibi yapıyor. Şu anda ne söyleyeceğini bilmiyorum ama onu çoktan strateji haline getirilmiş koca bir çalma listesine sahip olduğuna hayatım üzerine bahse girecek kadar iyi tanıyorum.

"Malaga."

Akıllı. Parlak ve akılda kalıcı, enerjik açılış sayısını anımsatıyor.*Ele geçirilmiş*fazla burun buruna olmadan. Ayrıca Calvin'in antrenmanını mükemmel bir şekilde sergiliyor çünkü hassasiyet, hız ve tempoda çeşitli değişiklikler gerektiren bir parça.

Calvin hafifçe başını sallayarak gözleri kapalı bir şekilde eğilir ve ilk parlak notayı tıngırdatır.

Kolektif nefes alımını, gölgelerde arkamdaki bedenlerin artık sadece duymak için değil, görmek için de ileriye doğru kayma şeklini hissediyorum. Michael'ın kaşlarının alnının üzerinde nasıl çatık görüldüğünü, somurtkan Richard'ın kollarını her yerde var olan haçlarından nasıl kurtardığını ve ellerini ceplerine daha kolay sokarak topuklarının üzerinde geriye doğru sallanma şeklini görüyorum.

Calvin'in tüm kahrolası tiyatroyu etkilediğini görüyorum ve eliyle ağzımı kapatıyor. Şu anda sokak müzisyenim Jack'i yukarıda görüp çığlık atmak istemem garip mi? Dünyada onun hakkında başka hiçbir şey bilmesem bile bunun onun için ne kadar önemli olduğunu hissetmem tuhaf mı?

Sahnedede dans etmek istiyorum, çok gururluyum.

Toplamda Calvin, Robert ve diğer gösteri yöneticileri için üç buçuk parça çalışıyor. Michael, "Blackbird"ün ortasında ayağa kalkıp iki kez alkışlayarak, "Sanırım yeterince duyduk," derken devre devreye giriyor.

Hiç kimse sanki bu ani bir şeymiş gibi yanıt vermiyor, Calvin bile. Eminim buradaki neredeyse herkes onun bu kadar çok oynamasına şaşırılmıştı.

Calvin ayağa kalkıyor, gitarını ve çantasını topluyor, tekrar el sıkışıyor ve arkasına bakmadan gidiyor.

Michael, "Yukarı, odaya çıkalım," diyor, ikinci katta büyük bir yuvarlak masa ve gelişigüzel bir dizi devasa ve minik sandalyeler bulunan -bazıları neredeyse taht gibi olacak kadar yüksek, bazıları ise o kadar alçak ki, orada oturan insanlar her zaman yükseltici koltuğa ihtiyaç duyuyormuş gibi hissediyorlar.

Robert döner, Don ve Richard'ı sahne arkasına götürür. Brian takip eder. Michael birkaç üyeyi selamlıyor ve ardından grubun arka tarafına dolanıyor ama yanıma gelince duraksıyor.

"Geliyorsun?" O sorar.

İçgüdüsel olarak omzumun üzerinden geriye bakıyorum.

"Sen." Eğiliyor, mavi gözleri parlıyor.

"Hollanda." Adımı biliyor mu?

"Fotoğraflara ihtiyacın varsa verebilirim?"

Robert, onu Calvin'in oyununu seyretmesi için getirdiğini söylüyor. Ondan neden bahsetmeyi düşündüğünü duymak isterim."

Beni takip etmemi işaret etti ve kanım tenimde titredi.

- - - -

Masanın en ucundaki tahtlardan birine oturdum. Aslında çocuk sandalyelerinden birini almayı umuyordum -bu kalabalığın içinde kendimi daha rahat hissedirdim- ama bunun yerine gerçekten düşünmeden önce oturdum. Ve açıkça Robert ile Richard'ın arasına oturmak isteyen Brian, en kısa pipeti aldı ve benden masanın karşısında kaşlarını çatmış bir yürümeye başlayan çocuk gibi görünüyor.

"Hollanda," diye fısıldadı, inanmaz gözlerle etrafına bakındı ve sonra tekrar bana döndü. "Neden buradasın?"

Michael, "Onu ben davet ettim," dedi neşeyle, tüm endişelerini uzaklaştırarak. "Yani, Hollanda. Hadi duyalım. Bu adam kim?"

"Hmm, peki." Sesim biraz titriyor ve Brian'ın masanın diğer tarafında sinirden titrediğini hissediyorum. "Haftada birkaç sabah Fiftieth Street istasyonunda çalışıyor..."

"O birmetro müzisyeni?" Brian araya giriyor.

Brian, diye uyardı Robert alçak sesle. "Bırak da açıklasın."

"Bir sabah onu şehrin yukarısında bir doktor randevusuna giderken gördüm," dedim, "ve sadece birkaç blok ötede yaşadığım için işe gidip gelmeme gerek kalmasa da..."

Robert söylenmemiş bir ifadeyle boğazını temizledi.*Konuya gel, Hollanda.*

"Yani," diyorum yanaklarım kızararak, "sürekli onu dinliyorum. İstasyondaki herkes beklerken onu izliyor. O çok iyi ve Robert'a ondan bahsettim ve, um. Elimi alnıma bastırıyorum. Üzerimdeki gözlerinin baskısı altında aşırı ısınmış hissediyorum. "Robert'ın onu duymasını istedim. Juilliard eğitimi almış olduğu ortaya çıktı." Robert'ın çevresel görüşümde cesaret verici bir şekilde başını salladığını görüyorum. "O muhteşem. Bunu herkes görebilir."

"Odır-dirharika," diyor Don, "ve bunun için burada olduğumuza sevindim. Sırada ne olursa olsun, yeteneğe göz kulak olmak her zaman iyidir.

İçeride söndürüyorum çünkü Calvin'i bu işe soktuğumuza dair dile getirilmeyen öneriyi anlamamış görünüyorlar.*Ele geçirilmiş*, ama Don'a başımı salladım

- sanki anlaşılmamın bir ağırlığı varmış gibi. Robert'ın gözlerine bakmıyorum. Yapmıyorum

hayal kırıklığının oraya yansıdığını görmek istiyorum.

Artık benim parçam gelip gittiğine göre, dikkatler benden uzaklaşıp tekrar Robert ve Brian'a çevrildi.

Robert, Don'a Seth'in ayrılışının koşullarını anlatır ve Brian bunun gösterisini onaylar. Brian, bir ay önce provada çatlayan iki setin yerini alması için yapılan yeni set parçaları hakkında Law kardeşleri bilgilendirir. Ama tüm bunların arasında, Michael masaya bakıyor, parmağını ormandaki bir girdabın etrafında defalarca dolaştırıyor.

Sorular atıldı ve cevaplandı ve ben koltuğumda olabildiğince küçülmeye çalışıyorum. Ben sıradan bir tişört satıcısıyım, gereksiz arşivciyim; Burada ihtiyacım yok. Ama odanın arka tarafında bir koltuk seçtiğim için, burada yükseltilmiş platformunda oturup dinlemektense,

durup oradan ayrılmak daha rahatsız edici olurdu. Ayrıca, kimse o kadar endişeli görünmüyor.

-ya da devam eden varlığımın farkında-.

Bana mesaj atmak için harika bir zaman olduğunu düşünen Brian hariç.

I don't need to remind u that u should not repeat any
of there conversation outside of this room

Dürüst olmak gerekirse, grameri. Hızlı bir yanıt yazıyorum—Elbette-telefonumu yüzü aşağı bakacak şekilde masaya koymadan önce.

"Sence . . ." Michael, sohbetteki bir durgunluk sırasında söze başlıyor ve ardından gülererek başını sallıyor. "Bence Holland onu bugün buraya getirmekle akıllıca bir içgüdüye sahip olabilir." Ellerini kaldırdı ve nefesim durdu. "Beni dinle: Seth'in ayrılmasıyla ilgili konuşmanı ve Lisa'nın onun yerine geçmesiyle ilgili -bunu paylaştığını biliyorum Bob-endişelerimi dikkate alarak... ."

Göğsümde gök gürültüsü var. Başımı kaldırdım ve bir an için Robert'la göz göze geldim. "Bence Ramón'a eşlik edecek gitaristi düşünmeliyiz.

Ele geçirilmiş solo bölümler," diye devam ediyor Michael. "Bunun büyük bir ayrılık gibi hissettirdiğini ilk kabul eden ben olacağım ve elbette burada sana saygı duyuyorum Bob, ama mükemmel bir değişiklik olabilirmiş gibi geliyor."

Yukarı doğru eğilmelerine engel olmak için dudaklarımı ısırdım ve masada gözlerimi kırptırdım.

Odanın diğer ucunda, Robert düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Kesinlikle ilginç bir fikir."

Don, "Ondan hoşlanıyorum," diye katılıyor. "Burada müzik stratejisti değilim, ama film müziğinin daha rustik bir his uyandıramayacağını düşünüyor musun?"

"Beklenmedik olurdu," diyor Michael sırtarak.

Richard gülümseyerek başını salladı. "Bence bu bir vahşi, müthiş telkin. Müzik seksi. O çocuk kör edici bir şekildedir." Her kafa Robert'a döner.

Bob, diyor Michael öne doğru eğilerek. "Bu senin vizyonunu mahvediyor mu?

Düşünür müsün?"

Robert'ın yüzüne hafif bir sırıtiş -o kadar kısa eminim ki başka kimse buna irkilmeden başka bir isim koymayacaktır- ve sonra uzanıp eliyle ağzını ovuşturuyor. "Gitar," dedi, üzerinde düşünür gibi. "Gitar . . ."

Robert, Michael'a bakıyor ama gülümsemesi sadece benim için. "Hollanda'nın iyi içgüdüleri var. Calvin ve Ramón'un harika olabileceğini düşünüyorum."

Don parmak boğumlarıyla masaya vurur. "Onu hemen arayalım."

Bunun üzerine gitmek için ayağa kalktım ama Robert tekrar oturmamı işaret etti. Ayrılmamın rahatsız edici olacağına katılıyor mu, yoksa bu anın tadını çıkarmamı istiyor mu bilmiyorum ama bu noktada benim için çok garip olduğu açık. Burada toplantı tutanaklarını yazıyormuşum gibi davranabileceğim bir defterim bile yok.

Robert, Calvin'in cep telefonu numarasını okur ve Michael bunu masanın ortasında oturan telefona yazar. İki kez çaldı ve kalbim kesinlikle boğazıma takıldı.

Sesi, sanki uyuyormuş gibi, cızırtılı ve derinden geliyordu. "Ne?"

"Calvin, merhaba. Michael Asteroff. Burada Robert Okayai ve Law kardeşlerle birlikteyim."

"Ah. MERHABA." Arka planda biraz hareketlilik var ve buradan daha bir saat önce ayrılmış olmasına rağmen, sapkın beynim onu gömleksiz, yatakta dimdik otururken, çarşafı kalçalarına kadar düşmüş olarak hayal ediyor.

Umarım yalnızdır.

Michael, "Bugün harika iş çıkardın," diyor. "Gerçekten mükemmel."

Calvin duraklıyor ve konuştuğunda sesi titriyor. "Teşekkürler bayım."

"Bak," diye başladı Michael, "programının nasıl olduğunu merak ediyoruz.

önümüzdeki birkaç ay

için." "Benim takvim?"

"Daha doğrusu, ilginizi çekip çekemeyeceğimizi merak ediyoruz.

Orkestrada burada yerini aldı. İle *Onu ele geçirdi*"

Soru, şiddetli bir sessizlikle karşılanır.

Robert hoparlöre doğru eğiliyor. "Seth'in rollerini senin devralmanı istiyoruz."

"Açıkçası?"

Buna ben hariç herkes gülüyor.

"Evet." Michael sırtıyor.

"Açıkçası"

"Evet, gururum okşandı. BEN . . ." Bir ara. "Evet demek için can atıyorum."

"Öyleyse evet de!" Richard şarkı söylüyor.

Hattın diğer ucunda Calvin homurdandı. "Sadece bu, ah. . ."

Ve o anda, biliyorum.

Biliyor

um.

Biliyor
um.

Neden tereddüt ettiğini biliyorum çünkü kaza geçirdiğim gece polise fazla bulaşmak istememesinin nedeni bu olsa gerek.

"Yasal olarak burada değilim, anlıyor musun?"

Masa sessizleşiyor. Michael ve Robert birbirlerine bakarlar ve Robert yavaşça nefes verir.

"Öğrenci vizesiyle buradaydım ve ah, süresi doldu, değil mi? Gitmeyi içimde bulamadım. Bu, sunduğun şey, benim hayalim.

"Ne kadar zaman önce sona erdi?" diye sordu Michael, Robert'a bu işe yarayabilirmiş gibi başını sallayarak. "Bunu staj olarak kullanarak bir uzantı üzerinde çalışabilir miyiz?"

Calvin tekrar duraksadı ve sanırım satırdan kuru bir kahkaha duydum. "Şimdi dört yıl olacak."

Robert sandalyesinde geriye yaslanarak homurdandı. Yabancıların kadroya katılması alışılmadık bir durum değil, bu her zaman olur. Ve sanatçı vizelerinin New York'ta bir düzinesi var. Ama Jeff'in ilkokuldan en iyi arkadaşı göçmenlik bürosunda çalışıyor ve Jeff ile Robert'ın geçmişte diğer sanatçılarla ilgili konuşmalarına kulak misafiri olduğumdan biliyorum ki burada altı aydır yasa dışı olarak bulunan insanlara müsamaha göstermenin zor olduğunu biliyorum. . . Bu yüzdendört sene?

Kimse cevap vermeyince, başka bir kahkaha -bu kesinlikle üzücü- geliyor.

hat üzerinden. "Ama teklifini kesinlikle takdir ediyorum."

Yedi

Michael bağlantıyı kes düğmesine basıyor ve arkasına yaslanıp avuç içlerini gözlerine bastırıyor. "Pekala, sorun değil. Bu sabaha kadar ondan haberimiz bile yoktu. Derhal keman seçmelerine devam etmeliyiz."

Sözler sessizlikle karşılandı ve Law kardeşler şüpheyle baktılar. Calvin'e yatırım yapanların sadece Robert ve ben olmadığımızı söyleyebilirim.

Don, "Bunu aşmanın bir yolu olmalı," diyor. "Çekilmesi gereken bir ip."

"Dört yıl çok uzun bir süre." Robert'ın sesi sakindi ve yüzünü buruşturarak gözlerime baktı. "Sahip olduğumuz bağlantılara rağmen bunun üstesinden gelebileceğimizden emin değilim."

"Aman Tanrım." Brian küçük sandalyesinden fırlayarak yumruklarını masaya indiriyor. "Cevabı açık değil mi? Holland'ın adamla evlenmesini sağla. Zaten kafasında aylardır çıkıyorlar. İki kuş, bir taş."

Bozuk bir şok sesi çıkardım ve hemen herkesin dönüp bana baktığını hissettim.

Gözlüğünü yavaşça burnuna indiren ve patronuma karanlık bir bakış atan Robert dışında herkes. Brian. Yardımcı olmayacaksınız, lütfen dışarı çıkmaktan çekinmeyin.

Brian koltuğunda arkasına yaslandı ve Robert'a bakmadan önce bana alaycı bir şekilde sırtıttı. "Eğer bu söylediğin kadar vahimse, eğer" - dramatik bir şekilde ellerini havaya kaldırıyor.

- "tüm dünyada uygun bir müzisyen bulamıyorsunuz. *New York City*, sonra

bırak

metro sokak çalgıcınızı kiralamanıza yardımcı olmak için her departmanın nasıl adım atabileceğini değerlendiriyoruz. Bence Holland'ın bu fikir hakkında ne düşündüğünü duymalıyız."

Robert bana cevap verme şansı vermiyor - ne söyleyeceğime dair en ufak bir fikrim olduğundan değil. "Ses tonun hızla aşağılayıcı olmaktan çıkıp şok edici bir düzeye geçiyor." Oda hareketsiz kaldı, her bir çift göz konuşmayı sanki bir tenis maçıymış gibi takip etti. "Ben sadece bu yapımın bestecisi ve müzik yönetmeni değilim, aynı zamanda Holland'ın amcasıyım. Burada dikkatli yürümeni öneririm."

Brian kızgın, lekeli bir kırmızı. Robert'ın dudakları neredeyse yok oldu, çok sıkılar. Bu arada başım dönüyor. Brian'ın en sevdiği kişiden çok uzağım ama o gerçekten bunun uygulanabilir bir çözüm olduğunu düşünüyor mu?

"Sadece bir öneriydi," diyor, durumu önceliklendirmek için çaballıyor. "Buradaki herkes senin alışılmışın dışında bir düşünür olduğunu biliyor, Robert. Alışılmışın dışında bir çözüm bulmaya çalışıyordum."

Micheal konuşuyor. Alışılmışın dışında bir şey, Brian. Ayrıca yasa dışıdır."

Mümkünse Brian'ın yüzünün rengi koyulaşıyor ve bakışlarını bana çeviriyor. Brian önemsiz ve bazen tamamen mantıksız, ama her zaman öyle olmadı. *yanlış* bana yaptığı eleştiride buraya ait değilim Daha layık ve nitelikli bir *melibu* işe sahip olmak Midem bulanıyor, ekşi.

Konuşmayı bitiren Robert gözlüğünü tekrar taktı ve masanın etrafındaki diğerlerine baktı. Brian, aşağı inebilirsin. Geri kalanımızın gerçekçi bir çözüm bulmaya geri dönmesi gerekiyor. Zamanımız Tükeniyor."

Cidden. Ne oluyor, Brian?

Mikrodalgama donmuş bir akşam yemeği attım ve oturma odamın üç metre uzunluğunda ileri geri yürüdüm.

"Ne pislik," diye homurdandım.

Mikrodalga ötüyor ama onu görmezden geliyorum, bunun yerine bir bira almak için buzdolabına gidiyorum. Tezgâhı tezgaha çarpmadan önce

kapağını açıp yarısını içtim.

Hayatım boyunca, bu öğleden sonrayı aklımdan çıkaramıyorum.

Sonunda kahve içmeye ara verdiklerinde toplantıdan izin almıştım ve olası yedek listelerini kendi başlarına gözden geçirmeleri için onları baş başa bırakmıştım. Koridorda kulak misafiri olmadan bile, ne kadar yetenekli olurlarsa olsunlar, alternatifler konusunda hepsinin soğukkanlı olduğunu biliyordum. Seth bir pislik ama karizması tartışılmaz ve o ve Luis birlikte performans sergilediklerinde mükemmel bir uyum içinde hareket ediyor gibiydiler. Sesi zengin bal gibi olan Ramón Martín için böyle birine ihtiyacımız var ve çalışının akıcılığına bakılırsa, o kişinin Calvin olduğunu biliyorum.

Birayı tekrar alıyorum, bitiriyorum ve kutuyu sol elimde buruşturuyorum. Buzdolabına dönüp bir tane daha alıp mevcut koşulların zihinsel bir listesini yapıyorum.

1. Ramon iki hafta sonra provaya başlayacak.
2. Lisa baş kemancı kürsüsüne sahip çıkmak için çabalamıyor bile; Aslında, Robert'a bazı isimler teklif etti.
3. Robert, istasyonda çaldığını sadece üç dakika dinledikten sonra Calvin'i getirdi. Amcamın şimdiye kadar tanık olduğum her şeyin ötesinde bir müzik kulağı var ve ben çocukluğumun büyük bir bölümünü senfoni salonunda onu izleyerek geçirdim.
4. Şüphesiz Calvin'e ihtiyacımız var.

Brian böyle bir şey yapacağımı nasıl düşünebilirdi?
Gözlerimi kapatıyorum, göğsümdeki ısı topunu merak ediyorum.İstemekBEN?

- - - -

Uyku kolay gelmez.

Gece yarısına kadar daireyi volta atmaya geri döndüm.

Bire doğru telefonumda çılgınca vize gerekliliklerini ve göçmenlik hoşgörü örneklerini araştırıyorum. Çok fazla yok.

İkide pilim neredeyse bitmek üzere. Tamamen kontrolüm dışındaki bir şey için endişelendiğime karar verdim ve sonraki bir saati kıyafetlerimi gözden geçirerek ve yıllardır giymediğim şeylerden kurtularak geçirdim.

Üç buçukta yatak odamın zeminindeyim, yine prize bağlı olan telefonuma bağlıyım. Tiyatro dedikodu sitelerini inceleyerek, her zamankinden daha büyük ve daha iyi geri dönen bir dizi şov bulacağımı umarak aynı anda iki önemli başrolü kaybeden yapımları arıyorum.

Spoiler uyarısı: Bilmiyorum.

Güneş gökyüzünü aydınlatmaya başladığında ve sıfır saatlik uykudan sonra kendimi biraz çılgın hissediyorum ama Brian'ın önerisi daha az deli gibi geliyor.

Ben dolabımın tavanına bakarken boş askılar başımdaki çubukta sallanıyor. Yorgun ve görünüşe göre mantıklı düşünmenin ötesinde, başka bir liste yapmaya karar verdim - bu sefer Calvin ile evlenmenin artıları ve eksileri. Üzerimde eski bir nedime elbisesi ve geçen yaz Chinatown'dan bir çift Valentino parmak arası terlik olmasaydı, muhtemelen bu aktivite daha ciddiye alınabilirdi.

"Profesyonel: O muhteşem." Ayağa kalkıp üzerine yazacak bir şeyler bulmak için atılmış bir el çantasını arıyorum. "Öyle başlayalım."

Bir zarfın arkası çalışıyor ve ilk öğeyi Pro sütununa ekliyorum.

İle: onu tanımıyorum

İle: Bu fikir yasa dışının değişen

tonlarındadır. Of. Bu büyük bir tane. Hızla

profesyonellere geri dönüyorum.

profesyonel: Robert, asla itiraf etmese bile Calvin'i gerçekten

istiyor.profesyonel: Robert'a hayatın kendisinden daha çok
tapiyorum.

profesyonel: Calvin bu rol için yapılmıştı. Bunu biliyorum.

profesyonel: Robert benim için herhangi bir kişiden daha fazlasını yaptı.
Bu ona borcumu ödemek için bir şansım olabilir. Bu fırsata
bir daha ne zaman sahip olacağım?

profesyonel: Bu işi yapmanın başka bir yolunu bulamıyorum.

İçimde başka bir şey var, beni ileriye doğru itiyor. Neden neredeyse bakmadan atlamak istiyormuşum gibi geliyor? Neyin eksik olduğunu bildiğim için listeye bakıyorum. Kafamın içinde bile sesim utanç verici bir fısıltı.

profesyonel: Bunu gerçekten yapmak istiyorum.

İle: Ama zavallı hisseder miydim? Bunca zamandır ona aşık
olmak?

Burada kendi delicesine aşık beynime güvenmemeliyim; Takviye kuvvet getirmem gerekiyor. Robert'ı arayamıyorum ve kesinlikle Jeff'i

arayamıyorum. derisini yüzdü

Bunu önerdiğim için bile hayattayım. Lulu'yu aramaya bile tenezzül etmeyeceğim, çünkü zaten Er Eyes'ta direk dansı yapmamı istiyor, böylece ona yardım edecek hikayeler verebilirim.*empati kurmak**Veilgili olmak*çeşitli seçmelerde. Sormadan bile, onu Kahretsin Evet, Onunla Evlen sütununa koyabileceğimi biliyorum.

Ben de bu durumda her zaman yaptığım şeyi yapıyorum: Robert'la konuşamadığımda kardeşimi arıyorum.

Benden on dokuz ay daha yaşlı olan Davis, gündüzleri Milwaukee'de bir banka memuru, diğer saatlerde ise bir rugby fanatigi. Robert ve Jeff'in incelik ve kültür olduğu yerde, Davis çamur, bira ve peynir çubuklarıdır. Modaya uygun olmak için sakal bırakmak asla aklına gelmezdi; üniversitede, hipsterlardan yıllar önce, tamamen tembel olduğu için bir tane büyüttü.

Ona birkaç saat bekleme nezaketini gösterdim, bu yüzden onu saat sekizde hatta yakaladığımda neredeyse çılgına dönmüştüm. "Seni uyandırdım mı?"

"Holls, çoğumuz işe öğleden sonra üçte başlamayız."

"Tamam iyi." Minik mutfağımda volta atmaya başladım. "Sağlam tavsiyene ihtiyacım var."

Robert dün sokak çalgıcısını çalması için getirdi..."

"Jack?" diye soruyor Davis ve ardından çıtır çıtır bir şeyden bir ısırik alıyor. Kahvaltıda daha az elma dilimi ve daha çok Cheeto olduğunu farz ediyorum.

"Adı Calvin." "Calvin

kim?" Sokak

çalgıcısı.

"Jack'ten farklı bir sokak

çalgıcısı mı?" "Aman Tanrım

Davis!"

"Ne?"

Gözlerimi kapatıyorum, başımı kanepeye yaslıyorum. Altımda topaklı bir şey var ve aşağı uzanarak vibratörümü buluyorum. Güzel. Bekarlığımın tüm gücünü hissetmek için mükemmel bir an. Diğer koltuk minderinin altına sıkıştırdım.

"Jackdır-dirCalvin," diye açıkladım. "Adını hiç bilmiyordum, unuttun mu?"

Döner

Calvin.

"Ah, anladım, anladım." Hattın diğer ucunda bir torba kırılsır. "Peki Robert onun nerede oynamasını istedi?"

inledim. "Tiyatroda. Sadece dinle, tamam mı? Bunların hepsine geliyorum. Davis, televizyon seyrederken ya da telefonunda oynarken, dikkati dağılmış bir şekilde konuşmaları böyle sürdürüyor, bu da bende değerli paramı Milwaukee'ye uçmak ve onu tokatlamak için harcamak istememe neden oluyor. "Demek Calvin sokak çalgıcısı. bunu öğrendik

o İrlandalı. O gitti*Juilliard*" Bekliyorum - Davis'ten buna yanıt gelmedi, bu yüzden devam ettim. "Robert dün onu oynaması için getirdi ve o harika. Herkes onun orkestraya katılmasını istiyordu."

"Tamam" diye mırıldanıyor ve ardından televizyondaki bir şeye gülüyor.

Bu konuda tam beynine gerçekten ihtiyacım var. Bir ragbi canavarı olduğunu iddia etmesine rağmen, Davis bir bıçak kadar keskindir. Bu yüzden, hor gördüğü takma adı kullanarak güç kullanarak misilleme yapıyorum. "*Dave*."

"Ew. Brüt, Hollanda."

"Kapamak*Bekâr*. Beni dinle." "Dün geceki John Oliver'ı izliyorum."

"Ama dinleyebilir misin? Nasty Brian, Ramón Martín geldiğinde gösteriye katılabilmesi için Calvin ile evlenmemi önerdi.

Arka planda televizyonun sesi kayboluyor ve Davis'in sesi daha güçlü bir şekilde geri dönüyor. "*ONE*?"

"Calvin yasal olarak burada değil," diye açıkladım, "ve ona vize almak gerçekten zor olacağı için, Brian bir toplantıda sırf gösteri için onunla evlenebileceğimi ağzından kaçırdı."

"Yapabilirsiniz*Olumsuz*—"

"Davis," diyorum sessizce, "sadece her tarafı açıklamaya çalışayım, tamam mı?"

Bunun büyük bir hata olup olmadığını merak ediyorum. Davis benim dostum ve her yönden rahat bir kanka ama o yuvarlak gövdenin içinde, bu günlerde ender görünen bir tür sadakatle ailesi için çılgınca atan bir kalp var. Calvin'le evlenme ihtimalinden gerektiği kadar nefret etmediğimi nasıl kabul edebilirim? Kendime kesinlikle sıfır fayda sağlayacak bir yabancıyla evlenme fikrini savunuyormuşum gibi hissediyorum. en azından içinde*Yeşil Kart*Andie MacDowell lanet olası serayı aldı.

"Robert hayır dedi," diye temin ederim onu. "Bu fikir aklına bile gelmezdi." "*İyi*Davis keskin bir şekilde araya giriyor.

"Ama... ben bir liste yaptım Davis, artıları ve eksileri..."

"Şey, yani,*kesinlikle*varsa değerlendirelim*bir listeniz var*."

"Susacak mısın? Çılgınca olduğunu biliyorum - biliyorum - ama Calvin'in çaldığını duymadın ve... . . şimdiye kadar duyduğum hiçbir şeye benzemiyor. Müzikal bile değilim ve takıntılıyım. Yapım için çok iyi olurdu."

Holland, bunu gerçekten düşünüyor musun? Onu bu kadar çok mu seviyorsun?*Uhhhh*.

"Ondan hoşlandım," diye itiraf ettim, "ama ben öyle değilim.*Bilmeko*. Bu bununla ilgili değil.

"Öyleyse nedir? Tüm yatırımın sen olduğun gibi değil*Ele geçirilmiş*. Her zaman bunun sadece senin için bir iş olduğu izlenimini edindim.

tereddüt ediyorum. "Bunu Robert için yapmak istiyorum. Biraz geri vermem için bir şans gibi geliyor.

"Geri ver?" Davis tekrar ediyor. "Seni*ş*Orası. onlara borçlu değilsin bekaret."

Bu beni güldürüyor. "Sağ. Zaman döndürücüleri yoksa ve 2008'e ve Eric Mordito'nun bodrum katına geri dönemezlerse, o geminin yola çıktığını düşünüyorum."

Hesaplaması birkaç saniyesini alıyor ve ardından, "İğrenç, Holls.*Isırıldı mı?*

Eric ve ben ikinci yılımda bir çömlek çarkını paylaştık.

"Asıl noktayı kaçırıyor olabilirsin," diyorum. "Bir işim olmasının tek nedeni Robert. Şov yeni bir yıldız olmadan başarısız olabilir. Robert o kadar çok yatırım yaptı ki, bu işe yaramazsa itibarını mahvedebilir. Bunun olmasına izin veremem.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Davis, "Onayımı mı yoksa tavsiyemi mi istiyorsun?"

Gözlerimi kapatıyorum, yüzümü tavana çeviriyorum. "İkisi birden?"

"Bak Hollsy," diyor şimdi daha nazik bir sesle, "anlıyorum. Robert'la çok yakın olduğunuzu biliyorum ve bazen orada çalışıp aynı apartmanda yaşamaktan suçluluk duyduğunuzu da biliyorum. Ama bu bana aşırı geliyor,*Gerçekten*aşırı."

O sözleri söyleyene kadar beni gerçekten neyin çektiğini anlamıyorum. buna. Yapacağım hiçbir şeye benzemiyor. Risk alma konusunda boktanım; Şimdiden hayatımdan sıkıldım ve daha yirmi beş yaşımdayım. Belki de kurmaca hayat hakkında yazamıyor olmamın nedeni, aslında yazmamış olmamdır.*yaşadı*.

"Bence bu yüzden çekici. Bu çılgınca bir şey gibi geliyor ve ben biraz daha çılgınlığa ihtiyacım var."

"Kuyu,*Bubu* mu!" diyor gülerек. "Tabii ki tavsiyem, yapma." Davis duraklar. "Ama çoktan karar vermişsin gibi hissediyorum, değil mi?"

Bunu yüksek sesle bile söyleyemem. Ben deli miyim?

Ağabeyim çizgi boyunca yavaşça nefes veriyor. "Sadece güvende

olduğundan emin ol, tamam mı? Hayatını mahvetmeden önce ona bir bak ve bir saldırı köpeği ya da başka bir şey bul, kadın.

"Ve-"

"Ve merak etme: Annemle babama söylemeyeceğim."

sekiz

No New York toplu taşıma sisteminin tarihinde bir merdiven setinden inmek bu kadar uzun sürmüştür. En azından, etrafımdan geçmek için koşan yolcular tarafından yan yana itilerek onları birer birer çekerken böyle hissediyorum.

Tahmin edebileceğiniz gibi, oyalanıyorum. Tavanlar her zaman bu özel gri tonu muydu? Bu istasyondaki ampulleri değiştirdiklerini bilmiyordum. Bu boyadaki dokuyu nasıl hiç fark etmemişim - ah, bu boya değil.

Ama sonra, doğaüstü bir alay gibi, Calvin'in müziği yükseliyor, çağırıyor.

Alt sahanlığa varıyorum ve onu orada, gitarının üzerine eğilmiş, müziğin içinde kaybolmuş halde görüyorum. Ne zaman duysam, bir şişe karbonatlı su oluyor, kaldırıyor ve çalkalıyorum. İçeride, her şey sanki baskı altındaymış gibi çok daralıyor.

Sabah işe gidip gelmenin kaosu, biraz dev bir karınca çiftliğinin ortasında olmak gibi ve insanlar, her yöne hareket eden sürüler halinde, aramızda ve her iki tarafta dalar.

Beni henüz görmedi ve bir müzik parçasından diğerine geçerken başını kaldırıp bakmıyor. Önünde durup aklıma gelen ilk kelimeleri ağızımdan geçiriyorum. "Öğle yemeği yemek ister misin?"

Aşağıdan bile bağırması gibiyim. Sesim trenlerin gıcırtılı kakofonisini bastırıyor.

Calvin başını kaldırıyor ve tellere son, dramatik bir tıngırdatmadan önce notları azalıyor. "Sevimli Hollanda. Nasılsın?" Bir köşeden fışkıran ve ağzının tamamında büyüyen bir gülümsemeyle ödüllendirildim. "Üzgünüm. Ne dedin?"

Yutkundum, keşke uzanıp eldivenli elimi alnıma silebilseydim. Eminim terliyorum. "Öğle yemeği yemek ister misin?" diye sordum. Benimle dalga mı geçiyor diye biraz merak ederek tekrarladım.

Tereddüt etti ve tekrar yüzüme dönmeden önce gözleri etrafımızda dolaştı. "Öğle yemeği?"

Birisi, çabuk: Bana bir uzaktan kumanda uzat. Elimi geri sarma düğmesine vuracağım.

Ama onun yerine başımı salladım. "Öğle yemeği. Benimle.

Yiyecek. Gün Ortası?" *Ah, Hollanda.*

Yanımda dehşete kapılmış bir Lulu hayal ediyorum. Ustaca kalın kaşları kalkıyor. Kahverengi gözleri dönüyor. Hayali Lulu, sahip olduğu o uzun üslupla ağır ağır konuşuyor: "*Yüce İsa, Appalland*" Ve hayali ben ona dönerek homurdandı, "*Bu konuda benimle aynı fikirdeydin pislik.*"

Calvin'in gülüşü çok tatlı ama belirsiz, vizeyi bildiğimden şüpheleniyor ama oyunun sonunun ne olduğundan emin değilmiş gibi.

"Elbette." Bana göz kırptı. "Şimdi? Yiyebilirim."

- - - -

Restorana vardığımızda hayali Lulu bile beni terk etmişti. Hostes bize gerekli "Kaç tane?" Bu benim başka biriyle ilk maceramış gibi tepki veriyorum.

"İki. Evet. İkimiz. Ben ve o. Herkesten uzakta oturabilir miyiz?"

Yani, biraz mahremiyete sahip ol ya da . . . ?"

Hostes, eli menü yığınının hemen üzerinde sallanırken kıpırdamadan yürüyor.

Calvin'in elinin hafif ağırlığını kolumda hissediyorum ve boğazını temizledi. "Köşedeki kabini istiyoruz, lütfen." Sesini sadece benim duyabileceğim şekilde alçalttı: "Hanımefendi rica etti. *mahremiyet*, öyle mi?"

Onu masaya kadar takip ederken, tek kelime etmeden otururken ve burnumuzu menülerimize gömerken yüzüm yanıyor.

Korkunç seçenekler listesine bir göz atıp gnocchi'de karar kılıyorum. Muhtemelen spanakopita ya da bir salata yemeyi tercih ederim, ama benim imajım, büyük yağlı marul parçalarını kabaca ağzıma çökertiyor. - ya da daha kötüsü, bir yabancıya gelişigüzel bir şekilde evlenme teklif etmeye çalışırken dişlerime ıspanak şeritlerinin sıkışması - boğazımda histerik bir kahkaha patlamasına neden oluyor.

İşte o zaman yapmak üzere olduğum şeyin tüm ağırlığıyla vuruluyorum. Calvin evet derse, bunu bir şekilde aileme ve diğer kardeşlerime açıklamam gerekecek. . .

Veya süresiz olarak gizleyin. Davis bana her fırsatta New York'ta beni aştığımı, eve taşınmam ve derecemle ilgili bir şeyler yapmam gerektiğini söylüyor. Benimle *hayat*. Ailem onu her zaman uyarıyor ve benim aslında ailenin bebeği olduğumu ve dünyadaki yerimi henüz tam olarak bulamadığımı hatırlatıyor.

Bir yabancıyla evlenmenin benim onu bulmamı tam olarak kastettiklerini düşünmüyorum.

Farkında olmanın diğer bir parçası da, eğer Calvin evet derse. . . evli olacağız Karı koca. Birlikte yaşamak zorunda kalacağız. . . yakınlık, çıplaklık, onunla ilgili fantazilerim zar zor yönetilebilir bir şeye dönüşüyor.

Calvin çenesini kaşıyor, parmağını düşünceli bir şekilde kulağının hemen altındaki deride yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı gezdiriyor. Bunu kendi yüzümde hissediyorum, sanki bir şekilde nörolojik olarak birbirimize bağlıyız. Ben de kendi payıma düşen erkeklerle birlikte oldum elbette, ama benim tipim her zaman daha çok inek, görünüş hakkında hiçbir fikri olmayan tip olmuştur. Calvin'in stratosferindeki biriyle hiç çıkmadım. Beni düşünün: boğazlı kazaklar ve şık ayakkabılar. Onu düşünün: Her sabah üzerine bol bol giydiği, ustaca kat kat gömlekler ve kot pantolonlar. Sıradan seksiliği, sinirlerimin çalılık ateşine bir yaprak üfleyici.

Keşke bugün daha mantıklı olsaydım. Koltuğuma yerleşip eteğimi düzeltiyorum. Bu can sıkıcı ucuz, kaygan kumaş ve vinyl banka karşı kalçalarımın yukarı kayarak kıcımlı açığa çıkıyor. Giydim çünkü bu sabah hardal rengi tayt ve botlarla sevimli ve eksantrik göründüğünü düşündüm ama Calvin menüye katlanarak bana verdiğinden daha fazla önem veriyor. Çabalarımın boşa gittiğinden şüpheleniyorum.

"Spanakopita mı yoksa doğranmış salata mı?" diye düşünür.

Beynimizin nasıl aynı yerde olmasına gülüyorum ama benimki daha sonra Düzgün Yeme bölgesine yöneldi. Beyler sadece. . . Bunu asla yapma.

"Gnocchi'yi alıyorum," diyorum.

Sonunda bana baktı ve gülümsedi. "Bu da iyi görünüyor."

Siparişlerimizi veriyoruz, hava durumu, turistler ve şehrin en sevdiğimiz yanı hakkında havadan sudan sohbet ediyoruz.*Ele geçirilmiş*, anlamlı bir sessizlik çökene kadar . . . ve hemen dalmaktan başka yapacak bir şey yok.

Peçetemi kucağımda düzeltiyorum. "Eminim seni öğle yemeğine davet etmemin tuhaf olduğunu düşünüyorsundur."

"Tuhaf değil." Omuz silkiyor. "Güzel. beklenmedik."

"Geçen gün müzik harikaydı. Tiyatroda."

Bunu söylediğimde sanki içinde bir şeyler ısınıyor. "Teşekkürler. Bunun basmakalıp geldiğini biliyorum ama çağrılmak ne büyük bir onur. O iş teklif edilmek. Duraksadı, dikkatini dağıtacak şekilde pipetini suya daldırıp çıkardı. "Neden geri çevirmem gerektiğini duyduğunu varsayıyorum."

Başımı salladım ve sonraki iki nefes boyunca harap olmuş göründü. Ama sonra duruşu tekrar gevşer ve gülümsemesi geri gelir.

"Onun . . . Bugün seni görmek istememin nedeni bu," dedim. Yediğim lokma ekmek midemde rahatsız edici bir yumru haline geldi. "Bu yüzden. Calvin.

Gözleri parlıyor. "*Bu yüzden. Hollanda.*"

Yemeğimiz gelir ve gerginliği kırar. Calvin eğilerek maruldan bir ısırık aldı ve düzgün bir şekilde ağzına soktu. Dişler ve çene: lekesiz. Bana beklentiyle bakıyor. "Ne söylüyordun?"

Boğazımı temizliyorum. "Robert senden çok etkilendi." Kızarır, çiğner ve yutar. "Evet?" "Evet.

Hepsi öyleydi.

Bir gülümsemeyi geri ısırtıyor. "Bunu duymak çok güzel." "Düşünüyorum . . . Bir çözümüm olabilir."

Duruyor. "Bir çözüm? O halde sınır devriyesiyle bir bağlantın var mı?" "Ramón Martín iki hafta sonra geliyor," diye başladım ve Calvin başını sallayarak, "ve on aylık bir çalışma süresi var. Düşünüyordum . . . eğer sen-eğer*Biz*. . ."

Kıpırdamadan bakmaya devam ediyor. Cümlemi bitirmediğimde

kaşları yavaşça kalktı.

Havadan bir yudum aldım ve kelimeleri hızla ağzımdan çıkardım:
"Düşünüyordum da.*evlenebileceğimizi.*"

Calvin şaşırarak arkasına yaslandı.

Diğer masalara bakıyorum, biraz tedirginim. Bunu sadece tuhaf değil, aynı zamanda düpedüz ahlaksız mı bulacak?

Çatalını bırakıyor. "Evet, neden olmasın. Bu sadece Kutsal Evlilik." Başını geriye atıyor ve keyifle gülüyor. "Şaka yapıyorsun herhalde?"

Aman Tanrım. Biri beni hemen bu odadan çıkarsın. "Hayır, aslında."

"Sen" diyor sessizce, "evlenmek istiyorum Ben? Bunun için?"

"Süresiz olarak değil, bir yıl kadar. Demek istediğim, koşun bitene kadar ve sonra. . . ne istersek yapabiliriz."

Bunu çözmeye çalışırken kaşları alçalıyor. "Ve Robert bu konuda sorun değil mi?"

"Hmm. . ." dudaklarını çiğniyorum

Calvin'in gözleri büyüdü. "Bana sorduğunu bilmiyorum, değil mi?"

"Elbette istemiyor." Endişemi bir yudum daha suyla yıkıyorum. "Beni durdurmaya çalışacaktı."

"Evet, öyle olacağını tahmin ediyorum. Bana çok daha kötüsünü yapacağını hayal ediyorum. Başını sallıyor, yüzünde hâlâ şaşkın bir sırıtış var. "Çalmamı ona bir yüzük takmak isteyecek kadar seven biriyle hiç tanışmadım."

Burada kendime olan saygımı kurtarmaya çabalıyorum. Robert asla istemez ama seni istediğini biliyorum. Sen oynarken onun yüzünü gördüm." Sonraki kısmı kulağa acıklı gelmeden nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden sadece devam ediyorum. Robert benim için bir amcadan çok bir baba gibiydi. Yönetmesini, beste yapmasını izleyerek büyüdüm. Müzik onun için her şey ve sahip olduğum hayata sahip olmamın nedeni, benimle ilgilenmesi. Bunu onun için yapmak istiyorum."

Calvin bunu ya kahramanca ya da acıklı buluyor. İfadesinden hangisi olduğunu anlayamıyorum.

"Ve . . . Müziğinizi seviyorum. Bunun senin için ne anlama geldiğini de görebiliyorum."

Calvin eğilip bir ısırık daha alıyor. Çiğnediği ve yuttuğu süre boyunca beni inceliyor. "Ve bunu benim için yapar mısın?"

"Yani," dedim utanarak, "eğer şiddetli bir suçlu değilsen."

Yüzünü buruşturup suyunu aldı, birkaç yudumda boşalttı ve midem dibe vurdu.

"Bir keresinde bir paket sakız çalmıştım," dedi sonunda. On yaşında. Kimse incinmemiş olsa da."

Titrek bir kahkaha attım. "Sanırım bunu gözden kaçırabilirim."

Peçetesine dokunmadan önce dudaklarını yalayarak başını salladı. "Sen ciddisin."

An yavaşlıyor gibi görünüyor, biraz gerçeküstü bir balona dönüşüyor. "Bence de?"

Bu onu gülümsetti ve gözlerinin tüm yüzümde nasıl gezindiğini fark ettim. "Nasıl çalışacak? Teoride?"

Karnım yavaşça yerden kalkıyor. "Anladığım kadarıyla bazı formlar var, bir görüşme." En büyük bilgi biraz gıcırtilı çıkıyor: "Benimle kalırdın. Yani, kanepemde muhtemelen . . . şekilde yapardık. Olumsuz,*BTo* - ama. Uyuyor." Boğazımı temizliyorum. "Düzenlemeler."

Calvin masaya gülümseyerek bunu düşünüyor. "Senin kedin var mı?" göz kırpmıyorum. "Kediler mi?"

"Alerjim var."

"Ah." kaşlarımı çattım. Burası gerçekten beyninin ilk gittiği yer mi? Benimki doğrudan çıplak tene ve seks seslerine gitti. "Kedi yok."

"Bu iyi." Tabağında birkaç parça marulu itiyor, yerden bir domates alıp tekrar düşürüyor. "Bir yıl?"

Başımınla onayladım. "Evet, o kadar uzun süre gitmek istemiyorsak."

Burnunu çekiyor, bıçağı ve kaşığıyla oynuyor, tabağının yanındaki masanın üzerinde tekrar tekrar düzeltiyor. "Peki ne zaman yapacağız?"

"Yakında." Sözcük ağızından istediğimden biraz daha yüksek sesle çıktı ama devam ettim. "İşe alım evrakları yüzünden çok uzun süre erteleyemedik. Kesinlikle Ramón başlamadan önce."

Alt dudağını çiğneyerek başını salladı. "Sağ. Ne kadar erken olursa o kadar iyi olur." Nefesim kesiliyor. Bu düşündüğü anlamına mı geliyor?

"Yani biz evli olurduk ve ben dizide yer alır mıydım?" O sorar. "Aynen böyle?"

"Bence de. Sen hayalini kuracaktın, Robert da yeni müzisyenine kavuşacaktı."

"Benim de güzel bir karım olurdu. ne olurdu*Sens*ahip olmak? Ünlü bir Broadway müzisyeni kocası dışında, yani."

Güzel olduğumu düşünüyor? Bakışlarını masanın üzerinden tuttum, kırpmıyor, zar zor nefes alıyor. "Amcama yardım edecektim. Ona çok şey borçluyum."

Calvin'e her gün bakabileceğim kısmı uygun bir şekilde dışarıda bırakıyorum...*ve bu hiç de bir angarya olmazdı*—çaldığını duy, yanında ol.

Evet, daha onunla konuşmadan önce onu aylarca istiyordum ama o kadar açık bir şekilde neşe, tutku ve asla tahmin edemeyeceğim bir şakacılıkla dolu. Konuştuğumuz için şimdi ondan daha çok etkilendim. O esprili. Çok yetenekli . . . ama kibirli değil. *Çok seksi.*

Calvin salatasına bakıyor ve bu çılgın teklifi değerlendirdiğini söyleyebilirim. *Aman Tanrım, benim bir baş belası olduğumu düşünüyor.*

Midem betona dönüyor.

"Hollanda," dedi yavaşça, önceki küstah ses tonundan daha kasvetli. "Teklifini takdir ediyorum, gerçekten, ama bunun gerçekten katlanmak zorunda kalmaman gereken bir yük olduğundan endişeleniyorum. Daha önce seni yağlamaya çalışmıyordum - gerçekten çok güzelsin. Ya önümüzdeki on iki ay içinde biriyle tanışırsan ve onunla çıkmak istersen?"

Şu anda ondan başka birini istediğimi hayal etmek benim için zor. Ama belki de bunu kendi bakış açısıyla soruyordur. Belki de öyle bir durumda sıkışıp kalmak istemiyordur. Obaşka kadınlarla çıkamaz ve yatamaz.

"Evet, demek istiyorum. . . o sırada başka kadınlarla çıkmak istersen. . . belki sağduyulu olabilirsin?"

Kahretsin. Hayır, Holland, demek istediğim bu değildi. Bu cömertliğin ötesinde. Hala şoktayım. Robert Okayai şovunda beni istiyor. . . *OBEN* etkilenmişo. Ama sen, hayallerimi mümkün kılmak istiyor musun?

Uzun, kontrollü bir nefes verdi.

Başka ne söyleyeceğimden emin değilim. Her şeyi masaya yatırdım ve bu uzun, acı verici aralıklarda nefesimi tutuyorum, sadece ne söyleyeceğini duymayı bekliyorum.

Sonunda peçetesini kaldırıp ağzını tekrar sildi ve bezi düzgünce Amerikan servisinin kenarına yerleştirdi. Yüzü bir sırıtışla patlıyor. "Ben varım, Hollanda. Bir şartla."

Kaşlarımın saçlarımın arasında kaybolduğunu hissediyorum. "Adurum?" "Seni dışarı çıkarmama izin ver."

Başımı salladım ve detaylandırmasını bekledim. Dönmediğinde, restorana bakıyorum. "Şey gibi demek istiyorsun. . . buluşma?"

"Bana eski kafalı diyebilirsin ama bir kızla evlenmeden önce onunla çıkmayı severim. Ayrıca, senin bu çılgın planını gerçekleştirmek için, sanırım birbirimize aşıkımız gibi görünmemiz gerekiyor, değil mi? Başımı salladığımda devam ediyor. "Yarın benimle dışarı çık

gece ve birbirimize yakın olmaya dayanabilecek miyiz görelim. Bir barda benimle baş edemezsen, beni dairende istemeyeceksin.

Haklı ama sözlerine gülüyorum. "Bir barda seninle ilgilenelim mi? Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

Calvin eğiliyor. "Hiçbir şekilde değil." Gözleri ağzıma kaydı ve sesi alçaldı ve sıcaklaştı. "Ayrıca, bu kadar büyük bir şey en az yirmi dört saat düşünmeyi hak ediyor, değil mi?"

Yutkunarak ona titreyerek "Kesinlikle" diyorum. İşlemsel bir evlilikten bahsediyoruz, ama az önce inişli çıkışlı bir ön sevişmeden keyif aldığımızı hissediyorum.

Doğrulup masanın üzerinde duran telefonuma başıyla işaret etti ve ben de telefonu ona doğru kaydardım. Bir mesaj yazar ve bir dakika sonra telefonu bir mesajla titrer. "İşte" - benimkini masanın diğer tarafına kaydırıyor - "Sana ayrıntıları göndereceğim ve yarın gece görüşürüz."

Calvin ile saat sekizde Terminal 5'te buluşmam gerekiyordu. Alçıyla artık biraz daha iyiyim ve kendi başıma giyiniyorum, daha kolay banyo gezileri için bir çift bol yırtık kot pantolon, siyah bir süveter ve en sevdiğim botlarıma karar veriyorum.

Trenle Eleventh Avenue'daki buluşma yerine New Yorker standartlarına göre bile uzun bir yürüyüş mesafesindedir. Kalabalığın izin verdiği ölçüde bir taksi beni bırakacak ve Calvin'e burada olduğumu mesaj atacak.

Kolunu havaya kaldırmış, binanın önündeki kaldırımdan iniyor, uzun bacaklarını koyu renk bir kot pantolona ve beyaz bir tişörtün üzerine gri bir cekete sarılı. Saçları titreşen neon tabelanın altında parlıyor ve elimi tutup beni içeri götürecek kadar yaklaştığında sabun ve yumuşatıcı kokusu alıyorum. Yüzümü boynuna bastırıp onu sinirlendirmenin nasıl bir his olduğunu hayal etmek için kendime tam olarak üç saniye veriyorum.

"Tamam?" O sorar.

Gözlerimi yüzüne diktim ve sonra çevremize ilk kez gerçekten bakarak etrafa baktım. Calvin bizi -dışarıdaki tabelalara göre- tamamen tükenen bir gösteriye sokmayı başardı.

"Gösteriş yapıyorsun, değil mi?"

Kahkahası coşkulu, coşkulu bir ses. "Ben *kesinlikle* gösteriş yapmak."

Paltolarımızı kontrol edip sahneye ve aşağıdaki genel kabul alanına bakan geniş bir balkona gidiyoruz. Hemen yukarıda, endüstriyel çelik korkuluklar, bir bar, tuvaletler ve etrafa dağılmış küçük kanepeler kümeleriyle aynı seviye var.

"İzlemek için mi buradayız?" diye soruyorum, masif tavanın ortasında asılı duran dev disko topuna bakarak. "Yoksa oynuyor musun?"

"Bir sette olacağım, evet. Minyatür bir festival. Çaldığım gruplardan biri davet edildi." Calvin içkilerimizin parasını ödedi ve beni parmaklığın yanında halatlarla çevrili bir VIP bölümüne götürmeden önce bardağımı bana verdi. "Bu sefer tayt veya sallanan küpeler olmayacak, söz veriyorum."

Gülüyorum ve korkuluktan dışarı bakıyorum. Zemin dolmaya başlıyor. İçeri girecek kadar şanslı olanlar şimdiden sahnenin yanında öne doğru ilerliyorlar.

"Siz fena değildiniz. Tüm kasıkları boğan Lycra'ya rağmen. Kaç grupla çalışıyorsun?"

"Değişiyor," diyor, "ama şu anda dört. Yeterince komik, kasık boğazlayıcıları kendileri için oldukça iyi iş çıkarıyor. Sadece birkaç hafta önce, orijinal gitaristleri havalı bir tekme atarak sırtını dışarı attığında buraya getirildim." İçkisinden bir yudum alıyor ve misket limonları buz küplerine çarpıyor. "Maaş iyi, bu yüzden çok fazla soru sormadım."

"Favorin var mı?"

"Ben sadece müzik çalmak istiyorum." Bana tepeden bakıyor ve gözleri çok geniş ve ciddi. "Tüm istediğim buydu." Bunu söyleyiş şekli, göğsümün hassas bir noktasından, dizüstü bilgisayarımın bir yığın paket yemek menüleri ve gereksiz postalar altında paslandığını gören kısımdan kopuyor. Derecem yatağımın altındaki meşhur kutuda işe yaramaz halde duruyor. Müzik, Calvin'in tutkusudur ve ne olursa olsun bunu yapmanın bir yolunu bulmuştur. Her zaman kelimelere kafayı takmışımdır - öyleyse neden tek bir kelime bile yazamıyorum?

"Peki tiyatrodan tam olarak ne yapıyorsun?" Omzuyla hafifçe omzuma vurdu. "Tişört satmanın ve yetenekleri keşfetmenin yanı sıra."

İçkimi, birinin kelimeleri yazdığı yerin hemen yanına koydum.*P.L.U.R.—Saflık, sevgi, birlik, saygı*larımızdaki metal masanın üzerinde.

"Temelde üç numaralı piyonum. Sahne arkasında fotoğraf çekiyorum ve evin önünde çalışıyorum."

Bardağını dudaklarına yaklaştırıp kenardan gülümsüyor. "Çok havalı."

Onun için söylemesi ne kadar büyük bir yalan merak ediyorum. Calvin o kadar büyük bir yetenek ve tutkuyla iş bulmayı umarak yasadışı bir şekilde burada kaldı ve bana -yirmi beş yaşında tişört satıyor- işimin ne olduğunu söyledi.*çok havalı*. Neredeyse daha çok utanmama neden oluyor.

Sonsuza dek yapmak istediğim şey bu değil, dedim sessizce. "Şimdilik yaptığım şey bu."

Tam evin ışıkları söndüğünde ve sahne ışıkları canlandığında bir şey söylemek için ağzını açar.

İlk perde bir EDM grubudur. Üç DJ sahnede duruyor, her biri bir dizüstü bilgisayarın ve çeşitli mikserlerin arkasında, başları öne eğilmiş ve dev kulaklıklarla gizlenmiş. İlk vuruşta yer patlıyor ve bu türe pek aşina olmamama rağmen kesinlikle anlıyorum. Canlı şovlardan gelen bir yükselme var, tek bir amaç için toplanmış büyük bir insan grubunda kolektif bir enerji var. Vuruş melodileri keser ve sonra düşer; kalabalık sudaki dalgalanmalar gibi zıplar ve dalgalanır.

Baktığımda Calvin'i gözleri kapalı, ritme göre hareket eden, herkesle birlikte notaların arasında kaybolmuş halde görüyorum. Kendi gözlerimi kapatıyorum ve kendimi dansa bırakıyorum. Bas o kadar yüksek ki, içimde bir canavar kalp atışı atıyormuş gibi geliyor. Son şarkı bittiğinde ve ışıklar tekrar yandığında, kızardım.

"Çok iyiler," diyorum içkimi bitirirken. "Seni asla bir EDM adamı olarak görmezdim."

"Bu müzikle ilgili olan şey şu ki, burada durup dinlersen, asla takdir etmeyeceksin. Bunun bir parçası olman gerekiyordu - partinin bir parçası. Sanırım bu yüzden çok seviyorum." Saatine hızlıca bir göz attı. Dinle, neredeyse setimizin zamanı geldi. Burada iyi olacak mısın?"

"Kesinlikle."

"Üç şarkı çalıyoruz, bu yüzden son şarkıda gelmek istersen seninle sahne arkasında buluşabilirim."

Başımı sallayıp ona gülümsüyorum.

Gerçekten burada mıyım? ile bir randevudaca*lvin*?

Bir an başım dönüyor. Evlenmek için pazarlık yapıyoruz.

Bir elini kolumun üst kısmına doladı ve hafifçe sıktı. "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet." Yüzüme düşen birkaç tutam saçı çektim ve dudaklarıma baktığını fark ettim. "Bu sadece bir tür gerçeküstü."

"Biliyorum." Durakladı, bu konuda bir şeyler daha söylemek üzereymiş gibi göründü, ama sonunda bana sadece, "Onlara senin adını vereceğim ve birkaç dakika sonra görüşürüz," dedi.

"İyi şanslar."

Bunun üzerine bana sırtıttı ve merdivenlerden aşağı inmeden önce eğilip yanağıma beni neredeyse yok edecek bir öpücük kondurdu.

- - - -

Yaklaşık yirmi dakika sonra Calvin'in grubu çalıyor ve bana biraz dalga vermek için gitarını akort ederken başını kaldırıp baktığında dizlerim lastik gibi oluyor.

Hayvan izinin bariz eksikliği konusunda haklıydı. Toplamda dört adam var, hepsi farklı derecelerde eskitilmiş skinny jean pantolonlar ve hepsi seksi eski tip tişörtler giymiş. Calvin daha önce kullandığını hiç görmediğim bir gitar çalıyor; akustik gibi görünüyor ama ayaklarının yanında devasa bir amfiye takılıyor.

Açılış numarasının ilk notalarından, bu adamların iyi olduğunu şimdiden söyleyebilirim. Şarkıcı cesur bir bariton ama yüksek notalarda da etkileyici. Şarkılar kısa ve indie rock'tan biraz daha ağıra kadar uzanıyor ve her biri Calvin'in gitarındaki inanılmaz akıcılığını sergiliyor.

İstasyonun aksine, Calvin burada seyirciye çalıyor. Hain bir şekilde sırtlıyor, öndeki çığlık atan kadınları selamlamak için çenesini kaldırıyor ve soloları sırasında ilgi odağı haline geliyor. Onun o kadar farklı bir versiyonu ki - ve yine de o kadar müstehcen bir şekilde seksi ki - gözlerimi zar zor kaçırabiliyorum.

Ve ben tek değilim. Platin saçlı ve burun halkalı bir kız korkuluktaki yanımda duruyor, bakışları sahneye kilitlenmiş. "Bu yeni baş gitar mı?"

Yanımdaki kız da aynı derecede etkilenmiş. "Tanrı aşkına. After-party'de olacak mı? Çünkü o varsa, ben de öyleyim."

Bunun üzerine, esasen merdivenlerden aşağı ve sahne arkası girişine doğru koşarım.

"Hımm, Holland Bakker?" Güvenlik görevlisine söylüyorum. "Calvin McLoughlin ile tanışmam gerekiyor."

Bana tepeden bakıyor - cidden, sanırım iki metre boyunda - ve sonra listesine. Sıkılmış bir iç çekişle kenara çekilip geçmeme izin verdi.

Calvin sahne arkasına geliyor ve beni hemen görüyor. Robert'ı tüm hayatım boyunca tanıdığım ve son birkaç yıldır tiyatrodaki çalıştığım için, ben

performansın getirdiği adrenalin patlamasına aşına. Bu, herhangi bir uyuşturucu kadar yüksek ve Calvin'in beni gördüğünde gözlerinin ışıldaması, doğruca durduğum yere gitmesi ve beni sımsıkı, terli bir şekilde kucaklaması için bulabildiğim tek açıklama bu.

"Görebiliyor musun? Kulağa nasıl geliyordu? diye sordu.

"Muhteşemdi." Ona bu kadar yakın olmak haklı olarak başımı döndürüyor. Artık göğsünün ne kadar sert olduğunu, ellerinin ne kadar güçlü olduğunu biliyorum.

Beni tekrar yere indiriyor. "Evet?"

Nefes darlığımı abartmama bile gerek yok. "Senharikaydı."

"McLoughlin."

Calvin arkasını döndüğünde solistin tam arkasında durduğunu görür. "Devon, selam."

"Bu kadar kısa sürede haber verdiğiniz için teşekkürler. Sen olmasaydın mahvolurduk."

"Sorun değil." Calvin kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. Süveterim yukarı kalktığında, elinin tenime sertçe bastırdığını hissettim ve parmak uçlarının her birinin, sanki göğüs uçlarımda gezdiriyormuşçasına, aşırı farkında olmama neden oldu. "Sorulduğu için minnettarım."

Devon yüzünü bir havluya sildi ve omzunun üzerine koydu. "Bunu kalıcı bir şey yapmak isteyeceğini düşünüyor musun?"

Calvin bana bakmadan önce biraz düşündü. Gözlerini kırptı ve sorduğunu düşündüğüm yerde aramızda bir sessizlik ritmi geçti. *Kuyu? Bunu yapıyor muyuz?* Parmakları, sanki baskı olmadığını hatırlatmak istercesine belime hafifçe dokunuyor.

Yutkunuyorum ve ona şöyle bir gülümseme gönderiyorum: *Kahretsin, evet öyleyiz.*

Calvin, Devon'a döner. Dev, bu benim nişanlım Holland. Hols, burası Devon."

Holler.

nişanlı

Ve

ölüyoru

m.

Devon uzanmadan önce gözleri ustalıkla şekillendirilmiş terli saçlarının arasında kayboldu ve ben de alçım ile beceriksizce tokalaşmaya karşılık verdim.

"Nişanlı?" O sorar. "Aferin, dostum."

Kalvin gülüyor. "Teşekkürler
dostum."

"Yani ne düşünüyorsun?" Devon soruyor.

Calvin sırtımdan önce bana bir bakış daha attı. Fırsat için teşekkürler, Dev. Gerçekten minnettarım ama önümüzdeki birkaç ay oldukça meşgul olacağım.”

dokuz

T Ocak ayının en soğuk günü benim de düğün günüm olur.

Ne garip, ne garip bir cümle.

Söylenecek bir şey var,*Oh hey, bu adamla kesinlikle evlenmeliyim ki günü kurtarabileyim.* Bunu gerçekleştirmek bambaşka bir şey. Calvin'e söylediklerime (birkaç form, bir röportaj) rağmen, Google bana bu sürecin çetin olduğunu memnuniyetle bildirdi. bir *varmilyon*formlar. bir *varmilyon*Gereksinimler. Ve bu durum için özel olarak vizeler olsa da -sanat alanında çalışan birinin bir yabancıyı işe almak istediği ve bir Amerikan vatandaşının bu rolü yerine getiremediği durumlarda-Calvin'in burada yasa dışı bir şekilde yaşamış olması bu seçeneği pek olası kılmıyor. Bu yüzden daha dün buradaydık, evlilik cüzdanımızı alıyorduk.

Evlilik cüzdanı. Vay canına, bu oluyor.

Lulu elini benimkine kaydırarak, "Seni her zaman bir hayat bulman için cesaretlendirdiğimi biliyorum," diyor, "ama bu benim sana bir şeyler yemeni ve gidip üç düzine çörek yemeni önermem gibi bir şey."

Belediye Binası'nın önündeki merdivenleri çıkarken kalbim ağzımda atıyor ve Lulu'yu sanki beni suyun üstünde tutuyormuş gibi tutuyorum. Burada olduğu için çok minnettarım: gölgeli amcasından çok sayıda basit altın yüzük aldı ve bu sabah erkenden saçımı yapmak için geldi.

"Bir gün biyografim için harika bir hikaye olacağını söylemiştin."

Bu olay için kabartılmış ve kıvrılmış siyah saçları cilalı bir dalga halinde omzunun üzerinden dökülüyor. "Söyledim *Benimbiyografi*" diyor.

Başını geriye atıp sigarasından son bir nefes alıyor.

söndürüyorum. Nefesi önünde yoğun bir buluta dönüştüğünde elini bırakıp usulca uzaklaştım. Lulu bu yıl iki kez sigarayı bıraktı

- Marlboros'tan elektronik sigaraya, sıfıra ve tekrar Marlboros'a dönüş. Ona göre seçmeler onu gerginleştirdiği kadar bağımlı değil, seçmelerden sonra beklemek onu gerginleştiriyor, Manhattan'da bir restoranda çalışmak ve insanların boklarıyla uğraşmak onu sinirlendiriyor.

"Sana vazgeçmen için son bir şans veriyorum." Küçük çantasında bir kutu turuncu Tic Tac almak için balık tutuyor. "Oraya girmek zorunda değiliz."

Önerisi kolay ve kesinlikle akıllıca bir seçim olurdu, ama şimdi geri adım atamam. Ne kadar gergin ve korkmuş olsam da, gizliden gizliye, utanmadan baş döndürücü olan başka bir yanımda daha var.

Cam kapılardan geçerken üzerimdeki pileli şifon eteğin önünü bilinçli bir şekilde düzelttim. Hala doğru seçim olduğundan emin değilim. Çok mu uğraşıyorsun? Yeterince çabalamıyor musun? Zaten sahte bir düğüne ne giyilir ki?

"İyi görünüyorsun, evlat." Lulu bana bir bakış atmak için duraksadı. "Ne iç çamaşırı giyiyorsun?"

"*lulu*" Cidden, omuzlarımda hem iyi hem de kötü melek olması nasıl mümkün olabilir?

"Bu önemli bir soru. Düğün gecesini, Appalland."

Ona bunun böyle bir evlilik olmayacağını binlerce kez açıkladım (bu gerçeğin üzüntüsüyle içimden bir tanesini döküyorum). Hemen içeri giriyoruz ve Evlendirme Bürosu'nu işaret ederek bizi koridordan aşağı götürüyorum.

"Bu kararın için sana hayranım, bu yüzden söyleyeceklerimi yanlış anlama." Ayakkabıları karo zeminlerde tıkırdıyor. "Ama en azından söylemediğine inanamıyorum.*jeff*. Amcalarından biri bana burada olup olmadığımı sorarsa bir politikacı gibi yalan söylemeyi planlıyorum.

"İş biter bitmez ikisine de her şeyi anlatacağım. Küçük bir sürpriz parti gibi olacak. 'Hey, bak! Yıldızını aldın ve bu arada biz evliyiz.'"

Anlayışlı bir şekilde kolunu omzuma doladı ve beni biraz sıktı. "O konuşmayı kıskanmıyorum."

Gözüme bir hareket ilişti ve salonun sonunda damadımı gördüm. Açık kahverengi saçları düzgünce taranmış ve mor bir pötikareli gömlek ve mavi papyon ile mavi bir takım elbise giyiyor. Mavi eteğim ve pembe ipek üstümle çok yakışıyoruz.

"isaLulu sahne fısıldıyor.

Nabzım bir roket gibi atıyor.

Adımları uzun ve amaçlı ve sadece birkaç adımda önümde duruyor. Gözlerim Calvin'in yeni tıraş edilmiş çenesinden boğazının bronz sütununa kaydı. Onu yazın parkta gitarıyla, saçındaki benekli gölge ve ayakkabılarına ve pantolonunun alt kısmına yapışmış çimenlerle hayal ediyorum.

"Güzel görünüyorsun," diyorum dramatik bir ifadeyle.

"Bakıyorsun. . " Yeşil gözleri bedenimde rahat bir gezinti yaptı. Dikkati sanki tenimde hareket eden ellermiş gibi kesinlikle hissediyorum. "Çekici."

Yanında bir gırtlak temizlenir.

"Merhaba." Kırklerce siyah saçlı ve uçuk mavi gözlü bir adam önüme geçip elimi tuttu. "Ben Mark. Daha iyi adam.

"Bu doğru mu?" diyorum gülerek.

"Tanık," diye açıklıyor Calvin ve ondan kaçıyor. "Bu Mark Verma. Bir arkadaş."

ona gülümsüyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum dostum."

Kara, kalkık kaşlarını Calvin'e doğru çeviriyor. "Onu sevdim."

Lulu'nun hemen arkamda süzüldüğünü hissedebiliyorum ve onu öne doğru çekiyorum. "Bu benim en iyi arkadaşım, Lulu."

Calvin'e, "Seninle resmen tanıştığımıza memnun oldum," diyor ve onun elini tutmak için öne çıkıyor.

Bir an kendi aralarında konuşuyorlar ve ancak şimdi, Calvin sadece birkaç adım ötemde dururken, onun ne taşıdığını fark edebiliyorum.

Ellerindeki soluk mor çiçeklerden oluşan halkaya kadar dikkatimi takip etti. "Gelinlerin saçlarına çiçek takması bir İrlanda geleneğidir - en azından benim ailemde. olmadığımızı biliyorum. . . bu anlamda geleneksel değil. Ama en azından sormazsam annemin kalbi kırılırdı.

Kaşlarım havaya kalkıyor. Anne babasına bundan bahsedecek mi? Ailem aynı ülkede yaşıyor ve onların kaçınılmaz onaylamama ve endişeleriyle yaşamaktansa yalan söylemenin daha kolay olacağı sonucuna vardım bile. Ailesi dünyanın diğer ucunda yaşıyor. Bunun gibi bir jest, Ölüm Bizi Ayırana Kadar yapıyormuşuz gibi hissettiriyor, oysa gerçekte sadece Şişman Kadın Şarkı Söyleyene Kadar. Neden onlara söylesin ki? İlk tepkim - ve kesinlikle buradaki en olgun tepkim - duraklatmak ve her birimizin bu gidişatı nasıl gördüğümüz hakkında konuşmak istemek. Geriye dönüp baktığımızda, bunun hakkında neredeyse hiç konuşmadık ve ailelerimize anlatmak, bunu yönetmemiz gereken çok daha hantal bir şey haline getiriyor.

Ama o kadar ciddi ve alışılmadık bir şekilde kendinden emin görünmüyor ki, onu sefaletinden çabucak kurtarmaya karar verdim.

"Elbette giyeceğim. Teşekkür ederim."

Gevşek örülmüş lavantadan yapılmıştı ve ondan alıp dikkatlice saçımın tepesine yerleştirdim.

Lulu, yaptığı işi incelemek için başını eğerek ipeksi mor çivileri ayarlamak için uzanıyor. "Orada. Mükemmel." Birkaç fotoğraf çekiyor. "Hadi ikinizi evlendirelim."

Calvin elimi tutup bizi kalabalığın arasından katiplere doğru götürürken avucumun onunkine nasıl dayadığının fazlasıyla farkındayım.

Mücevher tonlarında bir sarı giymiş bir kadından kaçarken, yarmulke giyen bir adama gülümsedim. Her kompozisyondan ve yaştan çift var. Bazıları geleneksel elbise ve takım elbise giyiyor, diğerleri kot pantolon ve tişört giyiyor.

"Beklediğimden daha yoğun," dedim yumuşak bir sesle.

Calvin küçük bir kahkaha attı. "Evet. İstasyonda ne kadar çok gelinlik gördüğüme şaşırsın."

Oda uzun ve dardı, bir yanda sıra sıra şık yeşil kanepeler, diğer yanda mermer tezgahlar ve döner tabureler vardı. Tavanlar altın telkari detaylı beyaz panellidir. İki zincirden sarkıtılan bir seçim çerçevesi, şu anda hizmet verilen numarayı ve hangi istasyonda olduğunu gösterir ve aşağıdaki tezgahta bir bilet makinesi bulunur. Çiçekler ve acil durum papyonları gibi son dakika ürünleri satan küçük bir hediyelik eşya dükkanı bile var.

Calvin makineden bir numara çıkarıyor ve bana şunu gösteriyor: C922. Bir flaş patlar ve ikimiz de irkiliz.

"Bu iyi olacak," diyor Lulu, küçük kamerasının ekranına bakarak. Şaşkın ifademi yakaladı. "Ne? samimiler

her zaman en iyileridir. Bir düğün, hatırlamak isteyeceğiniz bir şeydir." Bana anlamlı bir şekilde bakıyor. "Herhangi bir çift bunu anmak için fotoğraflar ister."

"Sağ." Bunun resmi olması gerekiyor. Bunun lojistiği üzerine çok az düşündüm. Dostum, spontane olmaya çalıştığımda, bir çakmak çalıp körü körüne benzin dolu bir havuza atıyorum. "İyi düşünmek."

Calvin ve ben dar koltuklardan birine oturmuş bekliyoruz ve her üç saniyede bir kameranın sesini duymazdan gelmeye çalışıyoruz. Kibarca havadan sudan sohbet ediyoruz:

"Günaydın mı?" "Evet ama uyumadım." "Ben de değil."
"Dışarısı çok soğuk."

"Biliyorum. Neredeyse ceketimi unutuyordum."
Garip gülüş. "Bu olurdu. . . kötü."

Ve yarım saat boyunca dün gece ne yediğimiz ve bugün ne giyeceğimizden nasıl emin olmadığımız hakkında. İkimizden birinin gevşediği ve rahat bir sohbe daldığı tek an, Calvin'in neredeyse gitarını yanında getireceğinden bahsettiği zamandır.

"Tuhaf bir şekilde uygun görünüyordu," diye itiraf ediyor, "ama sonra bunun bir güçlük çıkaracağından veya tuhaf görüneceğinden endişelendim."

"Keşke olsaydın."

Gerçekten yaptım. Müziği, içimdeki o düğümlü kurdeleyi sihirli bir şekilde gevşetiyor; Onu metroda çalarken dinlemeyi şimdiden özledim.

Kutsal Bok We Are About Be Married garip dansında yolumuza devam ederken, Lulu ve Mark dikkat çekmeden kenarda sohbet ediyor ve görünürde eğlenceli sohbet etmekte hiçbir sorun yaşamıyorlar. Çoğu insan gibi Mark da Lulu'dan tamamen etkilenmiş görünüyor, ancak Lulu ne zaman homurdansa ve şakalarından biri yüzünden kendini kaybediyorsa, kendimi daha da endişeli hissediyorum.

Şu andan itibaren, sonrasında ne olursa olsun hayatımı Calvin'inkiyle birleştiriyorum.

Sonunda numaramız aranıyor. Tezgaha çıktık ve Calvin'in evrakların son kısmını doldurmasını izledim. Tanıklarımızın yanı sıra isimlerimizi imzalıyoruz - oyuncu kadrosu sayesinde benimki herkesinkinden çok daha az okunaklı - ve küçük bir bekleyişin ardından sıra geldi. New York Şehri Evlilik Bürosu çok etkilidir.

Şeftali duvarları ve pastel suluboyaları olan küçük bir odaya yönlendiriliyoruz. Memurumuz güler yüzlü, siyah saçlı, pembe yanaklı bir bayan, bizi dostça karşılıyor. Müzik ya da tantana yok, ama diğer herkes istediği yerde ayakta durabilir ya da oturabilirken, nazikçe birbirimizin karşısında durmamızı söylüyor. Calvin iki elimi de tutuyor.

"Calvin ve Holland," diye söze başlıyor, "bugün hayatın en büyük anlarından birini kutluyorsunuz ve evlilik yemininde bir araya gelirken aşkın değerini ve güzelliğini kabul ediyorsunuz."

yüzüne bakıyorum; gözleri garip bir şekilde neşe olarak maskelenmiş bir eğlenceyle kırışmış. Kendime rağmen sırtarak dudağımı ısırdım.

"Calvin," diye devam ediyor, "Hollanda Lina Bakker'ı karın olarak kabul ediyor musun?"

Önce sesi boğuk çıkıyor ve boğazını temizliyor. "Evet."

Aksanının kelimeleri kıvrımını seviyorum.

Bana dönüyor ve ellerimi ellerinin arasına alıyor. "Holland, Calvin Aedan McLoughlin'i kocan olarak kabul ediyor musun?"

Başımınla onayladım. Nefesim göğsümde sıkıştı ve tören başladığından beri ilk kez Jeff, Robert ve ailemin geri kalanının burada olmamasının verdiği acıyı hissediyorum. "Evet."

Birbirimizi sevmeye, onurlandırmaya, beslemeye ve korumaya söz veriyoruz - diğerlerini terk ediyoruz.

Hastalıkta ve sağlıkta, daha zengin veya daha fakir için sahip olacağımıza ve tutacağımıza söz veriyoruz.

Midem bulandı ve Calvin parmaklarımızı birbirine kıvırdı - bu vaatlerde küçük bir boşluk.

Titreyen bir el ile parmağındaki basit bandı kaydurdım ve o da benimkine karşılık verdi. Parmaklarımızın ucundaki yüzükler o kadar kusursuz ve masum ki gururla parlıyor. Bu parlak, mutlu yüzüklere sadece dekor olduklarını söyleyecek yüreğim olmadığına dair histerik bir düşünceye sahibim.

Memur bizi karı koca ilan ederken, tören kameranın bir flaşıyla sona erdi.

"Calvin, gelinini öpebilirsin."

Elimde olmadan önce memura doğru iki kez bakıyorum. Onun olacağı hiç aklıma gelmemişti. OBizistemek.

Calvin kocaman açılmış gözlerime hafifçe güldü. "Güzelleştireceğime söz veriyorum."

Dik durmam gereken her noktaya odaklanmam gerekiyor. "BEN . . . Size inanıyorum."

Ağzında küçük, kendini beğenmiş bir sırıtış kıvrılıyor. "İyi olamıyorsan, en azından onda iyi ol." Eli boynumun arkasında durdu; parmakları saçlarıma dolanıyor. Öyleyse buraya gel, diye fısıldadı, alt dudağını yalayarak. Eğildiğinde, onu görebilmek için başımı geriye eğmem gerekiyor. Gözleri kapalı, düzenli bir şekilde nefes alıyor ve bir anlık tereddütle ikimizin de düşündüğünü biliyorum:*Budur. Bunu gerçekten yapıyoruz.*

Elimi göğsüne yaslamak için getirdim ve beni teşvik eden bu katılıktı. açık, aramızdaki son mesafeyi kapatmamı sağlıyor. Dudakları sıcak, hayal ettiğimden daha pürüzsüz ve küçük patlamalar, damarlarımı dolduran kafein gibi vücudumda geziniyor. Mükemmel bir öpücük, ne çok ıslak ne de çok yumuşak ve alnı benimkine dayalı olarak geri çekilmeden önce ikiye kadar sayıyorum. Ve tam beni bir daha öpüp öpmeyeceğini merak ettiğim sırada -istemedem- tatlı, neredeyse algılanamaz bir şekilde fısıldadı "*Teşekkür ederim.*"

Tezahürat ve alkış sesleriyle bir flaş patlar. Daha fazla çift sıralarını bekleyin, bu yüzden kapıdan çıkıp koridorun aşağısındaki tarihi binanın küçük bir fonuna gidiyoruz. Benim ve Calvin'in, Mark ve Calvin'in, benim ve Lulu'nun (Jeff veya Robert'ın onları bulmasına izin verirsem parçalanmakla tehdit ediyor) ve hepimizin birlikte olduğu fotoğraflar için poz veriyoruz.

Sen yaptın, dedi kulağıma, bana sımsıkı sarılarak. Vay canına, o haklı. Ben evlendim. Ben. ben bile hiç*dikkate alınanda*ha önce evlilik ve kelime o kadar yabancı geliyor ki beynimi zar zor sarabiliyorum. Bana küçük bir çanta uzattı. "İlk düğün hediyen!"

Bütün bir kağıt mendil paketi olması gereken şeyin içinde ve altında gömülü olan beyaz kalpli kırmızı bir mıknaatısın üzerinde şunlar yazılıdır:

New York'ta evlendi.

on

Sya şimdi ne

Önümüzde, Lulu ve Mark işler hakkında küçük sohbetler yapıyorlar,
Yeni

York, hava durumu.

Calvin ve ben tam arkalarında garip bir balonun içindeyiz. Rüzgâr keskin ve soğuk ve birbirimize sarılı haldeyiz, konuşmadan son bloktan Gallaghers Steakhouse'a doğru ilerliyoruz. O iyi bir insan, ben iyi bir insanım. İki randevumuzun da gösterdiği gibi, gayet iyi anlaşıyoruz. . . ama eminim ikimiz de farkında olduğumuz için sersemlemiş durumdayız.*evli*.

Evli. Calvin benim kocam. Ben onun karısıyım.

Sol elindeki yüzüğe baktım ve buna karşılık parmağımdaki metal keskin bir şekilde soğudu.

"İyi misin?" O sorar.

Sesini duyunca irkildim, dikkatimi yüzüne çevirdim. Burnu pembe ve sevimli. Ah. Onunla evlendim ve onun aylardır kafamda Holland/Hot Busker kurgusu yazdığımdan haberi yok. Bu nasıl iyi bir fikir?

Havalı oluyorum: "Evet, tabii ki - bugün benim düğün günüm."

Yüzünü tekrar öne çevirdiğinde, siyah ceketinin kapüşonundan

dışarı baktığını zar zor görebiliyorum. Ama gülümsemeyi yakaladım.
“sen

sessizlik. Seni o kadar uzun zamandır tanımiyorum ama bildiğim şey sessiz değil. Kuyu. Bunu çabuk fark etti.

"Haklısın, değilim." Arkasından hafifçe gülümsedim. Yüzüm uyuştı, dışarısı çok soğuk. "Sadece tüm bunları düşünüyorum."

"Pişman mısın?"

Hayır, daha çok 'Şimdi ne olacak?' türünden bir düşünce.

Robert'a söylemem gerek. "Belki burada, meraklı kulaklardan uzakta konuşabiliriz."

Ona tekrar bakıyorum. Artık Gallaghers'tan yarım bloktan daha az uzaktayız ve o haklı. Oraya vardığımızda, herkes bizi duyabilecek ve kesinlikle ekrandaki garip navigasyonu görecektir. *Şimdi ne var?* yemeğin sonuna kadar bırakırsak.

Ayakkabımın kayışını ayarlıyormuş gibi eğilerek durdum. Calvin sesleniyor

Lulu ve Mark. "Evet, devam et" diyor. "Seni içeride yakalarız."

Sonra çömeldi, gözlerimle buluştu. "Bu yaptığın çok büyük."

"Evet." İfadesinin yoğunluğuna kapıldım. "Neden biraz suskun kaldığını anlayabiliyorum." "Evet."

"Belki amcalarınla konuşurken ben de seninle gelebilirim?"

"Tamam aşkım."

Sözlerini kullan, Hollanda. Ona, aynı zamanda dokunduğunuz en ateşli adam olan bir yabancıyla aynı daireyi paylaşma olasılığı karşısında tam bir panik hissettiğiniz için pişmanlık duymadığınızı söyleyin. Ya uykunda osurursan?

"Şunu bilmeni isterim ki," diye devam ediyor, "benim kabahatli şeker hırsızlığıma rağmen, ben bir ucube değilim. Seni asla incitmem. Ama ayrı yerlerde kalmak daha rahatsa..."

"Yapamayız." Doğru olmasına rağmen, şimdi düşüncelerimde belli belirsiz bir mide bulantısı var. Calvin'in tecavüzcü ya da yaygın bir uyuşturucu bağımlısı olmadığından yüzde doksan dokuz eminim. Ama şimdi onu evime götürmek biraz fevri görünüyor - ve sadece uykumda osurabileceğim için değil.

"Bunu ne kadar takdir ettiğimi bilmeni istiyorum," diyor, "ve hiçbir şeyi hafife almayacağım."

Bu kadar çok teşekkür edilmeye ve başımı sallamadan önce birkaç ses çıkarmaya alışkın değilim.

"Plan bu gece seninle eve gelmem mi?"

Sıcaklık boynuma ve yanaklarıma yayılıyor. "Bence de."

"Kanepeniz var mı?"

Başımla onayladım.

"Yatak odanızın kapısı kilitleniyor mu?"

Geri çekilip ona bakıyorum. "Kilitlemem gerekiyor mu?"

Hızla başını sallıyor. "Tabii ki değil. Kendini güvende hissetmeni istiyorum." Benim bir manyak olduğumu düşünüyor olmalısın.

Sırıltışı içimde bir şeyleri canlandırıyor. "Ee, değil mi? Sanırım seni bu yüzden seviyorum, Holland Bakker McLoughlin. O ve senin çillerin."

Yavaşça aynı anda doğruluyoruz ve tüm bu süre boyunca birkaç santim yukarıdan bana sırıtıyor. Sonunda buna cevap vermeyi başardım: "Senin adını aldığımı mı düşünüyorsun?"

"Bundan eminim."

Çenem bir sırıltıdan düşüyor. "Bir mağara adamıyla mı evlendim?"

"Sadece kişisel bir tercih. Bunun üzerine bahse girmek ister misin?"

"Olduğu gibi," diyorum yavaşça, "Kaybediyorum ve senin adını alıyorum. Sen kaybedersin ve ben benimkini tutarım? Benim için gerçekten ne var?"

"Kaybedersem seninkini alırım."

Şu anda bile ne oluyor?

Elini parmaklarımda gezdiriyor. "Bu yüzden . . . yarın amcalar?" Birleşen ellerimizden gözlerimi kırptırıyorum.

"Evde olduklarından emin olacağım."

"İyi. Şimdi içeri girelim ve o bahsi yapalım. Taşaklarımı donduruyorum.

Neredeyse kaldırımda tökezleyeceğim.

- - - -

Calvin benim için kapıyı tutarken, aceleyle Lulu ve Mark'ın beklediği yere girdim ve o kadar harika bir sıcak hava üfledi ki, hep birlikte inledik.

Lulu dirseğimi tutarak yanıma geliyor. "İyi misin?" "Evet, sadece ayakkabımın askısını düzeltmem gerekti."

"Tamam iyi." Sakinleşmiş görünüyor ve bir grup garsonun masayı topladığı yeri işaret ediyor. "Yaklaşık beş dakika, dediler."

Harika, bunu yaptığın için teşekkürler. Ve bugün benimle geldiğin için teşekkürler. Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum."

Gülümsemesi yumuşadı ve kollarını bana doladı. "Dalga mı geçiyorsun? Yaptığını gördüğüm en çılgınca şey, hala yarı indirim alabilmek için süresi dolmuş Saks kuponunun tarihini değiştirmeye çalışmak. Bunu kaçırmazdım.

Gülüyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Bazen harika olabiliyorsun. Sık değil ama. . "

"Çok komik. Şimdi kusura bakma ama gidip kocanın arkadaşıyla zararsızca flört edeceğim."

Calvin, Lulu'nun gidişini izledi ve elimi tutarak yanıma döndü. Dokunuşu o kadar yabancı ve müthiş ki, midem göbeğimde kasılıyor.

"Aç?" O sorar.

Bahis mi? Ona hatırlatırım.

"Oraya geliyorum - sorumla ilgili." Çenesini et dolabına doğru kaldırıyor. "Burada güzel biftekler var."

Ve bunun gibi, önerdiği her şeyle ilgileniyorum. "Onlar yapar.

Ne düşünüyorsun?"

"İki, üç ya da dört kişilik bir hamalları var."

Neredeyse yirmi dört saattir bir şey yemedim ve büyük, sulu bir biftek fikri ağzımın akmasına neden oluyor. "Evet?"

"Öyleyse, bir tanesini üçe bölelim ve daha çok yiyen kazanır diyorum."

"Üç kişilik hamallarının ikimizi de bir hafta doyuracağını tahmin ediyorum."

"Haklı olduğuna bahse girerim." Sevimli sırıtışına gümüşü bir ses eşlik etmelidir.*ding*. "Akşam yemeğin de benden."

İlk kez değil, ona geçimini nasıl sağladığını sormak geliyor aklıma. buluşamam ama yapamam - burada olmaz ve belki yalnızken de olmaz. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Düğün gecemizde karıma akşam yemeği ısmarlamayı kaldırabilirim sanırım."

Düğün gecemiz. Kalbim şiddetle çarpıyor. "Bu çok fazla et. Hiçbir kelime oyunu amaçlanmadı.

Coşkuyla gülümsüyor. "Bunu nasıl hallettiğini görmek isterim."

"Holland'ın bifteği bitiremeyeceğine mi bahse giriyorsun?" Lulu arkamdan seslendi. "Ah, seni tatlı yaz çocuğu."

Ayağa kalktığımızda midemi tutarak inledim. "Hamilelik böyle mi hissettiriyor? İlgilenmiyorum."

Calvin tatlı bir tavırla, Seni taşıyabilirim, dedi ve paltomu giymeme yardım etti.

Şarabın etkisiyle başı dönen Lulu kollarını omuzlarımıza dolarken aramızdakileri itip kakıyor. "Gelini eşikten romantik olması için taşıman gerekiyor, ağırlığına göre sığır eti yemekten kırıldığı için değil."

Geçiriyorum. "Bir erkeği etkilemenin yolu ona ne kadar et işleyebileceğini göstermektir, bunu bilmiyor musun Lu?"

Kalvin gülüyor. "Yakın bir savaştı." O kadar yakın değil, dedi Mark yanında.

O kadar ileri gittik ki, garson pişmiş bifteği iki eşit parçaya böldü, masa arkadaşlarımızı eğlendirecek kadar. Yaklaşık dörtte üçünü yedim. Calvin iki ons eksikti.

"calvin bakkeroldukça sağlam bir tınısı var," dedim. Gülüyor-inliyor. "Kendimi neyin içine soktum?"

"Bir çiftçi kızıyla evlilik," diyorum. "Yemek yemeyi çok ciddiye aldığımı ilk günden öğrenmen en iyisi."

"Ama sen sadece küçücük bir şeysin," dedi, yüzümden vücuduma ve tekrardan bana bakarak.

Sanki bakışları üzerimde ateş gezdiriyor.

"OlumsuzOBiraz." Beş yedi yaşındayım ve ortalamanın daha uzun tarafındayım ve hiçbir zaman aşırı kilolu olmadım ama hiçbir zaman zayıf da olmadım. Davis benim sağlam bir soydan geldiğimi söylerdi, en pohpohlayıcı tanım olmasa da en kötüsü de değildi. Kısacası spor için yaratılmış bir vücudum var ama kitaplar için yapılmış el-göz koordinasyonum var.

Restorandan dışarı çıkıyoruz ve kaldırımda küçük bir grup halinde toplanıyoruz. Uzun bir veda için çok soğuk. Mark biraz daha dışarı çıkmak isteyip istemediğimizi sordu, ama Calvin tereddüt ettiğinde, -dürüst olmak gerekirse- sadece on yaşında olsam bile bir şekilde silindiğimi söyleyerek gemiye atladım.

Ama bu, bize veda etmeleri, bir kez daha tebrik etmeleri ve sonra taksi çevirip kendi yollarına gitmeleri anlamına geliyor.

Calvin ve benim için akşam yemeğinde rahatça oynamak kolaydı -dikkatimizi dağıtan bir şey vardı: bahis. Ve neredeyse oturur oturmaz Lulu şarap ısmarladı, Calvin meze ısmarladı ve sohbet kolayca patladı.

Lulu etraftayken hep yapar. Eskiden ona sosyal kayganlaştırıcı derdim ama Robert o cümleyi bir daha asla kullanmayacağıma söz verdirdi.

Şimdi sadece biz varız - ben ve Calvin. Saklanacak hiçbir yer ve arkasına saklanacak kimse yok.

Eldivenli elinin ılık kaymasını elimin etrafında hissediyorum.

"Bu iyi mi?" O sorar. "Hiçbir şey denemiyorum, sadece düşkün hissediyorum."

"Sorun değil." İyiden de fazlası. Nefes almayı zorlaştırıyor ve - kahretsin - bu berbat bir fikir. Bana gösterdiği o silahsızlandırıcı dürüstlük ve şefkatin her zerresi, prodüksiyon bittiğinde ve yollarımızı ayırabileceğimizde işleri çok daha zorlaştıracak.

"Ne taraftayız?" O sorar.

"Ah." Elbette. Ben içten içe erirken burada dondurucu soğukta öylece duruyoruz ve onun nerede yaşadığıma dair hiçbir fikri yok. "Kırk Yedinci'deyim. Bu taraftan."

Hızlı yürüyoruz, adımlar uyumlu. Birinin elini tutarken yürümenin ne kadar garip olduğunu unutmuşum. Hava soğukken ve biz acele ederken daha da tuhaf ama o sıkı tutunuyor, ben de öyle yapıyorum.

"Mark'la nasıl tanıştın?"

"Okuldayken birlikte bir grupta çaldık." Sekizinci caddeye dönerken omzu benimkine sürtünüyor. "Bu konuda oldukça yoğun olmama rağmen, o sadece spor için yaptı. Mezun olduktan sonra devam etti ve MBA derecesi aldı." Bir aradan sonra, "Chelsea'deki dairesinde yaşıyorum," diye ekliyor.

Bu bir soruyu cevaplıyor.

"Kira ödüyorum," diye ekliyor hemen. "Fazladan parayı kaybettiği için üzgündü ama kendi deyimiyle beyaz kışımı gözden kaçırmayacaktı." Güler. "Pijamaya yatırım yapmamı önerdi."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve o hemen durumu netleştirdi. "Elbette bende."

"HAYIR . . . Yani" - Avucumu alnıma bastırıyorum. Yüzüm bin dereceyi hissediyor. "Rahat olmanı istiyorum. Belki de yapacaksan beni uyar. . . be—sabah dışarı çıkmadan önce kapıyı çalarım."

Gülümseyip elimi sıkıyor. "Her neyse, o parayı şimdi seninkine koyabilirim. Bu sadece adil.

Midem kasılıyor. Hepsi buGerçektengarip. Evlilik cüzdanından Calvin'in kısır ayrıntılarını biliyorum, doğum tarihi, tam adı, doğum yeri

gibi. Ama sokak performansları ve cover grupları dışında nasıl para kazandığı, arkadaşlarının kim olduğu gibi alakalı bir şey bilmiyorum.

ne zaman yattığı, kahvaltıda ne yediği veya -şimdiye kadar- nerede yaşadığı.

Tabi o da benim hakkımda bunları bilmiyor ama anladığım kadarıyla anlayacak.*ihitiyaçile*. Göçmenlik, bazı çiftlerin yıllar sonra bile bilmedikleri şeyleri bilmemizi isteyecek. Biz böyle mi yapıyoruz? Bu tür açık sözlü, işlemsel dürüstlükle mi?

Hemen konuya girdim ve ağızımdan kaçırdım: "Robert ve Jeff kiramın yaklaşık üçte ikisini ödüyor."

"Gerçekten mi?" Alçak bir ıslık çalıyor.

"Evet. Şaşırtıcı bir şekilde, tişört satarak ve sahne arkasında insanların fotoğraflarını çekerek pek para kazanmıyorum. Zaten Manhattan'da yaşamak için yeterli değil."

"Tahmin edemiyorum."

Bulantı yükselir. Bunu kabullenmek iyi bir şey mi yoksa kötü mü? Az önce ona Jeff ve Robert'ın tamamen dolu olduğunu mu açıkladım?

Bundan yararlanmamaya çalışıyorum, dedim tuhaf bir şekilde aşağılanmış bir halde. Ne de olsa, Calvin de bir arkadaşına güvendiğini itiraf etti ve onun en azından kısmen konser vererek para kazandığını biliyorum. "New Jersey'de yaşayacak ve işe gidip gelecektim, ama bir arkadaşları taşındığında beni burada buldular" -aslında öldü- "ve... . . Evet."

"Yalnız yaşamayı
seviyor musun?"
Güldüm. "Evet ama . . ."

Az önce söylediklerini kaydediyor gibi görünüyor ve o da gülüyor. "Yolundan uzak duracağıma söz veriyorum."

"Hayır hayır. Hoşuma gitti," diye açıklığa kavuşturdum, "ama beni*ihitiyaçlaryalnız* kalmak, eğer bu mantıklıysa."

Calvin gülümseyerek bana baktı. "Mantıklı." Tereddüt ediyor. "Yaptığım işten iyi para kazanıyorum. Muhtemelen her işe gidişimde elli dolar kazanıyorum. Bar şovları için birkaç yüz yap. Ama bu gerçek bir iş değil."

Ona bakıyorum. Soğuğun şokunu davet edercesine yüzünü gökyüzüne kaldırmış.

"Gerçek iş' derken neyi kastediyorsun?"

Güler. "Hadi ama, Holland. Ne demek istediğimi biliyorsun. Aslında ne demek istediğimi tam olarak anlamam hoşuma gidiyor. Doğrudan ruhumun içine bakarak, "Para kazanıyorum ama bu hile yapmak gibi

geliyor, sanki bu yeteneğim var ve bunun için çok uğraştım ve bununla hiçbir bok yapmıyorum" diyor.

"Eh, şimdi öylesin."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve keşke bunu tarif edebilseydim. Bu, bir silginin anlamlı eşdeğeri, bu konuda sahip olduğum tüm şüpheleri siliyor.

"Evet," diyor. "Şimdi ben."

Düğünden önce uyumamın bir yolu olmadığı için dün gece dairemi cehennem gibi temizledim. Ben salak değilim ama titiz de değilim ve temizlik beni iki saat boyunca oyaladı, ta ki eski bir diş fırçasıyla ovmak için bir parça kirli harç kalmayınca kadar. Böylece hayatımdaki önemli anların bir listesini yazmaya başladım.

Bugüne kadarki en uzun ilişkim Bradley adında biriyle oldu. O Oregon'luydu ve onunla Yale'de lisans eğitimim sırasında tanıştım. İki buçuk yıl çıktık, artık hikayelerin çoğunu duyduğun ve bazılarını birkaç kez duyduğun noktanın bu olduğunu biliyorum. Ama tamamen iyi bir adam olan ama biraz sıkıcı olan Bradley ile (ayrıca penisi dramatik bir şekilde sağa döndü ve ne kadar önemli değilmiş gibi davranmaya çalışsam da, her zaman elimde sıfırlanması gereken bir kemik gibi hissettim) - bunları yavaş yavaş, zamanla öğrendim. Seni tanımamız, uykulu dozlarda yastık sohbeti sırasında ya da bir barda, giderek daha sarhoş ve daha fiziksel hale geldikçe gerçekleşti. Tamamen yaya koşullar altında ayrıldık: Artık hissetmiyordum. Bir haftalık yarı dramatik yalvarmanın ardından pes etti ve bir ay içinde sonunda evleneceği kadınla çıkmaya başladı. İki buçuk yıl ve baştan sona her şey tamamen önemsizdi.

Calvin'le içeri girerken tüm bunları düşünüyordum -geçmişimizi neredeyse veri indiriyormuş gibi kustuğumuz garip yol- bu yüzden tezgahın üzerindeki listeyi görünce gülmekten gülmek istiyorum.

"Vay." Calvin, etrafa bakarken gözleri kocaman bir şekilde devreye giriyor. yerim küçük *amadır-di*oldukça iyi. Oturma odasında duvarın çoğunu kaplayan dev bir cumbam var. Manzara kartpostallara layık falan değil ama çatıların üzerinden ve diğer apartmanların içine bakıyor. Bir çekyatım, sehpa, televizyonum var. Sehpanın altında, Robert ve Jeff'in bana yeni eve taşınma partisi hediyesi olarak aldığı portakal ve mavilerin olduğu bir halı var (dairenin kendisininöyleydi yeni eve taşınma hediyesi). Köşeli parantez içinde kitaplarla dolu iki kitaplık var.

televizyon ve sonra hiçbir şey. Burada sahip olduğum tek şey bu. Temiz, basit ve rahat.

"Bu çok hoş," diyor, kitaplarımın sırtlarını okumak için yaklaşıyor. "Mark'ın yeri harika ama ziyarete gelen iki yaşındaki ikizleri var ve çok darmadağın."

Bu bilgiyi zihnimde Göçmen Mülakat Bankamda dosyalıyorum ve o parmaklarını Michael Chabon'un bir kitabının kenarında gezdiriyor.

"Bu . . . Bunun gibi basit bir şeyi seviyorum. Küçük mutfağa gitti, küçük banyoya göz attı ve sonra durup bana döndü. "Gerçekten çok güzel, Holland. Tebrikler."

O kadar sevimli bir şekilde garip davranıyor ki, "Yatak odasına bakabilirsin" demekten kendimi alamıyorum.

Zeytin derisinin altında kan yüzeye çıkıyor. Orası senin alanın.

Tamam."

"Calvin, bu sadece bir oda. Orada benim çıplak posterim filan yok.

Çıkardığı sesin öksürük mü yoksa kahkaha mı olduğunu anlayamıyorum ama yanımdan geçerek yatak odama girerken şakayla karışık, "Pekala, bu çok yazık," diye başını salladı.

Bu benim favori alanım. Ferforje çerçeveli, beyaz örtülü bir çift kişilik yatağım, bir şifonyer, antika bir dikili ayna, komodinin üzerinde birkaç lamba, ailemin birkaç fotoğrafı var, hepsi bu.

Parlak ve seyrek.

"Sanırım daha kız gibi olmasını bekliyordum." "Evet." Güldüm.

"Ben süper kız değilim."

Pembe bir fotoğraf albümünün tepesinden bir çift pembe makas alıyor. Onları bir çift pembe altın güneş gözlüğünün yanına koyar. Kapısız dolabıma şüpheyi baktı; pembenin orada da başrol oynadığı açık.

"Şey," diye düzeltiyorum, "birkaç şey dışında sanırım."

Koluma işaret ediyor. "Mor döküm." Sonra daha alçak sesle, "Ve itildiğin gece pembe giyyordun."

Bunu söylediğinde parmaklarım garip bir şekilde karıncalandı, sanki kan uzuvlarımdan boşalmış ve göğsüme dolmuştu. Başka bir şey yapmadan önce, şimdi, önce bunu kapatmak istiyormuş gibi, bakışlarıma kafa kafaya bakıyor;

Bardaki konuşmamız çok yüzeyseldi ve artık yasal olarak burada olmadığı için müdahale etmediğini biliyorum.

"Bana o gece ne olduğunu anlat," diyorum. "Pek bir şey hatırlamıyorum." "İyi evet. Oldukça baygındın." Küçük bir işaret eden eğimle

Başını çevirerek yatak odamdan çıkıp kanepeye yöneliyor. Yanındaki koltuğa vuruyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar utançla dolu birkaç saniye boyunca, bunun beni tam bir kargaşa içinde gördüğü anlamına geldiğini fark ettim.

Sarkık taytım.

Eteğim belimde.

Ve daha sonra gömleğimin düğmeleri göbeğime kadar açıldı. "Aman Tanrım." Güler. "Oturmak."

"Çok dağınıktım." Onun yanına düşüyorum.

"Metro raylarına indi ve kafanı vurdun." Bana şüpheyle bakıyor. "Tabii ki berbattın."

Hayır, dedim ellerimin arasında inleyerek. "Demek istediğim muhtemelen sarkık kasıklarımı ve göğüslerimi gördün."

Yanımdan boğuk bir kahkaha geliyor. "Şu anda kasıkları ve göğüsleri gerçekten düşünmüyordum. Ayağa fırlayıp serseriye beklemesini söyledim ama o kaçtı. Sana ulaşmaya çalıştım ama ulaşamadım. Seni almaya çalışırsam, ikimiz de orada mahsur kalırız diye endişelendim. MTA denen sağlık görevlilerini aradım. Ambulans geldi ve hepsi bu kadardı." Ona dönüp baktığımda beni incelerken buluyorum. "Çok hızlı oldu. İlk başta ne yaptığından emin değildim ama sonra senin için geldi. Yasal bir kimliğim veya ikametgahım yok. Paranoyaktım. Gerçekten bu kadar.

"Tamam aşkım."

Alçığa tekrar başını salladı. "Bunu daha ne kadar giymen gerekiyor?"

Parmağımı sertleşmiş bandajın üzerinde gezdirerek, "Üç hafta içinde çıkaracağım," diyorum.

"Acıtır mı?"

"Artık değil."

Başını salladı ve sessizlik bizi yuttu.

Etrafa bakıyoruz. Karanlıkta televizyon, pencere, kitaplıklar, mutfak.
Birbirimiz dışında her yerde.

Kocam.*Koca.*

Sözcüğü kafamda ne kadar tekrarlırsam kulağa o kadar sahte geliyor, sanki

bu gerçek bir şey değil.

Calvin boğazını temizliyor. "İçecek bir şeyin var mı?"

içki. Sağ. Bu biraz içki içmek için mükemmel bir durum. Ayağa fırlıyorum ve garip bir şekilde gülüyor. "Şampanya falan almayı düşünmeliydim."

"Akşam yemeğini sen aldın," diye hatırlattım ona. "Açıkçası şampanya listemdeydi ve topu düşürdüm."

Dondurucudan bir şişe votka çıkarıp tezgahın üzerine koydum ve karıştıracak hiçbir şeyim olmadığını fark ettim. Geçen gece son birayı da bitirdim.

"Votkam var."

Cesurca gülümsüyor. "Düz votka bu." "Bu Stoli."

Arsızca göz kırparak, "Dürüst vasat votka," diye düzeltti.

Telefonu titredi ve göğsümde tuhaf, baş döndürücü bir tepki uyandırdı. İkimizin de bu dairenin ötesinde birbirimiz için tam bir sır olarak kalan dolu dolu hayatlarımız var. Aramızdaki bir fark, Calvin'in muhtemelen bunun dışındaki hayatımı umursamaması. Yine de umursuyorum*yoğun bir şekilde* onun hakkında. Onun burada olması, bir yıldır yatak odamın köşesinde duran gizemli bir sandığın kilidini açacak anahtarı bulmak gibi hissettiriyor.

vızıltı vızıltı

Yukarı baktığımda, onun gözleriyle karşılaştım. Sanki cevap verip vermeyeceğinden emin değilmiş gibi genişler.

Alabilirsin, diye onu temin ettim. "Sorun değil."

Yüzü kızararak kararıyor. "BEN . . . Yapmam gerektiğini düşünme. "Bu senin telefonun! Elbette cevap vermende bir sakınca yok."

"Öyle değil

. . ."*vızıltı*

vızıltı

Tabii bu bir mafya uyuşturucu lordu değilse ve cevap verirse hilesi yukarı ve onu dışarı atacağım. Ya da - nefes nefese - belki de arayan bir

kız arkadaştır?

Bu neden benim aklıma
gelmemişti?

vızıltı vızıltı

"Aman Tanrım. Senin kız arkadaşın var mı?"

Korkmuş görünüyor. "Ne? Tabii ki
değil." *vızıltı vızıltı*

Kahretsin, sesli mesajının bizi sefaletimizden kurtarması ne kadar
sürer?

". . . Erkek arkadaş?"

"Ben..." diye başladı, yüzünü buruşturarak
gülümsedi. "Onun *Olumsuz*" " 'Olumsuz'?"

"Telefonum çalmıyor."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum.

Kızarıklığı derinleşiyor. "Bu bir değil *telefon*"

Bunu söylediğinde, haklı olduğunu biliyorum. Bir telefon olmak için
doğru ritme sahip değil.

Votkayı dudaklarıma götürüyorum ve doğruca şişeden içiyorum.
Uğultu, vibratörümün tam ritmine sahip. . . günler önce kanepedeki
yastığın altına sıkıştırdığım.

Bununla başa çıkmak için oldukça sarhoş olmam gerekecek.

on bir

BENyan tarafıma dön, sağlam, sıcak bir bedene dönüş. Her yerimiz kapkara ve karanlık onun sessiz iniltisini yalnızca güçlendiriyor. Bana karşı Calvin tamamen çıplak; ikimiz de giyinik olarak yatağa girdik ama bir şekilde kendimi oturma odasına -çıplak- bıraktım ve onun inanılmaz sıcaklığı küçük çekyatta sonsuz gibi görünüyor.

Omzumdan çeneme kadar bir yol kemirerek benimle yüzleşmek için yuvarlandığında yaylar gıcırdadı. "Eh, bu beklenmedik bir şey," diyor.

Ona ne kadar süredir burada olduğumu sormak istiyordum ama eli kalçamdan yukarı, göğsümün üzerinden boynuma doğru kayarken geride sadece bir ateş izi bırakarak tüm organize düşüncemi sildi.

"Yatakta sevişmek istemedin mi?" diye sordu çeneme bir öpücük kondurarak. "Sana gelirdim."

Avuçlarımla keşfetmeme izin verecek kadar uzaklaştı: Sağlam geniş göğsü, göbeğindeki kıllar ve benim için zor olduğu yere doğru, ona bir yumruk kıvırdığımda avucumun içine doğru kayıyor.

Bu şekilde birkaç nefes almak için hareket ediyor, boynumu emiyor, kaba elleriyle göğüslerimi avuçluyor. Ama tenimin her santimi gergin ve ağrıyor - bana değil ona ihtiyacım var.*içeri*.

"İstiyorum . . ."

Ağız meme ucumun üzerinde geziniyor, dişleri ortaya çıkıyor. "İstek?"

Sabırsızlığımı gecenin bir yarısı olmasına ve bir şekilde Calvin'in yatağına girmiş olmama bağlamaya çalışıyorum.*onunla tamamen iyi*kimiz de fazla düşünerek bunun bir saniyesini bile kaybetmek istemiyorum. Bu yüzden karanlıkta ona bakarak onu üzerime ittim.

"Yeterince akşam yemeği yedin mi?" diye sordu, göğsümden yavaşça boynuma kadar öperek.

Şu anda neden biftek hakkında şaka yaptığını bilmiyorum ama bunun önemi bile yok çünkü bana baskı yaptığını hissedebiliyorum ve sonra kalçalarını oynatıyor ve boğazımda titreşen bir inlemeyle içeri giriyor.

İçimdeki esnemesi o kadar yeni, o kadar beklenmedikti ki haykırdım ve başını çevirerek açık ağızımı eliyle kapattı. Anlayamadığım bir şey söylüyor ama bu muhtemelen kelimelerin kendilerinden çok, onun içimden içeri girip çıkması hissinin ötesine geçemememle ilgili.

Onun burada olması gerçek dışı görünüyor,*hareketli*, bacaklarımı beline doladım. Sessiz değil - her itişte bir zevk fışkırtıyor ve hiç bu kadar vahşi olduğumu sanmıyorum: ona doğru itiyorum, sırtına tırnaklarımı geçiriyorum, daha hızlı, daha sert olması için yalvarıyorum.

Sonra arkamda...*Nasıl*, o kadar hızlıydı ki elinin keskin sızısını, ben haykırdığımda yaptığı tatminkar homurtuyu hissettim. Ve sonra onu aştım, elleri göğüslerimde, parmakları tepelerin çevresinde çıldırtıcı daireler çiziyordu.

"Yakın mısın?" Sesi kısıtlama nedeniyle gergin. "Evet."

"Kahretsin.*İyi*" Elleri kalçalarımaya geldi ve kendini bana doğru çekmeye başladı, aceleyle ve daha derinden. "Öyle hissettiriyor*iyi*"

Ve öyle. Cildim statik, omurgam zevk sarmalıyla gergin.

"Üzerime atla," diye inliyor. "... Zıplamak?"

"Tavşan," diye hırladı. "Tarlada olduğu gibi.*Havuçlar*"

Nefesim kesilerek, yatak odamın karanlığına doğru irkilerek uyanıyorum. Çarşafar ayağımın dibinde bir düğüm. Kapım hâlâ kapalı ve elim pantolonumun aşağısında tamamen yalnızım.

Dik bir şekilde fırlayarak öne doğru eğildim ve kapının dışında herhangi bir hareketlilik olup olmadığına kulak verdim. Çekyat yaylarının hafif bir hışırtısı, gıcırtiları var. Saatiye göre 01:48 Calvin uyanık mı? *Aman Tanrım*, inleyerek mi uyandırdım? Yüksek sesle miydım? . . mastürbasyon?

Kendimi pencerenin dışındaki yangın merdiveninden atmak istiyorum. Bu, Calvin'in odamın dışında olduğu ilk gece ve şimdiden onunla ilgili seks rüyaları görmeye başladım.

Ben çok mahvoldum.

- - - -

Kimse sabah insanı olduğunu düşünmez - ben bir istisna değilim. Kötü biri değilim ya da beni yataktan kaldırmak için sonik bir patlamaya ihtiyaç duyan insanlardan biri değilim, sadece üst kattaki hamster çarkı düzgün bir şekilde dönmeye başlamadan önce birkaç dakika bulanık, etrafta tökezleme eğilimindeyim.

Çarşamba sabahı uyanırım, kendimi yukarı iterim, yüzümü ovalarım ve ayağa kalkarım. Her sabah yaptığım gibi, kahveyi başlatmak için mutfaka yürüyorum. Düz saçlarımın kamp ateşine atıldığına hiç şüphe yok. Pijamalarım gövdeme dolanmış. Bende ejderha nefesi var.

Derin, çakıllı bir ses, "Hey," diye mırıldanıyor.

Geri sıçradım, avucumu göğsüme bastırdım. "*Kahretsin bu doğru...*"

Görünüşe göre bir kocam olduğunu tamamen unutmuşum. Cildini gösterme tutkusu olan bir koca.

Ve onu görür görmez rüyamı hatırlıyorum -*Yatakta sevişmek istemedin mi?*- içeri kaymasının sonsuz uzunluğu, kıcıma elinin batması - ve vücudumun tüm yüzeyine kabaran bir kızarıklık yayıldı.

Calvin çekyatı katlıyor, sanki benim kanepemden elektrik çarpmış gibi saçları dik. Pijama altları kalçalarına kadar iniyor. . . Çok düşük. Gözlerim uzaklaşmadan önce bir göz dolusu göbek kılı alıyorum.

Rüya ellerimin nasıl çıplak görüneceğini bu kadar doğru tahmin etmesinden etkilendim.

Dikkatimi burnunun ucuna veriyorum. "Sabah."

Uzanıyor, bilinçli olarak burnunu siliyor. "Günaydın, Hollanda."

Uyuyor musun?

Başını sallıyor. "Taş gibi."

Aşağı uzanıp dalgın dalgın karnını kaşıdığında bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Bugün işe mi gidiyorsun?" O sorar.

"Ah." aşırı ısındım "HAYIR. Bir ara Robert'la konuşmamız gerekecek ama ben haftanın geri kalanını, um... ."

Kahve filtrelerine ulaşmak için arkamı dönmem gerekiyor. Vücudu deli.

Vücut kılları, orada-ama-tüylü-olmayan-en iyi dengedir.

Calvin dairemde yarı çıplak ve ben şu anda kendimi tamamen kaybediyorum. Biraz uzaklaşmam ve biraz kafein almam gerekiyor.

Odanın diğer tarafından ona belli belirsiz işaret ettim. "Çalışmak."

"ÇalışmakBen?" şakacı bir şekilde soruyor. Ona bakmıyorum ama sesindeki sırtışı duyuyorum.

"Evet. Hayatın ve eşyaların."

" 'Şeyler'?" tekrar eder ve güler. Beynim onun mutlu izinin ve rüyamızdaki seksin hatırasıyla doluyor.

"Daha sonra istasyona gidecek misin?" Konuyu değiştirmek için çaresizce ağzımdan kaçırdım.

Programıyla ilgili bilgimi nasıl gösterdiğimi fark etse bile, bunu göstermiyor. "Hayır, sanırım bunu yapmayı bırakacağım."

Kalbim göğsümde solmuş bir çiçek. Demek istediğim, tam zamanlı bir işe girmek üzere olduğu için istasyonda performans sergilemeyi bırakması elbette mantıklı ama bu aynı zamanda sahip olduğum bu küçük neşenin de sonu anlamına geliyor.

Busker Jack için bir tane daha döküyorum.

Arkamda tuhaf, ahenksiz bir tırmalama duydum ve döndüm. Calvin gitarını kutusundan çıkardı ve şimdi gömleksiz oturuyor.

Açık

Benim

kanepe.

İpleri kopardı ve bana çocuksu bir şekilde sırıttı. "Sen tencereyi aç, ben müziği yapayım?"

Kontrollü nefesim benden küçük, keskin kıymıklar halinde çıkıyor.

"Elbette.

Evet."

Calvin'in şu ana kadar mutfağa koyduğu birkaç şeyden biri, B etiketli bir kutu çay.ARRY'S, bu yüzden çaydanlığı ocağa koymak ve bir bardağa çay poşeti bırakmak istediğini farz ediyorum. Yuvarlak, sıcak müzik daireyi doldurmaya başlıyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. O yarı çıplak gitar çalarken dönüp aval aval bakmamak için demliği dolduran ince kahve akışını dikkatle inceliyorum.

"Hollanda," diyor dolambaçlı melodiyi yavaşlatarak, "sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette." Ona omzumun üzerinden bakma riskini alıyorum. Büyük hata. "Bugün yaptığımızın bu olduğunu düşünüyorum."

"Bu soru farklı."

Cesaretlendirmek için
gülümsüyorum. "Göreyim seni."

"Tüm kadın seks oyuncakları parlak
pembe mi?"Ah.

Gahhhhhhh.

"Yoksa sadece sen misin? Makas ve ceketin gibi
ve..." "Ben . . . Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Bir elini iki parmağının arasına sıkıştırdığı bir gitar penası ile havaya kaldırıyor. "Yemin ederim seni utandırmaya çalışmıyorum."

"Utandır beni?" Kahveye döndüm ve içine dökmek için bir kupa aldım. Adamların gelip vibratörlerini koltukta bulmalarına tamamen alıştım. Bu yüzden onları orada tutuyorum."

"Gerçekten mi?"

Döndüm ve ona düz bir şekilde baktım.

"Doğru," dedi tıngırdatmaya geri dönerken başka bir keyifli kahkahayla. "Bu şeylerin renkleri bana tuhaf geliyor."

"Nasıl karşılırsın?"

Gözleri genişliyor. "Bağışlamak?"

Kupasını kaldırdım ve bir kahkaha attım. "Çayınız."

"Siyah." İçinden sevimli bir kıkırdama çıkıyor. "Aman Tanrım, bu konuşma. Ben çok üzgünüm. Henüz tam olarak uyanmadım. Ne dediğimi bilmiyorum."

Oturma odasına dönerek kupayı ona verdim. "Dün gecedен beri bunu mu düşünüyorsun?"

Dün gece: Devasa, titreşen pembe vibratörümü kanepeden çıkardığımda, kanepedeki tüyleri yıkamak için banyoya koştum ve

sonra

lavabonun altına, çok ama çok arkaya itti. Dün gece, uyumaya gittiğimde ve onun benimle seviştiğini hayal ederek neredeyse kendimi uykumdan atacaktım.

"Hayır, uyandığımdan beri." Bana teşekkür etti ve kupayı sehpanın üzerine koymak için gitarının üzerine eğilmeden önce bir yudum aldı. "Sahte bir yarak alıyorsan renklerin daha erkeksi olacağını düşünürsün..."

O kelimeyi canlı bir bomba değilmiş gibi oturma odama fırlattığında beynim dalgalandı.

"—ama—burada örneklemem çok fazla değil—çoğunluk pembe görünüyor."

Kolay gevezeliği ve yargılamayan tonuyla, utancım yavaş yavaş azaldı.

"Bence ten rengi olanların tuhaf bir hüznün duygusu var." yanına oturuyorum. "Ev sahibinden ayrılmış bir penis gibi."

"Bu gerçekten çok üzücü bir ihtimal."

"Onların da rengi mi bozuluyor?" Hatırlayarak söylüyorum. "İç çamaşırı çekmecemde sakladığım ten rengi bir elbisem vardı ve sonunda batık gibi görüne kadar etrafındaki kumaşların renklerini aldı."

Parmaklarını gitarının boynunda aşağı yukarı hareket ettirirken gülerek başını salladı.

Onun yanında neden bu kadar rahat hissettiğimi anlamak istiyorum. Calvin, bir eklemin insan eşdeğeridir. Gitarın rahatlatıcı sesi olmalı. "Belki de kadınlar kendileri için zevk istediklerindendir," diyorum, "oyuncak olsa bile bunu bir erkeğe borçlu hissetmemek için."

Bunun üzerine oynamayı bıraktı ve bana bakmak için döndü. "Bu zekice."

Şakacı bir tavırla ona dudaklarımı büzdüm. "Kendi cinselliğimi anlama konusunda ne kadar zeki olduğumu mu söylüyorsun?"

Yüzüne yayılan sırıtış muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en iyi şey.

Geniş, dişlerini gösteriyor, gözlerini kırıştırıyor. Senden hoşlanacağımı biliyordum. *Benim de senden hoşlanacağımı biliyordum, Busker Jack.*

Kahvaltıya başlamak için ayağa kalkarken gitarına başımı salladım.

"O zaman oynamaya devam et."

Öğleden sonra tiyatroya doğru yola çıkıyoruz. Hava buz gibi ama soğuk beni ayaklarımı sürümekten ve bunu daha fazla ertelemekten alıkoyuyor. Hiç şüphe yok ki Robert, ben farklıyken bir şeylerin farklı olduğu konusunda bilgilendirildi.

Madman'dan kahve getirdim ama beklediğinden şüpheliyim *Hey, dün evlendim!* açıklama olarak.

Kendime zor kısmın bittiğini hatırlatırım. Robert'a söylemek kolay olacak çünkü çok heyecanlanacak. . .

Sağ?

Öte yandan Jeff. . . "Yani ikisi de burada mı olacak?"

Bu, Calvin'in evden ayrıldığından beri söylediği ilk şeydi ve sesi beni kaygı sarmalımdan çekip çıkardı. Açıkçası ikimiz de aynı sayfadayız.

"Evet." Bu sabah Jeff'e mesaj attım ve ikisiyle de görüşmek için iyi bir zaman istedim. . . bütün sabah Robert'la tiyatroda olacağını söyledi. "Seth işi bıraktığından beri Robert zar zor ayrıldı. Jeff, en azından yeni giysiler ve otomattan gelmeyen yiyecekler getirmesine izin vermezse onu dışarı sürüklemekle tehdit etti.

Calvin bana hafifçe irkildi. "Seth'i değiştirme konusunda hâlâ stresli oldukları için rahatlamışsam, bu beni korkunç bir insan mı yapar?"

Levin-Gladstone'un önüne ulaştık ve ona bakmak için döndüm. "Sen öyleysen, ben de öyleyim, çünkü dün gece tüm bunları yapmak için geçen süre içinde onların yerini alacak birini bulabileceklerini düşündüm." Elimi kaldırıp yüzük parmağımı oynatıyorum. "Olurdu . . . uygunsuz.

Calvin nazikçe dirseğimi kavradı ve kapıyı açmamı engelledi. "Bu sabah gelmeme izin verdiğin için teşekkürler. Doğru şey gibi geliyor." Tereddüt ediyor. "Beni öldüreceklerini düşünmüyorsun değil mi?"

"Seni öldürmezler. Beni öldürürlerdi.

Hemen içeride, Brian'ın gözleri ısı güdümlü bir füze gibi üzerime dikildi. "Kendini hazırla," diye mırıldandım alçak sesle.

Calvin bakışlarımı takip ederek üzerimize doğru gelen Brian'a baktı. "Kim bu?" "Patronum, sahne amiri. Bay Plankton ve Effie'yi hayal edin

Biblo bire yuvarlandı. Benden nefret ediyor."

"Senin burada ne işin var?" diye soruyor Brian, kapıyı işaret ederek. "Dört gün izin aldın. *Git al onları.*"

"Robert'ı görmeye geldim. Yukarıda mı?"

"Ailenin geri kalanıyla birlikte yukarıda. Yemin ederim, burada bir

gösteri mi yapıyoruz yoksa bir toplantı mı düzenliyoruz?” Bakışları Calvin'in tam arkamda durduğu yere kaydı. Onu tam olarak tanıdığı anı kaydediyorum.

ve parçaları birleştiriyor çünkü sol elime bakıyor ve yüzü neşeye buruşuyor. "Kapamak. Yukarı."

"Brian-"

"SenAslındayaptı." O bir adım daha yaklaştı ve ben geri adım atarak Calvin'in göğsüne çarptım. Orada oturmama izin verdin ve Michael'ın önünde kıcımlı bana teslim ettirdin. Ve Kanun kardeşler ve sonra dışarı çıktınız ve yine de yaptınız.

Bu topaklar alarak başımı salladım. Sonuçta, o haksız değil. Ama fark şuydu ki, sonunda, Benim Brian'ın kendisine ait olduğunu iddia edeceği bir takas fişi yerine karar.

"Kuyu." Kenara doğru dramatik bir adım atıyor ve sanki Robert'ın ofisine giden yolu gösteriyormuş gibi kolunu uzatıyor. "Elbette yukarı çık ve amcana tam olarak önerdiğim şeyi yaptığını söyle. Gelemem Beklemekne dediğini duymak için."

Calvin'in koluna girip onu merdivenlere götürdüm ve Brian'ın süslü Gucci mokasen ayakkabılarının içinden asansörleri çalmayı zihnime not ettim.

Calvin kuru bir sesle, "İyi bir adama benziyor," dedi ve her şeye rağmen kahkahayı patlattım.

Robert'ın ofisinin kapısı yarı açık; Hemen dışarıda duruyorum. Burada bekle, tamam mı? Sadece birkaç dakikalığına."

Calvin isteksizce başını sallamadan önce tereddüt etti ve kapıyı çalmak için elimi kaldırdım.

Robert neredeyse anında seslenir. "Girin."

"Hey." Derin bir nefes alarak içeri giriyorum. Robert masasında oturmuş simit yiyor ve Jeff pantolonunu katlayıp deri spor çantasına tıkıyor.

Robert kapının arkamdan kapandığını duyunca başını kaldırdı. Merhaba Dügün Çiçeği. Bu hafta izinli olduğunu sanıyordum?"

Robert'ı öpmek için masaya dönmeden önce gidip Jeff'in yanağını öptüm. "Seninle konuşmaya geldim."

"Aç mısın?" diye soruyor. "Meyve, kahve ve sevdiğin o küçük kişilerden bir torba var."

"Teşekkürler fakat . . . Ben zaten yedim." Şu anda yiyecekleri aşağıda tutma fikri komik. Robert'la yüzleşmek için döndüm. "Arama nasıl gidiyor?"

Jeff, birkaç gündür bu ruh hali ile yaşadığını belirten bir ifadeyle kocasına bakıyor. "Lütfen onu çalıştırma."

Robert avuç içleriyle gözlerini ovuşturuyor. "Bir düzine müzisyeni seçtik."

"Ve?" Endişeyle karışık umut, bağırsaklarımda bir delik açıyor.

Sandalyesine geri çöktü; bitkin görünüyor. "Ve . . . muhtemelen yarım düzine daha seçmelere gideceğiz.

"İhtiyacın olmadığını söylesem yardımcı olur muydun?"

Jeff'in hala kenara çekildiğini fark ettim.

Robert, "Bunun üzerinden çoktan geçtik, Holland," diyor ve ardından, "Yapamaz," diye ekliyor.

"Kim neyi yapamaz?" Jeff çok dikkatli bir şekilde soruyor ama eminim zaten biliyordur.

Bunu şimdilik görmezden geliyorum, dikkatle Robert'a odaklanıyorum. "Ama diyelim ki - varsayımsal olarak - yapabilir mi?"

Beni ihtiyatla izliyor. "Pekala, çok sevinirim. Varsayımsal."

Tüm duymam gereken bu.

Ayağa kalkarak kapıya döndüm ve elim kapı kolunda durarak. "Bunu seni sevdiğim için yaptığımı ve yardım etme fırsatını gördüğümde bunu değerlendirdiğimi bilmeni isterim. Bana kızacağınızı biliyorum ama bitti."

Robert'ın sesi alçak, tehditkar bir gümbürtü. Hollanda Lina Bakker. Ne yaptın?"

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, zaten biliyor.

Kolu çeviriyorum ve Calvin ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak içeri giriyor. "Bay. Tamam." Jeff'e bakıyor. "Bay "

"Ayrıca Okai," diye bitiriyor Jeff, kafa karışıklığı içinde Calvin'le benim aramda ileri geri bakarak. "Birisi beni doldurmak ister mi?"

Sol elimi kaldırıp alyansımı gösteriyorum. *Tek*

nefes.

İki.

Üç.

Ve sonra Jeff'in inanılmaz sesi patladı: *evli?*" O kadar gürültülü ki, Brian hemen dışarıda olmasa bile büyük olasılıkla hala duymuştur.

ellerimi kaldırıyorum "Sadece geçici olarak."

"Orada tanıştığın bir adamla evlendin. *metro?* Annen biliyor mu?"

"Kesinlikle hayır." Yaklaşıp elimi koluna koyuyorum. "Davis'le konuştum ve bana hiçbir şey söylemeyeceğine dair güvence verdi. Senin de aynısını yapacağını umuyorum."

Jeff, Robert'ı kırbaçlıyor. "Ona bunu sen mi yaptın?"

"Tabii ki değil!" Israr ediyorum. "Brian önerdiğinde bu fikri reddeden ilk kişi oydu."

"Bir şey yaptınBrianönerildi?" Jeff genellikle ailemizdeki sakin kişidir, bu yüzden alnındaki o damarın şişkinliği hakkında nasıl hissedeceğimden pek emin değilim. Bununla birlikte, Brian'ın da muhtemelen bunu duyduğunu bilmekten biraz zevk alıyorum. Jeff hepimize bakıyor. "hepiniz var mıtamamenaklını mı kaçırdın?"

"Bal." Robert ayağa kalkıp kocasının dirseğini almak için masasının etrafında dönüyor. "Hepimiz biraz nefes alalım."

Jeff ona biner. "Cidden bunu yapmasına izin vermeyeceksin."

Robert ellerini havaya kaldırıyor. "Ne dememi

istiyorsun?" "Bunu hemen geri alması gerektiğini mi?"

Göğsümü işaret ediyorum. "MERHABA. Yetişkin kadın, tam burada duruyor."

Calvin'in arkamda kıpırdandığını hissediyorum. "Sizi karara dahil etmediğimiz için gerçekten üzgünüm..."

Amcalarıma bakmadan önce omzumun üzerinden bir bakış atarak, "Ama ona bağlı değildi," diye sözünü kestim. "Calvin'in kendi ailesini idare edebileceğini, benim de kendi ailemi halledebileceğimi açıkça belirttim."

Robert bana bakıyor, gözleri araştırıyor. "senyasal olarak evli?" Başımla onayladım.

"Bunu duyduğuma inanamıyorum." Jeff gözlerini kapatıyor ve sakinleştirici bir nefes alıyor, ardından paltosuna uzanıp kolunun üzerine katlıyor. "Eve gidiyorum, bir şişe tansiyon ilacı alacağım ve anneni aramamaya çalışacağım...kız kardeşim- öğrendiğinde beni kim öldürmek isteyecek? Robert'a dönerek, "Bunu eve gittiğinde konuşuruz. Hangi - yeni bir gitaristiniz olduğunu düşünürsek -erkenBugün."

Robert itaatkar bir şekilde başını salladı ve Jeff'i koridora çıkardı. O ona veda ederken -bizim duyamayacağımız kadar alçak sesle konuşuyordu- Calvin ve ben yüzümüzü buruşturuyoruz.

Bu daha iyi gidebilirdi.

Jeff gittikten sonra Robert kapıyı kapatıp masasına geçerek karşısındaki koltuklara oturmamızı işaret etti. Önündeki portföyler ve özgeçmişler karmaşasında ellerini düzgünce kavuşturmuş, sırayla her birimize huysuzca bakıyor. "Tamam aşkım. Bunu sen yaptın, bu yüzden bununla başa çıkabiliriz.

- - - -

BEN . . . çıkardığımızı mı düşünüyorsun?

Demek istediğim, Robert bana - ikimize de - çok kızgın ama ben evsiz ya da Des Moines'e giden bir uçakta değilim, bu yüzden buna bir zafer diyorum. Hepsinin en iyisi? Calvin'e bu rol resmen teklif edildi.*Ele geçirilmiş*ve Robert çok mutlu olduğunu açıkça kabul etmese bile, bariz bir rahatlama başı dönüyor. Ayrıntıları gözden geçirdikten sonra ekibin geri kalanını aradı. Neredeyse yaratıcı enerjiyle titriyordu.*BEN*bunu yaptı

Görev tamamlandı.

Ama henüz işimiz bitmedi. Hepimize duyduğu öfkeye rağmen Jeff, şu anda USCIS'te (ABD Vatandaşlık ve Göçmenlik Hizmetleri) çalışan çocukluk arkadaşı Sam Dougherty'den aldığı e-postayı yine de ilettili. En azından bu cesaret verici. Ama bağlılıkların sayısını saydığımında ruh halim soluyor; doldurmamız gereken binlerce form varmış gibi geliyor.

Calvin ve ben sabahın geri kalanını doğum belgelerini ve tıbbi kayıtları toplayarak ve bunları üç kopya halinde kopyalayarak geçirdik. O öğleden sonra, sehpa düzenli resmi belge yığınlarıyla dolu. Daha hiçbir şeyi doldurma sürecine bile başlamadık ve beynim yapışkan.

Calvin beni açık mutfak dolabına bakarken, oradaki kupalara bakarken buldu. Bulaşıkları kaldırırken sesli kitap dinliyordum ve*Boom* - gerçeküstü yüzüme tokat atıyor: Rafta Calvin'in Juilliard kupasını görüyorum

Davis'in geçen yıl Noel'de bana verdiği W yazanın yanındaDÜNYAMOSTÖKAYESTSISTER.

"Tamam her şey?" diye sordu, bana bakarak.

"Sadece anlık bir korku yaşıyorum. Şimdi harikayım.

Kalvin gülüyor. "Onu duydum." Bir elmayı alıyor, dalgın dalgın tişörtünün kenarıyla parlatıyor. Gözlerimi çene seviyesinde tutuyorum. Çoğunlukla. "Amcalarınla her şeyin yoluna gireceğini düşünüyor musun? Jeff sinirli görünüyordu.

Dolabın kapağını kapatıp buzdolabına doğru dönüyorum. Eve

giderken bir şeyler almak için durduk ve şimdi iki bira alıyorum. Saatin kaç olduğu umrumda değil, bir yerlerde saat beş.

"Jeff'in sakinleşmesi biraz daha uzun sürebilir ama ailenin en güzel yanı, beni affetmek zorunda olmaları." Calvin'e bir bira uzattım. "Bence ikimizin de buna ihtiyacı var."

Onları açıp oturma odasındaki göreve geri dönüyoruz. Calvin kanepede yanıma oturdu ve bacaklarını önündeki masaya uzattı.

Ayakkabı giymiyor ve hemen bayıldığım bu çılgın atan mor baklava desenli çoraplara sahip. Mor çoraplar, mutlu iz, elektrik çarpması saç. Dairemde rüya gibi bir adam var ve feci şekilde dikkatimi dağıtıyor.

Bu geceki seks rüyasının nasıl sonuçlanacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

Dizüstü bilgisayarına uzanıyorum ve parmağımı izleme dörtgeninde hafifçe kaydırarak uyandırıyorum. Bırakın açmayı, bu şeye bakmayalı çok uzun zaman oldu. Pahalı roman yazma yazılımı, araç çubuğunda, bana ne kadar emdiğimi hatırlatan küçük bir kitap simgesiyle oturuyor.

Her zamanki gibi görmezden gelerek onun yerine e-postamı açtım. Jeff'in notunda her birimiz için formlar olduğu yazıyordu. Bir bağlantı aldın mı?

Calvin birasından bir yudum alır ve hesabına gitmek için arkasına yaslanır. "Form I-485. Kontrol etmek."

"Ben I-130," diyorum. "Bu ikisini aynı anda dosyalayabileceğimize ve ilk onayı aldıktan sonra göndermesi için paketin geri kalanını doldurabileceğimize dair bir notu var. Kopyalamamız gereken şeylerin başka bir listesi ve yapılacaklar listesi de var."

Calvin bana bakıyor ve ben de arkasındaki lambanın kirpik uçlarını nasıl parlattığını görmezden gelmeye çalışıyorum. Onu kanepemde görmeyi seviyorum. Çayını içmeden önce çoraplarının ne renk olduğunu ve uykulu yüzünün nasıl görüldüğünü bilmek hoşuma gidiyor.

Çenesini kaşıyor. "Yapılacaklar listesi mi?"

"Tıbbi bir muayeneye ihtiyacın olacak. Ve sen resmi olarak kayıtlara geçene kadar, ikimizi de destekleyebileceğimi göstermek için maaş koçanları vermem gerekiyor. İçten bir kahkaha attım. Bu da Brian'ın bana zam yapması gerekeceği anlamına geliyor. Bugün harika olduğunu düşünüyorsan, o konuşma için etrafta dolaşmalısın. Bir sersemlik olacak. Kalemimi dudaklarıma dokundurup okuyorum. "Ve evliliğimizin gerçek olduğunu kanıtlayan belgelere ihtiyacımız olacak. Önerileri, ortak bir kiralama - yeterince kolay - ortak kulüp üyelikleri. . " Ona bakıyorum. "Spora gider misin?"

Dudaklarını eğlendiren bir kıvrım şekillendiriyor ve tüm erkeklerin silahları vurgulamak istediklerinde yaptıkları gibi kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Evet. Kendi üyeliğin yoksa ve beni eklemek istemiyorsan, seni üyeliğime ekleyebilirim?"

"Devam et ve beni seninkine ekle," dedim çabucak, sanki öğle yemeğinde rutin olarak bir büyük boy Snickers yemiyormuşum ve koşu bantlarını akılsızca koşmanın ve aslında hiçbir yere varamamanın bir yolu olarak görüyormuşum gibi. "Aramızda e-postalar ve mesajlar olduğunu söylüyor, o yüzden sanırım öyle yapmalıyız?"

"Bir galon süt alabilir misin?" gibi mesajlar ya da . . .*kişisel?*"

Şu anda ona kesinlikle bakamam. Bakışlarımı uzaktaki duvara sabitledim. "İkna edici olmak istiyoruz. . . yani ikisinin karışımı mı?"

ChapStick'ini çıkardı ve dikkatimi tekrar ağzına çekti. Benden sadece iki adım uzakta. Ellerine daha önce hiç yakından bakma fırsatım olmamıştı. Tanrıya şükür tırnakları kesilmiş, parmakları uzun ama narin değil. Benim yüzüğümü takıyor.

"Açık olmak gerekirse," dedi yavaşça, dudak balsamını tekrar kapatarak, "gelip de seni korkutmasınlar, biz ondan bahsediyoruz.*Kitini çıkarmak için sabırsızlanıyorum* biraz kişisel?"

Kalbim ayağa kalkar, beyaz bayrak sallar.

"Ahh. . . Evet bence de." O telefonunu kaldırıp bir şeyler yazarken hemen güvenli maddeler listeme geri döndüm. "Başka ne . . . ? Evliliğimizi kutlayan mektuplar veya kartlar, faturalar, kredi kartları, bu tür şeyler.

Calvin'den gelen bir mesajla telefonum titredi.İşten önce eve geliyor musun?

Rastgele yazıyorum,Yaklaşık 30 dakika sonra evde olacağım.

O cevaplar,İyi. Gitmeden önce seni tekrar tatmak istiyorum.

Boğuluyorum, telefonumu sehpanın üzerine geri koyuyorum. "Bu... aferin. BEN . . . onaylamak."

Açıkçası . . . bunu ne sıklıkla yaptı?

Gülüyor, yüzü biraz pembe. "Seni bu kadar zahmete soktuğum için kendimi kötü hissediyorum."

Endişesini yok sayıyorum. "Fena olmayacak. Biraz seks, birkaç kopya daha, birkaç evet-hayır anketi. Dürüst olmak gerekirse, ne kadar zor olabilir?"

Yüzüme vur.

Hiç kendi vergi beyannamelerinizi yapmayı denediniz mi? Göçmenlik evrakları buna çok benziyor, ancak daha az matematik ve çok daha fazla yalancı şahitlik fırsatı var.

Formu doldurmak yeterince kolaydı - isimler, adresler ve eski işverenler. Ama Calvin'inkiler o kadar derin ki, onları ayırsak bile ilk ikisini bitirmek bir saatten fazla sürüyor.

Kahve masasının diğer tarafından ona bakıyorum. Öğleden sonra ikinci biramı içiyorum ve kalemim saçımın arasında bir yerde kayboldu. "On altı yaşınızdan beri parçası olduğunuz her kuruluş, fon, vakıf, parti, kulüp, dernek veya grupla geçmişteki ve şimdiki üyeliklerinizi veya bağlantılarınızı, söz konusu ilişkinin yeri, niteliği ve tarihleriyle birlikte listeleyebilir misiniz?"

Boş boş bakıyor, bitkin. "Bırakın on altı yaşımıdakileri, geçen yıl içinde bulunduğum grubun adını bile bilmiyorum."

Ona tekrar bakmadan önce formu kontrol ettim. "Unutmasan iyi olur, çünkü o da bunu istiyor."

Calvin arkasına yaslandı ve gülerek elini saçlarından geçirdi. Önündeki bir tabakta bir elma çekirdeği, bir avuç portakal kabuğu, iki granola barın boş ambalajları ve bir fıstık ezmesi ve reçelli sandviçten bir parça kabukla birlikte duruyor. Calvin vahiy: çok yer.

Bir sonraki bölüme geçiyorum. "Bana anne babandan bahset."

"Adları Pdraig ve Marina. onlar . . ." Omuz silkerek uzaklaşıyor. "Güzeller."

"Pdraig?" Telaffuzunu tekrarlamak için elimden geleni yaparak söylüyorum.

Mor çoraplı ayağını altına sıkıştırarak yüzünü bana döndü. Saçları dimdik, sanki benim hatamla olduğu kadar sevinmiş gibi. "Patrick," diye tekrarlıyor iğrenç bir Amerikan aksanıyla, bu sefer her harfi vurgulayarak.

Yüzümün sıcaklığını hissediyorum. "Ah.patrick. Ben bir aptalım."

"Siz Amerikalılar ağzınızın arkasından konuşuyorsunuz ve tüm sessiz harfleri bir araya topluyorsunuz. Nerede 'Nasılsın?' diyebilirsiniz," diyor, artık neredeyse mükemmel bir Amerikan aksanı kullanarak, "bir İrlandalı basitçe 'Hawarya?' derdi."

Sesim titrek ve yumuşak çıkıyor: "Bu hoşuma gitti."Çeneni kapat, Hollanda.

Sanki baygınlığımı fark etmemiş gibi devam etti. "Aksan daha güçlü bazı zamanlar diğerlerinden daha fazla - örneğin birkaç bira içtiğimde ve

ıçmem gerektiğinde

kendime yavaşlamayı hatırlatıyorum. Galway'de olsaydık, söylediğim hiçbir şeyi anlayamazdın.

"Kıyaslandığında oldukça sıkıcı göründüğümüze eminim."

Başını hafifçe sallıyor. "Yine de sesini beğeniyorum." Ah.

Boğazımı temizleyip formlara baktım.

Sonraki on beş dakikayı, ben tüm kardeşlerinin tam adlarını ve doğum tarihlerini yazarken, telefonunu karıştırıp ailesinin fotoğraflarına bakarak geçirdik. Yirmi yedi yaşında, dört kardeşin en büyüğü: Brigid yirmi beş yaşında ve Calvin'e en yakın, Finnian yirmi üç ve Molly on dokuz yaşında.

"Yani doğum sırası kuralı doğru mu?" ona soruyorum "Güvenilir en büyük çocuk musunuz? Vicdanlı, aşırı başarılı, yapılandırılmış. . "

Gülüyor ve bir yudum almak için birasını dudaklarına götürüyor. "Süresi dolmuş bir vizeyle buradayım ve hayallerimin işini bulabilmek için bir yabancıyla evlenmek zorunda kaldım. 'Vicdani' bana bir T'ye uymayabilir. Duraksayarak çenesini kaşıdı. "Ama evet, onlarla her şeyi bilirdim ve biraz da otoriter, küçük bir pisliktim, özellikle de ailemiz ortalıkta yokken. Ama bazen misilleme yaptılar. Bir keresinde, hayal ettiğim bir kız, sokakta bir arkadaşıyla dışarıdaydı ve Brigid ile Finn beni soydular ve beni ön kapıdan dışarı ittiler.

"Aman Tanrım."

"Eh, bunu hak ettiğime eminim." Çenesini bana doğru eğiyor. "Ya sen altı yaşındaki bebek? Klasik en küçük çocuk musun?"

"Eminim Davis öyle olduğumu söylerdi. Yani, Robert benim için bir iş yarattı ve kiramın çoğunu amcam ödüyor, yani... . " İzini sürüyorum ve sanki bir şey söylemek istercesine etrafımızdaki odayı işaret ediyorum. *Görmek?*" Bunun bir evet olduğunu söyleyebilirim."

Bilmiyorum, dedi, dirseklerini dizlerine dayayarak bana baktı. "Bu oldukça özverili hissettiriyor. Alanınızın yarısından vazgeçmek ve kendinizi riske atmak." "Bence bana çok fazla güveniyorsun." Kendimi bir yığın kağıdı düzeltmekle meşgul ediyorum. Suçluluk küçük bir kronometre gibidirtik-tik-tikkafamın arkasında uzaklaşıyor. Kalbimde, bunu Robert için yaptığımı biliyorum. Ama Calvin'in burada olması çok yakındı. . . ve sonunda faydalı bir şey yapmış gibi hissediyorum üretim için. . . Bunu benim için de en azından biraz yaptığımı inkar edemem. "Thomas," diye mırıldandı Calvin, kardeşlerimin isimlerini içeren listeye kaleminin ucu. "Bram, Matthew, Olivia, Davis, Hollanda."

"Doğru," diyorum ve birbirimize bira ısmarlamak için ayağa kalkıyorum. Thomas, Des Moines'de bir göz doktoru. Bram bir lise matematik öğretmenidir.

Fargo. Matthew, Iowa Üniversitesi'nde teknik destek bölümünde çalışıyor. . ”

Araya giriyor: “Davis, Wisconsin'de yaşıyor ve Olivia... . ?” Notlarını karıştırıyor ama hiçbir şey bulamayacağını biliyorum.

Kim bilir, dedim ona şişelerle dönerken. “Geçen hafta masaj okuluna gitmek istedi. Ondan önce, annemle babamın arazisini organik bir çiftliğe dönüştürmeye karar verdi.”

"Her ailenin bunlardan birine ihtiyacı var." Başparmağıyla göğsünü işaret ediyor. "Bu evet-hayır sorularından bazıları gerçekten kolay." onun için hareket ediyorum

bana dizüstü bilgisayarını ver ve neredeyse memnuniyetle veriyor.

"Şerefe." Mor çoraplarını kıpırdatarak tekrar arkasına yaslandı.

“Asla tutuklanmadı. . ” işaretli kutucuğa tıklıyorumHAYIRve bir sonrakine geçin. "Birleşik Devletler'deyken casusluk yapmayı planlıyor musun?"

Bana pis bir sırıtış veriyor.

Gülümsedim ve sonra tekrar forma baktım. "Birleşik Devletler Hükümeti'ne güç, şiddet veya diğer yasa dışı yollarla muhalefet etmek veya onu kontrol etmek veya devirmek olan herhangi bir faaliyette bulunmayı planlıyor musunuz?"

Düşünüyormuş gibi yapıyor ve ben devam ediyorum. "Hiç Komünist Parti üyesi oldun mu?" Başını sallıyor ve ben de doğru kutuyu tıklıyorum. "Birleşik Devletler'de çok eşlilik yapmayı düşünüyor musunuz?"

"Önce bu nasıl olacak bir bakalım."

Kelebekler içimde bir kasırgaya dönüşüyor. “Son on yıl içinde fahişelik yaptınız mı veya fuhuş için birini temin ettiniz mi veya gelecekte bu tür faaliyetlerde bulunmayı düşünüyor musunuz?”

"Kesmeye çalışıyorum."

O benim arkamı göremiyor ve bunun biraz Calvin bilgisi almak için bulunmaz bir fırsat olabileceğini biliyorum. "Hiç herhangi bir terörist eyleme girişmek için komplo kurdunuz mu ya da böyle bir eylemde bulunmayı düşünüyor musunuz?"

"HAYIR."

"Sahtecilik mi?"

"HAYIR."

"En son ilişkiniz ne zamandı?"

Birasını ağızına kadar yarı yolda bırakıyor. "Bunu bilmek istiyor mu?"
Sahte bir masumiyetle ellerimi havaya kaldırdım. "Soruları ben uydurmadım."

"Ee, bir süre önce."

Parmaklarım tuşların üzerinde gezinirken durakladım. "Bir randevu istiyor." "Yaklaşık on ay önce, sanırım. Çok ciddi olmasa da." "Hiç mil yüksekliğindeki kulübe katıldınız mı veya katılmayı planlıyor musunuz?"

Calvin cevap vermek için ağzını açtı ama ne yaptığımı anlamış görünüyor. "Seni küçük bok!"

Bana doğru fırlattığı yastığa eğilerek güldüm.

on iki

MÇoğu zaman, kollarım bakkaliye dolusu Robert ve Jeff'in dairesinin kapısını yumruklayan ben oluyorum. Ama cuma gecesi, düğünden üç gün sonra, Jeff Amca elinde paket yiyeceklerle dolu olarak gelir.

Sam Dougherty ile aramızdaki iletişimi sessizce iletmesine rağmen, Robert'ın ofisinden öfkeyle ayrıldığı sabahtan beri konuşmadık. Jeff ve ben hiç bu kadar uzun süre öfke kaynaklı bir sessizlik içinde olmamıştık ve onu gördüğüm için o kadar minnettarım ki kendimi onun kollarına attım. Daha doğrusu, elinde Pure Thai Cookhouse'dan poşetler olduğu için ona doğru atıldım ve boştaki kolunu alçısız kolumla yan tarafına sabitledim.

Özür dilerim, dedim bir adım geri çekilip gözlerimi silerek. Calvin bizi kurtarmak için orada ve içeri girip gülümseyerek yemeği ondan alıyor. Jeff beni içten bir şekilde kucaklamadan önce başını sallayarak teşekkür etti.

"Sen bir aptalsın," dedi saçlarıma doğru. "Ama sanırım sen benim aptalımsın ve bunun için minnettarım."

Yüzümü gömleğine bastırdım, mavi-beyaz kareli pamuğun üzerine gözyaşı ve rimel bulaştırdım. "Yani bütün bunlar senin için sorun değil

mi?"

"Kesinlikle değilim *Tamam*" Başparmaklarıyla yanaklarıma dokunacak kadar geri çekildi. "Ama biraz daha iyi anlıyorum. ben bir şey yok

onun için de yapmazdı. Her neyse," dedi ve geri çekildi. "Bir orduyla geliyorum." Bana yalvarırcasına sessiz bir bakış attı.

Robert elbette tiyatrodan ama Jeff'in yalnız olmadığı doğru. Lulu arkasında iki şişe tekila tutuyor ve arkasındaoGene, Lulu'nun . . . yatak arkadaşı, elinde bir torba limon ve dünyanın en büyük bıyığına sahip.

Limon torbasını ondan alıyorum. "Bu akşamki kilomu tahmin ediyor musun?"

Jeff mutfağa gitmeden önce yüksek sesle havlayarak gülüyor, ama Gene şaşkın bir şekilde iki katına çıkıyor. "Ne?"

"Ördekleri devirmek için su tabancasıyla ateş edebilir miyim?"

Anladığı anı görüyorum çünkü bastırılmış sırtışı altında dev bıyığı seçiyor. "Eğer küstahlık edecekseniz limonlarımı eve götüreceğim, hanımefendi."

"Eski moda müzayedecilere benziyorsun," diyorum. "Ya da Yosemite Sam. Birdenbire birkaç baş sığır satın alma isteği duydum." Calvin arkamda kıs kıs gülüyor.

"Sendilekbunun gibi bir bıyık bırakabilirsin."

Güldüm. "Üzgünüm, o şeyden ne dediğini duyamıyorum bile."

"Ona bunun korkunç olduğunu söyledim." Lulu onu çekiştiriyor ve Gene eğiliyor.

Bunu gururla yumuşatır. "Çok tembelim ve bu, tıraş olmaktan çok daha az bakım gerektiriyor."

Açıkça ağdalandığını ve tarakla şekillendirdiğini görmek için o kadar yakından bakmama gerek yok. Bu gerçekten sonradan düşünülmüş bir bıyık değil; Bir kişinin çeşitli bıyık stilleriyle ilgili bir kitaptan seçtiği türden - onun için mükemmel bir aksesuar.çoközenle hazırlanmışaynaya bakacak kadar umursamıyorumbak (Lulu bana bunun aynanın karşısında uzun sürdüğünü söylüyor).

Gene içeri girer ve Lulu açık kapı eşiğinde durur. Bu gece Jeff'le nasıl anlaştığını sormama gerek yok sanırım. "Seni arayıp bağırdı, değil mi?"

Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. "Kesinlikle yaptı. Ama bütün fotoğrafları göndererek onu yatıştırdım. Saçınla harika bir iş çıkardığımı söyledi."

O mutfağa girerken gülüyorum ve Jeff'in Calvin'in yanına geldiğini görmek için kapıyı tam zamanında kapatıyorum.

Doğru dürüst tanıştırıldığımıza inanmıyorum. Amcam elini uzatıyor. "Ve kaba davrandığım için özür dilemek istiyorum. Holland benim en küçük yeğenim ve benim için daha çok bir kızım, bu yüzden onu çok koruyorum.

"Hayır hayır." Calvin buna karşı çıkar ve tokalaşmaya karşılık verir. "Tamamen anladım."

"Ve tebrikler." Jeff gözlerinde bir parıltıyla gülümsüyor. "Üç aşamalı sabıka kaydı kontrolünden geçtin." Bana bakıyor. "Hollanda, sana bir kopyasını e-postayla gönderdim."

Calvin'in gözleri kocaman açılıyor. "Açıkçası?"

Jeff gülerek tüm yiyecekleri boşaltmak için mutfağa girer.

"Ah!" Gene öne doğru çekiyorum. "Çok üzgünüm Calvin. Bu Gene, o Lulu'nun, um. . . arkadaş?"

"*Erkek çocuk*dostum," diye düzeltiyor Gene.

"Siktir git," diyor Lulu gülümseyerek ve Jeff'e yardım etmek ya da -daha büyük olasılıkla- biraz alkol doldurmak için uzaklaşmadan önce yüzünü ellerinin arasına aldı.

Calvin ve ben birbirimize baktık ve söylenmemiş bir alaycı dilimiz varmış gibi hissettiğimde içimde baş döndürücü bir şeyler doğdu.

Calvin elini uzatır. "Ben kocayım."

"Oyuncak değil mi?" Gene, konuşmanın üzerine bir kova buz gibi garip bir şey atarak diyor.

"Ee, hayır," diyor Calvin bana komik bir ifade vererek. *ep*yüz. "Henüz değil!" Lulu mutfaktan seslenir.

"Lulu," diye seslendim, "bu geceyi tuhaflaştırmaya devam edersen sen ve Gene bu daireye girmeniz yasaklanacak."

Jeff, "Zaten yeterince tuhaf," diyor.

Calvin, sadece benim duyabileceğim kadar yaklaşarak, "Kanepede bir seks oyuncağı buldum," diyor.

Koluna şaplak atıyorum.

Lulu dört tekilayla geri döner ve Gene evliliğimizin ilk haftasının nasıl geçtiğini sorar. Bıyığına ve görünüşü umursamıyormuş gibi görünme saplantısına rağmen, Gene yirmi dokuz yaşında ve kuşkusuz oldukça seksi. Ama koyu renk kot pantolonu ve solmuş tişörtüyle Calvin olan Tanrı'nın yanında duran çocuk kıyaslanamaz. Birkaç saniyeliğine, Lulu'nun eski köpeğimin yemek tabağıma baktığı gibi Calvin'e baktığını

gördüm ve ona biraz daha yaklaştım.

Elimi ağızıma kapatıp, "Jeff, buzdolabının üzerinde şarap var!" diye seslendim.

"Zaten anladım," diye yanıtlıyor. "Sadece yemeği koyuyorum."

"Bir uyarı," diye fısıldadım Calvin'e. "Jeff ne kadar sarhoş olursa, tüm bu olanları ne kadar korkunç bulduğu konusunda o kadar dürüst olacak."

Calvin odanın diğer ucundan Jeff'e doğru bakıyor. "O olacak *Daha* dürüst?"

"Seni duyabiliyorum, Holland," diyor Jeff, oturma odasında bize katılmak için tam o anı seçerek. "Sadece bunun iyi bitmeyeceğinden endişeleniyorum. Kız kardeşime yalan söylemekten nefret ettiğimden bahsetmiyorum bile.

"Sanırım anneme ve babama anlatabiliriz," dedim ve herkese akşam yemeği yemeye gitmelerini işaret ettim. Tamamen yalan söylüyorum ve Jeff'in blöfünü gördüğümü umarak parmaklarımı ceplerimde kavuşturuyorum. "Annem oldukça soğuk, beni evlatlıktan reddetmeyecek. . . Bu sadece . . . henüz resmiyet kazanmadı, belki de göçmenlik mülakatını yapmadığımız için. Neden onları endişelendiriyorsun?"

Calvin gelişigüzel bir şekilde, Aileme söyledim, dedi.

Ona gözlerimi kısarak baktım. Her şeyin ne kadar hızlı olduğu göz önüne alındığında, bu beni şaşırtıyor. "Ne zaman?"

Lulu sayesinde içkisini yudumluyor. "Evlenmeden önce." "Onlar iyi miydi?" Soruyorum.

Başını sallıyor. "Heyecanlandılar."

"Onlara söyledin *Neden* evlendik?"

"Hayır," diyor, tabağını doldurabilmek için içkisini bırakıyor. Onlara bir kızla tanıştığımı söyledim. Yeterince doğru, değil mi?

BTdir-diri yeterince doğru . . . ama ne kadar hızlı olduğu onlar için sürpriz olmadı mı? Rahat sakinliği ve sürekli gülümsemesiyle onu bir saniye daha inceledim. Belki kızı yerine oğlu, bebek yerine en büyüğü olduğu için ya da belki de her hareketinden yeterince emin görüldüğü için ailesi onun kararlarını uzun zaman önce sorgulamayı bıraktı.

Yiyecekleri alıp oturma odasına geri döndüğümüzde konuşma değişiyor. Yeterince sandalye bir yana, yemek masam bile yok, bu yüzden hepimiz yerde sehpanın etrafında noktalar buluyoruz.

Herkes yerini aldı ve ben akşam için birkaç malzeme almak üzere

kalktım. Plan, Jeff'in benimle ilgili bilgileri Calvin'le paylaşabilmesiydi, ama Lulu ortaya çıktığından beri, hemen bir oyun geliştirdim.*Baştan sona*Lulu'nun sohbete hakim olmasını engelleme konusunda: Lulu, Jeff ve Gene'nin her birinin bir torba poker fişi olacak. Bir hikayeyi paylaşmak için teklif vermeleri gerekiyor.

Calvin'in istediği kategoriye girer ve hikayelerinin daha iyi olduğunu düşünürlerse diğerlerinden daha yüksek teklif vermekte özgürdürler. Gene'i o kadar uzun süredir tanımıyorum, bu yüzden ona sadece kibar olsun diye bir çuval cips veriyorum ama Lulu ve Jeff'in benim hakkımda oldukça harika - ve oldukça korkunç - hikayeleri var ve tabiri caizse sahneyi paylaşmaları gerekecek.

Ben kuralları açıkladıktan sonra hepimiz Calvin'e bakıyoruz.

Akşam yemeğinden bir lokma yuttu, peçetesiyle ağzını sildi ve arka cebinden küçük bir defter çıkardı. "Herkesin cevaplayabileceği bazı temel bilgilerle başlasak olmaz mı?" Kaleminin kapağını dişleriyle çekiyor.

"Sanırım öyle." Lulu'yu işaret ediyorum. "Ama yanıt başına bir dakikayla sınırlısın."

Dramatik bir şekilde arkasındaki kırlentin üzerine düşüyor.

"Öncelikle," diyor Calvin, "Hollanda'nın en çok neye hayran olduğunu bilmek istiyorum."

"Onun askısı dışında mı?" Lulu yerden sesleniyor.

Jeff inliyor; Calvin sırtıttı ve sonra hiçbir incelik göstermeden göğsümü kontrol etti. "Pekala, evet. Ama bunun yanında."

Nabzım boğazımda atıyor.

"Omurgası." Lulu bana bakmak için dirseğinin üzerinde yükseliyor.

"Yapacağını söylediği şeyi yapıyor ve yapmak istemediği şeyleri yapmıyor." "Şerefe. İyi cevap." Calvin, Gene'ye dönmeden önce not alıyor.

kim omuz silkiyor.

"Yani, gerçekten iyi bir aşçı mı?"

Kalvin gülüyor. "Bana mı soruyorsun yoksa bana mı söylüyorsun?"

Jeff boğazını temizliyor ve sonra yumruğuna öksürerek bana bakıyor. "Bu zor olacak. Pek çok şeye hayranım."

Ah, Jeffie. Eğilip onu yanağından öpüyorum.

"Başarıları ve başarısızlıkları ve kim olduğu konusunda tanıdığım herkesten daha fazla ihtiyatlı olmaya çalışmasına hayran olduğumu düşünüyorum. Kendini hem nazik hem de eleştirel olarak net bir şekilde görmeye çalışıyor ve bence genel olarak oldukça yerinde.

Hayatımın en iyi, en beklenmedik iltifatlarından biri ve bir an için suskun kaldım.

"Aynı zamanda oldukça komik," diye ekliyor Jeff ve Lulu

şimdiden itiraz etmeye başladı. “Sadece alırsın*birdiyor* ama Calvin hemen araya giriyor.

Evet, ama o klas, dedi bana doğru arsız bir gülümsemeyle. "Öyleyse bu ihlalin kaymasına izin vereceğim."

Calvin, "Hollanda hakkında seni rahatsız eden ne?"

"Hey!" protesto ediyorum.

Elimi tutuyor, sıkıyor. "Hadi. Bence bu gerçekten ilginç."

Lanet olsun ona. Ne zaman onu inkar etmek

imkansız *düşünmek* olarak çıkıyord *düşünmek*. "Risk almayacak," diye yanıtladı Lulu hemen.

"Merhaba?" Calvin'i işaret ediyorum. "Risk, *tam burada*"

Homurdandı. "Bilmiyorum. Bu oldukça iyi görünen bir risk." Calvin bana biraz daha yaklaştı.

Gene bir kez daha omuz silkmeden önce bir dakika düşünüyor. "O, şey, bilmiyorum, bana Lulu'nun erkek arkadaşı demeyecek mi?"

"Adil olmak gerekirse," diyorum, "*lulusana* erkek arkadaşı demiyor."

Gene gülüyor. "Doğru. Neden bana erkek arkadaşın demiyorsun, Lu? "On altı olmadığımız için mi? sana sevgilim desem daha mutlu olurmusun

Erkek arkadaş?"

"Evet,
aslında."

Onlar şakalaşırken, cevabını duymak isteyip istemediğimden emin olamayarak Jeff'e baktım. Zor bir şey söylemeye hazırlanırken dudaklarını yaladığı o şeyi zaten yapıyor.

"Daha önce söylediğim doğruydu," diyor sessizce, sanki sadece benimle konuşuyormuş gibi, "Holland'ın kendini nasıl net bir şekilde görmeye çalıştığı ve sonunda oldukça iyi bir yere geldiği hakkında. Ama aynı zamanda kendi hayat hikayesinde bile kendisini yardımcı karakter olarak gördüğünü düşünüyorum."

Onun iltifatı beni şaşırttı gibi, ben de aynı şekilde - ve tersine

- eleştirisi tarafından fırlatıldı. Bir rezonansa giriyord *nargile*. Jeff az önce en büyük barikatımın ardındaki gerçeği mi buldu? Yaklaşık bir yıldır ilk romanım için bir fikir bulmaya çalışıyorum ve hiçbir şey yok. Kitapların yan karakterlerle ilgili olmaması ve kafamdaki tek seslerin bunlar olması mı?

Oda sessizleşti.

İçeceğini kaldırdım, bitirdim ve tekrar doldurması için Lulu'ya uzattım. "Artık mikroskop altındaki bir böcek gibi hissediyorum." Lulu ve Gene buradayken, bu beklediğimden çok daha rahatsız edici. "Eğlenceli kısma geçelim."

İhale başlıyor. Calvin kolay başlıyor - Holland'ın en sevdiği film hangisi?

Bunu Gene bile biliyor, birkaç hafta önce Beekman'da birlikte gördük. Lulu odanın diğer ucundan ona dik dik baktığında bir çip fırlattı. "Bu mu *Blues kardeşler*?"

"Doğru," diyorum.

Calvin, "Hollanda'nın ağladığı bir zaman," diye sorar.

Jeff bir fiş atıyor ama Lulu iki tane atıyor ve ona bunu veriyor. İçten bir şeyler söylemek yerine, Madison ve Fifty Ninth'i geçerken boşa gittiğim ve ayağımın kaydığı, kafamdaki güneş gözlüklerini bulamayınca hıçkırarak ağlamaya başladığım zamanı anlatıyor.

"Bunun için teşekkürler Lulu. Ve değeri ne olursa olsun, pembe ve sınırlı sayıdaydılar. Duygulardan çok tutumlulukla ilgiliydi.

Beni selamlıyor.

Calvin akşam yemeğinden bir ısırık daha alıp yutkunuyor ve "Holland'ın duygusal olduğu bir şey mi var?"

Jeff ve Lulu herhangi bir çip atmadan "Gladys" diye sesleniyorlar ve Jeff açıklıyor: "Üç yaşından beri sahip olduğu Gladys adında doldurulmuş bir köpeği var. Bu, Hollanda'nın hayatta en sevdiği kişi olduğunu öğreneceğiniz Robert'tan bir doğum günü hediyesiydi.

"Doğru," katılıyorum. "Aksi halde gerçekten duygusal değilim." "En utanç verici hikayen?" Calvin soruyor.

Lulu bir fiş atar ve Jeff'in teklif verme şansı bulamadan konuşmaya başlar: "Ah, bunu aldım. Bir gece bir adamla seks yaptı ve içinde bir ton hava vardı..."

Elimi sehpayaya vurdum. "*Aman Tanrım, LULU*"

Herkes ölümcül bir sessizliğe bürünüyor ve bunun nedeni, bu görselin dehşetiyle hepsini öldürmüş olmamız olabilir. Lulu, seyircileri daha yeni kaydediyormuş gibi etrafına bakınıyor.

Jeff, "Bin yıl yaşayabilirim ve bu hikayenin geri kalanını asla duymayabilirim" diyor.

"Sana neden güveneyim ki?" diye sordum ona, gerçekten sinirlenmiştim.

Şaşırtıcı derecede pişman görünüyor. "Benim hikayelerim hep daha kötü olduğu için mi?"

Calvin, "'Erkek arkadaşı olan bir Hollanda' tipi alay konusu hakkında daha az düşünüyordum," diyor Calvin, "ve daha çok sarhoş şakalar."

Sesine baktım -biraz gergin ve ince- ve huysuz ifadesini yakaladım. Calvin'in Lulu'nun deliliğiyle ilgilenmediğini hissetmeye başlıyorum.

Ve ben de bu geceyi sevdiğimden emin değilim; on bire kadar çevirmiş. "Şey," diyorum elimi koluna koyarak, "bir zamanlar benim Nenebirinci sınıfta on beş aldığım için beni tanımadı." Jeff öksürüyor ve düzeltiyorum, "Yirmi beş birinci sınıf."

Calvin minnetle bana baktı - "Bu çok acımasız" - ve not defterine yazmak için eğildi.

Daha çok içer, daha çok öykü anlatırız -hangi sporları yaptığım (voleybol, kısaca), hangi kitapları sevdiğim (çoğu), tatile nereye gittiğim (istediğimden daha az yer) hakkında daha çok öykü anlatırız ve Calvin kendi öykülerinden birkaçını paylaşır: Her cuma sabahı cuma akşam yemeği için babasıyla bir gölde balık tutardı; en küçük kız kardeşi Molly'de beyin felci var; o gördü*Ele geçirilmiş*yedi kez, çünkü piyangoda iki kez şanslıydı ve onu beş kez daha götüren gerçekten cömert bir eski profesörü var; durum komedilerinin çekiciliğini anlamıyor - özellikle*Arkadaşlar*, en sevdiği film*Baba Bölüm II*

- ve bunun onu en azından bir şekilde ortalama biri yapmasına bayılıyorum; kuzu eti yemiyor ve viskiye herhangi bir şeyi karıştırmanın iğrenç olduğunu düşünüyor. Ayrıca gençken annesine çok yardım ederdi ve görünüşe göre oldukça örgü örüyor.

"Senörgü örmek?"

Yavaşça başını salladı, yemek, alkol ve şirketten rahatlamıştı. "Sana bir atkı ve ona uygun bir şapka öğretilirim."

Sanki bir yangın hortumundan su içiyormuşuz gibi dev yudumlarda bilgi alıyormuşuz gibi hissedebiliriz ama hikayelerin teğetlerle, şakalarla ve yan hikayelerle gevşeme şekli, aynı zamanda, yaz kampı gibi insanlar bir araya geldiklerinde meydana gelen yoğun şekilde, birbirimizi gerçekten tanımaya başladığımızı fark etmemi sağlıyor.

Jeff ayağa kalkıp Lulu ve Gene'e gitmeleri için işaret ediyor ve amcamın kaba olmadan açık sözlü olma yeteneğini takdir ediyorum: "Bırak biraz uyusunlar. Bunun ne kadar yorucu olduğunu bir düşünün."

Bana sıkıca sarılmadan önce Calvin'e temkinli bir şekilde gülümsedi. Lulu kalan dolu tekila şişesini alır ve çıkarken Gene hava öpücükleri gönderir.

Kapı arkalarından kapandığında, Calvin derin bir nefes verdi. "Vay. Kendimi tok hissediyorum." Şakağına dokunarak ne demek istediğini belirtir. Ama Jeff'e minnetle bakma şekli herhangi bir göstergeyse, bence o da sosyal etkileşimle dolu hissediyor.

Bahse girerim.

Birlikte tabakları toplayıp mutfağı temizliyoruz. Bulaşıkları yıkar; Yiyecekleri topluyorum ve tezgahları temizliyorum.

Bu çok kolay hissettiriyor. Adamlarımla orada Calvin'le takılıyorum, sonra temizlik yapıyorum. Her şeyin ne kadar sahte olduğunu bildiğimiz ve hiç numara yapmadığımız için mi? Yoksa daha fazlası mı, eşleşen bir kimya mı?

Bak Holland, işte burada başın belaya girecek.

Bir bira kaptı ve koltuğa gitti, kendini minderine üzerine bıraktı, ben de diğer uca düştüm.

"İyi zaman geçirdin mi?" O sorar.

Alnımı ovuşturup üç saatten uzun süredir içtiğim dört sakızı sayıyorum. "Evet. Eğlenceliydi. Sarhoşum ama."

Gülüşü hafif, sanki bunu çekici bulmuş gibi. "Burnun tamamen pembe."

Sonra, beklenmedik bir şekilde, uzanacak şekilde kıpırdandı ve başını dikkatlice kucağıma indirdi. "Tamam?"

"Elbette." Elimi çekinerek kaldırdım ve alnındaki saçlarını düzelttim. Temasta mırıldanıyor ve gözleri kapanıyor. "Ne çılgın bir hafta." "Evet."

Bu an o kadar gerçeküstü ki, hayal etmediğimden emin olmak için alt dudağımı ısırdım. O provalara gittiğinde ve ben işe geri döndüğümde ve her gece eve birlikte geldiğimizde, aşağı yukarı gerçek hayat gibi hissedecek mi merak ediyorum.

Bir yıl. İçimden bir ses, kalbimi ve beklentilerimi balonlu naylona sarmam konusunda beni uyarıyor.

"Rahatça uykumun gelmesine yetecek kadar içki içtim" diyor. "Belki ağzı açık."

"Bu iyi birşey. Gidip son derece kişisel sorulardan oluşan listemi alayım."

Bana bakarak gülüyor. "Bu gece senin hakkında çok şey öğrendim. Sevdiklerinin sözlerinden bir insan hakkında çok şey anlayabilirsiniz."

Hatırlayarak inliyorum. Lulu bir canavardı. Açıkçası bu benim karakterimi pek iyi yansıtmıyor."

"Ben de bunu soracaktım." Ben parmaklarımı saçlarının önünden geçirirken gözlerini tekrar kapattı. "Düğünde iyi görünüyordu ama bu gece kurtçuk gibi davranıyordu. Her zaman bu kadar kaba mı?

"Evet, Lulu'nun duyguları her yerde olabilir, ama bu gece neredeyse agresif geldi, sanki beni dramatize etmeye çalışıyormuş gibi."

"Biz ne yaptık*dır-di*roidukça dramatik. Dışarıdan bana öyle geliyor ki Lulu vahşi olmaya alışık."

"Bu doğru." Yüzüne baktım, o fark etmeden inceleyebilmenin keyfini çıkardım. Burnu düz ve dar, dudakları dolgun ama kadınsı değil. Gözlerinin şeklini seviyorum. Onları romalı, hafif kapüşonlu dışında nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Kirpikleri kalın ama rahatsız edecek kadar uzun değil. Kirli sakalı açık kahverengi olan saçından daha koyu çıkıyor ama güneşte kırmızı kesiliyor. Ve arkada, karanlık taştan çatallanan kristal gibi şaşırtıcı bir gümüş çizgi olduğunu biliyorum.

Telefonuna uzanıp hızlıca bir şeyler yazarak, "Muhtemelen yeni aşıkların her zaman önce tartıştığı şeyler hakkında konuşmalıyız," dedi.

"Şunun gibi demek istiyorsun*geçmiş* aşıklar? Defterini alman gerekiyor mu?"

Calvin bunu gülümseyerek geçiştiriyor. Jeff daha önce Bradley adında bir delikanlıdan söz etmişti. Bir ayak bileğini diğerinin üzerinden geçiyor. "Yani onun uzun vadeli olduğunu varsayıyorum."

Jeff ve Calvin'in bu gece ilişki özgeçmişimi ne zaman ve neden tartışacaklarını anlamaya çalışarak gözlerimi kırıştırdım. Ama masanın üzerinde telefonum titredi. Ona uzandım ve az önce gelen metni okudum. . . Calvin'den.

Are you ready for me?

Ne yaptığını anlayamadan ekrana şaşkın şaşkın bakıyorum. Normal çift seksimize ekleniyor. Oyun oynamak. Sıcak bir kızarmayla cevap veriyorum.

If by ready for you, you mean naked,
then yes.

Telefonumu yanımdaki kanepeye koyduğumda, "Bana Bradley'den bahsediyordun," diye sordu.

"Sağ." Boğazımı temizleyerek ona baktım. O da şüpheli bir şekilde pembe. "Üç yıldan biraz daha kısa bir süre birlikteydik."

"Onunla evlenebileceğini hiç düşündün mü?"

Bu çok bariz bir soru, bu yüzden beni hazırlıksız yakalamasının hiçbir mazereti yok. "Hayır gerçek değil. Yakışıklıydı ama. . . benzer şekillerde sıkıcıydık.

Bunu söylediğimde gözlerini kıstı ve ne düşündüğünü merak ettim. Peki ya diğerleri?

Diğerleri. Orada çok fazla sıradanlık var.

"Önce sen," diyorum. "Kaç kadınla birlikte oldun?"

Metnime bakıp hızlıca başka bir şey yazdığında ve sonra görememem için telefonunu karnına koyarak yüzünü başka tarafa çevirdiğinde derin bir nefes aldı.

"İlişkiler gibi mi?" O sorar. "İki." Calvin bacağını kaşıyor. Çoraplarını çıkarmış ve güzel ayakları var; nasırlı veya yumrulu değil. Sadece pürüzsüz ve tabaklanmış, tırnakları kesilmiş.

Telefonum çalıyor.

I want to feel the heat of you next to me when I go to
bed tonight.

Bu sözler kanımda patlıyor. Deli beynim bunu buluyor. .
.uygulanabilirbizim durumumuza

I want that, too. When will you be
home?

"Sadece iki?" BEN sormak, denemek ile
sürdürmek the iplik ile ilgili bizim gerçek
konuşma

"Şey, iki gerçek kız arkadaş. Aileen ve Rori."

"Bunlar çok İrlandalı isimler."

Bu onu sırtıyor ve ardından koca bir göbek kahkahası atmasına neden oluyor. "Onlar çok İrlandalı kızlardı."

"Amerika'da kimse yok mu?"

"Okula başladığımda Rori benimle buraya taşındı ama birkaç ay sonra eve gitti. Ondan beri. . . çoğunlukla yeni çıktığım bir çift vardı ama çok değil." Calvin yüzünü buruşturup şişesini dudaklarına götürüp, "Okuldan bir kız, Amanda," diye ekliyor. Düşünürken gözlerini kısıyor. "Belki altı ay? Ama biraz şeytaniydi. Ve otoriter."

"Otoriter bir kadının yatakta iyi bir şey olduğunu düşünürdüm."

Haklısın. Bu yönü sorun değildi. Gözlerime bakmadan bir yudum daha aldı. "Senden ne haber?"

"Ben?"

Bana bakıyor, gözleri kısılmış. "Erkekler."

"Ah. Bradley'den sonra. . . yüzlerce."

Biraz oturur. "Gerçekten mi?" Sesi dramatik, sarhoş bir ilgiyle doluydu ama şaka yaptığını görünce sesi kesildi ve tekrar uzandı. "Yani, duyulmamış olmaz. Cinsel özgürlük falan."

Yüzlerce değil. Bazı."

"Biliyor musun," dedi uykulu bir sesle, "sırlar paradır." "Öyle mi?"

Kısaca, hızlı parmaklarıyla bir şeyler yazarak telefonuna bakar. Kalbim göğsümde patlayacak gibi. Calvin tekrar bana baktığında başını salladı. "Annem, sırların arkadaşlar arasındaki bazı şeyleri çözdüğünü söylüyor."

Şakacı bir öfkeyle ona bakıyorum. "Seks hayatımla ilgili bu konuşmanın içine tatlı kayınvalide Marina'yı mı getiriyorsun?"

"O harika."

Telefonuma ve orada beliren kelimelere baktım.

I'll be home as soon as I can. You're all I can think about.

Nefesim boğazımda hapsolmuş, kalın, pamuksu bir varlık.

Ayrıca, dedi sessizce, aşk konusunda deneyimsiz olamayacak kadar güzelsin. Ben daha bütün bu olanların üzerimden geçmesine izin vermeden, "Sadece Bradley'i biliyorum, sonra da Lulu bu gece her

kimden bahsediyorsa onu biliyorum," diye ekliyor.

Lulu'nun utanç verici patlamasını hatırladığımda inledim. "Pekala, on altıncı yaş günümde V-kartımı Eric adında bir adama kaptırdım. Jake benim erkek arkadaşımdı, lisedeki son senemdi. . . sadece yaklaşık sekiz aydır birlikteydik. Bradley üniversitenin çoğundaydı. O zamandan beri . . . birkaç tane daha ama

- senin de dediğin gibi - çoğunlukla yatakta olan ilişkilerdi, Lulu'nun bahsettiği de dahil." Tepkisini görmek için aşağı baktım ama beklediği belliydi. Bir numara istiyor gibi görünüyor. "Altı kişiyle seks yaptım."

"Altı o kadar da
kötü değil."

"Kim için?"

Bana baktı ve utangaç bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Ben, sanırım."

uzaklara bakıyorum Dürüst olmak gerekirse, tüm bunlar hakkında ne düşüneceğimden emin değilim. Yıllar değil, günler sayılabilecek bir süredir tanışıklığımız var ve onun burada, benim dairemde olması benim için hâlâ o kadar çılgınca ki...*kucağımda*. Bunun ötesinde, bu evliliğe gerçek bir bağlılık ve bir kişi olarak bana karşı gerçek bir ilgi var gibi görünüyor. Kendimi koruma arzum göz önüne alındığında, bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum.

Dokundum belki. Aynı şekilde sahiplenici. Ayrıca dikkatli.

Hiçbir şekilde sadık olacağımızı asla belirlemedik.

"Son dört yılın çoğunu bir iş bulmaya çalışarak geçirdim," dedi sessizce. "İlişkiler kesinlikle arka planda kaldı. Sanırım her şey için seçmelere katıldım. Ama klasik gitar zordur. İnsanlar gitarın rock olmasını istiyor."

"Sen de rock çalıyorsun."

Bana göz kırıyor. "Evet ama tutku olarak değil."

"Hayır," diyorum, "elbette hayır. Ama istersen rock yapabilirsin."

"Sorun sadece bunu yapmak istemem değil, rock gitar çalan bir milyon insan var."

"Eh, şimdi Levin-Gladstone'da klasik gitar çalan tek bir kişi var."

Havaya şirin, küçük bir yumruk atıyor.

"Ama lafı açılmışken," diyorum başını kucağımdan dürterek, "yarın eğilip provalara başlayacaksın." Bize gece yarısını çoktan geçtiğini söyleyen saati işaret ettim. "Uyumalısın."

Bana baktı. "Bu gece baltaydı." Güldüm.

"Bu iyi bir şey mi?"

"Evet, eğlendum
demek." "Ben de."

Gülümsemesi düzeliyor. "Senin hikayende bir yan rol oynadığını düşünmekten hoşlanmıyorum."

Bakışlarımı kaçırmamaya çalışarak dudağımı ısırıyorum. Buna ne diyeceğimden tam olarak emin değilim.

"Birden benim çok büyük bir parçam oldun," dedi sessizce. Ben de seninim. HAYIR? Neden epik yapmıyorsun?"

Calvin doğrulup öne doğru eğilerek yanağıma o banyoya girdikten çok sonra bile hissettiğim iffetli bir öpücük kondurdu.

Pijamalarımı giymek için odama çıktım ve yatağıma oturup telefonuma baktım. Son mesajı cevapsız kaldı. Dürtüsel olarak cevap veriyorum.

I feel the same way.

Ne yapıyorum ben? Bu sahte evlilik yüzünden başımın belaya girmesinden çok, beni tamamen oynayabilecek birine aşık olmaktan korkuyorum.

Orada ne kadar oturduğum hakkında hiçbir fikrim yok ama banyoyu kullanmak için dışarı çıktığımda, Calvin'i çekyatta battaniyenin altına sıkışmış, gözleri kapalı olarak görüyorum.

Telefonum tekrar yanıyor.

And I despise every night I go to sleep without you.

on üç

BEN ilk gördüğüm zamanı hatırla*Çalışan* kız. Robert ve Jeff'in evindeydi -elbette- ve filmin VHS kaseti onlardaydı. Pek çok klasik replik var ("Ben biftek değilim! Bana öylece sipariş veremezsin!") ama en sevdiğim sahne, Melanie Griffith ve Harrison Ford'un birlikte mutfakta kahve yaptıkları ve işteki ilk günü için öğle yemeği hazırladıkları son - spoiler uyarısı. Hepsi özel gülümsemeler ve omuz darbeleri ve ne kadar sevimli olduğu müstehcen.

Size karşı dürüst olacağım ve Calvin'in ilk provasından önceki sabahımızın böyle olmadığını söyleyeceğim. Birincisi, ikimiz de fazla uyuruz. Minik apartman dairesinde panik içinde koşuşturmamız -diş fırçalamak, kahve yapmak,*Devam et, önce sen duş al; Lanet olsun Holland, usturacı kullanabilir miyim?*— sadece cep telefonum çaldığında kesintiye uğruyor. Ben Robert: Calvin'in telefonu sessizde ve amcam arayıp Ramón gelmeden bir saat erken gelip prova yapmasını istiyor.

Calvin, buharlı banyodan belinde bir havluyla çıkar. Bana aldığım bir anatomi kursundaki plastik gövdeyi hatırlattığı gibi saçma bir düşüncem var: Kaslarının her biri derisinin altında mükemmel bir şekilde tanımlanmış görünüyor.

Yanımdan geçip gidiyor. "Kıyafetlerimi burada unutmuşum."

Ona tekrar ne söylemem gerekiyordu? . . ? Ah, doğru.

"Robert aradı," dedim ve bir yanım onu havluyu daha sıkı tutması konusunda uyarmak istedi çünkü isteğimi ilettiğimde havluyu düşürebilir. "Daha erken gelmeni istiyor."

Calvin'in rengi atıyor. "Daha önce ne zaman?"

Omzunun üzerinden saate baktım. "Şimdi daha erken mi?"

Harekete geçiyor, kanepeden kıyafetlerini alıyor ve banyoya geri koşuyor. Çıplak bir kış yakalarım ve dini bulurum. Temiz çamaşır yığınının üstündeki kıyafetlerimi giydim -bugün ya da herhangi bir gün ne giydiğim kimsenin umurunda değil- ve her birimiz için kahve fincanlarına kahve doldurup kapının yanında bekliyorum.

Ve sonra gidiyoruz.

Dışarısı o kadar soğuk ki ıslak saçlarının donmasından haklı olarak endişeleniyorum. Görünüşe göre o da öyle, çünkü onu örgü bir şapkanın içine sokuyor ve çtırdayan rüzgara doğru eğilerek gitar kutusunu göğsüne bastırıyor. Fiftieth Street istasyonunu yorum yapmadan geçiyoruz -bu sefer o bakmıyor bile ama ben bakıyorum- ve kalbim acı-tatlı bir düğüme giriyor.

"Robert başka ne söyledi?" rüzgarda yüzünü buruşturarak soruyor.

"Ramón saat onda geliyor. Önce seninle birkaç şeyi halletmek istedi."

Calvin sersemlemiş halde kaldırımda aniden durdu. "Aman Tanrım. Aynı zamanda Ramon'un ilk provası."

Bunu yüksek sesle söyledikten sonra, Robert'tan bahsettiğimde benim de aynı kanıya varmış gibi görünüyor - Calvin geliyorsa Ramón'un Lisa ile prova yapmasının bir anlamı yok. Bugün ciddi bir şekilde birlikte çalışmaya başlayacaklar.

Calvin dönüyor, tiyatroya doğru çılgın yürüyüşüne devam ediyor ve ben de onun uzun adımlarına yetişmek için koşuyorum.

"Harika olacaksın," diye onu temin ederim.

Eşarbının sıcaklığına başını sallıyor. "Bana bunu söylemeye devam et." "Harika olacaksın."

Bu küçük bir sırtış kazandırıyor.

"Ne olursa olsun seni sonra sarhoş ederim." Calvin gülüyor. "Bana bunu da söylemeye devam et."

İlk provasını dinlemek için sahnenin yakınında toplanan kalabalığın Calvin'in gözünü korkuttuğunu söyleyebilirim. Seçmelerde çok daha rahat görünüyordu ama tabii ki öyleydi. O halde kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

Omzunu biraz dayanışmayla sıkarak orta koridorun başına gitmesine izin verdim ve Robert'a doğru ilerlemesini izledim. Ramón'un henüz burada olmadığını görünce rahatladım.

Uzakta, kocam ve amcam el sıkışıyor ve ardından Calvin kucaklaşıyor. Robert'ın sinir sezgilerini kutsa ve Calvin'i ona bu kadar çabuk kapıldığı için kutsa.

Brian yanıma gelip çenesini sahneye doğru kaldırdı. "Kuyu. Bu kesinlikle samimi görünüyor.

Gözlerimi deviriyorum ama bunun dışında sessiz kalıyorum. Güneşler, kaplanlar ve yılanlarla kaplı koyu mavi bir gömlek giyiyor ve muhtemelen Gucci olması umurumda değil, bu çok saçma. Sevimsiz bir polo için sekiz yüz dolar ödemesi fikri beni gerçekten küstah bir şekilde mutlu mu ediyor, yoksa kendi mali durumum için mi üzülüyor, emin değilim.

Her iki durumda da, Brian bir pislik.

Evde kalmış ve geleceğe kötü bakan uygun bir genç hanım olduğu için ne kadar şanslıydı.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordum, uzanıp ona tokat atmamak için ellerimi yumruk yaptım.

Ses tonum üzerine uyarmak için tek kaşını kaldırdı. "Evli olduğunuzu herkesin bilmesini sağlayacağız. Robert bunun sahte olduğuna dair söylentilerimiz olamayacağından bahsetti.

Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum, bu yüzden "Teşekkürler" diye mırıldandım. Brian'ın kendisini bu çılgınlığa nasıl sokmak istediğini, gerçekleri ve dedikoduları bir hazine sandığında paralar gibi toplamak istediğini şimdiden hissedebiliyorum.

Dönüp bana bakıyor. "O toplantıda bile sana söylemeliyim. . . Aslında hiç düşünmemiştim *Yapmak*BT."

Nadiren bu kadar yakın durup birbirimize bu kadar eşit bakıyoruz, ama

Bu sabah dinamikte hissedilir bir değişiklik var ve bunu anladığımda her şey netleşiyor: Değerli bir şey yaptığımı inkar edemez. Bir yabancıyla evlenmek için ne kadar deli olduğuma işaret ederek beni tekrar çıldırtması gerekiyor.

"Bir Şey olduğundan oldukĐa emin görünüyordun.*kutudan dışarı*fikir," diye hatırlattım.

"Ben sikiŐiyordumŐaka," diyor. "Yani, kim böyle bir Şey yapar ki?"

Homurdanarak bir kahkaha atıyor ve tekrar lobide gözden kayboluyor. Üstün tavrı bende hep bağışlamak istiyor,*Sözde telaffuz edildiğini biliyorsun, değil mi? Muhtemelen değil mi? Washington'da 'r' olmadığını biliyor musun? Okundu bilgilerinin kısa mesajlarınızda olduğunun farkındasınız, böylece yanıt vermeden önce güç yolculuğunuzu ne kadar uzattığınızı her zaman bileceğiz?*

Ve yine de bilmiyorum. Kalçamdaki çantamdan dikkatlice fotoğraf makinemi çıkardım ve Calvin ile Ramón'un birkaç fotoğrafını çekmek için koridordan aşağı indim: birinci gün.

Bir süre Robert ve Calvin başları öne eğik sessizce konuşurlar. Bu bana, babamın koçunu futbol sahasında, en büyük ağabeyim, lisenin yıldız oyun kurucusu Thomas'la izlediğimi hatırlatıyor: kafa kafaya vermişler, oyunlar planlıyorlar, her hareketlerinde yüzlerce gözün baskısını hissediyorlar. Bazı açılardan, bu tamamen farklı görünmüyor, ancak buradaki ünlülerin ölçeği devasa.

Babamla Thomas'ı düşünmek, vatan hasreti ile göğsümü biraz ağrıtıyor. Çok uzun süre hareketsiz durdum ve birdenbire hayatım bu hareket eden tren oldu; Bu kadar büyük bir sırra sahip olmak onları daha da uzak hissettirir.

Calvin önümde uzaklaşıyor, gitarını çıkarıyor ve şimdiden garip bir şekilde tanıdık gelen tavırlarla akort ediyor. Hayali bir kahve ve çay kokusu alıyorum - sabahları akort yapıyor, ben kupalarımızı doldururken neredeyse hiçbir şey giymiyor - ve bu olmadan önce ne yapacağını biliyorum: boynunu büküyor, ellerini yumruk haline getiriyor ve sonra parmaklarını esnetiyor. Kalbim boğazımda güm güm atıyor ve Calvin yol göstermesi için Robert'a baktığında, davullar eriyip alevlere dönüşüyor.

Robert ellerini kaldırıp geri sayıyor ve sonra sanki Calvin'in enstrümanından müzik fışkırıyor ve koridor boyunca taşan bir nehir hepimizi sular altında bırakıyor. Kimse kımıldamıyor, kimse konuşmuyor ve müziğin zenginliği bana garip bir déjà vu hissi veriyor, uzaktaki bir şey birdenbire yeniden çok yakına geliyor ve yüzümü tavana çevirmeme, onu solumaya, daha fazla yutmaya çalışmama neden olacak şekilde müzik tarafından boğuluyorum.

Notalara ihtiyacı yok; parçaları yuvarlar. Robert ne zaman bir şeyi düzeltmesi için onu durdursa, sanki hapşırık yarıda kalmış veya nefesim kesilmiş gibi hissediyorum. Bir noktada,

Robert, dört ölçölük tek bir esneme sırasında Calvin'i tekrar tekrar durdurduğunda, toplanan kitle bilinçsizce birlikte inler.

Robert döner ve şakacı bir şekilde onlara sessiz olmalarını söyler. "Bu şovu yönetmeme izin ver."

Birisi, "Üşümeme neden oluyor," diye sesleniyor.

"Senkopasyonu doğru yaptığında titreme daha iyi olacak." Robert arkasını döner ve Calvin'in yeniden başlaması için geri sayar.

Bir dansa çok benziyor - orkestra şefi ve müzisyen. Robert durduğu yerde su gibi hareket ediyor ve Calvin'den müzik fışkırıyor. Bir şey yapmam gerektiğini hatırlamam için provaya bir saat var. Kameramı beceriksizce kaldırdım ve vizörden bakmak için alçımın üzerinde dengeledim. Küçük meydandan, 1.80 boyunda, bir Broadway bebeğinden Oscar ödüllü birinin sırtarak sahneye çıkan Ramón Martín'i alkışlamasını izliyorum.

on dört

Calvin gerçekten sarhoş.

Sadece şapşal, şakacı ve gülen değil, aynı zamanda bulanık - daireye giden üç kat merdiveni çıkmasına yardım ederken omuzlarıma sarılmış ağır bir kolla.

"*Ramon Martin*" Bunu bu gece en az yetmiş beş kez rüya gibi bir vurguyla geveledi. Adil olmak gerekirse, Ramonilebir saat öncesine kadar, onu bir taksiye bindirene kadar. İkiisi sarhoştu, karşılıklı fanboylara sarılıyordu.

"Bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum." Bütün ağırlığını bana veriyor ve inliyorum. "Hoşçakalın. Bu gün delilikti. Bir rüya gibi."

Kapı komşum Bayan Mossman dışarı çıkıp enemizi kapamamızı talep etmeden önce kilidi açmak için onu duvara dayayarak anahtarlarımla mücadele ediyorum. Kendi payıma düşen martiniden sarhoş olsam da, bugün tanık olduklarımdan daha da sarhoş oldum. Calvin tek başına büyüleyiciydi. Calvin ve Ramn birlikte olağanüstüydü. Ramn zaten etkileyici bir bariton ve Calvin'in gitarının zenginliğiyle sesi açıldı ve tiyatroda yankılandı: dipsiz ve sonsuz. Evi yerle bir ettiler ve burası bu şarkıları yüzlerce kez görmüş ve duymş insanlarla dolu bir evdi. Luis bile

Genova son yarım saati izlemeye geldi ve o gittiğinde sevilen şovun bir inilti içinde ölmeyeceği için neredeyse rahatlayarak ağlıyordu.

"Ve hepsini sana borçluyum." Calvin başparmağını dudağımın altına bastırıyor. "Benim tatlı Holland'ım ve büyülu kulağı." Odaklanması çok çaba gerektiriyor gibi görünüyor, ama odaklandığında, "Çillerin gerçekten çok güzel," diye mırıldanıyor.

Tam ısınan kanım tenime baskı yapıyormuş gibi göründüğünde, kapıyı açmayı başardım ve o içeri sendeledi, yanımdan geçip kanepeye yayıldı.

Yarı uykulu bir şekilde ona bakıyorum. Buruşuk kıyafetleri ve bağciksız spor ayakkabıları içinde bile, düşünmeden edemiyorum, *Kendine bak. Sadece benim dairemde sana bak, varlık.*

"Lulu burada mı?" O sorar.

"Gene ile eve gitti."

Kıkırdarak bir yastığa dönüşerek gülüyor. "Gen."

Calvin'in de Gene'nin ihtiyar isminden benim kadar hoşlanmasına mantıksız bir şekilde sevindim.

Ancak Lulu'nun bu geceki davranışından daha az memnunum. Bir kez daha iğrenç bir yük altındaydı, ısıricı, pasif-agresif şekillerde benimle dalga geçiyor, Calvin ve Ramón'a iğneler satın alıyor, kucaklarına oturuyor ve utanmadan flört ediyordu.

Lulu her zaman benim çılgın arkadaşım olmuştur ama daha önce hiç bu kadar keskin olmamıştı. Onu Calvin'in gözünden görmek utanç verici; Biraz rahatlamasını ve geri çekilmesini istiyorum.

Calvin gömleğini yukarı ve başının üzerine çekerek, "Seni çok kıskanıyor," diyor. Kanepenin yanından fırlatır; cumbalı pencerenin yanında bir yere mavi bir su birikintisi iniyor.

Ayaklarımı sürüyerek mutfığa gittim ve buna -Lulu hakkındaki yorumuna ya da açık ten tercihine- yanıt vermeme gerek yokmuş gibi davranabilmek için ikimize de birer bardak su verdim. Calvin kanepeden hıçkırır ve sonra inler; Tanrıya şükür Salı öğleden sonraya kadar tiyatroda olmasına gerek yok.

"Neden böyle?" diye mırıldandı ve ben de su bardağını eline bastırdım.

Akşamın erken saatlerinde benimle aynı anı düşünüyor mu merak ediyorum: Lulu Calvin'in üzerine tırmanıyor, kucağına oturuyor, üzerinde dans

ediyormuş gibi yapıyor ve daha önce yüzüne yayılan zar zor gizlenmiş tiksinti.

onu ayağa kalkmaya çağırdı. Lulu'nun onunla bu kadar küstahça flört etmesinden nefret ediyorum ama daha da önemlisi, bu gece evliliğimizle bu kadar alay etmesinden nefret ediyorum.

"Gerçekten bilmiyorum."

Tek gözünü açıp bana bakıyor. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

"Belki de dediğin budur, o deli olmayı seviyor." Demek istediğim . . . bu gece kesinlikle çılgın sayılır. Oturma odasına dönüp ona suyu verdim. "Eğlendin mi?"

Dolgun dudakları düşünceli bir ifadeyle dışarı fırlıyor. "Ramon'la birlikte olmaktan hoşlandım. birlikte olmayı seviyorumSen"

Alkol doğal reflekslerimi köreltiyor ve kalbim hızla uzaklaşmak yerine kaburgalarım tek bir ağır yumruk indiriyor. Ben de seninle olmayı seviyorum.

Burnunu buruşturuyor. "Ama sevmiyorum"

Bu beni güldürüyor. Bir haftadan kısa bir süre içinde, Calvin'in neredeyse her konuda inanılmaz derecede soğuk davrandığını keşfettim, ama birinden hoşlanmadığında, hiç poker suratına sahip değil. "Söyleyebilirim."

"Böyle arkadaşlarım oldu," diyor, "büyüdükleri ama yine de tuttukları."

Bunu söylediğinde içimde bir rüzgar esiyor. Haklı olduğunu fark etmenin mutlu mu yoksa üzgün mü olduğunu anlayamıyorum. Lulu ve ben yaklaşık üç yıl önce Columbia'da tanıştık ve mezuniyet sonrası bu aylarda nasıl yetişkin olacağımız konusunda bir fikrimiz olması gerektiği söylendiğinde birbirimize sarıldık. O benim buradaki tek kız arkadaşım ve artık birbirimize pek uymuyormuşuz gibi hissettirmese de harika olmasını istedim.

"Böyle kapsamlı açıklamalarda bulunacak kadar sarhoş olduğunu düşünüyorum." Kıkırdadı. "Ben seninkoca, söz hakkım yok mu?"

Gülmeyi kesiyor ve bir nefes alma süresi boyunca tamamen ayık görünüyor - tam o anda ikimiz de durumumuzun saçmalığı, anlaşılmazlığı karşısında şaşkına dönüyoruz. Sonra gözlerini kapar ve içinden yuvarlak ve durdurulamaz bir histeri fışkırır. Dökülmemesi veya halının üzerine düşürmemesi için su bardağını elinden almalıyım. Ben eğlenerek izlerken Calvin tekrar kendine hakim oldu ve sonra hiçbir uyarıda bulunmadan uzanıp beni üzerine çekti ve tatlı bir şekilde onun vücuduyla kanepenin arkası arasına sıkışmam için beni

kendine çekti. Kalçalarıma bir ağrı yayıldı ve bacaklarımın arasına ağır bir şekilde yerleşti.

Nefesi boynumda nemli. Bence gelmiş geçmiş en iyi kız sen olabilirsin.

Çıplak göğsünün bana verdiği sıcaklık, boğazımdan ayak parmaklarıma kadar paradoksal bir ürperti gönderiyor. Cevap vermek için ağzımı açtım, havanın pusuyla kelimeleri bulmaya çalıştım.*gerçeklik*virtüöz müzisyen, kanepemde yuvarlanan bu aptal çocuk, gömleksiz vücudu benimkine çok kolay bastırdı - ama benim basit "Teşekkür ederim" yüzeye çıktığında, o zaten uyuyor.

"Bence sen de gelmiş geçmiş en iyi çocuksun."

onbeş

"Fya da Tanrı aşkına, buraya lanet olası bir elektrikçi getirmek için kime üflemem gerekiyor?"

Provanın sonuna yaklaşıyor ve Brian bunu sahne arkası uçurumuna haykırdığında neredeyse bir hıçkırık var. Başka birinden gelen bu retorik, şımarık bir şekilde kaldırılan bir dizi el ile karşılanırdı, ancak Brian söz konusu olduğunda hiçbirimiz bunu cinsel ilişkiye girmekle ilgili şakaya bile getiremiyoruz.

Öfkeli yüzünün gizli bir fotoğrafına tıkladım ve sonra yanımda durup Robert'ın yeni bir perküsyoncu seçmelerini bitirmesini bekleyen Calvin'e gösterdim.

Vay canına, diye fısıldadı Calvin. "Bu sirke kadar ekşi."

"Beni anlama bile-"

"Hollanda." Brian bir Ruh Emici gibi önümde belirdi ve kameramı elimden geldiğince dikkat çekmeden indirdim. "Fotoğraf zamanı mı sanıyorsun? Önünüzde paketini açmanız gereken on yedi kutu ürün var ve bu akşamki gösteriye iki saat var."

Utanarak hemen Calvin'e baktım.

"BakmaoBrian homurdandı ve yüzümün önünde çıtırdadı. "O ellerle bir

kutuya dokunmayacak. Öne çık ve al

paketten çıkarma.”

Kendimi çok aşağılanmış hissediyorum; Şu anda Calvin'in gözlerine bile bakamıyorum. Sıkı bir "Kulağa hoş geliyor," diyerek döndüm ve evin önüne doğru yöneldim.

Brian'dan

nefret

ediyorum.

Brian'dan

nefret

ediyorum.

Bu nedenle, ekspreso veya ex cetera dediğinizde kimse sizi düzeltmez. Bence, koridorun sonuna kadar. Bu yüzden Robert bile ayakkabında tuvalet kağıdı olduğunu sana söylemedi.

Başka bir iş aramaya başlamamın zamanı geldi mi? Bu düşünce beni güldürüyor çünkü o zaman yaklaşık iki yıl önce gelip geçti. Romanıma yaza kadar başlamadıysam, bir hayalim bile olmadığı düşünülürse, bu büyük bir hedef. *fikir*-belki bir dergide stajyer olarak bir şeyler bulabilirim? Sahip olduğum bağlantıları düşünüyorum ve daha fazla özgeçmiş göndermenin zamanının gelip gelmediğini merak ediyorum.

Brian'ın abarttığı ortaya çıktı *biraz* Açılacak bir sürü kutu hakkında: dört tane var ve çok küçükler. Anahtar zincirleri ve işlemeli örgü berelerle dolu olduklarını tahmin ediyorum. Tek kolum olsa bile bu şeyleri kaldırmam en fazla on dakikamı alır.

Tezgâhın diğer tarafından alçak bir ısıklık sesi geliyor ve başımı kaldırıp Calvin'in cam kasanın altındaki malları incelediğini görüyorum. "Bundan ne kadar çok şey olduğunu unutmuşum."

Başımı kaldırdım, beni burada dikilip kıyaslanamayacak kadar yeteneksiz ellerimle pahalı ıvır zıvırları açarken görmesiyle bir kez daha aşağılandım. "Hey."

Bir anahtarlık alır ve işaret parmağında döndürür. "Bunlardan bazılarını alıp eBay'de satmayı hiç düşündün mü?"

Kimsenin onu duymadığından emin olmak için çılgınca etrafa baktım. Böyle bir şey hakkında şaka yapmak bile büyük bir hayır-hayır. "Tanrım hayır."

"Şaka yapıyordum. Demek istediğim, bu tür şeyleri ancak Brian'ın adı altında kurarsan teşvik ederim." Kıvrılmış kollarını cam kasaya dayadı, benimle aynı hizada olacak şekilde eğildi. Bu sefer konuşmak için hiç acele etmiyor. Yeşil gözler sessizce "İyi misin?" diye sormadan önce benimkileri taradı.

Kendimi kutuyu açmakla meşgul ediyorum. "Peki neden?" "Biraz gergin görünüyorsun."

İnatçı bir koli bandı parçasını yırtarak homurdandım, "Neden gergin olayım?"

Calvin uzanıp kartonu sabitlemek için elini iki yanından tuttu. Patronun bir dalgalak olduğu için mi?

İçimden bir utanç ve minnettarlık akıyor ve başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Oldukça iğrenç biri."

"Yine de işini seviyor musun?" diye sorar ve gözlerini kaçırarak vitrinin içindekilere geri döner.

Göz temasından kurtulmak, dürüstçe cevap vermemi sağlıyor: "Müziği duymayı seviyorum. Fotoğraf çekmeyi seviyorum ama burada. . . Beynimi boşa harcıyormuşum gibi hissediyorum."

"Biliyorsun, o gece, Jeff ne dedi... ."

Jeff'in sözleri aklıma geliyor ve içim acıyor: *Kendi hayat hikayesinde bile kendisini yardımcı karakter olarak görüyor.*

Calvin devam ediyor, "Yani, kim olduğumuz hakkında konuştuğumuz onca zaman boyunca, ne okuduğun, ne okuduğun hakkında hiç konuşmadık. *Sen* hayatınla yapmak istiyorum."

Bu şaşkınlıkla duraklamama neden oluyor. "Evet, biz sahibiz."

Ama gözlerini kısarak bana baktığında haklı olduğunu anlıyorum.

"Yaratıcı yazarlık alanında bir MFA'm var." Bana dikkatle bakarken dudağımı ısırdım ve yüzüme düşen bir tutam saçı çektim. "Ben bir romancı olmak istiyorum."

"Vay canına," diyor, biraz şaşırmış görünerek. "Her zaman müzikle ilgili bir şeyler yapmak istediğini varsaydım."

"Neden?"

Bana yoğun biriymişim gibi bakıyor.

"Söz veriyorum," dedim ona, "Ben müzisyen değilim."

"Pekala, bir romancı yine de harikadır. Ve bir MFA. Bu gerçekten etkileyici, Holland."

Artık bu hırsı nadiren kabul ediyorum çünkü her zaman tam olarak şu tepkiyi alıyor gibi görünüyor: şaşıрма ve etkilenmenin tuhaf bir bileşimi. Ve insanların zor ve yaratıcı bir şey yapmak istemem fikrinden hoşlandıkları için mi yoksa kimsenin bana bakıp hemen düşünmediği için mi bu şekilde tepki verdiğini anlayamıyorum. *İçinde gömülü hikayeleri var.*

Mezun olduğumda eğlenceli, ticari bir şeyler yazma hayalim vardı.

eğlenceli. Şimdi yirmi beş yaşında, yüceltilmiş bir imtiyaz görevlisiyim, henüz bir kısa öykü ya da şiir bitirmemiş ya da cehennem, bircümleaylarca. Biri bana söylediği her sefer için bir çeyrekliğim olsaydı yazmanın tek yolu

roman sadece oturup yapmaktır, Central Park'a bakan bir çatı katı tutabilirdim. Bazen iyi niyetli tavsiyeler fevkalade yararsızdır.

"Sadece onunla bir şeyler yaparsan etkileyici olur,"
diyorum. "Bu yüzden *Yapmak* bir şey."

"Söylemesi yapmaktan kolay." Küçük bir homurtu çıkardım. "Yazmak istiyorum ama bir hikaye düşünmeye çalıştığımda sanki beynim boş. Son zamanlarda senin ya da Robert gibi hiçbir şey yapmaya yetkin olmadığımı hissediyorum.

Buradaki maskesiz savunmasızlığa yanıt vermek yerine - şükür ki - gülüyor. "Benden bir makale yazmamı veya herhangi bir matematik çözmemi istemeyin. Seni utandırırım. Ayıldı. "Hepimiz farklı şeylerde iyiyiz, *Aşkım*. Bence kendi yeteneklerini hafife alıyorsun." Tekrar kutuya baktı ama camın üzerinden uzanıp serçe parmağını benimkiyle kıvırdı. Bütün bunları benim ve Robert için yapıyorsun, kendin için değil. Bunda çok büyük bir cömertlik var. Bana öyle geliyor ki sen müziği buradaki birçok insandan daha iyi biliyorsun."

—“Yani besbelli ki beyniniz yaratıcı bir şekilde yönlendiriliyor.

İlham perisine güven.” Duygularımdaki hassas noktayı dürttü.

"Ama ya bende yoksa? Bir yanımda, bütün gün, tüm hayatım boyunca yazacak kadar yazmayı sevmediğimden endişeleniyor." Bu sözleri hiç kimseye söylemedim ve onların tırmalayan dürüstlüğü, kendimi özgür ve çıplak hissetmememe neden oluyor. "Sanırım beni başlamaktan alıkoyan şeylerden biri, *alışkanlık* gerçekten seviyorum ve sonra kullanmayacağım bir dereceyle kalacağım ve başka olasılık yok.

Sorun şu ki, bununla ilişki kuramayacağını biliyorum. Dört yaşındayken eline bir gitar aldı ve o zamandan beri gitara duyduğu büyük sevgiyle çalıyor. Okumayı severim, ama ne zaman beni büyüleyen bir roman elime geçse, düşünüyorum ki, *İçimde öyle bir şey olmasına imkan yok*. Jeff haklı mı? Kendimi yan rolde gördüğüm için bir şey yaratamıyorum muyum? Her zaman herkesin arkadaşı, kızı, temel taşı olmaya mahkum *başkasının hikaye*?

Calvin, sanki buna bir şey söyleyemeyeceğini anlamış gibi, Luis ve Seth'in sahnede durup onlara ilk, gümbür gümbür alkışlarını kazandıran performanstan sonra birbirlerine sırttıklarını gösteren parlak bir koleksiyoncu versiyonu programı işaret ediyor.

"Bu fotoğrafl sen mi çektin?"

Aslında yaptım, ama bunun onun sorusu olmasına şaşırdım. Henüz aklına gelmemiş gibioBroadway'in yeni sevgilisi olacak. Bu anma programlarında Ramon'la birlikte neşe içinde birbirlerine sırttıkları ve tanesini yirmi beş dolardan sattıkları bir fotoğraf olacak.

"Evet ben yaptım."

Bana gülümsüyor, gururlu. "Harika bir atış. Farkına bile varmadığın tüm bu yeteneklere sahipsin."

- - - -

Prova bitti ve kalabalık dışarıda yoğunlaşırken, Calvin kapıyı açık tuttu ve sağdan Kırk Yedinci'ye girdik. Robert bu gece dizginleri müzik yönetmeni yardımcısına devrediyor çünkü o, Calvin ve Ramón'u başlangıç için hazırlarken bir yandan da her performansı yönetirken saçma sapan saatler boyunca çalışıyor.

Jeff'in devreye girip ayağını yere koyduğundan ve kocasının sonraki birkaç gece nefes alması için izin alması konusunda ısrar ettiğinden şüpheleniyorum.

Donuyor. Eşarbımı boynuma biraz daha sıkı sardım ve ellerimi bir çift eldivenin içine soktum. Hala provadan adrenalinle çalışıyor gibi görünen Calvin, soğuğu hiç fark etmemiş gibi görünüyor.

"Öğleden sonranın geri kalanı nasıl geçti?" diye sordu, karşıdan karşıya geçmek için beklerken bana baktı.

Gülüşümle birlikte yoğun bir buhar kaçıyor. "Brian'ın cinayetini ben planladım. —"

"Mükemmel bir fikir*kitap*diye araya giriyor.

"Ekranın görüldüğünü söyleyebilir miyim?*zarif*"

Onu gözümün ucuyla izliyorum. "Son derece iltifat ediyorsun."

Eldivenli eli göğsüne geliyor. "Tiyatroda yaptıklarından çok etkilendim, hepsi bu. Sanki burada olmak için doğmuşsun gibi."

Kolumu onunkine soktum, rüzgara karşı sımsıkı sarıldım. "Robert'ın anlatmayı en sevdiği hikayelerden biri benim doğduğum günle ilgili." Ona baktım ve yürürken bile dikkatinin yüzümde ne kadar perçinlendiğini gördüm. "Robert, Jeff, Annem ve o gün orada olan herkese göre, babam beni

karşılamları için beş kardeşimi odaya getirmişti ve sanki bir yığın taş gibiydi.

Zar zor konuşacak kadar bitkin görünen annemin her yerinde köpek yavruları vardı. Robert beni kollarından aldı ve dinlenebileceğini söyledi. Görünüşe göre, 'Bununla ilgilenmeme izin versen nasıl olur?' dedi."

Kalvin gülüyor.

Ona sırtıyorum. "Ciddiyim."

"Gülüyorum çünkü buna kesinlikle inanabiliyorum."

"Ne zaman büyük bir şey yapmak istesem," diyorum, "yaz kampı, voleybol, bir arkadaşım ve ailesiyle hafta sonu gezisi gibi - aileme sorardım ama genellikle amcalarıma da danışmamı söylerlerdi. Okuldan sonra her günümü Des Moines'deki evlerinde geçirdim. Çoğu hafta sonu oradaydım. Geceleri Robert'la işe gittim ve o senfoni provasını yönetirken en sevdiğim koltuk olan H sırasında, yirmi üçüncü koltukta ödevimi yaptım.

"Aileni rahatsız etti mi?" O sorar. "Annem çok korumacıydı; Bence bu onu öldürürdü."

Bunu bana soran ilk kişi o değil. Tüm hayatım boyunca, arkadaşlarım ailemle benim aramda bir anlaşmazlık olup olmadığını merak ettiler ve asla olmadı. Sadece amcalarıma yöneldim ve onlar aileydi, bu yüzden annemi asla rahatsız etmedi. "Kendime geldiğimde, annemin bana bebek yapmak için çok daha az zamanı vardı. Ben doğduğumda Thomas on üç yaşındaydı. Ben sadece üç yaşındayken, babam Thomas'a üniversite futbolunda koçluk yapıyordu ve onlar eyalete gittiler, böylece bu, aile hayatımızın en büyük parçası haline geldi. Thomas, Iowa Üniversitesi'nde tam burs kazandı ve babam her zaman oradaydı. Olivia yedi yaş büyüktü ve annem için her zaman bir avuçtu. Davis annemin küçük kucaklayıcısıydı ve—"

"Karıştırmada mı kayboldun?"

Başımı sallıyorum. "Belki biraz. Bilmiyorum. Sanırım bunu herkes için işe yarayan bir düzenleme olarak görmek daha kolay. Annem onlarla birlikte geliştiğimi görmekten mutlu görünüyordu.

"Senfoni salonunda büyümek harika olmalı."

Başımla onayladım. "Muhtemelen birkaç açılış notası içinde herhangi bir klasik parçanın adını verebilirim, ama bazen daha müzikal olmamamın Robert için yıkıcı olup olmadığını merak ediyorum."

"Odır-dirmüzikal, Hollanda."

"Hayır, yetenekli demek
istedim."

Kolumu daha sıkı tutmadan önce bana biraz daha uzun baktığını hissedebiliyorum.

Yanından geçerken bir araba kornası çalıyor ve kalabalıkla birlikte bir balık sürüsü gibi kaldırımdan aşağıya ve Robert, Jeff ve Lulu ile buluşacağımız restorana doğru ilerliyoruz. Amcalarım ve Calvin'le aynı yerde birlikte olmaktan biraz endişeliyim, çünkü dördümüz evlilik haberini verdiğimizden beri hep birlikte olmadık. Ayrıca umarım Lulu, onu rahatsız eden her neyse, üstesinden gelmiştir. Lulu'yu seviyorum ama dramasına daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim.

Calvin yolu göstermem için bana işaret ediyor ve Sushi of Gari'ye giden küçük merdivenlerden iniyoruz. New York'taki restoranlar, mevcut alana sığacak şekilde kalıplanmış, akla gelebilecek her boyutta gelir. Burada, bir Tetris masa oyunundan ve dar bir suşi barından geçerek Lulu, Robert ve Jeff'in sakelerini yudumlayarak bekledikleri bir tür kabine götürüldüğümüzde seslerin uğultusu monoton bir vızıltı.

Robert ve Jeff ayağa kalkıp yanağıma birer öpücük kondurduktan sonra bizi bekleyen boş banka oturduk.

"Geç kaldığımız için üzgünüm," diyorum.

Robert bizi el sallıyor. "Daha yeni geldik."

Lulu sake kupasını kaldırıyor. "Yapmadım. Yirmi dakikadır buradayım."

Aklımdaki soruma cevap veren Jeff, "Lulu bizi eğlendiriyor," diye ekliyor ve bana hafifçe göz kırpmıyor.

"Söylemiyorsun." Ceketimi çıkardım ve masanın diğer tarafından ona uyarıcı bir bakış attım.

Bana kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor ve telefonunu uzatıyor. "İşte, ben teknolojiyim."

İhtiyatla, ondan alıyorum. "Aman Tanrım." Ekrana bakıyorum. Sahilde bir çiftin fotoğrafı, ayak parmakları kumda ve arkalarında çıtırdayan bir ateş. Ama sıradan bir çift değil. Onun**biz** Calvin ve ben.

Lulu elini masaya vurur. "Photoshop dersinin göğüslerimi dijital olarak büyütmekten daha fazlası için yararlı olacağını biliyordum."

Çevre görüşümde, Robert ve Jeff'in bakiştığını görüyorum. En iyi ihtimalle, Lulu'ya tahammül ederler. Ama aslında burada olduğu için rahatladım; odadaki

filden biraz sosyal tampon sağlıyor - Ben, Calvin, Amcalar: hepimiz burada
birlikte*aile*.

Tanrım, dedi Calvin omzumun üzerinden bakarak. Yanağı neredeyse benimkine değecek ve ben hala dışarıdaki havanın soğukluğunu teninde hissedebiliyorum. "Bu oldukça iyi."

Balayınız, dedi Lulu. "Florida'ya tabii, çünkü yakalanmadan ülke dışına uçamazsın."

Jeff onu nazıkçe susturdu ve ben bir sonraki resme geçtim; Calvin ve benim bir açık hava konserinde birlikte çekilmiş bir fotoğrafımız. Arkamda duruyor, kollarını belime dolamış, çenesini şakağıma bastırmış. Bir başkasında parkta bir bankta kameraya değil birbirimize bakıyoruz. "Senbunu yaptı? Nasıl kayıt yapacağınızı zar zor anlayabilirsiniz.*Günlük Gösteri*"

Hakareti görmezden gelir. "Kendini sokan bu adamdan ilham aldım.

Kendall Kardashian'ın Instagram fotoğraflarına. Robert ve Jeff onu dinliyor gibi görünüyorlar ama donuk bakışlarından şunu görebiliyorum:*instagramVeKardashian*, onları hemen kaybetti. "Düğün gününüzden bir sürü fotoğraf kullandım ve sonra birkaçınız telefonumdaydı. Ve barda ondan alıp bana gönderdiğin kişi.

Gözlerimi uyarmak için ona çevirdim ama Calvin duymamışa benziyordu, hâlâ üzerinde oynanmış fotoğrafı inceliyordu.

"Sana ne diyeceğim," diye devam ediyor Lulu telefonu işaret ederek, "Bir daha derginin kapağında gördüğüm hiçbir şeye inanmayacağım, ama Prens Harry ve Ed Sheeran'la Noel kartı fotoğrafım olduğu için çok heyecanlıyım."

Bir kez daha sağa kaydırıyoruz ve ardından yedek kulübesindeki fotoğrafımıza geri dönmeden önce ekrandaki bir çift çıplak göğüste hep birlikte donup kalıyoruz.

Hızlıca pirinç şarabından bir yudum aldıktan sonra, "Fazla ileri gitme," dedi. "Orada göğüslerimin resimleri var ve sonra Gene bazılarını geri gönderdi."

Calvin -muhtemelen istemeden bir yarak görmeden önce- telefonu alıyor ve Lulu'ya geri veriyor. "Onları Hollanda'ya gönderebilir misin? Fotoşoplu olanlar, göğüsler değil." Bana tepeden bakıyor. "Gerçek bir çift gibi görünüyoruz."

"*Asıcakçift*," diye ekliyor Lulu ve nabzım odada bir step dansı yapıyor. Lulu hemen affedilir. Filtrelerin ve biraz bilgisayar büyüsünün fotoğraflara yardımcı olduğunu biliyorum ama aslında onun yanındaymış gibi görünüyorum.

Masanın karşısında, Robert bardağına biraz daha sake koyuyor - şimdiden. Genelde çok içki içen biri değildir ve Jeff'in bakışlarını yakaladım. İkimiz de tuhaf bir şekilde kaşlarımızı hafifçe kaldırdık.

"Kesinlikle ikna ediciler," diyor Robert dikkati dağılmış bir şekilde, gözlüğünü çıkarıp burun kemerini ovuşturarak.

"Onları görmek garip mi?" Soruyorum.

Bana bakıyor, gözleri sımsıkı. "Bu konuda bana tuhaf gelen çok şey var." Duraksadı ve sonra elime uzandı. "Bunu yapmanı istemediğimi biliyorum ama Ramón ve Calvin'in birlikte, yazdığım parçaları çalışırmış gibi davranamam. . . bu biraz hayal."

Calvin gırtlığından ufak bir onay sesi çıkardı.

Elimi bırakan Robert daha alçak sesle, "Ama Tanrım, umarım bu işe yarar," diyor.

Jeff, "Dinle," diyor ve Robert'ın elini öpmek için kaldırıyor. "Bütün bunların nasıl bir araya geldiği konusunda tam olarak aynı fikirde olmayabilirim, ama ben bile iyi olacağına eminim."

Endişeyle aralarına bakıyorum. Jeff PDA tipi değil. O soğukkanlı -Evet. Sakin ve istikrarlı - evet. Ama insanların önünde asla dışarıdan çok sevecen değildir. Bu yüzden Robert'ı bu şekilde rahatlattığını görmek, antenlerimi kaldırıyor. "Bir sorun mu var?"

Robert, Jeff'in elini sıkıp gözlüğünü değiştirmeden önce ikisi sessizce bakıyor. "Sıkacağından endişe ediyorum. Calvin resmi olarak önümüzdeki hafta başlamalı, ama sallayıp sallayamayacağımızı kim bilebilir?"

"Düğünden bir buçuk gün sonra her şeyi dosyaladık," diyorum, başını sallayan Calvin'e bakarak.

"Yaptığını biliyorum Buttercup, sen değilsin. Çalışma izinleri aylar alabilir ve toplam iki hafta içinde geçmesini istiyoruz. Bu pek olası değil ve Luis gittikten sonra Calvin resmen işe alınana kadar Ramón'u Lisa ile eşleştirebileceğimden emin değilim. Ramon kabul etmez."

Calvin'in yüzüne -alınmış, sahiplenici- bir bakış ve Robert'ın haklı olduğunu biliyorum.

Jeff, Calvin ve bana döndü. "Göçmen bürosunda Sam'le konuştum ve bana şimdilik ihtiyaçları olan şeye sahip olduklarına dair güvence verdi. Onaylanmayı

garanti edemez, ancak işleri biraz dürtebilir ve bu formların zamanında tamamlanmasını sağlayabilir.

Omuzlarım rahatlayarak düşüyor. "Ah. En azından bu iyi.

Calvin, Robert'a, "Söylediğimi biliyorum," diyor, "ama yaptığın her şey için teşekkür ederim. Sana borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum."

Bunların hiçbirini, dedi Robert gerginliği üzerinden atarak. "Gösteri öncesi biraz gerginim. Her zaman olur. Koşullar bu sefer biraz farklı."

Garson masanın kenarında durur ve meze sipariş etmeye hazır olup olmadığını sorar. Biraz tartışarak Jeff ve Robert her zamanki yemeklerini sipariş ettiler ve Lulu'nun sırası geldiğinde Calvin yaklaşarak menüme işaret etti. "Patlıcanı alırsam, bölmek ister misin? Ya da birkaç meze alın ve paylaşın?"

Yapılması gereken çok çift bir şey, beni hazırlıksız yakalıyor.

"Hollar mı?" Sabırlı gülümsemesinin altında, gözlerinde eğlenceli bir parıltı var. "Elbette," diyorum. "Başka ne istedin?"

Telefonu cebinde titrerken cevap vermek için ağzını açtı. O kadar yakın ki, minderli bankta hareket ettiğini gerçekten hissediyorum. "Üzgünüm," diyor, geri çekiliyor ve ekrana bakıyor.

Natalie adını yakaladım.

Calvin başka bir zil sesi için kafası karışmış halde ekrana bakıyor ve sonra bir şey fark etmiş gibi gülümseyişi kayboluyor. "Ah, saçmalık."

Boğazım düğümleniyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. BEN . . ." Fikrini değiştirmiş gibi durur ve masaya hitap etmek için döner. "Hepiniz bana bir dakika izin verir misiniz? Bunu almam gerekiyor." Tekrar bana dön. "Bize ne istersen sipariş et."

Calvin ayağa kalkıyor ve ben de koltuğumda dönüyorum. "İyi olduğuna emin misin?"

"Elbette." Omzumu sıkarak uzaklaştı ve restorandan çıktı. Cam kapılardan onun merdivenlerden çıkışını izliyorum.

- telefon zaten kulağına dayadı - gözden kaybolmadan önce.

- - - -

Anahtarlarımı tezgahın üzerine bıraktım ve yatmadan önce Calvin'in hiçbir şey söylemeden banyoya dalmasını izledim. Eve giden yol boyunca aramızda tuhaf bir pleksiglas bariyer varmış gibi hissettim ve onu neyin rahatsız ettiğini anlamaya çalışıyorum. Bariz olan dışında elbette: ilk performansının

başgösteren baskısı, evrak işlerimizin zamanında doldurulmasının yarattığı stres. Belki de hepsi bu ve hepsini işlemek için biraz zamana ihtiyacı var. Çalışma izninin gelmesini beklerken akıl sağlığımızı korumak

birinin elime küçük bir darbeyele çivi çakmasını izlemek gibi. Dayanılmaz ve kontrolüm yok. için nasıl bir his olduğunu hayal edino.

Ama Calvin müzikten o kadar keyif alıyor ve tüm bunlar hakkında o kadar iyimser ki, bu konuda endişelendiği için sessiz kaldığına inanmak zor. Ve bu geceki acil telefon görüşmesi neydi? Arka planda tuttuğu başka bir fırsat var mı? Sadık olmayı planlayan tek kişi ben miyim?

Beklenti bende kasma isteği uyandırıyor.

Calvin ortaya çıkıyor ve beni tam olarak bıraktığı yerde, kapının hemen içinde durduğumu görünce iki kez bakıyor.

"İyi misin?" O sorar.

Gülümsemeye çalışıyorum. "Evet. Akşam yemeği eğlenceliydi."

Başını sallayarak kanepeye ilerledi, oturdu, gömleğini çıkardı ve başını ellerinin arasına aldı.

Çok iyi tanımadığım biriyle yaşamak çok garip. Çok fazla içki içmezdi, bu yüzden alkolün herhangi bir kötü etkisi olmadığını biliyorum. Yarım saat önce yemek yedik, bu yüzden yediği bir şeyden dolayı acı çektiğinden şüpheliyim. . .

"SenElbette?" Soruyorum.

Başını salladı ve sonra bana baktı, gözleri yorgunluktan kızarmıştı ve odaklanmamıştı. "Biliyorum sadece bir haftadan biraz fazla oldu ama bu gece Robert'ı gergin görmekBengerin. Ya tüm bunları bir hiç için yapsaydık? Başlamak için beklemenin beni öldürdüğünü hissediyorum. Sadece performans sergilemek istiyorum. sadece almak istiyorum*çinde*Orası."

Anlayarak başımı salladım ama sanki bunu bir şekilde hızlandırmam gerekiyormuş gibi tuhaf bir suçluluk duygusu hissediyorum. Ve yapıyor**bütün bunlar boşuna**tamamen çarpmadan da inmiyor. Aslında birlikte olmadığımızın farkındayım ama platonik olarak bile onunla birlikte olmak güzeldi. öyle hissettirmiyor*Hiçbir şey*.

Natalie ismi, fırlama şekliyle birlikte hafızamda süzülüyor. . . tamamen farklı bir nedenle beni huzursuz hissettiriyor. "Umarım telefon görüşmesi kötü bir şey olmamıştır."

Hatırlaması birkaç saniye sürmüş gibi görünüyor ve sonra mahcup bir şekilde başını kaldırıyor. "Ah." Yüzünü buruşturuyor. "Bir randevuda olmam gerekiyordu ve tamamen unutmuştum."

Bu beni bir an suskun bırakıyor.

"Bekle," diye düzeltti elini kaldırarak, "yanlış çıktı. İlk öğle yemeğini yemeden birkaç gün önce yaptığım bir randevuydu. İptal etmeyi unutmuşum. Üzgünüm."

Bu garip. Kanepede yanına oturup küçük bir şeytan tırnağını yoluyorum.

"Sanırım, eğer istersen - ama, evet, bilmiyorum - muhtemelen yapmamalıyız -" Sözlerime takıldım ve bana bakmak için döndüğünü hissedebiliyorum. "Tarih. yapmamalı Yani, sadece görünüş için."

"Lanet olsun, Holland," dedi sonunda inanamayarak. "Özür dilemiyorum çünkü bu gece onunla olmadığım için pişmanım. Özür dilerim çünkü seninle ve senin gibilerle akşam yemeğine çıktığımda başka bir kadın beni aradı.

"Ah."

Gülerek patlıyor. "Benim tam bir gobshi olduğumu mu düşünüyorsun?"

"HAYIR?" diyorum ve ona gülümsemekten kendimi alamıyorum çünkü saçmalamanın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Huzursuzluk yavaş yavaş dağılır. "Ama durumumuzun biraz emsalsiz olduğu doğru."

"Öyle ama sadakatsiz olmayacağım. . . Rol yapıyor olsak bile."

kelimesini kullanmasına rağmen *vefasız*, *bunumara yapmak* bu benim tarafımdan küçük bir sıcak maşa gönderiyor. Rol yapmıyorum ya da öyleyim; Ona karşı hislerim yokmuş gibi davranıyorum.

"Onunla nasıl tanıştın?"

"Bir arkadaş aracılığıyla," dedi rahatlıkla. "Bunu oluşturan uzun bir hikaye yoktu. Onu bir kez gördüm. Bu bana hatırlattı," diye söze başladı ve ona bakmamı bekledi.

Sonunda yanık hafifliyor ve ben yapabiliyorum. "Bu da ne?"

"Birisi bize nasıl tanıştığımızı sorduğunda ne söyleyeceğimizi hiç tartışmadık."

Kafamı sallayıp sehpayı bakıyorum. Geçen geceki mesajlarımızın mahremiyetini, kanepede ona kıvrılmanın nasıl hissettirdiğini, teninin sıcaklığını, yanımdaki sınıksız dokunuşunu hatırlıyorum ve kendime şunu hatırlatmak zorunda kalıyorum: *numara yapıyoruz*. "Sanırım elimizden geldiğince basit tutmalıyız. Metro istasyonunda buluştuk. Bundan daha karmaşık olmak zorunda değil."

on altı

VEHer gün Calvin, Luis ve Lisa akşam performansını devralmadan önce Ramón'la üç saatlik prova yapıyor. Ve her provadan sonra, Calvin beni sahne arkasında buluyor ve sanki bir jeneratöre bağlanmış gibi gülümsüyor. Müzik onu inanılması güç bir şekilde parlatıyor; bazen derisinin hemen altında yanan bir mum varmış gibi görünür.

Robert bazen onlarla prova yapıyor ama haftada bir veya iki kez dizginleri müzik yönetmen yardımcısı Elan'a veriyor. Robert müziği bestelediği için notaları fiziksel olarak hissediyor ve müzisyenleri içgüdüsel, akıcı hareketlerle yönlendiriyor. Ama Elan'ın sanattan çok teknik kesinliğe odaklandığını fark ettim ve orada olduğu günlerde müzik, Robert'tan Ramón ve Calvin'e tam olarak aktarılmamış olan bazı içgüdüleri, daha derin duyguları kaybediyor.

Robert'ın tutkusunun müzisyenlerine yavaş yavaş nasıl beslendiğini daha önce görmüştüm; onları sadece notları görmeleri için değil, hissetmeleri için nasıl eğitiyor. Anahtar, ritim, dinamiklerin kendisi bir eylem haline gelir: Derin bir nefes, bir hıçkırık, havada muzaffer bir yumruk. Artık bireysel notalar değil, neredeyse başka bir dünyaya ait bir şey yapmak için bir araya getirilmiş takımyıldızları.

Bugün dünyevi bir gün değildi.

"Orada ne işe yaramadı?" Soru bittiğinde Calvin sahneden yeni inmişti ve yoğun bir beklentiyle bana bakıyor. Gitarını ellerine aldı ve arkamdaki sahneyi işaret etti. "Bir şeyler ters gitti ve nerede olduğundan emin değilim."

Normalde gitarını nasıl daha ustaca çalabileceği konusunda ona tavsiye verme fikrine karşı çıkardım, ama ışıltısına kapıldım ve tiyatro oyununun yaklaşan başlangıcından beri kendimi duygusal hissediyorum. "'Lost to Me'nin aldatıcı ritmine eğilerek gerilimi biraz daha artırın. Sen ve Ramón, bunun çok erken çözülmesine izin veriyorsunuz.

Tam on saniye konuşmadan bana baktı ve midem bulandı. Onu daha önce hiç eleştirmedim, bir kez bile.

Sanırım feci bir şey yaptım.

- - - -

Sessizlik akşam yemeği boyunca devam eder. Gitarına uzanmadan ve üzerine eğilip özel bir koza oluşturmadan önce sehpa hızla yemeğini yiyor. Yatak odama çekilirken, onun o bölümü tekrar tekrar çaldığını duydum, ta ki ben onun sesiyle uyuyana kadar ve rüyamda onu ormanda kovaladığımı.

Ama ertesi gün sahnede, prova sırasında, tam bu bölümü çalarken bakışlarıyla karşılaşıyor ve notaların vurgusu, şaşırtıcı güzelliği, hemen gözlerimden yaşlar akmasına neden oluyor.

Ben haklıydım ve o bana böyle söylüyor.*İlham perisine güven.*

O gecenin ilerleyen saatlerinde, aylardır ilk kez yazabiliyorum. Bu sadece bir paragraf ve bulmaya can attığım hayali dünya değil - Calvin ve Ramón'u çalarken nasıl hissettiğimle ilgili, göğsüm o kadar duyguyla dolu ki neredeyse ağırlıksız hissettim - ama yazdım. Bir sayfaya kelimeler koydum.

Her akşam kanatlardan Calvin, Ramón ve ben Luis ve Lisa'nın birlikte performanslarını izliyoruz. Calvin'in replikleri ve ipuçlarını zihninden okuduğunu ve -her gösterinin açılış notasında- kendisi ve Ramón'un çıkışından önceki kalan geceleri saydığını neredeyse duyabiliyorum.

- - - -

Aylar önce Michael Asteroff, Ramón'un Şubat ortasında Luis'in yerini alacağı haberini verdi. Ancak showrunner'lar, müzikal yöndeki değişiklikler hakkında, yani gitarda Calvin hakkında henüz bir açıklama yapmadı. Baş kemancının ayrıldığı yaygın bir bilgi olsa da, basın Lisa'nın onun yerine devam edeceğini varsayıyor gibi görünüyor. Robert'in herhangi bir açıklama yapmadan önce çalışma izninin gelmesini beklediğini biliyorum, ancak ekibin Calvin'e tepkisi ve ona yeni bir ünlü gibi davranılması göz önüne alındığında - Lisa'nın daha sert Broadway çevrelerinde sosyal medyada hafifçe dövülmesinden bahsetmiyorum bile - yakında Calvin hakkında biraz dedikodu yapmanın prodüksiyona zarar vereceğini düşünmüyorum.

Provalara başlamasından üç hafta sonra ve ilk performansına bir haftadan az bir süre kala, eve gittiğimizde resmi görünümlü bir mektup bizi bekliyordu. Aç köpekler gibi içine dalarız.

Başvurumuz kabul edildi ve Jeff'e göre bu, Michael'ın başvurusu almak için göndermesi gereken evrak işleriyle ilerlemek için yeterince iyi.*kocaresmen* işe alındı.

Birkaç saat içinde, Michael'ın asistanı Calvin ve Ramón'un açılış haftalarında başlayacak ortak fotoğraf çekimleri ve röportajlar planlamak için aradı. Medyanın birincil odak noktası Ramón olsa da, Calvin yine de saçını kestiriyor, şık bir tıraş oluyor, manikür yaptırıyor - gerçi göğüs ağdasını kibarca reddediyor.

Finansımızın temellerini paylaşmamızı gerektiren ortak bir çek hesabı açtık ve bunlar da aynı derecede kasvetli. Ortak hesabımızdaki üç yüz dolardan başka, hiç dokunmadığım birikmiş param var. Calvin hemen hemen aynı gemide. . . eksi tasarruf. Çeşitli röportajlar ve görünüşler için bir takım elbise, gömlek ve yeni ayakkabılar alması gerekecek. Dengemiz azalıyor ama yanımda başka biri varken çok daha az stresli. . . ve hissettiğimiz her türlü stres, tiyatroya adım atar atmaz dağılır ve onun etrafında çılgın bir enerji patlar.

Çıkış performansımızdan önceki son birkaç günümüze bir film müziği eşlik etmeli. İdeal olarak *Ateş Arabaları*. Daha gerçekçi olarak, *çeneler*.

Başgösteren bir temel gök gürültüsü var ve yemin ederim ki bu sadece benim kafamın içinde değil. Sosyal medya, Seth'in yerini alacak kişi hakkında spekülasyon yapıyor

- onun bir gitarist olması pek çok tartışmaya yol açıyor. Hayranlar, meraklarını gidermek için biraz müzik duymayı umarak dışarıda kalabalıklaşıyor. Biz pratik olarak

Levin-Gladstone'da yaşıyor. Tiyatroya nadiren gelen Michael, provanın her notasını dinleyerek koridorlarda volta atıyor. Kanun kardeşler - daha önce hiç ortalıkta olmayan ve Robert'ın yapımı paralarıyla iyi bir şekilde yürütmesi için güvenen kişiler - ara sıra balkonlarda görülüyor. Brian manyak bir sahne arkası, bağırarak emirler yağdırıyor, bir şeyleri hareket ettirmeleri gerekirken ortalıkta dolanırlarsa ekibe laf atıyor. Robert gergin ve en küçük hatalarda böğürüyor. Ramón bir mükemmeliyetçidir ve sesi neredeyse kısılana ve Calvin'in parmakları neredeyse kanayana kadar bir şeyi tekrar tekrar yapmayı talep eder. Ama Calvin, her zorlu provadan sonra beni hala dev bir sırtılla sahne arkasında buluyor. Sanki yıllardır bunu bekliyormuş da Basınç Teflon'muş gibi, belki de heyecanı, dehşetinden ağır basıyor.

Oyuncular ve ekibin ona baktığını görüyorum.*biz*. Diğer evli çiftler gibi görünüyoruz. Calvin özgürce bana dokunuyor ve beni öpüyor...*alnında*. Burada olduğum zamanın bir kısmında bana ihtiyaç duyulmasa da bir araya gelip birlikte ayrılıyor. Ve tamamen talihsiz görünmesem de, herkesin onun gibi biriyle nasıl sonuçlandığını merak ettiğini biliyorum. Ben o çilli, taytı yırtık, kahvesini beceriksizce göğüslerine döken, kameramla herkesin içine giren o kızım. Calvin ise aksine, zarif bir şekilde boşluklara girip çıkıyor ve çenesini yağlamadan nasıl salata yiyebileceğini zaten belirledik.

Gerçekten haksızlık.

- - - -

Calvin'i sahne arkasında duvara yaslanmış, Ethan'la konuşurken buluyorum -koleksiyonun bir üyesi, kocamı çok daha uzun bir süre için gölgelerin daha da içine çekmeye bayılacağından eminim.*öze/etkileşim*. Calvin'in heteroseksüel olması, erkek iş arkadaşlarımızın çoğuna şiddetli fiziksel acı veriyor gibi görünüyor.

Yanıma gelmek için Ethan'ın yanından geçerken yüz ifadesi rahatlayarak beni hemen fark etti.

Ethan bana sinir bozucu derecede sahte bir gülümseme attı.

"Merhaba, Hollanda." ifadeyi taklit ediyorum. Selam Ethan.

Calvin sırtımı önüne çekip ağzını çeneme bastırdığında neredeyse ayakkabılarımdan fırlayacaktım. "Güzel karımı yemeğe götüreceğim."

Omzumun üzerinden ona bakamıyorum bile çünkü çok yakındı: neredeyse öpüşüyorduk.

"Beni yemeğe çıkarır mısın?" Öne çıkıyorum, orman ve temiz hava gibi kokan, neredeyse çıplak uyuyan, her gece benden sadece bir oda ötede uyuyan kocamla arama biraz mesafe koyuyorum.

Uygun bir tarih.

Hayali Hollanda ayağa kalkar ve el sallar.*Bu Seks Demektir!*ama biz bir açıklama alana kadar oturmasını söylüyorum. " 'Düzgün?'" Sahte bir çekingenlikle söylüyorum.

Benimle aynı anlamı anlıyor gibi görünüyor ve küçük bir öksürükle cebinden dudak balsamını çıkarıyor, dudaklarının üzerine sürüyor, gerçekten,*Gerçekten*beğenmek. "Düzgün." Gülümseyerek şapkayı geri takıyor. "Yiyecek. İçecekler. Eğlence."

Söze mi eğildieğlence? Biraz homurdandı mı? Bunu doğrulamasını isteyebilmemin bir yolu olmasını dileyerek Ethan'a baktım ama şaşırtıcı flört anımızda ne Calvin'in ne de benim Ethan'ın çoktan ortadan kaybolduğunu fark ettiğimizi sanmıyorum.

"Yiyecek, içecek ve eğlenceye her zaman açığım."

"Bu yüzden senden hoşlanıyorum." Calvin kolunu benimkine atıyor ve başka bir sahne görevlisinin özlemle, sarkık bir bakışını yakalıyorum. Çekerek beni yan çıkışa doğru götürdü. "Düzgün bir elbise giymeli, düzgün topuklu ayakkabılar giymeli ve saçlarını toplamalısın."

Beynim hâlâ tüm bunları hesaplamaya, bana ne giyeceğimi söylemesini sevip sevmediğime karar vermeye çalışıyordu, ama sonra eli boynumun arkasını kavradı ve dudakları yanağıma konarak orada oyalandı, sıcak ve yumuşak. Konuştuğunda cildime karşı konuşuyor. "Boynun benim kriptonitim," diyor ve gülümsemesinin bana doğru kıvrıldığını hissediyorum. "Sanırım sana bu konuda daha fazla mesaj atmalıyım."

- - - -

Yatak odasından sadecedüzgünSahip olduğumu sandığım elbise: Siyah, dizimin hemen üzerinde bitiyor ve bedene oturan bir korsajı ve dökümlü, pileli şifon eteği var.

Calvin'in de bundan hoşlandığı belli, çünkü dışarı adım attığımda, sanki bir düşünceye atılmak üzereymiş ve aklından tamamen çıkmış gibi ağzı hafifçe açık kalıyor. Aptalca şaşırdığımı da kabul ediyorum. o

yeni takımını eflatun bir gömlekle giymiş, yakasını açık bırakmış, köprücük kemiğinin keskin kenarlarının benim gözlerimle flört etmesine izin veriyor.

Birkaç saniye her santimimi taradıktan sonra, sadece "Doğru" dedi.

"Bu çalışıyor?"

Gözleri boynuma iliyor; Saçlarımı yüksek, dağınık bir topuz yaptım. Tanrım, evet.

Taboon'a birkaç blok yürüdük ve dışarıda bekleyen en az on kişilik sıra olmasına rağmen, Calvin kapıdaki bir adamla el sıkıştı ve o da bize arkadaki bir masayı gösterdi. İrlandalı özel dikim lacivert ceketini gelişigüzel bir şekilde çıkarıp kolunun üzerine katladığında başların nasıl hafifçe döndüğünü fark ederek onu takip ettim.

Benim için sandalyemi çektiğinde, "O adamı tanıyor muydunuz?" "Juilliard."

Calvin'in yüzü hafifçe ekşidi. "Parlak çellist. O değil o zamandan beri en iyi şansa sahip oldu.

İtkinin gırtlığımdan yukarıya tırmandığını hissediyorum; her başboş kişiye yardım etme arzusu. Ancak Robert ne kadar harika olursa olsun ya da orkestrası Levin-Gladstone'un alçakgönüllülüğü için ne kadar özenli olursa olsun, tanıştığımız her işsiz müzisyeni işe alamaz.

Yine de, bastırmasam bile, Calvin tepkimi gözlerimde okuyor ve bu, ağzındaki gergin çizgiyi yumuşatıyor. "Ayağına düşecek. Belki ileride yardımcı olabiliriz."

Biz.

Yolun aşağısı.

Nötr bir şekilde omuz silkmeye çalışarak yutkundum. Hep bir ağızdan aşağıya bakıp menüye göz atıyoruz ve midemde kelebekler uçuşuyor, geriliyor.

Uygun bir tarih.

Kanepede paket yemek yerken çok fazla gece geçirdik. Birlikte eve gitmeden önce Robert ve Jeff ve hatta Lulu ile çok mutlu saatler geçirdik. Peki ya bu gece bunu yapar. . . farklı?

Calvin bana baktı. "Karnabahar başlangıç ve branzino paylaşmak ister misin?"

Vay canına, kararlı bir yiyici kocam olmasını seviyorum. "Tamamlamak."

Menüsünü masaya kaydirdi ve uzanıp elimi tuttu. "Teşekkür ettim mi?"
Bu beni güldürüyor. "Bir veya iki kere."

"Pekala, her ihtimale karşı tekrar söyleyeceğim." Gözleri camı, içten bir parıltı alır. "*Teşekkür etmek*Sen."

"Rica ederim. Elbette."

Biraz sıktıktan sonra elimi bıraktı ve masada beliren garsona gülümsemek için arkasına yaslandı. Oynadığımız bu evlilik oyunu kesinlikle kolay görünüyor ve Calvin kesinlikle içtenlikle kendini adanmış görünüyor, ancak bana yapmadığımı hatırlatan bu küçük, nabız gibi atan farkındalık flaşları alıyorum.*Gerçekten*onu o kadar iyi tanıyorsun ki Yüzünü ezberlemiştim -zeytin rengi teni, yeşilimsi gözleri, mükemmel kusurlu dişleri- ama beyni hâlâ bir sır gibi.

Ortak akşam yemeğimizi ısmarlıyoruz ve ceketinin iç cebinden bir şey çıkarıp küçük pembe bir kutu çıkarıyor. "Senin için."

İltifatları ve hediyeleri kabul etme konusunda en kötüsüyüm, bu yüzden beklendiği gibi, Appalland ortaya çıkıyor ve ben de belirsiz bir şekilde şu anlama gelen birkaç şeyi kekeleyerek söylüyorum:*Aman Tanrım, çok gülünçsün, buna nasıl cüret edersin?*

Kutunun içinde narin bir altın kaplı yüzük var ve içimde bir fırtına kopuyor.

Calvin şaşkın sessizliğimin arasından, "Bunları giymenin basmakalıp görüldüğünün farkındayım," diyor, "ama giyiyoruz. Lütfen basmakalıp olduğumu düşünmeyin. Bu sadece -kalp ile- aşkı temsil etmiyor ama sanırım elleri dostluk, tacı da sadakat olarak düşünüyoruz." Alçıdan açıkta kalan sağ yüzük parmağıma, kalbin ucu bileğe doğru kaydırırken kendini beğenmeyen bir yüz buruşturdu. "Bunun gibi, bir ilişkiniz var demektir." Elime doğru bir gülümsemeyle biraz uğraştı ve doğruca parmağımda çevirdi. "Normalde evli olduğumuz için diğer eline öyle takardın ama alyans sende."

Uygunsuz ya da küstah bir şey söylemekten o kadar korkuyorum ki hiçbir şey söylemiyorum, sadece sol elimin parmaklarıyla ona dokunuyorum ve ona gülümsüyorum.

"Hoşuna gitti mi?" sessizce soruyor.

Bu, ona tamamen aşık olduğumu ve bana bir yüzük vermesinin aslında Hayatımı Tamamladığını kolayca açıklayabileceğim yerd, ama sadece başımı salladım ve "Çok güzel, Calvin" diye fısıldadım.

Arkasına yaslanıyor ama kırılmalık ifadesini tamamen terk etmiyor. "Beni

provada izlemekten hoşlanıyor musun?"

Kaba bir homurdanma kaçır. "Bu ciddi bir soru mu?"

Yine o kendini beğenmiş yüzünü buruşturur. "İyi evet. Fikriniz en çok değer verdiğim fikirdir. Tavsiyen . . . her şey."

Bu beni bir an şaşkına çeviriyor. "BENAŞkseni prova yaparken izliyorum

Muhteşemsin - bunu bilmelisin.

Garson şarabımızı getiriyor ve ikimiz de ona teşekkür ederek şişeyi onaylamak için birer yudum alıyoruz. Calvin gittikten sonra bardağının kenarından bana bakıyor.

"Bence Ramón ve ben birlikte harika konuşuyoruz, evet." Düşünceli düşünceli dudağını ısırır. "Ama - yani - burada olduğum süre boyunca, bunu istedim -*Kesinlikle*Bu. Sana hiç söyledim mi, bir kez*Ele geçirilmiş*Çıkış yaptığımda, müziği tek başıma çalar ve prodüksiyonda olmayı hayal ederdim?"

Bir şey yüreğimi avucunun içinde sıkıştırıyor. "Gerçekten mi?"

Hızla bir yudum daha yutarak başını salladı. "Mezun olduktan sonra böyle bir şeyin geleceğini düşündüm. Aranın sadece birkaç ay olduğunu sanıyordum. Veya bir partide biriyle karşılaşır, ona bilgilerimi verir ve bunun her şeyi değiştirmesini umardım. Bir yıl ikiye, iki de dörde döndü ve Broadway'de olmayı o kadar çok istedim ki kaldım. Kendimi gerçekten mahvettim, yaptığımı biliyorum.

"Yine de bunun nasıl olacağını tamamen görebiliyorum."*Kitapla benim gibi*,Bence.*Fikrin yarın, gelecek hafta, bir ay içinde filizlenmesini bekliyorum. Ve buradayım, lisansüstü eğitimden iki yıl sonra hiçbir şey yazmadan.*"Yani, sanırım demek istediğim, bunun benim için çok açık bir şekilde buna değer olduğu.

İster sadece arkadaş olalım, ister . . . Biliyorsun. Bu evliliğin buna değmesini istiyorum*Sen*"diyor nazikçe, "ve bunu nasıl yapacağımdan pek emin değilim."

İster sadece arkadaş olalım, ister . . .

Biliyorsun. İster sadece arkadaş olalım, ister .

. . Biliyorsun?

Beynim bir döngüde, hissettiğini anlayabildiğim suçluluğu yatıştırmaya yardımcı olmak için az önce söylediklerinin ötesine geçmekten barikat kurdu. Cevap*Düzenli seks yapmaya başlayabiliriz.*yüzeye çok yakındır. Çok yakın.

Şaraptan birkaç derin yudum alıp elimle ağzımı nazikçe siliyorum. "Lütfen

bunun için endişelenme."

"Kitabın hakkında düşünmene yardım edebilirim?"

Dizüstü bilgisayarımı açtığımı ve çalıştığımı hayal ettiğimde hep hissettiğim o mide bulantısı hissine kapılıyorum.

Bu gece seks yapabilirdik.

Şaraptan derin bir yudum daha alıyorum.

Bir şeyler düşünmeye çalışacağım, dedi sessizce.

on yedi

Calvin ve Ramón'un ilk performansı bir Cuma günü.

Onu yatak odamın aynasının önünde kravatını bağlarken bulduğumda sakın ve dinlenmiş görünüyor - ama bunun bir yalan olduğunu biliyorum, çünkü dün gecenin büyük bir bölümünde volta attığını duydum.

"Hazır mısın?"

Alt dudaklarını vahşice dişlerinin arasına sıkıştırarak başını salladı. Göğsündeki kravatı düzelterek, "Ne düşünüyorsun? Yapmak*Sen*Hazır olduğumu düşünüyor musun?"

En sevdiğim sözünü söyledi...*düşünmek*- bir cümlede iki kez, sanki daha fazla büyülenmeye ihtiyacım varmış gibi.

"BEN*düşünmek*harika olacaksın."

Aynada gözlerimle buluşuyor. "*Sendüşünmek*aksanım için bana bir bok verebilir misin?"

"BEN*düşünmek*bir nevi hoşlanıyorsun."

Döndü ve on saniye boyunca öylece durup birbirimize baktık. Belki bir adım uzaktayız; Ellerinin titrediğini görebiliyorum. Tüm hayatı boyunca bu anı beklemiştir.

"Bana bu gece hatırlamam gereken bir şey söyle."

Odaklanacak bir şeye, sonraki iki saat boyunca sinirlerinin alt üst olmaması için bir tavsiyeye ihtiyacı var gibi görünüyor. Uzanıp kravatıyla oynuyorum. "'Only Once in My Life'da köprüden acele etmeyin. 'I Didn't Expect You'nun açılış solosunda nefes aldığınızdan emin olun çünkü bazen nefesinizi tutuyorsunuz ve bence notalar daha rahat çıkıyor nefes almayı hatırladığınızda." Onun içine kapanık sessizliğinde birkaç saniye düşündüm. "'Lost to Me' sırasında ellerinize güvenin. Gözlerinizi kapatıp notaları hissetmekten korkmayın. Bunu yaptığınızda, bir taşın üzerinden kolayca akan su gibi çıkıyor."

Ellerimi kravatından göğsünün üzerinden kaydırdım. Kalbinin çarptığını hissedebiliyorum.

Calvin uzun, yavaş bir nefes verdi. "Müzik hakkında konuşurken nasıl parladığını görmelisin. Sen sadece-"

Gülerek sözünü kesiyorum. "Şu anda senden bahsediyoruz."

Başını yana yatırdı ve ellerimi ellerinin arasına alabilmek için kollarını bükte. "Biz?"

Buna bayılıyorum. "Hazırsın Calvin. Soru yok."

Ağızma baktı ve karnımın alt kısımlarında bir ateş yanmaya başladı. Benim öne çıktığım bir sahne gibi geliyor, o öne çıkıyor, bir öpücük oluyor, tatlı ve yavaş bir şey, aylardır oluşan duygulardan doğuyor.

Ama oops, bu sadece benim. Üç haftadan biraz fazla bir süredir sahte evliyiz, bu da demek oluyor ki maskaralıktan sadece on bir ayımız kaldı. Kolay bir denge bulmayı başardık. İşleri karmaşıktırmanın faydası yok.

- - - -

Gösteriden üç saat önce bile tiyatronicin dışı tıklım tıklım dolu ve biz yan girişten sığıyoruz. Daha önce StubHub'a baktım ve bu gece Ramon'u izlemek için biletlerin en arka balkon koltukları altı yüz dolardan fazlaydı. Calvin rahatlamış görünerek iyi bir iş çıkartıyor, ama sakın görünüşünde bile çatlaklar var: Kravatını oynatmaya devam ediyor.

Sahne arkası tamamen hareket ve koşturmadır. Calvin yeni arkadaşını arar, ancak Ramón makyaj yapmak zorundadır ve Calvin bir sahne görevlisi tarafından çekilmeden önce yalnızca son bir gülümseme sunabilir.

Ona sımsıkı sarıldım, pürüzsüz yanağına bir öpücük kondurdum ve sonra görüş alanımdan çıktı. Gösteri bitene kadar onu görmeyeceğim. Bunun yerine, ön tarafta olacağım

gecenin çoğunda tişört satarak. Hüzünlü trombon.

Ama gizlice kaçıp arkadan izliyorum. İçeri girerken, on yıl sonra şarkılardan birinin bir riff'ini veya açılış akorunu duyup hemen hayatımın bu zamanına geri dönüp dönmeyeceğimi merak ediyorum. Gölge düşüncenin peşinden gitmesini sağlıyor - bu zamanları düşündüğümde ne hissedeceğim? Düşünecek miyim *Vay canına, kim olduğumu anlamaya çalıştığım en zor günlerdi.*? yoksa düşünecek miyim *O günler çok kolay ve özgürdü, bu kadar az sorumlulukla mı?*

Neredeyse farkına varmadan böyle bir düşünceye kapıldım - tecavüz Yerleşik hissettiğim ama gerçekte geleceğimi hiç göremediğimin farkındalığı. Geçici bir işim, geçici bir evliliğim var. Hiçbir şey kalıcı olmayacak mı? Hayatımla ne yapacağım? Bunun için tek bir şansım var ve şu anda değerimi yalnızca başkaları için değerli olmamda buluyorum. Kendim için nasıl değer bulurum?

Calvin bana söyledi *Yapmak* beynimle ilgili bir şey ama *Nasıl?* konuları fikirler kenarda beliriyor ve parmaklarım tuşlara yerleştiği anda yok oluyorlar. Onları birbirine bağlayacak bağ dokusu, onları tutacak bir iskelet yok. Hayatımı oradaki sahnede gördüğüm yoğunlukta yaşamak istiyorum, tutkulu hissetmek istiyorum. *bir şey* aynı şekilde. Ama ya benim için asla olmazsa?

Gökdelen seti yerine kaydırıldığında, ışıklar söndüğünde ve Ramón bir spot ışığı, merkez sahneye çıktığında düşünce trenim raydan çıktı. Kendisi zaten bir dev, ama sahnede yükseliyor. Koyu renk saçları yüzünden geriye doğru taranmış. Gözleri neredeyse siyah ama tiyatronun en uzak köşelerine kadar ışık saçıyor. Göğsünün heyecanla inip kalktığını görebiliyorum ve yakın çevremdeki hemen hemen her vücutta statik titreşimi, beklentinin aciliyetini hissediyorum.

Derin bir nefes alıyorum; yüreğim ağzımda.

Calvin'i göremiyorum ama film müziğinin en büyük hitlerinden biri olan "Lost to Me"nin açılış akorunu tıngırdattığı anda duyuyorum. Onu görmeme gerek kalmadan, tavsiyemi dinlediğini ve gözlerini kapattığını biliyorum. Sıcak, ballı melodi koridorda bir ışık dalgası gibi yuvarlanıyor.

Bu yüce.

Kalabalık uyum içinde değişiyor; kendiliğinden bir alkış kopuyor ve sonra büyüyor: Birkaç dakika boyunca seyirci şaşkınlık ve onayla gürliyor. Calvin için, Ramon için, risk için

ve gitarın güzelliği ve Ramón'un baritonunun tuzlu zenginliği, müziğin ağırlığını omuzlarına kaldırıp onu tiyatronun derinliklerine fırlatıyor. Titreşen ışık noktalarıyla beneklenmiş görüşüm dalgalanıyor. Calvin'in oynamasıyla ilgili ne olduğunu bilmiyorum; Bunu dinlemek Seth'i dinlemekten çok farklı hissettiriyor. Ve sadece enstrüman yüzünden değil. Calvin'in müziği, geçen zamanın acı verici bir hissini, hayatı iki kez aşkı bulmanın, aradan geçen yıllarda kaybetmenin acısını veriyor. Hikayenin müzik aracılığıyla gelişmesi gereken yol tam olarak bu. Nostaljik hissettiriyor. . . Sonu için şimdiden pişmanım.

- - - -

Son perde düştüğünde, sadece ayakta alkışlanmaz, aynı zamanda bir tepinme de olur. Işık armatürlerinin sallandığını, duvarlardaki çatlaklardan toz damladığını hissediyorum. Lobiye geri dönmem gerekiyor -bu gece ilk kez tişörtlerimiz tükendi- ama bunu yapmadan önce yemin ederim ki, yayını almak için ayağa kalkarken Calvin'le göz göze geldim.

Sahne arkasında taşan şampanyalar ve yıldızlarımıza ulaşmaya çalışan yüzlerce ceset var. Ürün standı kapandıktan sonra, yakın dövüşe katıldım, ancak kalabalığın ortasına ve ardından arka tarafa itildim, burada birbiri ardına insanların kocamı kucaklamasını izlemek için parmak uçlarımda yükseliyorum. Jeff'in sahte poker oyunumuzdan sözleri bilincimin yüzeyine yükseldi ve susturulmayı reddederek orada sallandı. Yardımcı karakter olmanın tam da tanımı budur. Ama bu kadar uzakta olmam umrumda değil - yüzündeki gülümsemeyi hala bir spot ışığı kadar parlak görebiliyorum ve neşesi mesafe boyunca titreşiyor gibi görünüyor. Elbette herkes bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyor, ama ben hala ona baktığımda metro müzisyeninin gitarının üzerine eğildiğini, dar bir taburede oturduğunu, gitar kutusu ayaklarının dibinde açık olduğunu hatırlıyorum. Ve şimdi burada, bir takım elbise giymiş, Ramón Martín'in yanında duruyor ve tüm oyuncu kadrosunun ve ekibin övgüsünü ve hayranlığını kazanıyor. Hala kenardayım ama BEN bunun olmasına yardımcı oldu.

Her bir kişi yaklaştıktan sonra, Calvin yukarı bakıyor ve araştırıyor. Sanırım Robert'ı bulmaya çalışıyor; Önündeki kişiye dönüp teşekkür

etmeden, onları kucaklamadan, övgülerini dinlemeden önce avına biraz dikkat verir. Ve sonra tekrar yukarı bakıyor.

Robert sonunda onu bulur ve iki adam kucaklaşarak birbirlerinin sırtına vururlar. Ama yine, Robert geri çekildiğinde, Calvin yukarı bakar ve

ondan sonra

sadece Robert işaret ettiğinde
sadece Calvin çok geniş sırttığında
aradığını anlıyor muyum?*Ben.*

Calvin'in ifadesi düzeldi ve ilerlemeye devam etti. Kalabalık, onun geçmesine izin vermek için dağılıyor ve onun takdirini zar zor zamanım var.*Memur ve Beyefendi*Kolları belime dolanmadan önce yürüyen yaklaşıyor ve ben yerden yükseliyorum.

"Yaptık!"

Gülerek kollarımı omuzlarına doladım. Sıcakkanlı, sırtı terden ıslanmış ve saçları yüzümün yan tarafını gıcıkıyor. "*Senyaptı.*"

Calvin defalarca "Hayır, hayır," diye mırıldanıyor ve sonra gülmeye başlıyor. Tıraş losyonu ve ter kokuyor ve gülümsemesini boynumda hissedebiliyorum.

"Nasıl oldu?" diye soruyor, sesi
boğuk. "Vay be. Oldu . . ."

Yüzüme bakmak için geri çekildi. "Evet? Beni gördün mü? En sonunda seni gördüğümü sandım. Seni bulmaya çalıştım.

Çok gururluyum, gözyaşlarına boğuldum.

Bu onu daha da çok güldürür. "Tamam tamam,*Aşkım*. Gidip biraz şampanya içelim."

on sekiz

REğilerek bacaklarımı düzelttim ve saçlarımı yüzümden çektim. Kafatasımın içindeki bir çekiç protesto etmek için kafatasıma çarpıyor.

Hareket etmeyin, diyor ki.

Yatağa vuran güneş ışığı penceremin hemen dışındaki bir yıldızdan geliyormuş gibi geliyor. Calvin'in sersemlemiş iniltisi yatağın diğer tarafından bana ulaştı.

Yatağın diğer tarafı mı?

Doğrulup oturdum, çarşafı çıplak göğsüme çektim ve dünyam şiddetli, mide bulandırıcı bir yalpalamayla sarsıldı.

Ah.

ben çıplakım

ben çıplak mıyım Çarşafı Calvin'in yüzü aşağı dönük formundan çektim. . .

Ve . . . o da çıplak.

Görsel hatırlatıcı, daha fiziksel olan tarafından hızla takip edilir: Ağrım

var.*Aman Tanrımyara.Biz ne yaptık*yara.

Yüzünü yastığa bastırıyor. “*Mmmmmph*. Kendimi birada marine edilmiş gibi hissediyorum,” diyor boğuk bir sesle. Sonra dönüp omzunun üzerinden vücuduna bakıyor: "Kıyafetlerim nerede?"

"Bilmiyorum."

Bana bakıyor ve çarşafın altında benim de eşit derecede çıplak olduğumu düşünüyor. "Neredeseninki. . . ?"

Bakışlarımı dikkatli bir şekilde kaslı poposundan ayırmaya devam ettim. "Bunu ben de bilmiyorum."

"Bence . . . Sanırım hala prezervatif kullanıyorum." Döndü ve bakışlarım tavana sabitlenmiş olarak yeniden gökyüzüne çevrilmeden önce, etkileyici bir sabah ahşabıyla karşılaştım.

Gerçekten de hala prezervatif takıyor.

Bir inilti ile yavaşça onu soydu ve eğilerek yatağımın yanındaki çöp kutusuna attı. Geri döndü ve ortaya çıkan sessizlik dikkatimi yüzüne çekti.

O sırtıyor. "MERHABA."

Sanırım yanaklarım bu allığın sıcaklığı altında eriyecek. "MERHABA." Şubat sonu Cumartesi sabahı, yatağımda Calvin McLoughlin'le.

Benimyatak. Kendimi zaman ve uzayda konumlandırımdım ama buraya nasıl geldiğimize dair hala bir fikrim yok.

Gözünün hemen altını kaşıyor. "Şaşıрма, tamam mı? Ama bence . . . " Yatağımın dağınıklığına baktı. "Sanırım nihayet dün gece evliliğimizi tamamladık."

"Bu teori, omzunuzdaki iğrenç hickey tarafından destekleniyor." Kendini kontrol etmek için başını çevirdi ve bana baktı. etkilenmiş. "Hatırlıyor musun . . . herhangi bir şey?" diye soruyor, tek gözünü bana dikerek.

Derin bir nefes alarak geri

döndüm. Tiyatroda şampanya.

Odayı geçti ve içimdeki her şey minik altın baloncuklara dönüştü.

Yaklaşık on beş kişiyle akşam

yemeği. Şarap. Bol bol şarap.

"Dans?" Soruyorum.

Tereddüt ediyor. "Evet."

Daha fazla içki ve müziğin derin nabzı.

Dans pistine çekilmek. Calvin beni kendine doğru çekiyor, elleri kalçalarımı tutuyor, uyluğu bacaklarımın arasında kayıyor. Ağzı kulağımın hemen altında, şöyle diyordu: *Senin sıcaklığını hissedebiliyorum. İçki mi yoksa ben miyim?*

Ve sonra: onun bara doğru sendelemesini ve arkasından seslenmesini izlemek,*Daha fazla çekim yok!*

Döndüğünde yüzündeki gülümseme, yine de bana bir şans verdi. onun neşeli*Sadece bir tane daha! Buna kovboy saksocu denir!*

Daha fazla dans. Ellerinin çoğu kalçalarımın ve kışımdaydı ve belime doğru kıvrılarak göğüslerimin kenarlarıyla flört ediyordu.

Elimi gömleğinin altına kaydırđımı, karnının sıcaklığını avucumda hissettiğimi hatırlıyorum. Ve gözlerimizin nasıl buluştuğunu hatırlıyorum. dedi ki*Seni yatağına götürmek istiyorum.*

Sabahın üçünde eve tökezleyerek yürümek.

Yatak odamın kapısına doğru baktığımda, atılmış elbisemi orada buldum. Çamurlu ve bu başka bir görüntüyü tetikliyor. "Düştüm."

"Sağ." Yere düşen yorganıma uzandı ve onu alt tarafının üzerine çekerek beni bakmamak için harcadığım çabadan kurtardı. "Görünüşe göre seni kurtarmayı başaramadım."

Bunu hatırlıyorum. Aman Tanrım. Daha hızlı reflekslere sahip olmadığı için ona sarhoş bir şekilde bağırdım. Beni kaldırdı, omzunun üzerinden attı ve daireye geri götürdü. Ve sonra... ah.

Sonra bir çılgınlık oldu. Sanırım ikimiz de aynı anda hatırlıyoruz ama doğrulamak için ona bakamıyorum. Kapıdan içeri girdiğini, beni vücudundan aşağı kaydırışını, ellerini kışımın her yerine koyduğunu ve sonra orada öylece durup birbirimize baktığımızı hatırlıyorum.

"Senden hoşlanıyorum"

dedi. "Sürekli bunu söylüyorsun." "Peki yaparım."

Gecenin kalan tek çekingen anında eğildi ve ağzını benimkine bastırdı. Manyak düğmeme basmak gibiydi. "Seni parçaladım," diyorum.

Gülüyor, memnun. "Sanırım yaptın." "Tanrım, sarhoştuk."

Bir slayt gösterisi kafamı karıştırıyor: kıyafetleri yırtmak, her yerde ağızlar,

dişler birbirine vuruyor. Parmaklar, dudaklar ve sonra üzerime doğru iten o.
"Hiç birimiz . . " Peşinden gidiyor.

Ne dediğini anlamam bir saniyemi aldı ve sonra ağızımdan kaçırdım: "Bitti."

"İyi bir çaba gösterdik ama sonra . . . bir süre . . . Sanırım az önce bayıldık. Yine gülüyor. "Erkekliğimin ne büyük kanıtı."

Benim sözlü filtre dır-dir görünüşe göre gitmiş:

"Yapmak O Anlam Biz *yapmadım* mükemmel?"

O kıkırdamalar Ve çeker A yastık üzerinde onun yüz. " seks dır-dir Tamamlanma, orgazm değil."

Kafamın içinde yüzlerce soru uçuşuyor, kapalı alanda kuşlar kanat çırpıyor.

Ama orgazm olmadan hoşuna gitti mi? Bizim

için mi demek istedi? . . *bilirsin?*

Bu konuda garip hissediyor mu?

Yapmak *BEN*? Demek istediğim, belli ki zamanın başlangıcından beri onunla seks yapmak istiyordum ama bunun böyle olmasını gerçekten istemiyordum. *Bu-* sarhoş, dağınık ve duygusal imanın çok belirsiz olduğu yer.

"İyi misin?" diye soruyor yastığı düşürerek. "Yani, zihinsel olarak ve. . "

Yorganın altındaki vücudumu başıyla işaret etti.

"Evet. Sen?"

Bu onu güldürdü, sanki cevap vermesi gerekmiyormuş gibi ve bunda biraz teselli var.

"Bakma," dedi bana sırtarak. "İşemem var ve banyona çıplak gideceğim çünkü sanırım ön kapının yanında kıyafetlerimi yırttın."

gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. "Orası senin de banyon."

O gittikten sonra eğilip telefonumu alıyorum. Hemen Lulu'ya mesaj atıp bu çılgınlığı anlatmak istiyorum ama tereddüt ediyorum. Lulu kendimi en iyi arkadaşım, her küçük detayı paylaşmak istediğim kişi gibi hissedirdi. Ama son birkaç haftayı okumak zorlaştı ve sonunda bu hikayeyi bir şekilde bana karşı kullanacağı hissinden hoşlanmıyorum.

iMessage uygulamamdaki metinlerin sayısını yakaladığımda ekranımı kapatmaya başlıyorum.

364 tane var.

"Ne oluyor?"

Açıyorum ve Jeff'in sadece üç dakika önce gönderdiği üsttekini okuyorum.

I'm assuming you're still asleep. Careful where you get your hangover breakfast today.

Ne?

Lulu'dan yetmiş üç metin var ve alttaki on tanesi tamamı büyük harflerle. Neler olup bittiğini anlamaya başlamak için sadece en yenisini okumam gerekiyor.

OPEN YOUR GODDAMN TWITTER.

uygulamayı açıyorum Aman
Tanrım. Kaydırıyorum,
kaydırıyorum ve kaydırıyorum.

Diğer odada tuvaletin sifonu çekiliyor, su akıyor ve kapı açılıyor. Calvin, sadece boxer giyerek yatak odasına geri döner.

"Sabah Yıldızı'na gidelim," diyor. "Biraz yağlı yumurta al.
Birkaç serseri. Bazı katı akşamdan kalma
yiyecekler. "Sanırım burada yumurtamız
var."

Hayır, Holls, dedi yatağın ucuna çökerek. "Yiyecek" Hareketin göğüslerimden çarşafı çekmesi umrumda bile değildi ve o da kendi gözünü alıyor.

Başımı kaldırıp, "Bugün dışarı çıkıp dolaşsak mı emin değilim," dedim. Boğazımda oluşan histerik baloncukla savaşılmaya çalışıyorum. "Twitter'da trend oluyorsun."

on dokuz

Hilk olarak, dikiz aynamızda sarhoş seksin başgösteren garipliğine rağmen, #ItPossessedHim etiketinde penis büyütücü reklamlarıyla karşılaşana kadar iki saat sosyal medyada gezinmek için her şey eğlence ve oyunlardan ibaret. Calvin şaşırılmış bir homurdanmayla dizüstü bilgisayarımı sertçe kapattı ve şok içinde birbirimize bakmak için döndük.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum" diyor. "Sosyal medya olayından mı, dün gece yaptığımız seksten mi yoksa penis büyütücüye yatırım yapıp yapmamamdan mı bahsediyoruz?"

Oraya gittiğinde göz temasını sürdürüyorum çünkü beynimin kanamaya başladığını düşünüyorum, bu yüzden kitaplıklara bakıp, "Sanmıyorum. . ."

". . . sosyal medya olayı hakkında daha fazla konuşmamız gerektiğini mi? Güldüm. "Güvenli tek konu bu."

Çevre görüşüme göre başını salladı. "Yani penis büyütücüye ihtiyacım olduğunu söylüyorsun."

"Söylediğim bu değil." Uyandıığımızdan beri yaptığım tüm o utangaç irkilme yüzünden yüzüm ağrıyor.

"Bunu aydınlatmaya çalışıyorum. İşte bu yaptığım şey." "Anlıyorum."

Dudaklarını yalayarak yavaşça başını salladı. "İyi. Aç?"

Açlıktan ölüyorum. Sorun şu ki, ikimiz de akşamdan kalmayız ve apartmandan çıkmaya korkuyoruz. Henüz tanınabilir olduğundan değil; oturma odanın penceresinden, binanın önünde tembel tembel dolaşan üç fotoğrafçıyı görebiliyoruz.

Calvin'in Twitter hesabı dün yirmi iki önemsiz takipçiden bu sabah altmış binin üzerine çıktı ve her baktığımızda daha da yükseliyor. İki yıl içinde üç kez tweet attı ve üçüncüsü -bu sabah tweet attı ve onun ve Ramon'un birlikte ilk provalarından sonra el sıkışırken ve inanılmaz bir şekilde gülerken çektiğim bir fotoğrafı (çünkü, gerçekten, ikisi birlikte sihirdir)- retweetlendi.*yedi bin kez.*

Yani, varO. Ayrıca görünüşe göre Lin-Manuel Miranda en son oradaymış.

gece, Amy Schumer gibi. Bunu anlamak için yetersiz beyinsel kaynaklarımı toparlayıp aynı zamanda onun yeteneğinin benimkiyle gerçek zıtlığını hesaplayabileceğimden emin değilim.*meh.*

BENdüşünmekBir çeşit şoktayım. Makul bir yetişkin gibi etkileşim kuramıyorum

Calvin bana doğrudan sorular sorduğunda bile. Seks yaptık. Evliyiz. Twitter'da trend olan bir konu. Dürüst olmak gerekirse - gerçekten - burada nasıl ilerleyeceğimi bilmiyorum.

Bir yandan ona şunu sorabilirdim: "Dürüst ol, dün geceki seksten ne kadar pişmansın?" Söyleyebileceği en kötü şey**biraz**,Hangisini elbette anlardım ve o zaman parçaları toplama zahmetine bile girmezdik -evlenmemiz için birkaç ay meselesi kaldı- ve bunun yerine, yolun aşağısında onları nasıl geçeceğimizi bulurduk.

Öte yandan, ciddi bir konuşma yapmadan şaka yapmaya devam edersek ikimiz için de daha iyi olabilir. Hafife alması beni düşündürüyor...

"Hollanda"

Calvin görüş alanıma girince irkildim. "Yaşıyor musun?"

Yüzündeki şakacı bir şekilde çileden çıkmış ifadeye bakılırsa, bir şeyi gözden kaçırmışım. "Üzgünüm. Ne?"

Saçlarını gözlerinin önünden çekti ve ikisinin de tüm etkisini üzerime çekerek bana gülümsedi. "Sana yumurta isteyip istemediğini sordum. Ve cevap vermediğinde, sana karar verdim*istemek*yumurta istiyorum ama sonra sordum

buzdolabında Amerikan pastırması mı yoksa daha yağlı bir şey mi istediniz?*teslimat burgerleri*"

"Bütün bunları ne zaman söyledin?"

"Kitaplıklarda düşüncelerini gevelediğin zamanlar."
kaşlarımı çattım. "Düşüncelerimi mi söylüyordum?"
Başını sallıyor.

"Ben neydim . . . ağızdan mı?"

Ağzının kenarıyla bir sırtış beliriyor. "Bilmiyorum. Sen söyle. Bahse girerim seksle ilgili bir şeydi.

Şu anda ne diyeceğimi bile bilmiyorum, bu yüzden "Hadi hamburger yiyelim."

Bu cevap hoşuna gitmişe benziyor, kararlı bir şekilde parmaklarını şaklatıyor ve telefonunu almak için tezgaha doğru yürüyor.

Bir şeyler söylemek istiyorum, sadece beynimi dün geceki her lezzetli detayın çılgınca hatırasından çıkarmak için değil, aynı zamanda duygusal olarak bulanık sarhoş seksten ne kadar kolay toparlandığını nasıl hissedeceğimi bilmediğim için. "Bu akşam bir performansınız var," diye patladım. Sanki unutulmuş gibi. Matinesiz nadir bir hafta ama Luis'in ayrılışını planlamışlardı ve sonuç olarak program biraz hafif.

Mutfağa, ocaktaki saate bakarak, "Robert beşte orada olmam gerektiğini söyledi," diyor.

Hala sadece boxer giyiyor. Telefonda öğle yemeğimizi sipariş ettiğini duydum - hamburger ve "cips, hayır - üzgünüm - patates kızartması" - ve ona engel olmadan mutlu bir şekilde bakıyorum -*Aman Tanrım, seks yaptık*- kendi telefonum sehpanın üzerinde çaldığında.

Bu Jeff.

Kalbim göğüs kemiğime çarpıyor. Jeff sık sık aramaz; o bir metin yazarı. Eğer arıyorsa. . . Göçmen bürolarında bir şeyler ters giderse. . .

"Merhaba?"

Hey, tatlım, dedi Jeff. Kulağa mutlu geliyor. Bu iyi. "Hey, Jeffie, naber?"

"İyi haber," diyor ve ardından gülüyor. "Bence."

Zaman yavaşlar. Sanki ne söyleyeceğini biliyormuşum gibi ama yine de söylemesine ihtiyacım var. "Evet?"

"Görüşmeniz planlandı."

Başımı kaldırıp, sipariş vermeyi bitirip koltuğa dönmekte olan Calvin'e baktım. Onun sadece iç çamaşırıyla olmasından aldığım zevk ve Jeff'in az önce söylediklerinin stresi midemde garip bir karışım oluşturuyor.

Görüşmemiz planlandı, diye fısıldadım ona.

Kaşları havaya kalktı ve yemin ederim ki boxeri mutlu yolundan bir santim daha aşağı kaydı.

Jeff, "Ama işte kötü haber," diyor ve midem bulanıyor. "Sam'in bir açığı vardı ve senin için kalemle yazman için biraz sihir yaptı."

"Tamam," diyorum yavaşça, "ne zaman?"

Calvin tepkimi ölçmek için yüzümü izliyor.

Jeff boğazını temizliyor. "Pazartesi onda."

- - - -

Tiyatroya gitmeden önce iki saatimiz var ve yarın da konuşacağız ama bu yeterli değil. En azından birkaç tane daha olmasını bekliyorduk*hafta*armülakata hazırlanmak için.

Örnek sorular söz konusu olduğunda internet bir nimettir ve Jeff telefonu kapatmadan önce Sam Dougherty'nin gerçekten iyi biri olduğuna ve bu toplantının endişelenmemiz gereken bir şey olmadığına dair bana güvence verdi. Ancak . . . bu nasıl mümkün olabilir? Yapmacık bir evliliğimiz hakkında iyi bir insana inandırıcı bir şekilde yalan mı söyleyeceğiz? Bunun için yakalanmak istemiyorum! Ben katı bir kadın değilim; Hapishanede çabuk çürürdüm.

Bir sınava girmeyeli çok uzun zaman oldu ve bu sınav lise, kolej veya lisansüstü okuldaki her şeyden daha önemli görünüyor. En azından seks yaptık! Yalan söylenecek bir şey daha eksildi. Ne yazık ki zar zor hatırlıyoruz. Hamburgerinden kocaman bir lokma yutan Calvin her zamanki gibi rahatlamış görünüyor. "Sen altı kardeşin en küçüğü Holland Lina Bakker'sın." Peçeteyi dudaklarına siliyor. "Annenin en küçük erkek kardeşi olan ve patronum Robert Okayai ile evli olan amcan Jeff'e inanılmaz derecede yakınsın. sen doğdun 15 Nisan," diyor, "aynı zamanda Amerika'da Vergi Günü."

"Ekstra kredi," diyorum ve beşliğine karşılık veriyorum. "Siz Calvin Aedan McLoughlin'siniz, İrlanda, Galway'de doğdunuz ki bu çok ilginç çünkü çoğu Amerikalıya göre İrlanda'daki tek şehir Dublin'dir ve dördünün en yaşlısısınız. Annen Marina ve o bir ev hanımı. Baban Patrick, tıbbi malzeme imalatıyla uğraşıyor."

Gölümsedi, etkilendi. "En sevdiğin yemek Yunan."

Bunu hatırladığı için büyüledim - özellikle de bir akşam spanakopitayı yüzüme kürekle vururken mırıldandığımı düşünürsek. "Senin favorin. . . Suşi?"

Gölerek başını sallıyor. "Suşiden nefret ederim." "Tamam," diye kabul ediyorum, "bu bir tahmindir. Çince?" "En sevdiğim mutfak Alman yemekleri."

kahkaha attım. "Almanca gerçekten *biryerel mutfak*, bu mu?"

Gözlerini bana diyor. "Hadi otların arasından çekilelim, Mrs. McLoughlin."

"Bay.fırıncı, dört yaşından beri gitar çalyorsun. Kızartmayı çiğniyorum. "Trende tanışmıştık -ama bu altı ay önceydi, unutmayın, beş hafta değil- ve siz beni yemeğe davet ettiniz."

Calvin ayaklarını sehpanın üzerine koyuyor. "İlk buluşmamız Mercato'daydı ve eve gidip seviştik."

Bir ısırık burgerle boğuluyorum. "Yaptık?"

Calvin eğilip yanağına öpüyor. "Hatırlamıyor musun? Ellerimizi birbirimizden çekemedik."

"Ah, kesinlikle," diyorum, öyle beceriksizce gülüyorum ki, sesi gerçekten ağzıma bir yumruk atmak istememe neden oluyor. "Tamam, evet, demek istediğim, elbette birpayseks Mesela, yeni evli falan,*Bu yüzdensekse* . . Elbette."

Calvin neler olup bittiğini anlamaya çalışırken bir ölüm sessizliği koptu ve ona yardım edemiyorum çünkü benim de ağzımın ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Beynim açıkça kontrol etti.

"*Sağ*" diyor yavaşça. "Bol seks." Sırıltısı küçücük başlar ve bir eğlence fenerine dönüşür. "Ona biraz müstehcen sevdiğini söylemeli miyim?"

Bir lokma kızartmayı daha çiğnemedi yutuyorum; gözlerim yaşarır anında "Ne?"

"Yani, biliyorsun, değil mi?" Dudaklarını yalıyor ve benimkilere bakıyor. "Kesinlikle öyle görünüyordu."

Neler olduğunu bilmiyorum bile. Ağzımı siliyorum, sanki orada bir salya çizgisi varmış gibi.

"Seni suskun görmek hoşuma gidiyor." "Ben . . .
Evet. Kelimelerin dışında."

Gölümsemesi düzeldi ve tekrar dudaklarını yalayarak biraz öne doğru

eğildi.

Ani bir hareketle öksürdüm ve kararlı bir şekilde burger paketimi yukarı kaldırdım. "Hareketli! Artık orkestranın bir parçasısın.*Onu ele geçirdi,*" diyorum, "ama eskiden bir*serbest icracı*ve Loose Springsteen adlı bir cover grubu da dahil olmak üzere çeşitli gruplarda çaldı-"

"Lütfen onlara bunu söyleme. Bunun bir hükümet kaydı meselesi olmasını istemiyorum.

kıkırdadım "Ve görünüşe göre apartmanda çoğunlukla çıplak dolaşmayı seviyorsun."

Bana sinsice bakıyor. "Sıcaklığı oldukça yüksek tutuyorsun."

Sözlü flörtüne denk değilim. "Burası çok mu sıcak?"

Calvin omuz silkiyor ve yeşilimsi gözleri minik yıldızlarla parlıyor. "Sen oldukça kırmızısın."

"Beni utandırıyorsun." "Yarı çıplak kalarak mı?"

"Yaptığımız seksi gündeme getirerek."

"Biz seksyapmadıvar," diye düzeltiyor, her geçen dakika daha da eğleniyor. "O ilk buluşma seks yapma oyunuydu. Dün gece ikimiz için de tatmin edici olmayan gerçek bir seksti. Bunun ikimizi de biraz gerip germediğini merak ediyorum. Belki kanepede sana yardımcı olacak bir şey bulursun.

Bir an için, belki daha fazla, onun flört ettiğini düşünmeye başlıyorum. İşe gitmeden önce biraz daha gerçek seks yapmamızı önerdiğini düşünmeye başlıyorum. Bu öğleden sonra kesinlikle tılsımı çevirdi.

Ama gülümsemeye devam ettikçe, bu biraz zorlanır ve gözleri saate, sonra da telefonuna kayar. VeOyüzünde daha önce gördüğüm bir gülümseme değil.*Yoksa ben mi?*

Balon patlar.

Calvin bu konuda iyidir. Teklifime evet demesi hiç zamanını almadı. Düşün günü öptüğümde dizlerimin bağı çözüldü ama bir daha beni öpmeye çalışmadı. Şey, dün geceki içki kaynaklı yaralama dahil değil. Ama oGerçektenduygularda iyi, hissetme sezgisi - onu bu kadar iyi bir müzisyen yapan şeyin bir parçası.

Ve ben . . . Olumsuz. Ben hiçbir zaman bir oyun oyuncusu olmadım.

Röportajımız Pazartesi ve onu ezmemiz gerekiyor. İçimde, oyun oynadığını bilen, beni ikna edecek kadar gevşetmeye çalışan kararlı bir çekirdek var. Evet, çekici ve evet, elbette muhteşem. Ama o bu işi ve bu hayatı her şeyden çok istiyor.

herhangi bir şey. Geçen günkü sözlerini düşünüyorum. "*Burada olduğum süre boyunca, bunu istedim - tam olarak bunu. . . Mezun olduktan sonra böyle bir şeyin geleceğini düşündüm. . . Bu şovu o kadar çok istiyordum ki kaldım.*"

Onun için en önemli olan şey bu. Ve

işte o zaman bana çarpıyor.

Benimle oynamak ve benimle flört etmek -hatta benimle yatmak- ona o hayatı getirecekse, bunu yapacağından bir saniye bile şüphem yok.

yirmi

I hope you don't mind my brother passing on your number.

This is Brigid btw!

Telefonuma bakıyorum.

Brigid. . . Brigid mi?

Ah! Brigid, olduğu gibi *Calvin'in kız*

kardeşı Brigid. Calvin'i mi?

Banyodan çıkıp köşeyi dönünce onu mutfakta ayakta buldum. Sadece boxer giydiğini varsayabiliriz, çünkü benim durduğum yerden -ve şu anda alt tarafı tezgah tarafından gizlenmişken- tahıl gevreği yiyormuş gibi görünüyor, üzerinde sadece alyans var.

Yardım.

Beni görünce ağzını silmek için kolunu kaldırdı ve gözlerim çekici ışınlar gibi sıfırlandı. Kolunu yoldan çektiğimde, engelsiz bir göğüs, karın, oblik görüntüsüyle karşı karşıyayım. . .

Onu her gün görüyorum - bu olağanüstü hayat da nedir? - ama her seferinde beni şaşırtıyor.

"Aç olmadığını biliyorum, o yüzden gitmeden önce bir şeyler atıştırıyım dedim." Hâlâ elimde tuttuğum telefonu işaret etti ve sesini alçaltarak fısıldadı: "Telefonda biri var mı?"

Bakışlarımı isteksizce gövdesinden çekip gözleriyle buluşturdum.
"Evet.

Telefon. Tesadüfen kız kardeşine numaramı mı verdin?

Calvin kasesini lavaboya koydu ve tezgahın etrafından dolandı. *Odır-dirboxer* giyiyordu ama şimdi bacaklarını da görebiliyorum. Bunun daha iyi olduğundan emin değilim. Kapı eşiğinde karşımda duruyor, mahcup bir şekilde yere bakıyor.

"Sormaya devam etti ve bunun olduğunu bilmediği için...
."—aramızda hareket ediyor ve ben onun ne ima ettiğini biliyorum:*gerçek değil*"Pes etmenin en iyisi olduğunu düşündüm. Umarım kızgın değildir." O pek mesaj atan biri değil, bu yüzden muhtemelen ondan neredeyse hiç haber alamayacaksın.

"Hayır, sorun değil. Ve haklısın, onlarla hiç etkileşimde bulunmasaydım garip görünürdü."

Calvin benim durduğum yerin karşısındaki kapıya yaslandı ve bu kadar yakın olamayacak kadar çıplaktı. Geri çekiliyorum ve koridorda onunla yüzleşmek için dönüyorum. Bir yandan, kız kardeşinin bilgilerine sahip olmak çok güzel. Hayatlarımız iç içe geçiyor; birbirimizin geçmişini kalıcı mürekkeple işaretliyoruz.

Öte yandan, dört yıldır eve gelmiyor. Beni kız kardeşine bağlayarak gerçekten ne kadar duygusal para harcadığını bilmek zor.

Fazla kişisel olmayacak, diye temin etti beni. "Bu, McLoughlin tarzı."

Buna gülüyorum. "Açıkçası, aynı zamanda Bakker tarzı. Ve -iyi tarafı- en azından onlarla temas halinde olduğum konusunda yalan söylemek zorunda kalmayacağım.

"Doğru." Gülümsemesi bir anlığına kaydı ve yerini alışık olduğum şekilde gözlerini kırpmıyarak bir gülümseme aldı - onu bu kadar dikkate değer kılan yokluğuydu. "Bahsederken . . . Sanırım gitmeye hazırlanmalıyız?"

Calvin federal binaya bakıyor ve birlikte yukarı bakıyoruz. "Şu anda çocukken 'Babanın eve gelmesini bekle' sözünü duyduğum hissin

aynısını yaşıyorum."

Başımla onayladım ve kahvaltıyı atlayacak öngörüye sahip olduğum için kendimi tebrik ettim. Tam şu anda geri geliyordu.

Calvin bana döndü ve elmacık kemiklerinin üst kısımlarında çiçek açan soluk renk, göğsümde domino gibi bir panik rotası başlattı. Seçmelerde tamamen sakin görünüyordu ve düğünümüzde sadece biraz endişeli görünüyordu. Şimdi onu gergin görmek beni daha da gerginleştiriyor.

"İçeri girmeden önce," diyor, "her şeyin elimizde olup olmadığını bir kez daha kontrol edebilir miyiz?"

Aramızda en az bir düzine kez kontrol ettik ve yeniden kontrol ettik, ancak Calvin'in hazırlık ihtiyacının neredeyse benimki kadar takıntılı olduğu konusunda rahatım.

Ana yürüyüş yolundan çıkıp yan tarafa, her iki ucunda bir dizi ağaç bulunan yarım ay şeklinde bir saksının yanına gidiyoruz. İlkbaharda tepede gölgeler ve çiçeklerle dolu yemyeşil dallar olurdu. Şu anda, beliren gri gökyüzüne karşı iskelet gibi ve çıplaklar.

Calvin rüzgarı engellemek için yaklaştı ve ben de ayaklarımızın altındaki ıslak zemine hiçbir şeyin kaymamasına dikkat ederek dosyayı çıkardım. "Gönderdiğimiz her şeyin kopyaları," dedim ilk yığının yanından geçerek. "Fotoğraflar, ortak faturalar, başvurularımızın kopyaları." Başımı soğuğa doğru salladım. "Hepsi burada."

Başıyla onaylıyor ve gözlerini kısarak binaya bakıyor.

"Hazırız?" "HAYIR."

En azından bu onu güldürüyor. "Gelecekte başka neleri çözebiliriz? . ."— kolumu yukarı çekiyor ve saatime bakmak için ceketimi daha yukarı kaydırıyor.

-"dört dakika?"

Saat takacağımı bildiğini gösteren bu küçük hareket bile bana bir nebze olsun huzur veriyor. "Sanırım iyiyiz."

Hala aile dinamiği hakkında pek bir şey bilmiyorum, çocukluğu hakkında pek bir şey bilmiyorum, Amerika'da geçirdiği zaman hakkında hala pek bir şey bilmiyorum. Ama sanırım anlaşılır. . . bildikleri kadarıyla sadece altı ay önce tanıştık.

Alnıma tek bir öpücük kondurdu ve yüreğim ağzıma geldi.

- bir nefes alıp uzaklaşmadan önce, elimi tutarak. Yanaklarındaki kızarıklık yayılmıştı ve tekrar başını kaldırdığında boynunun da kızardığını görüyorum.

Kolumu nazikçe çekiştiriyor. "O zaman devam edelim."

Yapmak üzere olduğumuz şeyin ciddiyeti, içeri girdiğimizde gerçekten etkisini gösteriyor. Havada bir kemer sıkma havası var - burasının çekici olmayı ve hiçbir şeyden paçayı sıyırmayı beklemenin yeri olmadığı izlenimi. Kapının hemen içinde bir dizi metal detektörü duruyor ve sabırlı bir güvenlik görevlisi, biz oturum açıp kimliğimizi çıkarırken bizi izliyor.

Katları, eşarpları ve çantaları bir taşıma bandında taşınan gri plastik teknelere yerleştirerek sessizce katmanları soyuyoruz. Calvin tarayıcıya ilk girmemi işaret etti. Geçtikten sonra sessizce asansörü bulduk - kalbim sıkıştı artık - biniyoruz - Calvin'in eli benimkilerde terliyor - ve boştaki eliyle bizim katın düğmesine basmak için uzanıyor.

Parlak karo zeminde dönüşümlü olarak gıcırdayan ve sonra tıkırdayan sert tabanlı Mary Jane ayakkabılarıma lanet okuyorum. Ayak seslerimi ayarlamaya çalışıyorum ve kendimi koridorda tuhaf bir karışık dans yapıyorum.

Calvin yanımda, "Asla sıkıcı bir an yok," diye alay ediyor.

Normal bir şekilde yürümeye çalışarak bir kahkahayla homurdandım. "Baskı konusunda pek iyi değilim."

"*HAYIR*" diyor sahte bir inançsızlıkla.

Onu biraz itiyorum. "En azından işemek zorunda değilim. Ben çocukken annem Des Moines'deki her banyonun nerede olduğunu biliyordu. En ufak bir endişe bile olsa altıma işerdim."

Bir kahkahayı bastırıyor. "Ben bir parmak emiciydim." "Tonlarca çocuk bunu yapıyor."

"Dört yaşına gelene kadar olmaz. Tanrım, annem beni durdurmak için her şeyi denedi. Ellere çorap sürülmesi, rüşvet, hatta tadı berbat olan bu berrak şeyle başparmağımın boyanması." Anıya burnunu buruşturur. "Sonra amcamı ziyaret ettik ve bana ihtiyaç duyduğumda eski gitarını çalmamı söyledi ve o kadar. Hiç arkama bakmadım."

Ofis kapısına varıyoruz ve o bilgiyi Calvin kasama tikiştiriyorum.

Anlaşılar bir şekilde, bu oda Evlilik Bürosu'nda bulunan iyimser çekiciliğin hiçbirine sahip değil. Halı standart endüstriyel gridir ve bir avuç başka çift metal ve kumaş resepsiyon sandalyelerinde oturmaktadır. Görünüşe göre bir çift yanlarında bir avukat getirmiş. Jeff yapmamamızı söyledi. Çoğu zaman bunun göçmenlik görevlisini şüphelendirme eğiliminde olduğunu ve buna gerek olmadığını söyledi. Umarım haklıydı.

En az yirmi dakika geçer. Calvin ve ben, son dakika sınavına girmekten çok flört etmeye benzeyen bir şekilde birbirimizi sınamaya çalışıyoruz ve kendimizi o kadar kaptırıyoruz ki, isimlerimiz söylendiğinde irkiliyoruz. Alınlarından ter fışkıran çizgi film karakterlerinin zihinsel imajı ve kelime tarafından saldırıya uğradım.YALANCILARYukarıda yanıp sönüyor. Calvin ayağa kalktığımızda tekrar parmaklarını benimkilere kenetledi ve kendisini Sam Dougherty olarak tanıtan, saçtan çok alnı olan, gülümseyen bir adam tarafından karşılandık.

Memur Dougherty ofisinde her geçişinde gıcırdayan bir sandalyeye oturuyor. "Elbette. Lütfen benden sonra tekrar edin: 'Yemin ederim ki vereceğim bilgiler gerçektir, tamamı gerçektir ve yalnızca gerçektir, bu yüzden Tanrı yardımcım olsun.'"

Sessiz bir uyum içinde tekrarladık ve işimiz bittiğinde terli elimi uyluğuma sildim.

Dougherty gözleri önündeki dosyada, "Calvin, varsa pasaportunu ve ehliyetini alabilir miyim? Ve Holland, yanında getirdiğin vatandaşlık belgesine ihtiyacım var."

Bir araya toplandık ve bu dosyayı ileri geri bilmemize rağmen, ihtiyacı olanı bulması komik bir zaman ve tekrar tekrar kağıt karıştırmayı gerektiriyor. Onu teslim ederken ellerimin titrediğini hissediyorum ve bunu Calvin'in ellerinde de görebiliyorum.

"Teşekkürler," diyor Dougherty, onları alırken. Kopyalar çıkardığın için de teşekkür ederim. Bu her zaman takdir edilir.

Kibar olmak için elinden geleni yaptığını hissetsem de kalbim boşazımda atıyor. Ama Calvin'e baktığımda, tüm sinir izleri onu terk etmiş gibi görünüyor. Sandalyesinde rahatça oturuyor, ellerini kucağında gevşek bir şekilde kavuşturmuş, bir bacağını kolayca diğerinin üzerinde çaprazlamış durumda. O sakinliğin birazını içime akıtabilmesini dileyerek derin bir nefes alıyorum.

"Ülkeye ne zaman girdiniz?"

Calvin dürüstçe yanıtlıyor -sekiz yıl önce- ve bunu yazarken Dougherty'nin alnındaki küçük tuhaflığı fark ettim. Öne eğilip açıklama yapmamak için kendi ellerimi kucağımda sıktım,*Bakın, o harika bir müzisyen ve doğru fırsatın yakalanacağını düşünüp durdu, ama olmadı ve daha ne olduğunu anlamadan dört yıldır burada yasadışı bir şekilde yaşıyordu ve Amerika'da müzik yapma şansını kaybetmekten korkuyordu.*

Calvin bana baktı ve sanki onu kaybetmenin eşiğinde olduğumu anlıyormuş gibi tek kaşını kaldırdı. Göz kırptı ve tansiyonum düştü; soğuk panik tenim boyunca çözülüyor.

Konuşmalarını takiben tekrar bağlanıyorum. *Nerede okula gittin? Ne çalıştın? Ne zaman doğdunuz? Nerede doğdunuz? Geçinmek için ne yaparsın?*

Bu son soruya hazırlanan Calvin başını salladı. Sokak performansının kendisi Birinci Değişiklik kapsamında sanatsal ifade olarak korunuyor olsa da, sokak çalgıcılığının Calvin'in klasik eğitim almış bir müzisyen rolünü oynama planına inandırıcılık kazandırmadığı konusunda Jeff'le anlaştık. "Bir dizi yerel grupla çalışıyorum" diyor, "çeşitli mekanlarda performans sergiliyorum."

"Örneğin?" Dougherty başını kaldırmadan sorar.

Hole in the Hall, dedi Calvin ve bana göz kırptı. "Çarşı. Café Wha?, Arlene'nin Bakkalı. Tonlarca yer."

Memur Dougherty bana dönüp gülümsüyor. Şimdiye kadar tüm bunlardan tamamen memnun görünüyor. "Bu senin ilk evliliğin mi?"

"Evet efendim."

Peki evlilik cüzdanınız yanınızda mı?

Kâğıtları yeniden karıştırıyorum ve Calvin öne doğru eğilip nazikçe doğru belgeyi gösteriyor. "Tam orada, *mokro!*"

Nefes nefese bir teşekkür mırıldanıp mektubu teslim etmeyi başardım. "Ailen törende miydi, Holland?"

"Ailem . . . hayır," diyorum. "Uçmayı sevmiyorlar ve hepsi bir tür kasırgaydı." Sinirlerimi yutuyorum. "Sadece bizdik ve en iyi arkadaşlarımızdı."

"Orada aile yok mu?"

Kalbime küçük bir bıçak. "HAYIR."

Başını sallayarak bir kağıda bir şeyler yazar. Bunu zaten bildiğinden şüpheleniyorum.

"Peki ya ailen, Bay McLoughlin?" Calvin

koltuğunda kıpırdandı. "Hayır, efendim."

Dougherty bir şeyler yazmadan önce duraksıyor ve bunu anlıyor.

İçimde savunma yükseliyor. "Calvin'in en küçük kız kardeşi serebral palsy hastası.

Tıbbi masrafları çok fazla ve ailenin dışarı çıkmayı göze alamazdı.

Umudumuz, bu yaz onları kutlamak için seyahat edip onları görmek."

Dougherty bana baktı ve sonra sempatik bakışlarını Calvin'e çevirdi. "Bunu duyduğuma üzıldüm Bay McLoughlin. Ama İrlanda'nın yazın güzel olduğunu duydum."

Calvin uzanıp elimi tutuyor ve sıkıyor.

Dougherty, bu kez Calvin'in "iyi ahlaki karaktere" sahip olduğunu doğrulamanın amaçlandığı başka bir sorgulama turundan geçer ve o, çok parlak bir şekilde yanıt verir. Sadece rahatlamaya, düşünmeye başlıyorum, *Kahretsin, ne için bu kadar endişelendim?* Memur Dougherty boğazını temizleyip defterini bırakıp sırayla gözlerimizin içine baktığında.

"Yani, Calvin ve Holland. Şimdi röportajın son bölümüne ve eminim ki en çok duyduğunuz, bu evliliğin gerçekliğini belirlemeyi umduğumuz bölüme geçiyoruz.

Bu ses? Bu, gökten bir tuğla gibi düşen ve çarpma anında ufalanan kalbimdi.

"İster inanın ister inanmayın, bazı insanlarda *değil* aslında aşık." Sandalyesinde geriye yaslanıyor -*ciyak ciyak ciyak ciyak ciyak ciyak ciyak ciyak ciyak ciyak ciyak ciyak*. "Sahte bir yeşil kart almak için buraya geliyorlar." Bunu duyduğu en saçma şeymiş gibi söylüyor. Calvin ve ben, onun inançsızlığını yansıtmaya çalışarak birbirimize bakıyormuş gibi yapıyoruz.

"Ve bunu çözmek ve kırmızı bayrakları belirlemek benim işim. Yeminli olduğunuzu ve yalan yere yemin etmenin cezası federal bir hapis hanede beş yıla kadar ve/veya 250.000 dolara kadar para cezası olduğunu size hatırlatmam gerekiyor."

Yutuyorum ve sonra tekrar yutuyorum. Düşüncelerimde turuncu bir tulum giydiğim bir görüntü beliriyor ve histerik bir şekilde gülme dürtüme karşı koymak zorunda kalıyorum.

"Evliliğinizin gerçek olup olmadığına dair ispat yükünüzü yerine getirip getiremeyeceğinizi değerlendirmek için size bazı sorular soracağım. Her şeyden önce, evliliğinizi kanıtlayacak belgeleriniz var mı?"

"Sertifikamızı aldınız." Klasöründen bir yığın kağıt çıkardım. "İşte kira sözleşmesi." Onu önüne kaydırdım, ardından birkaç kağıt daha geldi. "Elektrik faturalarımızın ve ortak hesabımızın bir kopyası."

"Yani ikinizin adına da çekleriniz var?"

"Evet, seks yapıyoruz...**KONTROLLER!**" Yüzüm bir ateş topunda patlıyor. Yanımda, Calvin gülümsemesini

gelişigüzel bir şekilde örtmek için elini kaldırdı.

"Umarım öyledir." Dougherty gülümseyerek bir bilgi listesinde arama yapıyor. "Calvin, Holland nerede okudu?"

"Yale'e ve ardından Columbia'ya gitti" diyor. "İngilizce diploması ve yaratıcı yazarlık alanında MFA'sı var."

Dougherty şaşırarak yukarı bakar. "MFA. Vay." "Evet efendim."

"Ya Holland, sen ve Calvin nerede tanıştınız?"

"Tanıştık . . ." Beynim, raylardan tamamen çıkmadan önce bir virajdan çok hızlı dönen ağır çekim bir tren kazası. "Metroda." Planımız, metroda tanıştığımızı, birlikte bindiğimizi söylemek. Planımız, onun para için çaldığını söylemekten kaçınmak ve bunun yerine yerel gruplarla yaptığı çeşitli müzik konserlerine odaklanmak.

Planımız şudüz, Tanrı aşkına.

Bu yüzden ağzımdan şu kelimeler uçup gittiğinde neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok: "Onu oynarken izlerdim."

Dikkatlice hazırlanmış olarak zihinsel olarak çılgık atıyorum, *basithikaye* bir şekilde beynimden uçup gidiyor.

"Kulüplerden birinde mi?" Dougherty kaşlarını kaldırarak sorar.

Bunu düzelt, Hollanda. Evet de. "HAYIR." *Shiiiiit.* "Fiftieth Street istasyonunda." Calvin rahatlıkla, "Haftada birkaç kez orada oynardım," diye geçiştiriyor. "Oldu her şeyden çok eğlence için."

Dougherty başını sallar ve bunu not eder.

"Geçtiğimde müzik duyabiliyordum ve bir gün kim olduğunu görmeye karar verdim." Yutkunuyorum, bunun benim tamamen zihinsel çöküşüm olması gereken şeyin sonu olup olmadığını merak ediyorum. Böyle bir şans yok. "Gözlerimi ondan alamadım falan. . . Bazen sadece onun çalmasını duymaya ihtiyacım olmadığında trene binerdim."

Calvin'e bakmaktan korkuyorum ve bunun yerine gözlerimi dümdüz ileriye, Memur Dougherty'nin kel kafasından yansıyan floresan ampullere çeviriyorum.

"Pek çok hikaye duydum ama bu yeni bir hikaye" diyor. "Çok romantik. Peki onunla konuşmadan ne kadar önce?"

Tanrı aşkına, kapa çeneni

Holland. "Altı ay."

Calvin yavaşça bana döndü. *Ughhhhhhh.*

"Aman Tanrım, budır-dir Bir ezilme." Dougherty dosyasına birkaç not alıyor ve yemin ederim sandalyemden terliyorum. "Ve Calvin, sen ne

yaptın?

Hollanda ile ilgili ilk uyarınız?"

Hikayemiz önemli ölçüde değişmiş olsa da, "Gözleri," diyor tereddüt etmeden. Benimle ilk konuştuğunda pek konuşmadık ama gözlerini hatırlıyorum. Hipnotize ediyorlar."

Gözlerimi fark etti mi? onlar*hipnotize edici*? Zombi saldırısından önceki gece onunla konuştuğumu gerçekten hatırlıyor mu, yoksa oyun mu oynuyor? Bu anın tadını çıkaracak zamanım bile yok çünkü memur bunu doğrulamak istercesine bana bakıyor. "Ve Holland, ne dediğini hatırlıyor musun?"

Utancı tekrar tekrar hissediyorum. "Sanırım müziğiyle ilgili bir şeyi ağzımdan kaçırdım."

Calvin başını salladı. "'Müziğinizi seviyorum' dedi ve sonra bir nevi...
.. karıştırıldı."

Ona bakıp gülüyorum. Seviniyorum: O hatırlıyor. "Brooklyn'de Lulu ile içiyordum," dedim ona.

"O zamandan beri bunu anladım,*Aşkım*"

Memur Dougherty elindeki kağıtlara kıkırdıyor. "Zaman kadar eski bir aşk hikayesi."

- - - -

Sessizce asansöre yürüdük ve adımlarımız koridorda yankılandı.

Bence

başardık.

Bence

başardık.

Esasen onu takip ettiğimi itiraf ettiğim için utandım, ama bu onu hiç şaşırtmışa benzemiyor.

Ve kimin umurunda? Çünkü biz yaptık.

Asansör kapıları açılıyor ve içeri giriyoruz; Tanrıya şükür boş. Şaşkınlıkla arka duvara yaslandım.

"Vay be." Elini saçına atıyor. "Vay be. Bu harikaydı."

ağzımı açıyorum Bedenim henüz beynime yetişmedi; Hala yüksek alarmdaymışım gibi hissediyorum. "Aman Tanrım."

"Nasıl tanıştığımızı anlayınca bir an için aklımı kaçıırıyordum," diyor, "ama sonra beni aylarca izlemekle ilgili harika bir hikaye uydurdun."

Kahretsin. "BEN . . ."

"Her gün sadece beni çalarken dinlemek için istasyona gelmen fikri," diyor başını sallayarak. "Bu delilik. Pasta gibi yedi."

"Tam pasta," diye mırıldandım.

Bunun gerçek olduğunu bilse benden daha mı az hoşlanırdı? Onu altı ay boyunca izlediğimi mi? Hatırlanamayacak kadar çok metro yolculuğu boyunca onu acı verici bir sessizlik içinde istediğimi mi?

Bir adım daha yaklaşarak beni asansör duvarına sıkıştırdı. "şimdi ne oluyor biliyor musun?"

O bu kadar yakındayken, ona her utanç verici anımda gözlerinin ne renk olduğunu, ağzını atığında sesinin nasıl olduğunu, gülümsediğinde nasıl göründüğünü merak ettiğimi söylemek istiyorum. Onunla bu kadar yakinken, beynim, Calvin'in yatağımda çıplak olduğu her saniye bir film makarasına dönüşüyor. Onun kokusu ve bu mesafeden yüzünün görüntüsü, derisinin benim üzerimde nasıl kaydığını, onun üzerimde hareket ettiğini anımsamamı sağlıyor.

"Ne?" Gözlerim parlayarak söylüyorum.

Ağzı parlak bir gülümsemeyle kıvrılmadan önce dişleri alt dudağına bastırıyor. "şimdi, kutluyoruz."

yirmi bir

T Bir kutlama yemeği için dışarı çıkmayı planlıyor ama Calvin önce dairede durmak istiyor. Bu sabah yemek yemeyi düşünemeyecek kadar gergindim; şimdi çok heyecanlıyım. İkimiz de aptal gibi davranıyoruz - metro istasyonundan köşeye kadar yarışıyor, binanın dışında güreş oynuyor, kocaman sırtışlarla merdivenlerden yukarı koşuyoruz. Bu keskin netlik taramasında, ne kadar çok olduğunun farkındayım. *eğence* Onunla var.

Evlendiğimizden beri, onun sadece harika yüzünü ve ateşli vücudunu takdir etmediğimi, aynı zamanda onun etrafında olmaya gerçekten bayıldığımı keşfettim. eğleniyoruz çünkü O eğlenmeli ve bu farkındalığı kovalayan küçük bir ağrı var çünkü bunun gerçekte nereye gidebileceğini merak ediyorum.

Evet, etrafımda olmaktan hoşlanıyor gibi görünüyor, ama onun *seçenek* - ve Calvin her koşuldan en iyi şekilde yararlanabilecek türden bir adama benziyor.

Anahtarlarımı kapının dışında karıştırdım ve üst kattaki yarıştan nefes nefese bana doğru eğildi ve çenesini şakağıma dayadı.

"Aç mısın?" O sorar.

Başımı sallayıp anahtarı kilide soktum. "Hala aç olamayacak kadar heyecanlıyım."

Onun bana karşı hissi -göğsü kolumda, nefesi ensemdede- zaten iştahımı tamamen yok ederdi.

"Çok iyiydin," dedi ve saçımı öptü. Kelimenin sonunda küçük bir hırıltı *variyi* Omurgamda aşağı yukarı hareket eden parmaklar gibi hissediyorum ve iki gece önceki sözlerinin yankısını duyuyorum:

senin sıcaklığını hissedebiliyorum. İçki mi yoksa ben miyim?

Bu durumu yanlış anlamak istemiyorum çünkü o gerçekten sadece tatlı ve minnettarken, adrenalini seviyesi yüksekken benden hoşlandığını düşünmek yıkıcı olabilir. Ama nabzım atıyor; karnımdaki ağrı her saniye şiddetleniyor. "Bir şey alman mı gerekiyordu?"

Beni takip etti ve "Hiçbir şey almama gerek yok" diyerek arkamızdan kapıyı kapattı.

Onu yanlış mı anladım? "Ama ben-" Anahtarlarımı bırakmak için hareket ettim ama koluma uzandı, beni döndürdü ve sırtım kapıya yaslanana kadar beni nazikçe yönlendirdi.

"Dairenden hiçbir şey almama gerek yoktu." Ne?

Calvin eğildi ve ağzı kulağımın hemen altında kaldı. "Sadece öğle yemeğinden önce eve gelmek istedim."

Ah.

Ağrı patlar.

Vücudum onun anlamını net bir şekilde anladığından oldukça emin - ellerim göğsünde ve boynunda geziniyor. Ama beynim - beynim her zaman sorundur: "Neden?"

Gülerek dişleriyle çenemi sıyırdı ve sonra yanağını, kulağını öptü. "Yatakta birlikte uyandığımızdan beri herhangi bir gelişigüzel fiziksel temastan kaçındığının farkında mısın?"

"Sahibim?" geri çekiyorum Benimkilere bu kadar yakinken gözlerine bakmak gerçeküstü.

Bu onu tekrar güldürür. "Beni istersen bana sahip olabileceğini yeterince açık bir şekilde ifade ettiğimi düşünüyorum. Dairedeyken giyinmeyi neredeyse reddediyorum.

"Ah. Bu doğru."

Gülümsüyor, burnumu öpüyor. "Ama ilgilenmiyorsan seni rahat bırakacağım ve bir daha sormayacağım."

Sözlerimi bir müzayedeye katılıyormuş gibi fırlattım: "İlgileniyorum."

"İlk öğle yemeği yediğimiz zamandan beri bunu istiyordum." Ne?

Gülümsemesi boynuma tırmanıyor, parantezleri tenime bastırıyor. "Ne kadar gergin ve tatlı olduğunu hatırlıyorum." Daha çok öpücük. "Benden bu şekilde hoşlanıp hoşlanmadığını merak ettim. Ama sen benim evdeyken çok sakın kaldın. . . ve ben burada kanepede seni düşünüyorum."

Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum. onun dediği gibi tekrarlamak istiyorum *senin hakkında düşünmek*. Benim hissettiklerimi o da burada mı hissediyordu? Maskaralığım fazla inandırıcıydı; görünüşe göre son bir aydır Calvin Sex alıyor olabilirdim. Hem kutlamak hem de haykırmak istiyorum.

Sonra senin yatağına düştük, dedi ve ağzı boğazımdan diğer kulağa geçti. Hemen aşağıdan emiyor, bana bastırıyor. Kalçama sert bir şey saplandı ve nefesim kesildi.

Bu onu tıslatıyor. "Seslerini beğendim. Kaç tane yaptığını hatırlıyorum." Ağız benimkine yaklaşıyor. "Ne hatırlıyorsun?"

"Daha önce," dedim ve beni bir kez öptü, "asansörde, sen bana yakinken, düşünüyordum da... ."

Geri çekilir, bekler. "Düşünüyorum. . . ?"

"Yatağımdayken."

"Ne yapıyorduk?"

Boğazımdaki bilinçli şüpheyi geri itiyorum. "Üstümdeydin. Biz zaten öyleydik. . ."

birlikte hareket etmek, söylemem

Calvin homurdandı ve ellerini belimden kavramak için gömleğimin altından kaydırıldı. "Beni asansörde becermeyi mi düşünüyordun?"

Ve bunun gibi, her yerim sıcak. Bunu çok kolaylaştırıyor. "Yeterince alamadığınız o ten tene temas hissini hatırlıyordum?"

Ağız ağızıma geldi ve ben de bunu hatırlıyorum. Bu yeni bir öpücük değil, daha önce yaptığımız bir öpücük - önce alay edip sonra emmek, daha derin ve aç.

Ellerini gömleğimin yukarısına doğru kaydırıldı ve sütyenimi küçük bir çimdikle çezecek şekilde etrafından dolandı. Gömleğim ve sütyenim birlikte çıkarıldı ve ağzı aşağı doğru hareket ederek kelimeleri tenimde sürükledi. Omuzlarına baktım, gömleğine uzandım, ağzını göbeğimden eteğimin kopçasına doğru çalıştırırken beni kavrayıp tutarken kaslarının nasıl hareket ettiğini görmek istiyordum.

Kapının önünde yine kıyafetlerim soyuluyor ama bu sefer her şeyi fark ediyorum. Oturma odası penceresinden gelen loş ışıkta teninin nasıl görüldüğünü fark ettim ve beni öperken bile nasıl gülümsediğini fark ettim.

Cildinin parmak uçlarımda nasıl hissettiğini ve dudaklarımda nasıl daha pürüzsüz olduğunu fark ettim.

Göğsünün yalanmasından hoşlandığını, kalçasının yakınından ısırılmasından hoşlandığını fark ettim ve ben onu ağzıma alırken alçalırken ellerini saçlarıma kaydırduğında titriyordu.

Ama şu anda Calvin hakkında öğrendiğim şeyler asla bir röportajda paylaşılmayacak; sonunda sadece bizim için olan bir şeye sahibiz. İzlerken sessiz olduğunu, önce nefesinin kesildiğini, sonra nefesinin kesildiğini bilmeme gerek yok. Yaklaştığında tatlı bir şekilde yalvardığını ya da gelmeden önce vücudunu yavaşlatmak için beni uyardığını bilmem gerekmiyor ama ben bunları yine de öğreniyorum. Ve ağzını bana dayadığında alay ettiğini ya da gitarını tıngırdatmak için kullandığı parmaklarıyla bana dokunacağını ve beni oturma odamın zemininde uçuruma gönderecek olanın bu bilgi olduğunu kendimden başka kimsenin bilmesine ihtiyacım yok.

Bir bardak su içtik, yatağıma geçtik ve ağzı yeniden her tarafımda, bacaklarımda, midemde, emiyor, göğsümü emiyor. Daha sonra konuşacağımızdan eminim ama şimdilik sadece sesler ve nefes alıyoruz. Sanki yaptığımız tek şey konuşmakmış gibi geliyor - bu eğitici, ezberleyici şekilde, söylediğimiz her şeyin daha sonraki bir tarih için dosyalanması gerektiğini bilerek - ama şu anda tek istediğim, onun ağırlığının üzerimde ve onun derisinin benim üzerimde olmasının nasıl bir his olduğuna dair o dalgalı anıyı yeniden oluşturmak.

Tuhaf olan şu ki, tüm bunlar çok kolay ve tanıdık geliyor, ama o oradayken - üstümde ve sonra içeri girerken - aşinalık burada sona eriyor. Artık o gece sarhoşluktan neredeyse uyuşmuş olduğumuzu biliyorum ve kesinlikle söyleyebilirim ki, bana girerken izlemedi; bu kadar yavaş gitmedi. Kesin olarak söyleyebilirim ki, gözlerim muhtemelen kapalıydı ve her şey daha vahşî ve daha kabaydı çünkü hiçbir şeyi zar zor algılayabiliyorduk.

Ve kesinlikle böyle hissetmediğini biliyorum. O kadar hassasım ki, daha yeni hareket etmeye başladı ve ben onu tırmalıyorum, daha da yaklaşmak için ona bastırıyorum ve o kadar uzun süre her şeyin o kadar iyi hissettirdiğı bir ritim buluyoruz ki hayret etmekten kendimizi alamıyoruz ve beklenmedik bir şekilde üstüme esiyor...

Geliyorum ve o izliyor, daha hızlı hareket ediyor, o kadar odaklanmış ki—

kalçaları benimkine değiyor ve o orada, hemen peşimden geliyor; derin rahatlama iniltisi gırtlığımda titredi. Bir elim saçında, diğer elim ensesinde; bacaklarım ona dolanmış, sırtının alt kısmında birbirine bağlı: böyle, hareketsiz gidiyoruz.

Dışarıda yağmur yağıyor, farkında bile değildim. Ağır su tabakaları saçakların üzerinden kaldırıma iniyor.

"İyi miydi?" sessizce saygılı bir şekilde fısıldıyor. "Evet." Yutkunuyorum, nefes alıyorum. "Sen?"

Biraz geri çekildi ve bana baktı. "Evet." Eğilip beni öpüyor. "Başım dönüyor."

Calvin'in nefesi boynumda sıcak, sırtı avuçlarımda altında hâlâ kaygan. Geçen gece, aramızda geçenlere kıyasla sarhoş bir beceriksizliğe benziyor ve bir an için kelimelerim tükendi.

Bir dirseğine dayandı ve diğer eliyle aramıza uzandı ve çıkarken prezervatifi sabitledi. Onu çöp kutusuna atmak için uzaklaştığında, vücudumun tüm ön kısmı soğudu ve onu geri iterek örtüyü üzerimize çektim.

"Benimle orgazm taklidi yapabileceğini hiç sanmıyorum." Sesi omzumdan boğuk çıkıyor.

Bu beni güldürüyor. "Ne? Yani - orgazm taklidi yapmazdım - ama sana bunu söyleten ne?"

"Boynunuzda ve yüzünüz boyunca bu kızarıklığı alıyorsunuz. Biraz daha gidebilirim sandım ama sonra sen gelmeye başladın ve benim işim bitti."

ona kıvrıldım. Kollarının etrafımda hissetmesi çok çılgınca. Bunu hayal etmediğimden emin olmak için ona tekrar tekrar bakmak istiyorum.

"Saat kaç?" Soruyorum.

Diğer komodinin üzerindeki çalar saatimi görmek için uzanıyor. "İki."

Herhangi bir yere varmamıza gerek kalmadan önce yirmi yedi mutlu saatimiz var. daha yakına sığınırım

"Hollanda?"

"Evet?"

"Annemle babamın düğüne gelemeyeceklerini nereden bildin?"

Onu görebilmek için geri çekiliyorum. "Ben uydurdum. Molly'nin tıbbi bakımının gerçekten pahalı olduğunu varsayıyorum."

"Bu." Eğilip burnumu öpüyor. "Hayatı boyunca bu muazzam stres oldu."

Bu, göğsüme biraz ağrı basıyor.

"Benim için endişelenmelerini engellemek için çok uğraştım" diyor. Yutkunurken çenesinin gerilmesini izleyerek yüzüne baktım. "Mark'ın dairesinde yaşadığımı ve kirayı ödediğimi görmek için para harcamalarını istemedim. Küçük yalanlar büyük yalanlara dönüştü ve..." Durdu ve bana baktı, gözlerimin arasında ileri geri bakıyordu. "Bir gün sana her şeyi anlatacağım ama şimdi değil. Bunu söylediğinde iyi hissettirdi." Bir elini göğsümün üzerinden yukarı kaydırıp ve sternumumun üzerine geldi. "Seninle kendimi her zaman çok fazla açıklamak zorunda kalmıyormuşum gibi geliyor."

Bunu söylediğinde içimde yeşeren heyecan, gökyüzüne doğru ilerleyen ve kaburgalarımın altında genişleyen bir uçurtma gibi hissettiriyor. "Eh, ne pahasına olursa olsun, burada nasıl bu kadar uzun süre kaldığını ve ayrıca senin nasıl olduğun ya da sana kimin baktığı konusunda neden endişelenmelerini istemediğini kesinlikle anlıyorum."

"Annem evli olduğumuza çok sevindi," diyor. "Onu güncel tutma konusunda pek iyi değildim ama daha iyisini yapmaya çalışıyorum. Ona seninle her şeyin ne kadar güzel olduğunu söyledim. Ama babam daha zor satar. Sanırım Brigid sana bu yüzden mesaj attı.

Hatırladıkça yüzünü buruşturuyorum.

"Cevap vermem gerekiyor." "Bugün biraz meşguldün."

Aileme henüz söylemedim, diye itiraf ettim.

Buna sadece biraz şaşırdığını söyleyebilirim. "Evet?"

Yakından, yeşil gözleri çok daha karmaşık görünüyor - yeşil, sarı, kahverengi, bronz. Uçarı olmayı ya da yalan söylemeyi zorlaştırır. "Kendi hayatımı yönetme konusunda bana neredeyse hiç güvenmiyorlar, otomatik olarak bunu-"

"Kullanıldığını mı?"

Aslında bir düzine sebep var; bu kesinlikle onlardan biri. "*BEN*öyle düşünme," diye ekledim hemen.

"Sanırım ilk başta avantaj sağlıyordum." Dudaklarını yalayarak, bunun üzerinde birkaç saniye daha düşünüyor gibi görünüyor. "Ama senden hoşlandığımı biliyordum, seninle gol atmaktan mutlu olacağımı

biliyordum" -gülüyor, beni öpüyor- "orada olduğunu düşünmüştüm*abilir*Daha fazlası ol. Ben sadece evliliği duyguların önüne koydum."

"Görücü usulü evlilikler bunu hep yapar."

"Onlar yapar." Bana bakıyor. "Sonuçta bir yıl dedin. İstedğin gibi görünüyordu, ama Robert için, benim için yapılacak çok büyük bir şey. Senin de daha fazlasını isteyip istemediğini merak ettim." Bunu nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum; Bazen beynimden nefret ediyorum. Bu, seksin, pazarlığın kendisine düşen kısmını yerine getirmesinin eşdeğeri olduğu anlamına mı geliyor? Altı aylık aşkım konusunda bana inanmıyormuş gibi yapıp iyiliğinin karşılığını böyle mi almaya karar verdi? Yoksa onun istediği sözüne mi güveniyorum?

baştan mı bu

Mantıklı kafam, bunu fazla okumamak için yarın yalnız kaldığımda nasıl hissedeceğimi bekleyip görmek istiyor. Kalbim ve hararetli kanım daha fazlasını istememi istiyor.

"Babam İrlanda'da kalmam gerektiğini düşünüyor," dedi birkaç kısa sessizlikten sonra, "düzgün bir iş buldum."
ona baktım. "İmalatta?"

Başını sallıyor. "Bana en büyüğünün ben olduğumu, annemle o gittikten sonra Molly'ye bakmanın benim sorumluluğum olduğunu hatırlatıyor. Bir gün geri döneceğimi varsayıyorum. Her zaman sahip ol."

"Hiç ev hasreti çekiyor musun?"

Bu beklenmedik patlamalarda Des Moines'i özlüyorum. Penceremin dışında sirenlerin tekrar tekrar çalması gibi ve ben sadece sessizlik istiyorum. Ya da çöplük günlerinde, tek duyabildiğim metal ve çöplerin çarpma, gıcırta ve itişme sesleriyken. Ya da dairemde ayrıldığımda ve herkesin kendi balonunda kalmak ve gezegendeki başka bir insanla etkileşim kurmak istemediğini hissettiğimde.

"Evet." Calvin sırt üstü yuvarlanıyor ve beni yarı yarıya onun üstüne çıkabilmem için çekiyor. "Orada bazı açılardan daha kolay, bazı açılardan daha zor. Dünya orada daha küçük hissediyor - ki bu iyi ve kötü. Sanırım zorluklarımızı seçiyoruz. New York'ta iş bulmanın daha kolay olacağını düşünmüştüm ama yanılmışım."

"Yine de yılların nasıl geçtiğini görebiliyorum."

"Evet." Yavaşça nefes aldı ve kaburgalarının genişlemesiyle başım hareket etti. "Artık seninle olduğum için çok daha az yalnızım. Daha önce kendimi oldukça gergin hissettim. Buradaki her şey öyle hissettiriyor *farkında olmak*, Eğer ne demek istediğimi anlıyorsan. Herkes

kendine çok dikkat ediyor.”
“Şey, *odır-dirtiyatro* bölgesi.”

Umduğum gibi gülüyor. "Tüm bunlardan daha fazlasını kastediyorum. Sadece konuşurken bile hep bir selfie için poz veriyormuşuz gibi hissettirdiğini kastediyorum."

"Sen öyle değilsin."

Geri çekilip bana bakıyor. "HAYIR?"

"HAYIR. Sen bu devasa, hayattan daha büyük bir varlıksın ve bunun farkında bile değilsin." Elimi göğsünün üzerinde gezdiriyorum. "O gitar konusunda bir dahisin ama aynı zamanda çok da... ."

"Şapşal?"

"Hayır, basit," dedim çabucak ekleyerek, "ve bunu kötü anlamda kastetmiyorum."

Seninle ne görürsen onu alırsın diye düşünmek istiyorum." "Umarım."

"Herkes böyle olduğunu düşünmekten hoşlanır ama çok az insan *vardır*"

Sözlerimde, küçük soruyu duyabiliyorum, *Şu ana güvenebilir miyim?* Birden çıplak olduğumuzun o kadar farkına vardım ki. Az önce seviştığımızı ve sanırım tekrar sevişmek istediğini.

"Bunu benden hoşlandığın için söylüyorsun." Gülümsüyor, beni öpmek için hafifçe yuvarlanıyor.

Cümlelerin sonundaki noktalama işaretleri gibi, dudak dudağa küçük bir dokunuş demek istediğini düşünüyorum ama daha fazlası için bastırıp üzerine tırmandım. O haklı ben *Yapmak* Onun gibi. Aslında, şu anda çok sert ve çok hızlı düştüğüm için endişeleniyorum.

"İyi evet." Eğilip parmaklarımı onun yeniden sert olan kısmına doladım, çok çabuk. "Sevdiğini söylediğini duymadım mı? *Ben?*"

Gözleri kapanmadan önce kalçalarımı kaldırıp indirdiğimi izliyor. "*Aşkım*, Korkarım senden çok hoşlanacağım."

"Bu lakap ne anlama geliyor?" Soru sert çıkıyor, zaten nefes nefese.

Elleri belime doğru kayarak göğüslerimi avuçladı. "Bu garip. Daha önce hiç kullanmadım." Avuçlarının altındaki tenim ısınıyor. "Büyükbabam büyükanneme söylerdi. 'Benim küçük sevgilim' anlamına geliyor."

yirmi iki

TÖnümüzdeki birkaç hafta, seks ve paket yemek, kükreyen alkışlar ve kışın bahara dönüşmesi, eve giderken yağmur altında sessiz sohbetler bulanık. Ve ön kapıdan her girdiğimizde, gerçeküstü bir dönüş gibi geliyor: Calvin artık sadece benim dairemde kalmıyor, *hayatları* Orası.

Hiç böyle bir cinsel ilişki yaşamadım: her yerde, her gün seks, neredeyse doyamıyormuşuz gibi. Sırayla duş almak yerine birlikte duş alıyoruz. Bir kişi için zar zor yetecek kadar yer var, ancak Calvin'in doğru bir şekilde işaret ettiği gibi, bunu yapmak için en iyi sebep bu. Bazı öğleden sonraları Robert ve Jeff ile öğle yemeği yiyoruz, ancak çoğu zaman evdeyiz - performans öncesi evdeki sessiz rahatlığı tercih ediyoruz - kanepede okuyor, konuşuyor ve film izliyoruz. Ya da yatakta birbirine dolanmış.

Calvin neredeyse doymak bilmez bir âşık ve buna olan iştahı bende yansıyan ateşi yatıştırıyor, neredeyse işimiz biter bitmez onu tekrar istiyormuşum gibi görüldüğü konusunda daha az bilinçli olmamı sağlıyor. Beni sürekli öpüyor ve bana küçük hediyeler getiriyor: taptığım kitaplardan alıntılar içeren kitap ayraçları, köşedeki şekerci dükkanından aldığım en sevdiğim çikolata kaplı portakallar ve minik

pembe hazineler -küpeler, bir sokak satıcısından dokuma bileklik, çılgın
fuşya çerçeveli güneş gözlükleri. O aç bir genç gibi yiyor ve

evdeyken tamamen çıplak olmayı tercih ediyor—*Sadece bunun için-*yoğun bir prova gününden sonra dışarı çıkmak gibisi olmadığına ısrar etmek.*Ah, Hollanda,* diyor kalın bir aksanla,*hayranlık uyandırıyor. Pantolonun içinde baba gibi terlerken taşaklarını çıplak bırakmak gibisi yoktur.*

Sonra beni kanepede yakaladı ve histerik bir şekilde gülene kadar beni gıdıkladı. . . hem de çıplak.

Kendime bunun gerçek olmadığını -ve kesinlikle sonsuza kadar olmayacağını- hatırlatmaya çalışıyorum ama ne zaman gecenin bir yarısı dönüp elleri ve ağırlığı üzerimde beni uyandırorsa,*hissediyo*daha gerçek. Çılgın yatak başı ve yüzündeki yastık çizgileriyle bana her kahve getirdiğinde, daha gerçek hissettiriyor. Daireden çıkmadan önce giymem için ceketimi her tuttuğunda ve yanağımı her öptüğünde, daha gerçek hissettiriyor.

İster yüzlerce kişiyi büyülesin, ister üstümde hareket edip dudaklarıma odaklanmış bir şekilde baksın, ister öğle vakti sessizce kanepede gitarını çalsın, ondan önce nasıl bu kadar yalnız, vasat bir hayat yaşadığımı merak ediyorum. O zaman bile, onun istasyonda çalarken bu kadar kısa bir süreliğine sihir yaratmasını izlemek, haftamın en önemli olayıydı. Ama şimdi benim dünyamda doğanın bu tüketen gücü haline geldi.*Buna nasıl aşık olmayayım?*

Calvin'in fazla olmadığı konusundaki ısrarına rağmen kız kardeşine cevap verdim.

bir mesajcı, bana tekrar yazıyor. Her gün böyle ileri geri - önce küçük zararsız bilgilerle, sonra fotoğraflar ve hikayelerle - birbirimizi tanıyoruz. Onun hayatımdaki her zerresi, kalbimizin oturabileceği yuvayı inşa eden bir başka çivi ve neredeyse dayanılmaz bir açlıkla annesini ve kız kardeşini ziyarete getirmek istiyorum. Onları özlediğini biliyorum. Fazladan pek bir şeyim yok ama Brigid'le birlikte toplayıp ona sürpriz yapmak için iki bilet alıyoruz.

Bir gece, ikinci perdenin doruk noktasıdır ve Ramón, karakteri kızlarının ormanın derinliklerine doğru ilerlemesini izlerken sahnenin kenarına yakın bir yerde şarkı söyler. Calvin, sadece birkaç adım ötedeki orkestra çukurunda ona eşlik ediyor. Bu herkesin beklediği an, Ramón'a odaklanan tek bir projektör setinin tüm izleyicinin dikkatini çektiği an. Bu şarkı sırasında zar zor nefes alıyorum ve her gece kapıya gidip dinlemeye, izlemeye ve o tek notayı beklemeye özen

gösteriyorum ki...

“Anne, yakında bitecek mi? Onlar sadece şarkı söylüyorlarsaat”

Oditoryumda bu şamatacı çocuk sesinin sesiyle bir kahkaha dalgası yayılır, ama koyun gibi anne el sallayıp küçük kızı alıp götürürken Ramón tüm olayı canlandırır ve sempatiyle başını sallar. Seyirci alkışlamaya başlar.

Canlı tiyatro tahmin edilemez ve çoğu oyuncu, kısmen sevdikleri şeyin bu olduğunu söyleyecektir. İster asi bir çocuk, ister gözden kaçan bir aydınlatma işareti veya bir gardırop arızası olsun, seyircinin enerjisi ve bu küçük belirsizlikler tam olarak onu bağımlılık yapan şeydir.

Calvin için performans sarhoş edici bir afrodizyak gibi görünüyor. O gece son selamından sonra beni buldu ve kendini zor tutarak beni orman setinin demir çerçevesine hapsetti. Gözleri, bağımlısı olduğum yaramaz neşeyle parlıyor. Kollarını belime indirerek beni ancak ayaklarım yerden kesilecek kadar yükseğe kaldırdı.

Şimdiye kadar, tiyatro neredeyse boştu, ama ikimizi de kuliste daha derine götürüyor, boynuma emici öpücükler bırakıyor.

Dudaklarını benimkilere değdirmeden hemen önce, "Bu gece harikaydın," dedim.

Öpücüğe doğru konuşuyor. "'Seni Beklemiyordum' üzerine birkaç not düştüm."

"Evet, ama sadece iki," diyorum biraz geri çekilerek, "ve Ramón bu gece gerçekten de sızlanıyordu, bu yüzden sanırım sadece sen ve Robert fark ettiniz."

"Ve sen," diye fısıldıyor.

Yan çıkışa doğru başımı salladım. "Sahne kapısını mı yapıyorsun?"

Gösterinin hayranları, gece için ayrılan oyuncularından birinin bir görüntüsünü veya fotoğrafını umarak tiyatronun arkasında bekliyor. Ramón neredeyse her zaman uğrar ve son zamanlarda Calvin'in de orada büyük bir hayran kulübü toplantısı oldu.

Beni tekrar ayaklarımın üzerine koydu ve vücudumun önü onunkinin önü boyunca sürüklendi. Pantolonunun altında benim için yarı sertti ve bacaklarımı ona dolayıp kendimi geri çekmemek neredeyse imkansızdı.

Omzunun hemen üzerinden Brian'ı gölgelerin arasında sıkışıp kaldığımız yerden uzağa bakarken yakaladım. Tiksinti dolu alayının sonunu görüyorum ve ifade o kadar çok şey ifade ediyor ki bir an yumruk yemiş gibi hissediyorum.

Neredeyse sesini duyabiliyorum: *Tam bir aptalsın, Holland.* Gözlerimi kapatıyorum, yüzümü Calvin'in boynuna

bastırıyorum.

Bu gerçek. Bu.

"Birkaç dakikalığına gideceğim." Arka cebimdeki telefonum titrediğinde yere baktı.

"Lulu," dedim ona, "bizim hangi cehennemde olduğumuzu soruyor."

"O çok ağırbaşı," diyor ifadesizce. "Onun kabuğundan çıkıp daha iddialı olmasını bekleyemiyorum."

Bu beni güldürüyor. "Git birkaç imza imzala, on dakika sonra seninle ön tarafta buluşuruz."

"Uzun süre dışarıda kalmak istemiyorum." Anlamlı bir şekilde oyalanarak dudaklarını benimkilere sürttü. Bu sabah traş oldu ama çenesi zaten sert ve ben onun gitar tellerinden biri gibi gerildim - sıkı ve titreşen - o sakalın bacaklarımın arasında nasıl hissettiğini biliyorum.

Lulu ile tiyatrodan sadece bir blok ötede, Dutch Fred's'de hamburger ve içecekler için buluşacaktık, ama yirmi dakika sonra Calvin'i almak için yan kapıdan sıvıştığım da, hâlâ hayranlarla çevriliydi ve vahşi, çaresiz gözlerle bana baktı.

Daha önce hiç bunalmış göründüğünü görmemiştim.

"Üzgünüm millet! Beş tane daha!" Yetkim varmış gibi davranarak bağıırıyorum.

Ama bazen sadece rol yapmak yeterlidir. Calvin sonuncuyu imzalar ve programlarını tutan yirmi veya daha fazla kişiden özür diler. Günün sonunda çıkarken Brian'a rastlamak istemediğimde her zaman kullandığım gizli bir yoldan kaçarak ara sokaktan aşağı doğru eğildik.

"Bu taraftan." Kolunu ekiştiriyorum ve takip ediyor. Kaçındığımız birkaç su birikintisi var ve buradaki koku tam olarak taze değil, ancak bara hızlı bir yürüyüş olacak ve kalabalıktan kaçınmak kolay olacak.

Ancak sadece birkaç adım sonra ayak sesleri duyduk ve anladım ki... . . insanlar bizi takip ediyor.

Omzumun üzerinden bakmak için döndüm ve Calvin de aynısını yaptı; bu bir hata. Yüzünü gösterir göstermez cep telefonunun ışıkları kör edici bir şekilde yanıp sönüyor. En az bir düzine iPhone her hareketimizi takip ediyor.

Şaşkın bir şekilde "Ne oluyor?" diye mırıldandığını duydum. "Ramon nereye gitti?" Soruyorum.

"Benden birkaç dakika önce arabayla gitti!"

Dümdüz devam etmek veya kalabalığa geri dönmek dışında gidebileceğimiz hiçbir yer yok. Sokağa doğru dar sokak, bir Çin restoranının arkasında doksan derecelik bir dönüş yapıyor ve o binanın sağ tarafından Ninth'e çıkabiliyorsunuz. Bütün yol boyunca bizi mi takip edecekler?

Koşmaya başlıyoruz.

"Calvin!" birisi bağırır ve birkaç genç kız çığlık atar ve o an bir anda kargaşaya dönüşür. Grup peşimizden koşmaya başladı ve topuklarımıza bastıran birkaç ceset hissettim.

O önderlik ediyor, ben de onu takip ediyorum, ikimiz de elimizden geldiğince hızlı koşuyoruz, Ying's Dumplings ile bir çamaşırhane arasındaki dar alana girmeden önce tiyatro ile restoran arasındaki kirli duvar boyunca yalpalayarak ilerliyoruz. Bir kız uzanıp Calvin'i kolundan yakaladı ve bir selfie çekebilmek için onu elimden kurtardı. Göz ucuyla görüyorum - o manyak görünüyor ve o korkmuş görünüyor; Yine de sahip olduğu her sosyal medya hesabında yayınlayacağından şüphem yok.

Kolay, dedi gülümsemeye çalışarak. "Ben her zaman yan kapıya çarparım. Her gece.

Lütfen bir dahaki sefere gel."

Elleri onun üzerinde, ileri doğru bastırıyorlar ve o kibar olmaya çalışıyor ama tatlı İsa, birdenbire çok öfkeli.

En yakın elimi ceketinden çekiyorum. "Onu tutma. Bizi kovalamayın. Başka bir gece gel ve daha sakın olursan kocam programını imzalayacak.

Kız, gözlerini iri iri açarak Calvin'in yüzüne bakarak özür diler. Beatlemania'nın zirvesindeki birine bakmak gibi. Kendinde olmadığını biliyorum. Onda o tabak gözlü, gözyaşlarının eşiğinde bir hava var. Ancak Calvin gerçekten rahatsız görünüyor; ve tabii ki öyle. Bizden üç metre uzakta duran en az on beş kız var ve birkaç saniyede bir onun fotoğrafını çekiyor. Birkaçı şimdiden ağlıyor.

Elimi onunkine soktum ve bana bakıp demir attı. "Hazır?"

Soruyorum.

Başını sallıyor.

"Bizi takip etmeyin." Sesimi bile tanımıyorum. Hayatımda hiç bu kadar katı olmamıştım.

Yarım blok boyunca yalnız yürüyoruz; en azından mafya diğer

yoldan geri döndü ya da düzgün insanlar olmaya ve onu kovalamamaya karar verdi.

artık değil. Calvin elimi bırakmıyor ve yemin ederim kalbinin attığını hissedebiliyorum.

"Bu delilikti" diyor.

Durup onu kapalı bir giyim mağazasının küçük bir girintisine çekiyorum. Bana bakıyor, nabzı boynunda atıyor.

"İyi misin?" Soruyorum.

Eğilip temas etmeden önce dudaklarımın hemen önünde durdu. Uykulu ve kıkırdayan bir sabah öpücüğü ya da dişlerimiz ve pislik olduğumuz sarhoş bir öpücük değil. Bu, beni sevseydi beni öpeceği gibiydi: iki eliyle yüzümü kavrayarak, daha fazla ilerlemeye gerek kalmadan ağızımın her yerine yumuşak öpücükler kondurarak.

"İnanılmazsın," diyor. "Ben bir orospuydum."

"HAYIR." Beni tekrar öpüyor. Kelimenin tam anlamıyla korkmuştum ve. . . değildin."

Dutch Fred's'e vardığımızda, *paketlenmiş*. Calvin ve ben kalabalığın arasından bir yol açtık, hasır sandalyelerdeki lokantalar ile tiki temalı barın etrafında yığılmış insanlar arasından eğilip Lulu'nun zaten oturduğu arkadaki bir masaya geldik.

"Lanet olsun sonunda." Ayağa kalkıp her birimize sımsıkı sarıldı. Koltuğuna geri düştüğünde, sandalye biraz geriye doğru kayıyor ama o bunu fark etmemiş gibi görünüyor.

"Üzgünüm. Bu gece kalabalık çok büyüktü." Hâlâ titreyen elleriyle ceketimi alırken Calvin'e başımı salladım. "Dışarıda saldırıya uğradı."

"Ooooh, süslü pantolon." Lulu, boş bir şarap kadehini dolu bir kadehle değiştirmiş gibi görünen garsona dönüp teşekkürlerini mırıldandı. Ona olanları anlatmak için can atıyorum ama bu gece kendinden başka kimseyi umursamadığı çok açık.

Garson bize dönüyor. "Size ne getirebilirim çocuklar?"

Sandalyeme yerleşirken Lulu'nun içkisine başımı salladım. "Onun sahip olduğu şeyi alacağım ve... ." Kaşlarımı söz konusu Calvin'e kaldırdım.

"Sol El Süt Şişesi alacağım, lütfen." Boynundaki kömür renkli eşarblı çözer ve ona titrek bir şekilde gülümser. "Şerefe."

"Şerefediye tekrarlıyor Lulu. "Tanrı. Çok sevimlisin," diyor ama sesi biraz tiksiniş gibi çıkıyor.

"Ne zamandır buradasın?" diye sordum gizlice saatime bakarak. Sadece yirmi dakika geç kaldık ama görünüşe göre Lulu birkaç raunt geride kaldı.

Bardağını alıp dudaklarına götürüyor. "Bir süre. Daha önce bir seçmeye katıldım ve yeterince gördüklerini söylemek için daha ilk repliğimin yarısında sözümü kestiler."

Elimi onunkinin üzerine kaydırıyorum. "Ah, Lu, üzgünüm."

Alaycı bir göz devirerek elini şarap kadehinin etrafına dolamak için çekiyor. "Hayatımda başka hiçbir şey olmadığına göre gidip sarhoş olabilirim diye düşündüm."

Sesine bir engel gibi takıldım. Lulu açıkça A Mood'da. Tekrar. Ve az önce salonun dışında Calvin'le olanlardan sonra, inandırıcı bir şekilde sempatik bir ses tonu sergilemek için çalışmam gerekecek. Üzgünüm tatlım, bir seçmeden bahsettiğini hatırlamıyorum. Sana yardım ederdim..."

"Elbette değilsin."

İtilmiş gibi koltuğuma oturdum ve doğrulamak için Calvin'e baktım. Bunu yanlış mı okuyorum? Hafifçe omuz silkmesi onun da benim kadar şaşkın olduğunu söylüyor.

Garson içkilerimizle döndüğünde onun sorununun ne olduğunu sormaktan alıkonuldum. Ayrılmadan önce Lulu bir kadeh şarap daha ısmarlar.

"Ve belki biraz yiyecek," diyorum. "Bu gece bir şey yedin mi?"

Bardağının üzerinden bana boş boş bakıyor. "Bu senin öyle değil- Çok fazla içtiğimi ima etmenin ince bir yolu mu?"

"Bu benim saatin neredeyse on bir olduğunu söyleme şeklim ve bir şeyler yersen daha iyi bir ruh halinde olabilirsin."

Lulu anlamlı bir şekilde bar menüsüne göz kırpmıyor ve masaya paylaşmak için bir tabak shishito biberi ve sarımsaklı maydanozlu patates kızartması sipariş ediyor ve garsonun bunu çeklerde mutlaka paylaşması gerektiğini ekliyor.

Calvin yanımda kıpırdanıp yaklaşıyor.

"Yani, ufukta başka seçimler var mı?" ona tatlı bir şekilde sorar.

"Yeni bir şey gelmiyor. Bu, bir elektronik mağazasının reklamı içindi, ama görünüşe göre rolü bir fetüsün oynamasını istiyorlardı. filan

falan filan, tıpkı hepsi gibi." Şarap kadehini kaldırıp bitiriyor.

Boktan bir gün geçirdiğini söyleyebilirim; Lulu'yu daha önce de böyle görmüştüm. Normalde masanın yanına gider, kolumu ona sarar ve ne kadar harika olduğunu söylerdim. Bu gece, onu çarpık bir gözlüğün arkasından izlemek gibi; Onu yatıştırmakla uzaktan yakından ilgilenmiyorum bile. Tam bir pislik oluyor - en ufak bir şaşırtıcı değil.

Kendi içkimden bir yudum alıyorum. Gene nerede? "Çalışıyorum sanırım. Kim bilir."

Calvin ve ben birbirimize baktık.

"Peki, siz ikiniz arasında neler oluyor?" diye sorar, çenesini bize doğru kaldırarak. Gösteri iyi gidiyor mu?

Calvin sırtarak, "Az önce yaptığım çılgınlık dışında, harika," diyor. "Yemin ederim ki oturuyorum ve ışıklar sönüyor ve yine de gerçekmiş gibi hissetmiyorum."

"Onu orada her gördüğümde kendimi kaybediyorum," diye ekledim. Ağzımdan nefessiz kalan kelimeler döküldü ve Calvin çenemi öpmek için eğilerek bana güldü.

Sanki bir işaret almış gibi bir kadın yaklaşıyor, *biroyun faturası*ve Calvin başlangıçta biraz temkinli görünse de sonunda -çok kibarca, titreyen bir sesle- bir imza istemeye başlar. Calvin, kırışık gözleriyle büyüleyici bir ifadeyle ona gülümsüyor ve tam anlamıyla fangirl moduna girerek bir selfie, kucaklama istiyor, neredeyse ilk çocuğunu doğurmayı teklif ediyor. Bana uzandı, eli kalçama indi ve taytımın arasından alyansının soğuk baskısı ısıyı bir dalga halinde tenimin her santimine yaydı. Kalçalarımı birbirine kenetledim; yüksek sesle ağladığım için, dün gecedan beri hala ağrım var.

İzleyen herkes için bunun onun için hala gerçeküstü hissettirdiği aşikar ve onun bunu özümsemesine tanık olmaya bayılıyorum. Hayatımızda kaçımız bu tür bir dalkavukluk yaşarız? Ama masanın karşısında, Lulu dramatik bir can sıkıntısı içinde telefonuyla oynuyor.

*İleoyun faturası*İmzalı ve özçekimli Calvin, Lulu'ya dönmeden ve "Gelmek istersen sana bilet ayarlayabilirim?"

"Teşekkürler ama hayır." Telefonunu tekrar masanın üstüne kaydırıyor. "Gittiğim her yerde yeterince görüyorum. Ryan Gosling geçen gece orada değil miydi? İnsanlar Twitter beslememin her yerinde kendilerini ıslatıyorlardı.

Calvin sırtıyor - büyük bir kargaşaydı ve dürüst olmak gerekirse, sahne arkasında bir ton eğlence vardı. Öyleydi. Ramón'un bir arkadaşı.

"Onunla tanıştın mı?"

"Onunla birkaç dakika konuşmam gerekiyor."

Lulu bana baktı ve sonra ona döndü, açıkça daha fazla tantana bekliyordu. "Hollanda bokunu mu kaybetti?" Neredeyse şarap kadehini deviriyor. "Sanırım gördü*Mavi Sevgiliye* yaklaşık beş yüz kez. Yani, sen tanışmadan önce sana olan aşkına kıyasla bu hiçbir şeydi ama..."

Kalbim gümbür gümbür atıyor ve hemen araya giriyorum. "Gene başka bir iş aradığından bahsetti mi? Jeff'in arkadaşı bir..."

"Seni görüyorum." Lulu sarhoş parmağını bana doğru sallıyor. "Ne yaptığını görüyorum. Konuyu bu kadar çabuk değiştiremezsin. ikinize bakın*Şimdi*. bilmesini istemiyor musun? *Sendelionun* hakkında."

"Özür dilerim, kimden bahsediyoruz?" Calvin soruyor. Nabzım bir maratona yeni bitirmiş gibi atıyor.

"Hakkında konuşuyoruz*Sen*" Lulu ondan kaçamadan uzanıp burnuna hafifçe vuruyor. "Seni ilk gördüğü günü hâlâ hatırlıyorum. lanet olasıcasını kaybetti*akıl*. Hatta bana senin metro istasyonunda oynarken çekilmiş bir videonu gönderdi."

Calvin kafası karışmış bir şekilde bana baktı. "Saldırının olduğu gecedен mi?"

Ona yoğunmuş gibi bakıyor. "Hayır, mesela*Vay* önce. Bana geçen yaz oynadığın bir video gönderdi ve bu konuda susmadı. Aman Tanrım, sana Jack dedi! Kendi kendine kıkırdarak masaya vurdu. "Hollanda'daki Sokak çalgıcısı Jack'i hatırlıyor musun?" Ona dönüp çenesini eline dayadı. "Ona bu konuda çok şey söyledik."

Dikkatini çekmeye çalışıyorum, gözlerimle konuşmasını kesmesi için yalvarıyorum ama ya beni görmüyor ya da -daha büyük ihtimalle- umursamıyor. Dürüst olmak gerekirse, onu susturmak için yangın alarmını çalıştırmam mı yoksa masayı devirmem mi daha az garip olur diye merak ediyorum.

"*Tamam*, Lu. Neden onu almama izin vermiyorsun? Bardağına uzanıyorum ama o hızla geri çekiyor ve şarap bardağın kenarından kolundan aşağı dökülüyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağılıyor.

Başlar döner. Gösteri sonrası kalabalığın yüksekliği ve mekanda boş koltuk yok ama Lulu'nun iğrenç içki sesi gürültünün bile üzerinde duyulabilecek bir seviyeye yükseldi. "Yapmak*Olumsuz* senin gibi davran

neden bahsettiğimi bilmiyorum. sen onunkini biliyordun *takvim*. ona verdin *Sahte isim*. Metroya bile ihtiyacın yoktu ama onu oynarken izlemeye gittin!"

"Çünkü o yetenekli," diye geçiştirdim, zihnim bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

"Bana onunla yetenekli olduğu için evlendiğini mi söylüyorsun?" diye sorar ve sonra güler ama bir hıçkırıkla boğulur. "Bana olduğunu söylüyorsun *kahrolası* yetenekli olduğu için mi? Sen takıntılıydın. Brian'ın onunla evlenmeni önermek için neden bu kadar hızlı olduğunu düşünüyorsun? Bu bir *şaka*. Gerçekten ciddi olduğunu mu düşünüyorsun? yani, yani *inanılmaz*. Odaklanmamış gözlerle bana bakarak sandalyesinde arkasına yaslandı. "Ama bak, her şey yolunda gitti. Şimdi senin yatağında ve—"

Calvin, "Yeter Lulu," diyerek beni masadan geri çekti. Önündeki biraya zar zor dokundu. "Yeterli."

"Ne?" Sanki masummuş gibi ellerini kaldırıyor. Bunların hiçbirini uydurmuyorum.

Neler olduğunu ya da bunu neden yaptığını bilmiyorum. Onu tanımıyormuşum gibi hissediyorum.

Ayağa kalkıp çantama uzandım ve cüzdanımı çıkardım. İçinde üç yirmilik var ve onları masanın üzerine fırlatıyorum. "Bence gitmeliyiz."

yirmiüç

Calvin, eve giden yol boyunca elleri ceplerinde, omuzları kulaklarına kadar kıvrık sessizdi. Kovalamacanın dehşetinden, birlikte kaçmanın mahremiyetine, Lulu ve koca ağzının felaketine gittik. Bu geceyi nasıl geri getireceğimi bile bilmiyorum.

Söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Söylediği her şeyi yaptım: Çıkmam gerekmeyen metro yolculuklarına çıktım ve onu defalarca izledim, ona bir kez oynadığı bir videosunu gönderdim ve hatta Hole in the Hall'da bir fotoğrafını çektim. Esasen ona tüm bunları röportajımız sırasında anlattım, ama sonra bunun Dougherty ile olan tökezlememi örtbas etmek için uydurduğum bir hikaye olduğuna inanmasına izin verdim.

midem bulandı Bara girerken kendimi çok güçlü ve gerekli hissettim ve sonra Lulu beni çok ürkütücü yaptı. Calvin olsaydım, eve yürürken kesinlikle sessiz kalırdım. Bu sadece . . . ne söylediği ve nasıl söylediği, *hissetmek* benim için doğru iftira atılmış hissediyorum.

Daireye varır varmaz, bunu yaklaşan bir fırtına gibi hissediyorum;

BEN

geldiğini bil. Calvin karmaşık bir adam değil ama bazı şeylerin söylenmemiş kalmasına da izin vermiyor.

Anahtarlarını ve cüzdanını dikkatlice tezgâhın üzerine koydu, sanki herhangi bir ses çıkarmalarını, başka bir şeyi sallamalarını istemiyormuş gibi. O ayak parmaklarını

Ayakkabılarını kapının yanında tutuyor ve banyoyu kullanmak için yanımdan geçerken sessizce "Affedersiniz" diye fısıldıyor.

Kusmak istiyorum.

Pijama giymek için zaman ayırıyorum, cesaret için en sevdiğim kurbağa atletimi ve pembe puantiyeli şortumu seçiyorum. Sonra yatağa oturup bekliyorum.

Bu odada birlikte yaklaşık üç düzine gece geçirdik - ya bundan sonra kanepeye dönerse? Ben çok mu tuhafım? Altı ay boyunca beni izlemek için elinden geleni yaptığını öğrenseydim nasıl hissederdim? Telefonunda benim videom olsa ve sonra bana "yardım etmek" için benimle evlenme teklif etse nasıl hissederdim?

Bir gırtlak temizleniyor ve başımı kaldırıp baktığımda onun kapı eşiğinde gömleksiz durduğunu görüyorum. Pantolonunu çözüyor, kalçasından aşağı itiyor ve tekmeleyerek çamaşır sepetine atıyor. "Sormama gerek var mı yoksa benimle konuşacak mısın?"

"Ne sordun?"

Bakışlarını kaldırıp benimkilerle buluştu ve kaçtığım için hayal kırıklığına uğradığını söyleyebilirim.

"Evet," diyorum dudağımı dişleyerek. "Neden bahsettiğini biliyorum." "Tabii ki."

"Başlamadan önce, Lulu'nun bu gece berbat olduğunu söyleyebilir miyim? Sesi gerçekte olduğundan farklı kıldı.

Kapıya yaslanıp bir çorabını çıkardı. "Hangi kısımda yanlış yaptı?"

"Sesini biraz daha yükseltti. *Ölüm* cüzümlerinde gerçekte olduğundan daha fazla. Takıntılı değildim, dedim topallayarak. "Ben sadece . . . Senin için bir şeyim vardı.

"Jack dediğin bir yabancıya karşı bir şey mi hissettin? Onu herkesin içinde videoya mı kaydettiniz?

Onu bir bara kadar takip etti ve orada—"

"Sahiptim *HAYIR* Senin o cover grubuyla çaldığın fikri," diye sözünü kestim, yüzüm sıcaktı. "Tam bir tesadüftü."

"Hollanda, rollerin tersine döndüğünü hayal et." Her zamanki gibi yarı çıplak ve bir kez olsun konsantre olabilmek için ondan lanet olası bir şeyler giymesini istemek istiyorum. "Çalıştığınız yere gittiğimi, fotoğrafınızı çektiğimi, fotoğraf çektiğimi öğrendiğinizi düşünün. *videove* bir arkadaşına gönderdi. Ve sonra tesadüfen bir mantık evliliğine mi gireceğiz?

Başımı sallayıp kucağımdaki ellerime baktım. "Bak, ne dediğini

biliyorum ama aynı zamanda kendimi ve niyetimin ne olduğunu da
biliyorum. ben asla

seninle konuşmaya çalışmak, hatta bunu daha da büyütmek niyetindeydi.

Ona baktığımda, şüpheyle beni incelerken buldum. Başını hızlıca sallayarak saçlarını gözünün önünden çekti. "Evet ama *BEN* seni ya da niyetini bilmiyordu. Geriye dönüp bakıldığında her şeyi farklı şekilde yıkar.

Göğsümdeki küçücük ısı tohumu daha parlak yanmaya başlıyor.

"*BEN* hayran kaldımsen," diyorum, şimdi kendimi biraz savunmacı hissederek. "Özel bir şeydi - benim için. Bu konuda tuhaf davranmıyordum; Twitter veya Facebook'ta senden bahsetmedim. Snapchat'te senin videonu paylaşmıyordum. İstasyonda çaldınız - en sevdiğim parçalardan bazıları - *ve inanılmaz*. Bazen gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordun. Buna kapıldım ve tam olarak bir kişiye on beş saniyelik bir video gönderdim. Sana bu kadar bağlı olmamın kötü bir şey olduğunu mu söylüyorsun?

Yanıma geldi, sırtı bana dönük olarak yatağın köşesine oturdu. "Bunu söylemiyorum. Sonunda iyi oldu. Bu sadece tuhaf. Ağır bir nefes veriyor.

İyi? olmak sona erdiyi?

Yüz ifadesini görememekten nefret ederek, nefes alırken omuzlarının yükselip alçalmasını izledim. "Bu duruma aynı şekilde geldiğimizi sanıyordum -yabancılar- ve sen Robert'a yardım ediyordun, ben de bana yardım ediyorduk." Çoraplarını sepete fırlatıyor. "Ama ben sanki-" Başını salladı. "Bilmiyorum. Bana yalan söylediğin gibi."

"Yalan?"

"Evet. Ya da beni manipüle etti.

Bu, kaburgalarımın altındaki bir tetiğe çarpıyor: Isı tohumu yanan bir tuğlaya dönüşüyor ve kaynama noktama ulaşıyorum. "Şaka yapıyor olmalısın."

Döndü, gözlerimle buluştu ama hiçbir şey söylemedi.

"Ya sana aşık olsaydım?" Soruyorum. Evet, şimdi seks yapıyorum ve kirayı ödememe yardım ediyorum ama o kısmı ben planlamadım. Aslında, hatırladığım kadarıyla, duygularımı o kadar gizli tutuyordum ki, onları hissettiğime dair hiçbir fikrin yoktu. Jeff ve Robert'ın öfkesine katlanmak zorunda kaldım, kardeşim Davis ne yaptığımızı bana nasıl soracağını bile bilmiyor ve ailemin bundan haberi bile yok. Şimdi Robert istediği virtüöze sahip ve sen de Broadway'deki en popüler şovda rüya pozisyonuna ve sahte karınla evde sekse sahipsin. Cidden

veriyorsunBenbok mu Şimdi?" Ayakta duruyorum, diş fırçamı almak için banyoya yürüyorum.

Takip eder. "Keşke bana duygularının olduğunu söyleseydin."

"Seni burada rahatsız eden bu mu?" "Bu da işin bir parçası, evet."

Fırçama çok fazla diş macunu sıkarak ona döndüm ama şu anda ağzıma tıkmaktan başka bir şey yapamayacak kadar kızgın ve gururluyum. Hemen tekrar çıkardım.

"Bak, buraya yaşamaya geliyordun ve benim herhangi bir beklentim olduğunu düşünmeni istemedim." Diş fırçasını ona doğrultuyorum. "Bunu Robert için yapıyordum, evet, ama aynı zamanda müziğimize çok uzun zamandır hayran olduğum için ve bunuSen, seni tanımasam bile.

Duruyorum ve gözleri benimkileri araştırıyor, emin olmadığım bir cevap arıyor

nasıl teslim edilir. "Sana bunların hepsini Dougherty ile yaptığım görüşmede anlattım," diye hatırlattım ona.

"Evet, ama sonra bunun sadece bir hikaye olduğunu düşünmeme izin verdin."

"Doğru," diyorum başımı sallayarak. "Çünkü bunu yapmamı 'delilik' olarak nitelendirdin." Kuru kuru gülüyorum. "Beni yaptığını düşünmeyi seviyorumtür. Ama işte buradayım, diğer insanlar için bir bok yapıyorum ve bir şekilde canavarmışım gibi muamele görüyorum.

Çenesi gıdıklıyor ve burada neler olduğunu anlayamıyorum. Tek bildiğim, kelimelerin tükendiği ve kendimi açıklamayı bitirdiğim.

Bunun sadece bir hikaye olduğunu düşünmeme izin verdin.

Ama bana bunun doğru olup olmadığını sorsaydı, evet derdim.

Lavabonun üzerine eğilip tüm binayı kaldırıp okyanusa fırlatmak isteyen bir kadının enerjisiyle dişlerimi fırçalıyorum. Calvin'in tek kelime etmeden arkamda durduğunu hissedebiliyorum ama sonunda dönüyor. Ayak seslerinden yatak odasına değil oturma odasına yürüdüğünü anlayabiliyorum ve rahatladığımı fark edince biraz kalbim kırıldı.

Altıda kalktım, bok gibi uyudum ama uyumuş olmalıyım**bazı**çünkü gözlerimi açar açmaz dün geceyi hatırlıyorum ve bir odadan geçen gölge gibi bir korku çöküyor. Bu sabah yapmak istediğim son şey, her şeyi yeniden canlandırmak veya şu anda battaniyelerin altına gömülmüş ve kanepede mışıl mışıl uyuyan yeni favori kişimle aramdaki gerilimi hissetmek.

Sessizce giyindim ve Calvin uyanmadan sıvıştım.

Fiftieth Street istasyonuna yürüyerek, Madman'da kahve almak için trene binerek yaptığım küçük rutini yapalı çok uzun zaman oldu ama bunu bugün yapmak istiyorum. Eski ayakkabılarımda yürümek, bu görevin kritik olduğundan, Robert'ı Calvin'e getirerek evrensel olarak hayati iki noktayı tek başıma birleştirdiğimden emin olmaya çalışmak istiyorum.

Metro istasyonu her zamanki gibi kalabalık ve merdivenlerin başında beni karşılayacak bir gitarist yok. Bununla birlikte, yeterince yetenekli bir saksofoncu var ve kasasına beş dolarlık bir banknot atıyorum. Bana teşekkür etmek için oynamayı bıraktı.

Yani, para için burada, müzikte kaybolmamak için ve bunun dürüstlüğü çok ferahlatıcı. Calvin, gerçekten öyle olsaydı, gitarını Mark'ın dairesinde sonsuza kadar tek başına çalabilirdi.*sadece* onun için müzik hakkında, ama değil. Aynı zamanda seyirciyle, övgüyle, gelirle de ilgili - o halde bunu aldığı için nasıl bu kadar üzülebiliyor? Elbette — Onu bir süredir istasyonda izlediğimi ve müziğine hayran olduğumu en başında söylemeliydim. Ama aşkıma tepkisi o kadar abartılıydı ki içimde bir şeyler ekşidi. Bütün gün uzak durmakla, ona tekrar saldırmak için eve koşmak arasında kaldım.

Ve . . . Aslında bu duyguya tutunuyorum çünkü asla kızmıyorum. . . ve öfkeli olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini unutuyorum çünkü bana hissettiriyor*güçlü*. Calvin'i tanıdığım süre boyunca, onun dairemde, hayatımda, yatağımda olmasını tamamen hak etmediğimi hissettim. Öfkem yeni en iyi arkadaşım, bana bu aptal kavgadan önce hissettiğim mutluluğun her saniyesini hak ettiğimi söylüyor.

Kalabalığı yarararak trene biniyorum, istasyondan istasyona atlıyorum, bulduğum her sokak çalgıcısını dinliyorum. Adını koyamadığım bir görevdeyim ve Calvin kadar yetenekli birini aradığımı dördüncü ya da beşinci istasyonuma gelene kadar fark edemiyorum.

Ama New York'taki hiçbir metro istasyonunda onun gibisi yok. Hayatım boyunca müzik duydum; Hiçbir yerde onun gibisi olmadığını biliyorum. Biliyordum. *BEN* Her zaman Bunu biliyordum.

Calvin, bu işe sadece yabancı olarak geldiğimiz için eşit olduğumuz konusunda haklıydı. Ancak . . . Ondan önce de duygularım olduğu için artık eşit değil miyiz?

Yoksa benim duygularım varken onun değil mi? Bu, başından beri benimle oynayıp oynamadığına dair sorumu yanıtlıyor mu? beni beceriyor

her gün beni serbest bırakma, rahat tutma, hükümeti uzak tutma yolu?

Caddeye geri dönüyorum, kahvemi alıyorum ve saatlerce yürüyorum. Kilometrelerce yol kat ediyorum. Yemek yemek için midem bulanırken, hem saatimi hem de telefonumu dairede unuttuğumu ve saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Tamamen ulaşılmaz olduğumu bilmenin verdiği baş döndürücü bir heyecan var. Calvin'in az önce yaptığından eminim. *iyihuysuz* kışını kaldırıyor ve besleniyor. Daha sonra kendini tiyatroya götürebilir; İçeri girmeye zahmet etmeyeceğim. Popüler deyimimin aksine, bu tişörtler aslında pratikte kendilerini satıyorlar.

Saat beşte, Robert'ın orada olmayacağından emin olduğum halde, habersizce Jeff ve Robert'ın dairesine geliyorum. Sevgili Robert'le ilişkimde ilk kez kendimi biraz sadakatsiz hissediyorum ve ondan kaçınmak istiyorum. Onun arkasından gidip Calvin'le evlendiğimde bile böyle hissetmedim çünkü bunun Robert'ın kendi iyiliği için olduğuna o kadar ikna olmuştum ki. Açıkçası, Robert artık bu konuda benimle aynı fikirde. Calvin'in su üzerinde yürüdüğünü düşünüyor, bu yüzden tüm bunlarda Calvin'i savunduğunu duymanın nasıl bir his olduğundan emin değilim.

Neyse ki, Jeff ile bu konuda endişelenmeme gerek yok.

Jeff kapıyı iş kıyafetleri içinde, elinde bir yığın postayla açıyor. Gözleri şaşkınlıkla büyüyor. "Hey sen."

"Eve yeni mi geldin?"

Geri çekilerek beni içeri aldı. "Evet. değil mi *Sen* bu gece çalışıyor musun?"

Sandal ağacının tanıdık kokusu beni neredeyse anında sakinleştiriyor. "Brian'ı arayacağım ve kişisel izin aldığımı söyleyeceğim. Telefonunu kullanabilir miyim?" "Elbette." Jeff duvara yaslanmış, ben sabit hattı açarken beni izliyor onların mutfağında. "Sanırım bu, bugün neden mesajıma cevap vermediğini açıklıyor."

Röportajla ilgili ani bir paniğe kapıldım. "Kahretsin. Bir şey yaptı-"

"Acil durum yok." Bunu yeniden düşünüyor gibi görünüyor. "Yani, en azından umarım öyle değildir? Birkaç kez mesaj atmıştım çünkü Calvin beni aradı, seni arıyordu.

"O çağırdı *Sen*?"

Kuyu. En azından bu bir şey. Öfkem yavaş yavaş diniyor. Elimle Jeff'e huysuz bir bakış attım.*bir saniye sonra açıklayacağım*parmağınızı hareket ettirin ve ardından Brian'ın numarasını çevirmeyi bitirin. Kutsal olan her şeye teşekkür edin; sesli mesaja gider.

Brian, burası Hollanda. Bu gece yetişemeyeceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa, beni Robert and Jeff's'ten ara. Telefonu kapattım ve hemen Jeff'in kollarına atıldım.

Saçımın içine konuşuyor. "Married Land'de her şey yolunda değil sanırım?" "Hayır"ım takım elbisesinden boğuk bir şekilde çıkıyor.

"Evlilik zor" diyor.

"Bence sahte evlilik daha zor olabilir."

Duruyor ve sonra sempatik bir şekilde mırıldanıyor. "Rahat bir şeyler giymeme izin ver, sonra evde bir gece geçirebiliriz."

O, University of Iowa Hawkeye pijama pantolonunu ve Yankees tişörtünü giyerken ben çay yapıyorum ve onların devasa, kabarık kanepelerinde buluşuyoruz. Jeff oturuyor, yüzünü bana dönebilmek için bir bacağını yukarı kaldırıyor. Odada yanan tek bir lamba yanaklarına çökük, sıska bir görünüm veriyor. Jeff her zaman narin olmuştur ama hayatımda ilk kez yaşlı görünmeye başladığını düşünüyorum. Kalbim biraz kırılıyor.

"Tamam," diyor. "Hadi alalım."

Canlandırıcı bir nefes alıyorum; bunların hiçbirine yavaş yavaş ısınmanın bir faydası yok: "Calvin ile aramız gerçekten çok iyiydi. Biz aslında . . . birlikte."

Amcam sahte bir skandala gülüyor. "HAYIR. ne olacaktonbirlikte ilişki yaşayan iki evli insan hakkında söyle!" Eğildi ve "Bir önsezimiz vardı" diye fısıldıyor.

Gözlerimi gökyüzüne çevirdim ve alayını duymazdan geldim. "Yani, dün gece tiyatronun dışında toplandık ve çok gerçeküstüydü. Daha sonra, bu işte birlikte olduğumuzu hissettiğim bu anı - gerçekten topraklanmış gibi hissettiren bu süper yoğun anı - yaşadık. Kendimi çok korumacı hissettim ve o çok minnettardı ve bu sadece... ."

"Sevgi dolu," diye bitiriyor Jeff, sesinde bir soruyla.

"Evet . . . Ama sonra Dutch Fred's'de Lulu ile buluşmaya gittik" -Jeff bilerek homurdandı- "ve gerçekten sarhoş oldu -sanırım her zamanki gibi- ve Calvin'e eskiden onu nasıl takip ettiğimi anlattı."

Jeff duraklar, gözleri kısılır. Amcadan daha koruyucu bir hayvana dönüştüğünde olduğu gibi sesi alçaldı. "Ona âşıktın ve haklı olarak ona âşık oldun - kısmen de yeteneği yüzünden."

"Eh, oldukça harika bir şov yaptı ve beni çok ürkütücü yaptı. Ona nasıl seslendiğimi, onu oynarken nasıl izleyeceğimi, programını nasıl

bildiğimi anlattı. Sadece bir pislik değildi, tamamen

Yaşadığımız bu gerçekten harika anı paramparça ettim ve tekrar yabancı olmaya başladığımızı hissediyorum.

Elini yüzünde gezdiriyor.

"Böylece eve vardık," diye devam ettim, "ve Calvin bu konuda konuşmak istedi..." "Bu iyi," diyerek nazikçe sözümü kesti, eli kolumda.

"Doğru, iyiydi ama onun yaptığı gibi değil. İyice sinirlendim." Ona baktım ve konuşmanın nasıl gittiğini, Calvin'in bu düzenlemeden en iyi şekilde yararlanıyormuşum gibi görünmesini nasıl sağladığını, onun nasıl hissettiğini anlattım. *Yalanile.*

"Duvara çarptım," diyorum. "Bunu Robert ve onun için yaptım - ve belki de kendim için - ama bu neden kötü ki?" Ayağa kalkıyorum, odanın içinde yürüyorum ve geri dönüyorum. "Ben gibi değilim *beklenen* bu evlilik gerçek olacak. Kitaplığa bir video kamera koyup uyurken görüntülerini çekip iç çamaşırını çalmış değilim.

"Tabii ki hayır tatlım" diyor. "İnanılmaz bir müzik kulağın var ve muhtemelen onu dinleyen on binlerce insandan onu Robert'a yalnızca sen bağlayabildin -bunu yapmak için *sırmak*"

"Ama dün gece, onun hakkında konuşma şekli, kendimi çok iğrenç hissettirdi - tam da bir şeyi başarmışken, bir sese sahip olma ve Calvin'i koruma konusunda kendimi iyi hissederken, yaptığım gibi. Benim için bir şey yok," dedim gözlerimi sımsıkı yumarak. "Siz çocuklar ve desteğiniz ve bana olan umutlarınız dışında hiçbir şey. Ben Calvin değilim. Ben Robert değilim. Ben sen değilim."

Haklısın, dedi Jeff gülerek. "Sen kendini beğenmiş bir mali analist değilsin."

"İşinizi her zaman sevmeyebilirsiniz ama bu işte iyisiniz ve yapmayı sevdiğiniz bir hobi buldunuz." Omuzlarımı yukarı çekiyorum, her yerim gergin. "Ne yapmak istediğim hakkında hiçbir fikrim yok. İnsanlarla kitaplar hakkında yazmak, okumak ve konuşmak istiyorum. Müzik dinlemek, akşam yemeğine çıkmak istiyorum ve sadece *canlı*"

"Odır-dirbir hayat," diye ısrar ediyor. "Bu bir *iyi* hayat."

"Ama kendimi de destekleyebilmeliyim. Yapmak istediğim tüm bu şeylere sahibim ve hiçbirini yapmadım.

Jeff, "Elli yaşıma kadar çanak çömlek bulamadım," diye hatırlattı bana. "Tatlım, daha yirmi beş yaşındasın. Her şeyi çözmüş olmana gerek yok.

Ellerimle yüzümü kapatarak kanepeye geri çöktüm. "Ama bir kısmını

benim çözmem gerekmez mi?"

Kocaman elini dizime koyuyor. "Bu algı,*sadecesizden Gelenler*."

"Dün gece önce Lulu'dan sonra Calvin'den geliyordu." Ellerimi bırakıyorum. "Sizi seviyorum çocuklar, ama duygularınızı biraz tuzlu almalıyım. Biyolojik ve/veya yasal olarak beni sevmek zorundasın."

Jeff eğilip saçıma bir öpücük konduruyor. "Hollsy, şöyle düşün: Kendimi ilk tanıştığımız zamanki Robert'la karşılaştırsaydım, sürekli geride kalırdım. O bir müzik dehasıydı. Bölgemdeki vasat MBA programlarına girmek için notlarım olup olmadığını anlamaya çalışan bir garsondum. Bana gülümsüyor. Ama onunla birlikte olmak istediğimi biliyordum ve o da benimle olmak istiyordu ve hayatıyla ne yapmak istediğini de biliyordu. Böylece uzlaştık. Des Moines'deki işi kabul etti ve ihtiyacımız olan şey için yeterince para kazandıracak bir iş bulmak benim sorumluluğumdu ve bundan zevk aldım.*yeterli*. Onu sevmek zorunda değildim ama sevip sevmemem de önemli değildi çünkü sevmiştim.*o*. Ben de yeni şeyler denemeye devam ettim ve sonunda çömlekçiliği keşfettim. Elbette eğlenceli, ama en önemli kısmı, işimin her şeyim olması gerektiğini hissetmememdi.

Kendime sürekli hatırlatmam gereken şey bu. Bazen bir iş sadece bir iş olabilir. Fare yarışını hepimiz kazanamayacağız. "Biliyorum."

"Evliliğini onaylamadığımı biliyorsun," dedi alçak sesle ve kanım suçluluk duygusuyla doldu. "Birbirinizi tanımiyordunuz ve duygularınız böyle olduğundan, incineceğinizden endişelendim."

Bir yastığa doğru inliyorum ama Jeff onu çekiyor.

"Seni azarlamıyorum. Dinlemek. Bunların hepsi doğruydu ama ikinizin arasında romantik bir ilişki olmasını da beklemiyordum. Son zamanlarda ikinizi görmek bizim için harika.

"Ama gerçek olduğundan emin değilim." Ağlamamaya çalışarak alt dudağımı çekiştiriyorum. Yürüyen ve haklı öfkeden sonra, sadece fiziksel olarak bitkin değilim, aynı zamanda daha yumuşak duygular yüzeye çıkmaya başlıyor. Calvin'in bunca zamandır benimle oynadığı düşüncesi acı verici. Beni öptüğünde, bana gülümsediğinde endişeyi uzaklaştırmak kolaydı. "Belki de sadece bir oyundur."

"Sizi birlikte gördüm ve erkekleri tanıyorum. Bu düzeyde bir özümseme numarası yapıyorsa çok şaşırtıcı olurdu. Beni iki kez aradı Holsy. Robert'ı da aradı. Oyun oynuyormuş gibi görünmüyordu."

Ellerimi yüzüme bastırıyorum. Ama bizim için her şeyin yolunda gitmesi gerekiyor çünkü burada kalması gerekiyor. Yaptığı herhangi bir şeye nasıl güveneceğimden emin değilim.

"Şey, bu bir sebeplerden..."

"Biliyorum. Biliyorum."

Jeff, "Ama iyimserlik adına, onun samimi olduğunu varsayalım," diyor. "İkiniz arasında işler yolunda giderse, Calvin şanslı çünkü sevdiği bir işi var ve *Sen*. Bu size kendinizi bulmanız ve hayatınızın nasıl olmasını istediğinize karar vermeniz için alan sağlar. Benim, onun ya da Robert'inki gibi görünmesi gerekmiyor."

"Biliyorum."

"Ve şu anda on yıl sonra görünmesini istediğin gibi görünmesine gerek yok."

"Ama sanırım beni en çok korkutan da bu," dedim ona. "On yıl sonra benim için eskisi gibi görünmesinden korkuyorum. Ama Calvin için? Devam etmiş, yükselmiş veya uzaklaşmış olacak."

"Bunu bilmiyorsun. Bilmenin hiçbir yolu yok. Yapabileceğin tek şey dövmek *seni* yol." Jeff boş çay fincanını mutfığa götürerek ayağa kalktı. "Hadi. Yemek sipariş edelim."

Misafir odasında bir kaya gibi uyuyakalıyorum, o kadar derin uyuyorum ki, Robert beni nazikçe salladığında, irkilerek ve homurdanarak uyanıyorum, kollarımı çılgınca sallıyorum ve neredeyse telsiz telefonu elinden düşürüyorum.

"Sizin için arayın" diyor. Telefonu avucuma koydu ve homurdanarak ekledi, Adamınız dün gece bok gibi oynadı.

Ayağa kalkarak odadan çıkar ve kapıyı arkasından sessiz bir klik sesiyle kapatır.

Telefona bakıyorum, netlik için yanıp sönüyorum. Calvin olduğunu bilmek için bir şey söylememe gerek yok. Ve dün gece bok gibi mi oynadı?

Telefonu kulağıma götürüp boşuk bir sesle, "Hey," dedim.

Sesi uykulu ve derinden geliyordu. "Hey." Sanki yuvarlanıp boynuma doğru konuşmuş gibi yankısını hissedebiliyorum. "Umarım bu numarayı aramamda bir sakınca yoktur."

Kollarımda tüylerim diken diken oluyor. "Elbette. Telefonum dairede." Gülüşü boş bir ses. "Evet biliyorum."

Gözlerimi tavana dikip kelimelerin kafamda canlanmasını bekledim. Öfkem ertesi gün yakılacak bir kamp ateşi gibi geliyor;

"Dün gece geleceğini umuyordum," dedi sessizce. "Tiyatroda."
"Üzgündüm."

Yavaşça nefes alıyor ve nefesini inleyerek dışarı veriyor. "Öyleyse, ben uykuya daldıktan sonra gizlice içeri girersin diye umuyordum."

"Robert ve Jeff'lerde yattım."

"Bu sabah yatağa girip özür dilemek için yatak odasına geldiğimde senin orada olduğunu sanmıştım," diyor homurdanarak ve yumuşak bir sesle, "ama yine de yoktun."

Özür mü dilemek istiyor? Sıcak vücudunu yatakta yanımda hissetme isteğiyle gözlerimi sımsıkı yumdum.

"Bugün eve gelebileceğini düşünüyor musun?" Derin bir nefes daha aldı ve konuştuğunda gerindiğini söyleyebilirim. "Bu doğru değil, *Aşkım*. Bu hoşuma gitmedi.

"Ben de hoşuma gitmedi," dedim alçak sesle, oturma odasından Jeff ve Robert'ın beni duyup duyamayacaklarını merak ederek. Ama yanlış bir şey yapmışım gibi kendimi boktan hissetmeme neden oldun. Yaptığımı sanmıyorum.

"Biliyorum. Kahretsin" - burnundan nefes veriyor - "Bunu doğru halletmedim. Dün gece bunun yüzünden mutsuzdum. Korkunç oynadım."

"Evet, bizde işler yolunda gitmezse ülkeyi terk etmek zorunda kalabileceğini düşünmenin ne kadar stresli olacağını tahmin edebiliyorum." Bunu söyler söylemez yüzünü buruşturuyorum.

Tekrar konuşması için birkaç saniye geçmesi gerekiyor ve aksanı hat boyunca çok güçlü görünüyor. "Öyle değil. Seninle bu şekilde oynayacağımı gerçekten düşünüyor musun?"

Sözlerindeki nazik kıvraklıkla gözlerimi sımsıkı kapattım. *Öyle değil. Seninle bu şekilde oynayacağımı gerçekten düşünüyor musun?*

"Bilmiyorum."

"Oraya gelmemi mi tercih edersin? Ne istiyorsun?"

Aslında eve gitmek, onunla çarşıların arasına girmek ve o beni kendine çekerken o ağır sıcaklığı her tarafımda hissetmek istiyordum. Sesinin titreşimini boynumda, omzumda, göğüslerimde ve üzerime tırmandığında her bir ışığın bir an için engellenmesini istiyorum. Ama aynı zamanda şu anda hissettiğim bu güç kıvılcımını da istiyorum.

uyandım

bazı yönlerden dün ve hala tam olarak tanımlanmış gibi görünmüyor, ancak adını koyamadan uçup gitmesini istemiyorum.

Alçak bir sesle, Sana üzgün olduğumu söylemek istiyorum, dedi. "Eve gel ve gerekirse dişlerime tekme at ama sonra öp beni."

- - - -

Anahtarlarımı tezgahın üzerine bırakıp paltomu sandalyenin arkasına asarak içeri girdiğimde oturma odası boştu. Banyo kapısı açık, o da orada değil. Daire tuhaf bir şekilde hareketsiz görünüyor; Radyatörün tıkırtısı veya yıkanan bulaşıkların şingirtisi yok. Sanki yirmi dört saat değil de bir haftadır yokmuşum gibi geliyor.

Calvin'i yatağında, başlığa yaslanmış ve kapı eşiğine bakarken buldum.

Beni görünce ifadesi hemen rahatlıyor. "Hey."

Ayakkabılarımı çıkarıp ona hafifçe gülümsedim ve yatağın kenarına oturdum ama yorganın köşesini çekip şilteye vurdu. "Buraya gel. Burada konuşabiliriz."

Reddetmesi zor bir teklif. Çarşafın altına girmeden önce koşu pantolonumu indirip sweatshirtümü çıkardım. Hemen göğsünün katı sıcaklığına çarptım ve kollarına girdim; o tamamen çıplak ve bir şekilde güneşten daha sıcak hissediyor. Calvin elini sırtıma kaydırды, sutyenimi çözdü ve omzunun üzerinden bir yere fırlatmak için çekti. Sessizce inledi ve benim kadar hemen ten tene temasa ihtiyacı olduğuna dair içimde küçük bir heyecan dolandı.

"Üzgünüm." Alt dudağını ağzının içine çekti ve gözlerime baktı. "Söylediklerim adil değildi. Göçmen bürosunda dürüst davrandığını fark etmediğim için sanırım biraz utandım. Ya da belki de onca zaman seni istediğim için hüsrana uğradın ve sen beni istemiyormuş gibi davrandın. Çok kolay görünüyordu. Sanırım kafam karıştı."

Buna gülümsedim ve bu onun sırtışını açtı; rahatlamış görünüyor.

"Bunu neden yaptığına tamamen güvendiğimden emin değilim." Elimi göğsüne bastırıyorum. Aşağıya bakıyor ve biraz başını sallıyor; ne demek istediğimi bilmiyor. "Benimle sevişmeden dairede kalabilir ve işe girebilirsin, biliyorsun."

Gözleri kapanıyor ve sanki az önce onun için bir şeyi doğrulamışım gibi küçük bir "Ahhh" dedi.

"Bu olmadan ikna edici olabiliriz," dedim sessizce. Ama artık tanışmadan önce sana karşı bir şeyim olduğunu bildiğine göre, bunu yapmakta rahat değilim.*Bunerede* durduğunu bilmeden. Gerçekten dengesiz hissettiriyor."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Bir aşık olarak sana olan arzum,*Baştan sona*bulmama yardım ettiğin işe duyduğum arzudan ayrı."

Bu kelimelerin bende uyandırdığı parıltıyı aşmak için konuşmaya çalışıyorum. "Gerçekten mi?

Çünkü senin de söylediğin gibi, benimle böyle oynaman inanılmaz derecede boktan olurdu.

Eğilip beni öpecek kadar yaklaştı ama utanarak durdu. "Gerçekten mi. Elbette benim duygularım sizin müzik anlayışınızdan etkileniyor. Fikrin benim için Robert'ın veya Ramón'unkinden bile daha önemli. Ama bu işle ilgili değil, çünkü müzik de senin bir parçan."

İçeri girdim, dudaklarımı onunkilere yasladım ve inledi, üzerimde yuvarlandı ve çenemi tutmak için elini kaldırdı. Gerginlik içeride her yerde eriyor ve bacaklarımın arasına yerleştiğinde ona doğru sallanıyorum.

Makyaj yapmaktır. . . oldukça eğlenceli.

Calvin hafifçe geri çekilerek bana sıırttı. "Tanışmamızdan altı ay önce, ha?"

"En azından," diyorum gülerek ve kızararak. "Oldukça epik bir aşktı."

Ellerimi omuzlarına, sonra saçlarına kaydurdım, o daha aşağı, göğüslerimi ve karnımı öptü ve sonra yorganın altında, bir baldırını, sonra diğerini öptü ve sonra dilini üzerimde gezdirdi.

İzlemek isteyerek örtüyü itiyorum ve başını kaldırıp gülümseyerek başka bir öpücüğün içine giriyor. Alay ediyor, dilini işaret ediyor, kısıtıyor - neredeyse sanki*performans*Benim için.

Ne düşündüğünü biliyorum, diye fısıldadım. Uzun, yumuşak bir emme ve ardından: "O da ne?"

"Cevap evet, seninle tanışmadan önce bunu yaptığını hayal etmiştim."

Biraz geri çekiliyor, ifade hararetli. "Seni burada öptüğümü mü hayal ettin?"

Başımı salladım ve onun beni izlemesini izlerken derin bir sızı oluştu. "Kendine dokunur musun?"

"Bazen."

Parmağını üzerimde aşağı yukarı kaydırđı ve sonra içeri itti. "Bana anlatırken ıslanıyorsun."

Elimi saçlarına daldırıyorum. Senin hakkında hayal kurduğum için özür dilemeyeceğim.

"Umarım öyle olmaz." Ne yaptığını izliyor. "Hayal kurmayı bırakmanı da istemiyorum."

"Ne hakkında hayal kuruyorsun?"

Gözlerini kapatıyor ve beni yalamak için eğiliyor, düşünüyor. Geri çekilerek, "Pek çok şey," diyor ve nefesinin sıcaklığını üzerimde hissediyorum.

Bir sürü şey.

Kolunu çekiştirdim ve vücuduma tırmandı, beni öpmek için eğildi ve aç ağzı açıktı.

Elini göğsümde gezdirerek, "Söyle bana," diyorum.

Sıkar ve sonra eğilerek emer. "Kanepede otururken sana pis şeyler söylemeyi düşünüyorum. Bana bakmanı seviyorum, bu yüzden seni istediğin gibi yalayabilirim.

Ah.Kanım ısınıyor ve ağzına doğru eğiliyorum.

"Seni pencerenin yanında tutmayı ve sokaktaki o paparazzilerin bizi izlemesine izin vermeyi düşünüyorum. Hayal etmekten biraz keyif alıyorum *onlar* Twitter'da fotoğraflar. "

Eğilip elimi ona doladım ve beni öpmek için geri gelmeden önce inledi.

"Beni ağzına aldığı anda nasıl göründüğünü düşünüyorum. Bunu yaptığınızda ne kadar hızlı geliyorum. Elini aramızda kaydırды, iki parmağını içime soktu ve biz hareket etmeye başladık, sözleri hızlandı. "Seninle bir yerde olmayı düşünüyorum ve sen bunu yapıyorsun - beni aşağılıyorsun ve kimse bilmiyor."

"Tiyatrodaki gibi mi?"

"Ya da herhangi bir yer," dedi, nefesi yanağıma değiyordu. Homurdandı, elimi becerdi, onu istediğim yere çok yaklaştırdım ve kendi elini dürterek benden uzaklaştırdım. Çıplak, çok derinden kayıyor ve sesi yutmadan önce haykırıyorum.

Bunu daha önce yapmadık. . . prezervatif takmamız gerekiyor.

"düşünüyorum *Bu*, diye fısıldıyor, "aynen böyle. Tanrım, iyi hissettiriyor."

Olur ve böylece hiçbirimiz onu durdurmamız. Hareket etmeye devam etmek, o yuvarlanma ritmine düşmek çok kolay; geçen haftalarda neye ihtiyacım olduğunu anladı ve

orada başlar: derin, baskıcı, hemen. Ellerim sırtındaki deride, kıkırda, baldırlarında, ulaşabildiğim kadar aşağılarda geziniyor.

Affedildiğini biliyor olmalı çünkü artık konuşmuyor, iyi olduğumdan emin olmak için benimle görüşmüyor ve bu onun hakkında en çok sevdiğim bir şey. Sanırım bunu şimdi istemezsem ona söyleyeceğime güveniyor. Bir şeyin söylenmemiş kalmasına izin vermeyecek.

Ama buna rağmen, üzerimde mükemmel daireler çizerken başka bir gölge belirdi. Acaba burada neyi düzeltiyoruz ve ne amaçla? Burada kalması için yakın olmamıza gerek olmadığını zaten belirledim. Ve kesinlikle aşık olmamıza gerek yok. Ama beni aşkım gibi öpüyor ve içimi daha hızlı iterken, aşka yenik düşmüş bir adam gibi ses çıkarıyor ve ben onun üzerinde olacağım şekilde yuvarlandığında, gözlerinde aşka çok benzeyen bir şeyle beni izliyor.

Ama gerçekten nasıl bilebilirim?

"Neden durdun?" diye sordu kalçalarımı avuçlayarak. "Tamam mı?"

Göğsünde -efordan, birlikte hareket eden vücutlarımızın sıcaklığından- hafif bir ter lekesi var ve avucumu ona bastırıyorum; kalbi yarışıyor. yüzünü arıyorum. Gözleri net, belki biraz endişeli.

"Bu iyi."

İstediğimi istemekte çok kötüyüm.

"Seni incittim mi?" O fısıldar.

Başımı sallayarak "Hayır." diyorum.

Altıma oturdu ve kollarını belime dolayıp yüzüme baktı. "Ne düşünüyorsun? Bunu düzeltmek için ne söyleyebilirim?"

"Sanırım ne yaptığımızı merak ediyorum."

Bana pis, arsız bir gülümseme sunuyor. Sevişmekle meşgul olduğumuzu sanıyordum.

"Öyle mi bu?" Dürüst olmak gerekirse bunu daha önce hiç hissetmemiştim, bu yüzden ona ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Ama bunu yapabileceğimden ve kendimi ona aşık olmaktan koruyabileceğimden emin değilim.

Çenemi öpüyor. "Sana başka bir şey gibi mi geliyor?"

"Sanırım bana öyle gelmeye başladı, ama aslında bilmiyorum." Ağzımı onunkine bastırdım ve en küçüğünü çekmeden önce derinleştirmesine izin verdim. "Sanki aynı sayfada olduğumuzdan emin olmalıyız" -beni öpüyor- "Lulu'ya olanlar ve-"

Sözümü başka bir öpücükle bölüyor. "Ve zaten evli olmamız gerçeği?" O sorar. Eli sırtımdan yukarı, saçlarıma gitti.

"Evet kesinlikle. Lojistik, arka plan ve fantezi hakkında konuştuk, ancak gerçekten duygular hakkında konuşmadık.

"Dün bütün gün yoktun. Bu sabah uyandım ve sen hala yoktun." Başını yana yatırıp boynumu emiyor. "Seninle her şeyi mahvettiğimi sanıyordum ve dürüst olmak gerekirse hayatımda hiç bu kadar paniğe kapılmış hissetmemiştim."

"İlk plan bir yıllıktı," diye fısıldadım.

"İlk planın canı cehenneme diyorum."

"Yeni bir kız arkadaşına sahip olmaktan daha karmaşık. yeminler ettik." Calvin bana gülümsüyor. "Farkındayım."

"Bu, paradoksal bir şekilde yeni planı karmaşıktır mı?"

"Nasıl bileyim?" Omzuma güldü ve beni nazikçe ısırdı. "Bunu daha önce hiç yapmadım. Sadece evlendiğim kıza aşık olduğumu biliyorum.

yirmidört

Calvin titreyen telefonumu bana uzattı. "Yine Lulu."

Yüzü aşağı gelecek şekilde sehpanın üzerine koydum ve dizüstü bilgisayarına geri döndüm. Yıllardır ilk kez, kafamda kelimelerle uyandım ve tekrar sise dönüşmeden onları indirmeye kararlıyım.

Kanepede arkamda yatıyor. "Onu aramayacak mısın?"

"Şimdi olmaz."

Omzumun üzerinden okuduğunu hissedebiliyorum. "Bu nedir?"

"Aslında bilmiyorum bile." Üzerini örtmek, ekranımı kapatarak kelimeleri gizlemek için can atıyorum çünkü çıplak bir ağaç gövdesi gibi hissettiriyor - tamamen çıplak ve elementlere karşı savunmasız. Bunun yerine, ellerimi klavyeye yapıştırmış gibi yapıyorum. Calvin'in yeni bir not dizisi arasında tökezlediğini veya yeni bir beste üzerinde çalıştığını şimdiye kadar yüzlerce kez dinledim ve o asla utangaç değildir. Neden olmalıyım?

"Bir kitap için mi?" O sorar. Bunun ne kadar zamandır aklımdan kaçtığını, o ilham kıvılcımına sahip olmanın ne anlama geldiğini biliyor.

"HAYIR. Belki? Emin değilim." Kıvılcımı kaçırmamaya dikkat ederek,

neredeyse belirsiz bir şekilde, aldığım notları baştan sona okudum. Dün onun gibi bir yeteneği aramak için şehirde dolaşmanın nasıl bir his olduğunu düşünmeden edemiyorum. Onu ve Ramon'u dinlemenin nasıl bir his olduğunu düşünmeden edemiyorum.

birlikte. "Aklımda nasıl tanıştığımız, şu anda nerede olduğun ve seni her iki yerde de duymuş olmanın nasıl bir his olduğu hakkında bir düşünce vardı."

Eli omzumun üzerinden gömleğimin içine gitti ve kalbimin üstündeki kabartıda durdu. "Şu an yüzünün ifadesini seviyorum. Çok yoğun."

yazmayı özledim Kolej sırasında ve yüksek lisansımı yaparken bitmek bilmeyen kısa öyküler yazdım. Her gün yazmak zorundaydım yoksa kelimelerle dolu tıkanmış bir kanalizasyon gibi hissettim. Dereceyi aldığım ve artık okulun koruyucu şemsiyesi altında olmayan bir insan olarak dünyayla yüzleşmek için döndüğüm gün, tüm fikirler kurumuş gibiydi.

Ve bu tiyatroda çalışmaya başladığımdan beri geçerli. Robert ve Jeff'le konuştuktan sonra bunun nedeni, etrafımda benim olmadığım kadar zeki insanlarla dolu olmam ve kıyaslama yapıldığında kendimi sıradan hissetmem mi diye merak ettim.

Ama bu . . . müzik dinlemenin, onu bulmanın nasıl bir his olduğunu yazmak - neredeyse organlarımda nasıl birlikte çalıştığının, nefes almamı sağlayan şeyin bir tanımını yazıyormuşum gibi geliyor. Bunu daha önce hiç hissettiğimi sanmıyorum.

Eli daha da aşağıya kayıyor, göğüs ucumla oynuyor ve ağzı sıcak ve ısıracı bir şekilde boynuma geliyor. "Sen yazarken bunu yapabilir miyim?"

Daha bir saat önce yaptığımız makyaj seksinin ikinci turundan beri hâlâ hassasım ama parmak uçları göğsümü hafifçe sıkıştırdığında tüm vücudum uğuldadı. "Odaklanabileceğimden emin değilim. Bu, sen oynarken ağzımı ağzına almam gibi olur."

Gülüştü benimde hafif bir titreşim gibi. "Bunu daha sonra denemeliyiz." Bir öpücükle ağzını yakalamak için döndüm. "İşim bitmek üzere."

Calvin biraz geri çekiliyor, elini tekrar yukarı kaldırıyor ve ağzını enseme götürüyor ve bu dikkat dağınıklığının ilham perimi kaçıracağından endişe etsem de, kelimeler sanki daha güçlüydü. Bu duyguyu hatırlıyorum - bir şeyle bu kadar dolu olmanın ve bunun böylesine net bir şekilde ortaya çıkmasının heyecanı. Parmaklarım klavyenin üzerinde uçuyor ve şimdilik yazım hatalarını görmezden geliyorum, ekranda düşüncelerimi takip etmesini görmeme, her şeyi görmezden gelmeme.

Yaratıcılık geri geldi ve mutlu olduğum için geri döndüğü bilgisi, beynimden parmaklarıma gitgide daha fazla kelime göndermeye

devam eden bu olumlu geri bildirim döngüsünde beni ileriye taşıyor.
Telefonum yeniden titredi ve Calvin uzanarak titreşimi kapattı.

Ve sonra tekrar yanar ve tekrar çalar. adını yakaladım/luluekranda ve yazma büyüm hâlâ o kadar zayıf ki, onunla başa çıkma kaygısı onda küçük bir delik açıyor.

"Bugün şimdiden on kez aradı," diyor. "Dün de milyonlarca kez aradı."

Telefonun başka bir sesli mesajla aydınlandığını görünce homurdandım.

"İki gün sonra bile şiddetli bir şekilde akşamdan kalma olduğuna bahse girerim." Çenesini omzuma yaslıyor. "Telefonunu yan odaya koymamı ister misin?"

evet demek istiyorum Yaptığım şeye geri dönmek ve onu boynum ve omuzlarımdaki ateşli öpücüklerle geri döndürmek istiyordum, ama gerçekte, fikrin özü önümde bu sayfada ortaya çıkıyor ve onu geri aramazsam Lulu'nun paniğinin kıkırdayan farkındalığının yayılacağını biliyorum.

Kızgınım evet ama cezalandırıcı değilim.

Elimi telefona atıp, iç çekerek aldım. "Bırak şu işi bitireyim."

Arama, o cevap vermeden önce çalıyor gibi görünmüyor bile. "Holllls. ben birPislik"

"Sen."

"Dostum. Çok üzgünüm. Çok çok üzgünüm."

Mesele şu ki, geçen geceki davranışlarından dolayı gerçekten utandığını biliyorum. Lulu, kendisinin en büyük düşmanıdır. Sarhoş Lulu acımasız bir ikinci kişidir ve kendini bu şekilde heba etmesine izin verdiği sürece taşıması gereken bir yükür.

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum," dedim gözlerimi ovuşturarak. Bunu düşündükçe bile kendimi yeniden iğrenç hissediyorum ve bir parçam aramamış olmayı diliyor.

"Siz iyi misiniz?"

"Artık öyleyiz. Bu sabah konuştuk." "Bu sabah?" İnliyor.

"Dün gece Jeff ve Robert'da kaldım."

Korkudan tiz bir ses çıkarıyor. "Hoşçakalın. Calvin kızgın mıydı?"

"Ne

düşünüyorsun?"

"Sen?"

Sinirli bir kahkaha atıyorum. Lulu, ciddi ol. Beni tam bir ucube gibi

gösterdin.

Bunu söylediğimde Calvin öne doğru eğildi ve dudaklarını boynumun yan tarafına koydu. Boşta kalan elimle geriye uzanıp parmaklarımı saçlarının arasında kaydırıyorum.

"Ne yapabilirim?" mızızlanıyor.

Basit gerçek şu ki, o gece bir şeyler hasar gördü - birkaç haftadır bazı şeyler parçalandı - ve her şeyin eskisi gibi olabileceğinden emin değilim. Calvin'in de onu duyabildiğini biliyorum ve bu yüzden omzumun üzerinden ona baktım. Omuz silkiyor.

"Herhangi bir şey," diyor. "Senin için telafi etmek istiyorum." "Artık bize karşı kaba ve iğrenç olma."

Boğuk bir kahkaha atıyor; İçinde akşamdan kalmayı pratik olarak duyabiliyorum. "Biliyorum. Sanırım bu evlilik olayına yeni yeni kapıldım. Sen benim insanımdın."

Bu doğru. Bir gösteriye, bir bara, bir konsere gidecek birine ihtiyacı olduğunda ben oradaydım. Ama aynı zamanda, Groupon maceraları için sürekli bir artı bir olmadığında onun yedeğiydim ve hatırlayabildiğimden beri bu bizim dinamiğimiz oldu:*Her zaman*Lulu için oradaydım.

Calvin ile aranız iyi, dedim sessizce. "Neden olacağını anlıyorum Artık tamamen, yüzde yüz müsait olmamam senin için garip ama ben gerçekten mutluyum ve senin benim adıma mutlu olmadığını hissediyorum.

Sıcak kolunu göğsüme dolayarak, avucunu göğsüme dayayarak beni kanepeye geri çekti.

"Söylediklerini tamamen anlıyorum" diyor. Onun homurdanmasını duymak acı verici; Daha önce ona bunu hiç yaptırmadım. "Destekleyici olduğumu görmeni istiyorum! Yemin ederim yapabilirim."

"Kuyu . . ." diyorum ve gülüyorum. Calvin'in gülümsemesini boynumda hissedebiliyorum. "Belki sana Blue Hill'de romantik bir akşam yemeği ayarlayabilirim?"

Bu içimdeki bir fikri tetikledi ve öne doğru eğilerek düşündüm. Calvin'in doğum günü birkaç hafta sonra ve annesiyle kız kardeşinin uçup ona sürpriz yapmalarını çoktan planladım ama Blue Hill harika bir restoran ve Lulu kesinlikle bize harika bir masa ayarlayabilir. Onun doğum gününü kutlamak için biraz daha özel bir şeyden zarar gelmez, değil mi?

Blue Hill'de bir masanın önünde duruyorum, Lulu yanımda. Bana tam beş dakika sarıldıktan ve bir daha asla bu kadar salak olmayacağına söz verdikten sonra,

beni restoranın arkasına götürdü ve planım için aklındaki yeri gösterdi - benim çılgın, çılgın planım.

Kabin en derin köşede; en az dört kişinin oturabileceği kadar büyük bir masa ama o masayı sadece bizim için boş bırakacağına söz verdi. Başımı eğerek zeminin ne kadarının görüldüğünü kontrol ediyorum. Üstteki örtü masadan sadece otuz santim kadar aşağı iniyor, ama alttaki örtü neredeyse yeri süpürüyor.

İşe yarayacağından emin misin? Sinirlerimin soğumasını dileyerek yumruğumu diyaframıma bastırıyorum. Söz konusu yemeğe daha iki hafta var ama Calvin her an buraya gelebilirmiş gibi hissediyorum.

Lulu'nun garson arkadaşları, küçük planımızdan tamamen habersiz, sofrta takımları ve peçetelerle dolu tepsiler taşıyor, masalar kuruyorlar.

Yanımda biraz zıplıyor. "Kesinlikle eminim."

Kalbim kanımı çılgınca atıyor. Hiç bu kadar çılgınca bir şey yapmamıştım.

Kuyu, hariç evlenmekA yabancı. Ve Daha sonra uzanmak hakkındaBT ile bir hükümet yetkilisi.

"Gerçekten yapacak mısınız?" heyecanla soruyor. "Bu şimdiye kadarki en iyi fikir."

Boğazımdaki paniği yutuyorum. EğerLuluBunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor, kesinlikle aklımı kaçırmışım. "Ben yapacağım."

- - - -

İki hafta ve bir gün sonra, öğleden sonra tam 4:50'de Blue Hill'deydim. Akşam yemeği servisi saat beşte başlıyor, Calvin altıda burada olacak ve bu da kalabalık gelmeden önce bana bolca zaman veriyor.

Bir kitap ve telefon getirdim ve üreticisinin bana kırıksız olduğunu garanti ettiği bir elbise giydim. Şimdi beklemek zorundayım.

Şimdiye kadar geçen her saniye, sanki birfantastikfikir. Cesur ve maceralıydı ve sonsuza dek hatırlayacağımız bir şeydi. Lulu, hâlâ benim gelmemi beklediği varsayımıyla Calvin'i masaya oturtacak ve bum, bir ömür boyu sürpriz olacak. Üç gün sonra onun doğum günü ve yirmi sekiz yaşını kutlamak için lüks bir restoranda sürpriz bir oral seks yapmaktan daha iyi ne olabilir?

Lulu beni saklanacağım yere götürene kadar kendimden emindim. Ama şimdi burada olduğum için, yemek yiyenlerin gelip sadece birkaç adım ötede oturduklarını duyuyorum ve odanın temizliği konusunda biraz kararsız hissediyorum.

Ayaklarımı kimsenin görmemesini ve Calvin'in bunu kimsenin bilmediği bir yerde yapmayı düşündüğünü söylerken kastettiği şeyin bu olduğunu umarak masanın alt tarafında. . . bu oldukça çılgınca bir fikir gibi görünüyor. Ve deli derken, demek istediğim *korkunç*. Bunu hayal etmek başka bir şeydi, onu gerçekleştirmeye çalışmak başka bir şeydi.

Problem şu . . . Sıkıştım.

Çantamdan kitabımı çıkardım ve okunamayacak kadar karanlık olduğunu fark ettim. Telefonumdan gelen ışığın masa örtüsünden sızması riskini almak istemediğim için onu da kullanmıyorum.

Zaman santim ileri. Yemek kokuları masanın altına sızıyor ve burada sıkışıp kalıyor. Normal şartlar altında harika kokacağından eminim, ama ben gerçekten *Olumsuz* bu kişi -cinsel açıdan maceracı bir yasayı çiğneyen biri- bu yüzden iştahım kaçtı ve endişe artık kalıcı olarak boğazımda yaşıyor gibi görünüyor.

Lulu'nun Calvin'in burada olduğuna dair işareti, Calvin onu karşılamaya giderken masanın üstüne vurulması ve bu işaret geldiğinde -ben yedi yıldır burada oturduktan sonra- başka hiçbir uyarı olmaksızın tek bir sert vuruş. Dik bir şekilde irkildim -aslında pek sayılmaz çünkü bacaklarım uyuyordu- tarif edilemez bir rahatlama ve sinir karışımıyla neredeyse nefesim kesilmişti. Ama ayakların geri geldiğini ve başımın hemen üzerindeki masaya bir kez daha tereddütlü bir şekilde vurulduğunu duydum.

"Gördüğünde çok şaşıracağınız *de!*" Lulu bağırır. *Ne?*

Calvin, "Bugün onun da doğum günü," diyor. "Eh, neredeyse." Ve sonra onu duyuyorum: Robert'ın gürleyen derin kahkahası. Midem yere düşüyor. Kahretsin.

Kahretsin.

Neredeyse hiçbir şey göremiyorum - sadece birkaç çift ayakkabının gölgesi. "Calvin, neden oturmuyorsun? *bu taraf bu tarafta* böylece seni ne zaman görebilir içeri mi giriyor?" diyor Lulu, elini masanın sağ tarafına vurarak.

Hızlıca oraya koşuyorum. Bacaklarım diken diken ve buranın her yerine kusacağım.

Calvin kayarak omzuma çarpıyor. Boğuk bir nefes alıyorum ve o da şaşkınlıkla, "Aman Tanrım!" Lulu devreye girmeden önce.

"İyi!" ağılıyor, sesi tiz ve onun dikkatini dağıttığını, ona anlamlı bir bakış attığını ve bir deli gibi konumumu taklit ettiğini hayal

edebiliyorum.

kişi, “dediğinde*Şimdi geldiğinde onu görecek*sin”

"Ah," diyor, sakin bir nefes vererek. “*Ohhh*” Eli masanın altında kavradı, omzumu, yüzümü buldu. Ve sonra onun sessizce bir inanmazlık kahkahası attığını ve "Dünyada ne var ki..." diye fısıldadığını duydum. . . ?”

"Robert ve Jeff," diye seslendi Lulu benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle, "montlarınızı almama izin verin."

Biraz gürültü oluyor ve sonra Calvin eğiliyor, sesi aniden tizleşiyor. "Lanet olasıca ne yapıyorsun?"

"Sana sakso ile sürpriz yapacaktım!" Fısıldadım-bağırdım.

"Aman tanrım.*BEN*sürpriz yapacaktı—*heeeey*" Tekrar doğruldu ve bacaklarını biraz ayırdı ki ben de Robert ve Jeff kabine girerken daha yakına gelebileyim.

Robert'ın dizi kolumdan on beş santim uzakta. Aman Tanrım, bu bir felaket. Lulu neden onları bir tura çıkarmadı. . . oda falan mı Neden onları başka bir yere oturtmadı?

Buradaki tek kurtarıcı zarafet, muazzam kabin. Calvin güven verici bir şekilde masanın altına kaydırduğında eline yaslanarak dizlerimi kıvırdım. Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde telefonumu çıkardım, ekranımı hızla kararttım ve mesajlarımı açtım.

Lulu bana çoktan mesaj attı.

What the fuuuuuuuuuuuck?

Why did you seat
them???

There aren't other tables, and Calvin knew you'd
made a reservation. Fuck I screwed up. I'VE
NEVER DONE THIS SORT OF THING BEFORE
AND I PANICKED

WHAT AM I GOING TO
DO???

Burası çok sıcak ve biraz başım dönmeye başlıyor - aynı havayı tekrar mı soluyorum ve muhtemelen boğuluyor muyum?

Just climb out, what are they going to say?

Gözlerimi kapatıp başımı sessizce Calvin'in dizine vurdum.
"O nerede?" Robert soruyor ve birkaç saniye içinde ekranımda ondan başka bir mesaj beliriyor.

Where are you?

Running late. Go ahead and
order.

Robert, "Geç kalacağını söyledi," dedi. "Onun için sipariş verelim mi?"

Calvin, "Geyik sosisini seveceğini tahmin ediyorum," diyor. Bacağını çimdikledim ve öksürdü, uzanıp memeyi tuttu.

Jeff dalgın dalgın, Geyik etini sevmiyor, diye mırıldandı. "Hayır," diye tartışıyor Robert, "sevmediği geyik."

Calvin, "Ona soracağım," diyor ve çok geçmeden ekranımda başka bir mesaj beliriyor.

Would you like the venison or the grass-fed lamb?
Also, I am going to fuck you so hard later. You are a
hero to men for even thinking of doing this.

The lamb. Should I just
come out?

I think that would be bloody fantastic

Should I warn
them?

Calvin masanın üzerinde gülüyor.

"Ne?" diye soruyor. Kafasını menüden kaldırdığını, okuma gözlüğünü indirdiğini ve masumca masanın karşısındaki Calvin'e baktığını hayal ediyorum.

"Sanırım birazdan göreceksin." Şımarık bir vurgu yaptığında sırtışını duyabiliyorum.*düşünmek.*

Jeff'in bacakları, sanki arkasından kapıya bakmak için dönüyormuş gibi hafifçe kıvrılıyor.

sokağa. "O burada mı?"

Ortak bir pencerede ona ve Robert'a mesaj atarak içini çektim.

I'm already here.

Where? I don't see you. We're in the back booth.

Kahrets

in.

Kahrets

in.

I'm under the table.

"Ne oluyor be?" Jeff eğilerek masa örtüsünü kaldırdı. Beni görünce gözleri tabak gibi açılıyor ve Calvin kahkahayı patlatıyor.

İnleyerek dışarı çıktım ve Robert ile Calvin'in arasındaki kavisli kabine kaydım. "Ona sürpriz yapacaktım! Senin geleceğini bilmiyordum."

"Sürpriz-? Ah*Tanrım*" Jeff eğilerek alnını avucuna koydu. "Hollanda."

Elimi kaldırıp büyük bir dikkatle menüye bakıyorum. "Bunu bir daha asla tartışmak istemiyorum."

"Dürüst olmak gerekirse asla seksi ve fevri bir şey yapmaya çalışmamalıyım."

Calvin beni yatağa doğru çekip gıdıklayan parmaklarını yanlarıma bastırıyor. "Bunu asla unutmayacağım."

Oral seks başarısız.

“Bir sakso işinin başarısız olması için çok iyi bir sebep. Korkarım performans sergilemekte zorlanacaktım.”

inledim. "Bunu düşünemiyorum bile."

Gömleğimi yukarı iterken öperek karnıma güldü. “Doğum günü hediyesi için güzel bir düşünceydi.”

"Gelecek başka sürprizler de var."

Sırrı benden öğrenmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın minnettarlıkla beni becerme sözünü ne kadar yerine getirirse getirsin güçlü tutuyorum.

yirmi beş

BEN Robert ve Jeff'i ziyaret etmek için on altı yaşında ilk kez New York'a geldiğinizi hatırlayın. Havaalanına indim ve Jeff benimle JFK'de buluşmayı planlamış olmasına rağmen, bir iş acil durumu nedeniyle bekletildi ve bunun yerine bana mesajla AirTrain'e, ardından metroya ve ardından benimle buluşacağı dairelerine yürüyüş yolunu gösterdi.

Kulağa basit geliyordu, ama bu, Des Moines saflığımı New York'un gerçek ölçeğine indirmeden önceydi. Sorun sadece insan sayısı ve tabela sayısı değildi, gürültüydü. Kendimi gazlı bir şişenin üstüne çıkmaya çalışan bir balon gibi hissettim.

Ve şimdi New York'ta gezinmek neredeyse komik bir şekilde kolay görünse de, apartmandan çıkarken o tam bir kafa karışıklığı hissini hatırlıyorum. Calvin'i Manhattan'ın gizemli bir bölgesinde jinekolojik muayene olacağıma inandırdım ve hayır, onun bana eşlik etmesine ihtiyacım yok çünkü gerçekten annesi ve kız kardeşini havaalanında karşılayacağım.

Sinirler komik bir şeydir. Düğünümüzde gergin olduğumu

sanıyordum. Ve sonra, hayır, bunun ilk provasındaki gerginlikte hiçbir şey olmadığını fark ettim. Ama bu, göçmenlik mülakatı sırasında ve daha sonra Başarısız Doğum Günü Gecesi sırasında huzursuzluğumun balina köpekbalığı tarafından yutuldu.

Darbe İşi. Bugünkü endişeme kıyasla tüm bunlar ufukta küçük bir nokta gibi geliyor.

Birçok mesajımıza rağmen, Brigid ve ben hiç konuşmadık. Onu ve Marina'yı buraya getirme planımız kök saldıktan sonra, kısmen Calvin'in hem benim hem de onun telefon gizliliği konusunda son derece rahat olduğu konusunda onu uyardığım için etkileşimlerimiz oldukça işlemsel hale geldi. O oynarken bana e-postaları okumamı veya elleri doluysa bir mesajı yanıtlamamı istiyor. Ve meraklı olmaya niyetli olduğunu düşünmeme rağmen, Lulu, Robert veya Jeff mesaj attığında veya aradığında bana bunu yüksek sesle okumasını isteyip istemediğimi sorarak sık sık beni bilgilendirir. Ve genellikle, neden olmasın? Saklayacak hiçbirşeyim yok.

Hepimizin sürpriz yapmaya kararlı olduğu bu ziyaret dışında.

Cehennem kadar gergin olduğumu kabul ediyorum. Kayınvalidemle buluşacağım. Yengemle buluşacağım. Bu insanlar teknik olarak aileden sayılırlar ve ya bana bir bakarlarsa ve ben onun için umdukları gibi olmazsam?

Calvin çok açık ve konuşması kolay biri; normalde onunla bu ziyaret hakkındaki tüm düşüncelerimi serbest bırakırdım. Açıkçası, burada bu gerçekten mümkün değil. Ve Lulu'nun tuzağını kapalı tutacağına güvenemem, Robert bir yazar arkadaşıyla yeni bir şov hazırlıyor ve tamamen müsait değil ve Jeff endişelerimi dinledi ama ne diyebilir ki?*Kusura bakmayın mükemmelsiniz*

Calvin'in ailesi benim hakkımda ne biliyor? Onlara ne söyledi?

Ne bekleyeceklerini, ne varsayacaklarını, karısından ne görmek isteyeceklerini merak ederek o kadar dikkatim dağıldı ki bir metro vagonu bir virajda sarsıldığında acemice bir hata yapıyorum ve ayağımı kayarak kabaca kapıya doğru kayıyorum.

Bir adam bana yardım ediyor, beni tekrar ayağa kaldırıyor. "Buradaki bara tutun tatlım."

Ona burada yaşadığımı söylemek dilimin ucunda ve kayınvalidemle tanışacağım için gerginim ama onun umurunda değil - ve çılgınca bir bükücüye geri dönen düşüncelerim de öyle.

Sadece fotoğraflarda gördüğüm iki kadını tanıyabileceğimi umarak

dış hatlar gelişlerinin dışında bekliyorum. Söyleyebileceğim kadarıyla, Calvin'in tüm kardeşleri arasında ona en çok Brigid benziyor ve bu şahsen de doğru - virajı dönüp terminale girdiği an onun o olduğunu anlıyorum. Beni gördüğünde aynı kalın, açık kahverengi saçları, aynı zeytin teni, aynı kırışık göz gülümsemesi var. Marina hemen arkasındadır ve bağırır.

Brigid'in benim yönümü gösterdiği yeri takip ettiğinde, eliyle ağzını kapatıyor.

Koşuyorlar, bana sarılıyorlar ve Marina'nın yıkılıp ağlamaya başladığı anı hissediyorum.

Ah, anne. Brigid annesini kucaklarken gülüyor. "Çok heyecanlandık," diye açıklıyor Marina'nın kafasının üstünden. "Calvin'i dört yıldır görmedik."

Marina küçücük ama hareketsiz ve yaşlanmayan bir görünüme sahip. "Hiçbir fikrin yok," dedi ve geri çekilip gözlerini sildi. "Ve seninle uzun zamandır tanışmak istiyorduk. İkinizin Noel'de eve gelebileceğinizi düşünerek heyecanlandık ve sonra düştü.

Söylemek ne kadar ilginç bir şey. Gülümsedim, sarılmalarına karşılık verdim ve onları sersemlemiş bir uyuşuklukla terminalden çıkardım.

Yaklaşan Noel'i mi kastediyor? Kulağa öyle gelmiyordu.

Onların sorularını yanıtlamaya ve kendi sorumu sormaya çalışıyorum ama sözleri kulaklarımda çınlıyor, kenara çekilip başka şeylerin girmesine izin vermek istemiyor.

Hava durumu hakkında, uçuş hakkında, servis edilen yemek hakkında havadan sudan sohbet ediyoruz ama arka planda tiz bir ses beni iğrendiriyor.

Benimle tanışmak istedi*yaşlar*? 8 Nisan; Calvin ile resmi olarak üç aydan biraz uzun bir süre önce tanıştım.

Çantalarını bir taksiye yüklüyoruz. Şoföre, "Kırk Yedinci ve Sekizinci," dedim.

Kaldırımdan uzaklaşıyoruz ve Marina elimi tutuyor. "Son fotoğraflarında, ilk aldığımız fotoğraflardan farklı görünüyorsun."

Erken olanlar?

Midem yine kasılıyor. "Evet?"

"Saçların okulda ilk tanıştığın zamandan daha açık." Bir şeyler çok ama çok yanlış. . .

Saçlarımı okşadım, beynimin kaosundan bir yalan çıkardım. "Evet, o zamandan beri biraz hafiflettim."

Saçımı hiç boyatmadım.

Amanda mı? Brigid diyor. Amanda. Orta koltukta oturan annesine

uzanıp koluna dokunuyor. "Amanda, aşkım, bu Empire State Binası mı?"

Beni kastediyor.

O konuşuyor*Ben*.

Tüm metinlerimizde, bir kez bile benim adımı kullanmasına gerek duymadı. Beni Holland olarak tanımıyor. Görünüşe göre beni Amanda olarak tanıyor.

Amanda da kim?

Bu taksinin arkasında kahvaltımı kaçıracağımdan endişeleniyorum. "Evet, bu... ." Baktığı yeri başımla işaret ediyorum. "İşte orada."

- - - -

Kafamda bir döngü oluşturduğum nakarat, Calvin'le konuşana kadar hiçbir şey varsaymamaktır. İlk Hail Mary'm, havaalanından yanlış İrlandalı aileyi aldığımı umuyordu, ama takside Calvin'le bu kadar gurur duydukları ve onun gerçekten orkestrayla uzun süredir çaldığına inanamadıkları için gevezelik etmeye başladıklarında.*Ele geçirilmiş*, Durumun böyle olmadığından oldukça emindim.

Hiçbir şey varsayma, dedim kendi kendime apartmana doğru yürürken.*çıldırma*.

"O burada?" Brigid heyecanlı bir fısıltıyla soruyor. "Yukarıda, senin dairende mi?"

Öyle olmalı, dedim omzumun üzerinden. "Beş civarına kadar tiyatroya gitmez."

Arkamda, Marina sessizce hıçkırıyor. "Onu oynarken göreceğimize inanamıyorum."

Bu doğru . . . Robert onlara bu akşamki gösteri için ön sıradan bilet aldı.

Korku mideme bir tuğla gibi yerleşti ve ona dönüp gülümseme hevesini bile bulamıyorum. "Muhteşem bir performans," dedim omzumun üzerinden. "Orada olduğun için çok mutlu olacak."

"Hiçbir fikri yok!" Brigid ciyaklıyor.

Düşüncelerimi karanlık bir kahkaha bölüyor.*Hiçbir fikri yok - görünüşe göre hiçbirimiz neyin peşinde olduğumuz hakkında hiçbir fikrimiz yok.*

Titreyen elimle anahtarı kilide soktum. İçeride, Calvin'in gitarını tıngırdattığını, dalgın dalgın "Lost to Me" şarkısını çaldığını duyabiliyoruz ve şarkı üzerimde her zaman yaptığı sessiz baştan çıkarmanın aynısını yapıyor.

Ama sonra Brigid bana baskı yapıyor ve her şeyin hayırsever tanrılarına bu yalan her ne ise bizi mahvetmemesi için dua ediyorum. . .
eğer varsa veya olmuşsabitiz.

Brigid "SÜRPRİZ!"

Calvin şok içinde gitarını düşürerek ateş eder. Boğulma sesi çıkartıyor "Köprü?" der ve sonra kız kardeşi kendini onun kollarına atarken gözyaşlarına boğulur. Arkasında annesini görür ve onu arapsaçıya çekmek için bir kolunu gevşetirken bir hıçkırık koparır.

Arkaya yakın bir yerde süzülüyorum, gözlerimden yaşların aktığını da hissediyorum çünkü bu sahne harika ve hepsi ağlıyor ve onu seviyorum

onu
seviyoru
m onu
seviyoru
m

ve bu buluşma gerçekten şimdiye kadar tanık olduğum en gerçek neşe gösterilerinden biri.

"Bunu nasıl başardın?" diye soruyor, sesi annesinin ceketi yüzünden boğuk çıkıyor.

Amanda, diye bağırdı, onu daha da sıkarak. "Senin tatlı Amanda'n ve Brigid her şeyi ayarladı!"

Calvin başını kaldırıp baktı, gözleri odanın diğer tarafında benimkilerle buluştuğunda ciddileşmişti.

- - - -

Ben çay için bir tencereye su koyuyorum ve onlar birkaç dakika kendilerini kaptırırken ben mutfakta kendimi meşgul ediyorum. Hareketlerim robot gibi, nabzım paradoksal olarak yavaş.

Numaramı neden Brigid'e verdi?

Ne düşünüyordu?

Ve asla kullanmamayı nasıl başardık?*isimleryüksek* sesle ağlamak için mi? Yıllar önce, sözde ilk evlendiğimiz zamanlar yerine neden şimdi görüştüğümüzü bana nasıl hiç sormadı?

Çok kişisel olmayacakdedi.Bu

McLoughlin tarzı.

Calvin yapar mıydı*söylenmiş*ona sormamak mı?

Bu olasılığın aldatmacası kesme hissi veriyor.

"Ne zaman girdin?" onlara sorar.

"Az önce," dedi Marina ona. "Amanda bizi havaalanında karşıladı, burada bir arabaya bindik."

Odanın diğer ucundan mutfağa baktığını hissediyorum. "Doktor randevusu olduğunu söyledi."

Ah, o kandırdı*Sen!*" Brigid gülüyor ve onların başka bir kucaklaşmada mutlu bir şekilde inlediklerini duyuyorum.

"Yorgun musun?" diye soruyor ve onların yanında aksanının ne kadar kalınlaştığına dikkat ediyorum.

"Yorgun," diyor annesi. "Uçakta uyumadık"

Calvin birkaç nefes aldı ve sonra sessizce, "Biraz dinlenmen için buradaki yatağı hazırlayabiliriz," diyor.

Marina oğluna, "Hiç de değil, Callie," diyor. "Sheraton'da kalıyoruz."

"O zaman seni kontrol ettirelim. Yatabilirsin."

"Amanda'nın amcası bu gece seni görmemiz için bize bilet almış."

"Ah, yaptı mı?" Sesi çok gergin. "Müthiş. Teşekkür ederim aşkım, diye seslendi bana.

Elimden geldiğince doğal bir parlaklıkla yanıt vermeye çalıştım: "Elbette Callie!"

"Hadi o zaman," diye mırıldandı onlara, "hadi sizi bir halletelim."

Mutfağa girmeden ve minnettarlığını göstermek için kollarını bana dolamadan önce onları kapıya doğru götürdü. "Bunun için teşekkür ederim" diyor.

"Dalga mı geçiyorsun?" Dinlediklerini bilerek ve sesimden duyabileceklerini umarak ona parlak bir şekilde gülümsedim. "Senin için çok mutluyum. Bu çok tatlıydı, ben de ağlamaya başladım."

Geri çekildi, şakağımlı öptü ve bana baktı; ifademin ne kadar düz olduğunu hissedebiliyorum. Bir kitabın değerindeki kelimeler gözlerimizde iletilir.

"Onları check-in yaptırmaları için otellerine götüreceğim" diyor. Sert bir şekilde başımı sallayarak, "Tamam," diyorum.

Calvin eğilip dudaklarını yanağıma bastırdı. "Her şeyi sonra anlatacağım, lütfen gitme."

hiçbir şey söylemiyorum.

Dudakları kulağıma doğru geliyor. "Ben çok üzgünüm, *Aşkım*"

Pek çok kez orada öpücüğünü hissettim ve dikiz aynasında artık her biri şüpheli görünüyor.

"Gitme," diye tekrarlıyor.

Durduramıyorum, yanağımdan aşağı yuvarlanan iri bir gözyaşı hissediyorum. "Tamam aşkım."

- - - -

Calvin bir saat sonra tek başına geri döner. İçeri girer, kapıyı kapatır ve ardından kapıya yaslanarak gözlerini kapatır.

Hâlâ midem bulanıyor ve tüm bunların nasıl gelişeceğini görmeyi bekleyerek kanepeden izliyorum. Garip bir şekilde, kendimi aldatılmış gibi hissediyorum ve bu duygunun pek doğru olmadığını biliyorum, ancak ihanet böyle keskin: açıklanamayan bir utançla birlikte şaşkınlık.

Sana bütün bu hikayeyi anlatacaktım, dedi, doğrulup temkinli gözlerle bana doğru yürürken. "Böyle çıkacağını düşünmemiştim."

"Burada oturmuş, birkaç hafta önce o kadar üzümüşsün ki, birbirimizi tanımadan önce sana karşı hislerim olduğunu kabul etmemiş olman ironisiyle başım dönüyor. Bu arada, adında bir kadınla yıllardır evlisiniz.*Amanda*?"

"Bu bir yalan." Yanıma oturdu ve daha iyi düşünür gibi görünmeden önce elini kalçama koymak için uzandı.

"Ancakdır-dir*Amanda* diye biri var mı?" "O benim eski kız arkadaşım."

İçimde, kalbim ters dönüp bükülüyor gibi ve hatırlıyorum. "Ah."

"İlk çıktığımızda ondan bahsetmiştim. . . Evlilerdi."

"Otoriter olan."

Gülüyor ama bu neşeli bir ses değil. "Sağ."

Bana daha fazlasını anlatmasına ihtiyacım olup olmadığını bile bilmiyorum çünkü hikaye çok açık bir şekilde önümde gelişiyor. Sözleri bir gelip bir sönüyor, benim sarmal anlayışımın hemen ardından geliyor: "Ayrıldığımızdan beri onunla konuşmadım. Sadece altı ay kadar birlikteydik. İlk tanıştığımızda çok iyiydi. . . Genç ve aptaldım. Sadece bir hafta sonra aileme onunla evleneceğimi ve Amerika'da kalacağımı söyledim. İşler rayından çıktı ama onlara söylemeye zahmet etmedim. Endişelenmelerini istemedim ve yalan söylemenin daha kolay olduğu bir noktaya geldi.

Kucağımda kavuşturmuş ellerime bakarak başımı salladım.

"Onlara *Amanda*'yla bir fotoğrafımızı gönderdim ve belediyede evli olduğumuzu söyledim." Duruyor, yüzünü buruşturuyor. "Ancak . . . bu, onunla ilişkimi bitirdikten sonraydı. Ondan önce annem beni eve getirmekle tehdit edip duruyordu. Babam burada asla kendimden bir şey yapmayacağımdan emindi. O zamandan beri, çok fazla endişelenmediler. Eve para gönderdim, mektuplar yazdım. Bence

gerçekten gurur duydular."

"Sengururluydu, demek istiyorsun," dedim sessizce. "Fazla gururluydun ve sen Yalan."

"Sanırım." Elimi tuttu ve ben de izin verdim. Anlayış ve öfke arasında bir nevi parçalanmış durumdayım. Bu konuda neden yalan söylediğini elbette anlıyorum ama sevdiği insanlara yalan söyledi, yalan söyledi.*Ben.* İlk kavgamızdan sonra her konuda dürüst olduk; tüm bunlar o kadar gerçek hissettirdi ki, tam olarak gerçek olmadığını düşünmek sarsıcı.

"Önceki fotoğraflardan farklı göründüğümü söylediler."

Başını sallıyor. "Bu gümüş astar. Sanırım ona benzediğin için her şey daha kolay olacak."

Elimi elinden çekip ayağa kalktım.

Gümüş kaplama, onu metroda bulan kızın, evli numarası yaptığı kıza benzemesinin uygun olduğu ortaya çıktı. Yarattığı mükemmel bir anlatıya uyuyor. Çılgılık atmak istiyorum.

Son haftalarda oluşturduğumuz güvenin duvara çarptığını hissediyorum.

"*İrade* kolaylaştır'? Benden birlikte oynamamı istiyorsun. . . ?" Kafamda deniyorum ve mümkünse acı derinleşiyor. Bunca yıldır ailesine onları koruma arzusuyla yalan söylemesini neredeyse anlayabiliyorum - ne de olsa aileme de söylemedim. Ama haftanın geri kalanını başka birinin adına gülümseyerek yanıt vererek geçirdiğimi hayal ediyorum. Açıkçası bu geçici bir çözüm, ama sanırım sorun şu ki düşünmedim.*BEN* artık geçiciydi. İlk yıllık planımızdan vazgeçmek istiyorsa onlara gerçeği şimdi söylesek daha iyi olmaz mı?

Yine aynı noktadayım, Calvin'in hayat hikayesinde ikincil bir rol oynuyorum. Amanda'nın rolü.

Kanepede dolaşırken gözleri beni takip ediyor. "Sadece birkaç gün," dedi yumuşak bir sesle.

Kalbim sönen bir balon. Ailesinin benim başka biri olduğumu düşünmeye devam etmesi onun için sorun değil mi? Benimle gurur duymuyor mu? Birlikte inşa ettiklerimizin? Bu, yalanını kabul etmek zorunda olmanın utancına ağır basmıyor mu?

Telefonu çaldığında cevap vermekten kurtuldum ve bahaneyi kullanarak biraz yer ve hava almak için yatak odasına girdim.

Arama sadece bir saniye sürüyor çünkü başımı kaldırdığımda kapı

eşğinde bana doğru geliyor. Parmağını çenemin altına koyarak yüzümü yukarı kaldırdı.

Hey, dedi, göz göze geldiğimde yüzü yumuşadı. "Bunu doğru yaptığımı düşünmüyorum."

Bakışlarımı çenesine, dudaklarına, yutkunduğunda adem elmasının çıkıntısına dikerek başımı salladım. "İşler garip bir şekilde sıralandı, hepsi bu." Öne eğilip beni bir kez öpüyor. "Beni ve seni değiştirmez."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum; bu her şeyi değiştiriyor gibi geliyor. Burada kendi adımları bile anlamıyorum.

"Daha fazla konuşmak istiyorum ama aşağı inmem gerekiyor. Bir haberci bir şey bıraktı ve bunun için imzalamam gerekiyor. Bunu ben döndüğümde bitireceğiz, tamam mı?"

"Tamam aşkım."

"Seni seviyorum, Hollanda."

O söyledi. Bunu ilk kez söyledi ve ben uyuşmuş hissediyorum.

"Tamam aşkım." "Tamam," diye tekrarladı ve dudaklarını bir kez daha dudaklarıma değdirerek, kapının dışında.

Gitmesine beş dakikadan az bir süre kaldı ve kapı tekrar açıldığında bir terslik olduğunu hemen anlıyorum. Elindeki kağıda şok olmuş bir şekilde bakıyordu.

"Nedir?"

Gözleri tekrar tepeye fırlıyor. "Göçmenlikten."

Bir gizli kapı açılıyor ve midem bulanıyor. Bir mektup bekliyorduk - yeşil kart ihtimaline ilişkin ayrıntıların resmi bildirimi - ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, o mektup değil.

Uzanıp elini ağzına götürüyor ve boğuk bir sesle, "Başka bir görüşme için gelmemizi istiyorlar," diye ekliyor.

"Nedenini söylüyor mu?" Omzunun üzerinden okumak için yanına gittim.

Calvin başını sallayıp mektubu bana uzattı. Kelimeleri tarıyorum, anlamlandırmaya çalışıyorum, bir avuç muğlak cümlede gizli bir bilgi parçası buluyorum.

tarihli görüşmenize gelince. . . Daha fazla açıklama . .

Aklım o kasvetli gri ofise dönüyor ve neyi yanlış yaptığımızı açıklamaya yardımcı olabilecek bir anı bulmaya çalışıyorum. Calvin oturma odasını arşınlıyor.

Kâğıtları tezgahın üzerine bırakarak doğruca komodinin üzerinde şarjda olan telefonumun yanına gittim ve Jeff'in adının yanındaki küçük fotoğrafa bastım. Biri açmadan önce sadece bir kez çalar.

Hey evlat, dedi Robert, kocasının telefonuna cevap vererek. "Arayabileceğini düşündük."

"Calvin bir mektup aldı-" Durup söylediklerini işlemeye başladım.

"Ne?" "Jeff, Sam Dougherty'den gelen bir mesajla uyandı." ayakta durduğunu hayal ediyorum

rahat mutfakları, tembel bir sabah geçirmesi ve ikinci fincan kahvesi.

"Şu anda onunla telefonda."

Dougherty'nin olup bitenler hakkında Jeff'le iletişime geçmeyi düşündüğü için kendimi daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettiğimden emin değilim.

"Ne dediğini duyabiliyor musun?" Soruyorum. Bir duraksama oldu ve arka planda Jeff'in sesinin hafif mırıltısını duyabiliyorum. Bir cevap beklerken tırnağımı yiyorum.

"Telefonu kapatıyor gibi görünüyor, o yüzden bir saniye bekle ve ona kendin sorabilirsin."

"Tamam," diye fısıldıyorum. Calvin kapıda belirir. Oturma odasının perdeleri açık ve arkasından daireye sızan güneş ışığı yüzünden yüzünü zar zor seçebiliyorum. Ama omuzlarının sert hatlarını ve iki yanında sıkıca kenetlenmiş ellerini kolayca tanıyabiliyorum.

Jeff, Hey, Hollsy, diyerek beni yeniden aramaya döndürdü. "Buradayım. Dougherty sana mesaj mı attı?"

"Evet, bu sabah erken saatlerde. Birkaç soru için tekrar gelmeni istediğini söyledi. İkinizde."

"Ne tür sorular olduğunu söylediler mi?"

"Bu konuya girmek istemedi, ama sesi o kadar da ilgili değildi." Felç edici bir endişe ve rahatlama kombinasyonu içinde kendime kıvrılmak istiyorum. "Şimdi, Holland, dinle. Bunun iyi olacağına eminim. Sadece işlerini yapıyorlar ve birkaç şeyi açıklığa kavuşturuyorlar, her şeyin yolunda olduğundan emin oluyorlar. Calvin'le aranız iyi, bu yüzden yalan söylenecek bir şey yok. *BTdır-dirgerçek* bir evlilik."

Kocamın sessizce benim sonumu dinlediği yere baktım.

konuşma ve hızla gözlerimi başka yöne çevir. "Sağ."

Jeff, "Mektubun bir randevu için çağırdığını söylediğini biliyorum,"

diyor ve kağıtlar karıştırılıyor. "Ama Sam bazı şeyleri değiştirdi ve bugün öğlen seni alabilir. Bunu çalıştırabilir misiniz?"

"İşe yarayacağız," diyorum. "Öğlen."

Aramayı sonlandırıyoruz ve ortaya çıkan sessizlik bunaltıcı geliyor. Aynı anda komodinin üzerindeki saate baktık: on birdi.

Calvin, "Doğru," diye mırıldanarak arkasını döndü.

Kapıya doğru ilerlemesini, ceketinin askıdaki askıdaki telefonunu çekmesini ve başını eğerek numarayı çevirmesini izliyorum. Telefonu kulağının yanına koymak için kolunu kaldırdığında gömleğinin altındaki kaslar hareket ediyor. Sadece bu sabah, güneş yatak odamızın penceresinden zar zor sızarken, ellerimin altında hareket eden o kaslara dair keskin bir anım var.

Gerçekten başka tarafa bakmalıyım, ama bu manzaranın tadını daha ne kadar çıkaracağımı bilmiyorum.

"Anne." Sesi sakın. "Evet, iyi, iyi." Bir ara. "Pekâlâ, yani Amanda ve benim öğlen bir toplantıya gitmemiz gerekiyor." Kalbimin mideme geldiği başka bir duraklama. "Her şey yolunda ama öğle yemeği hazırlamayacağız." Sessizce başını sallıyor. "Elbette. Elbette. Bu iyi. Dört buçukta tiyatronun dışında buluşuruz."

Telefonunu indirip aramayı bitirmesini izledim. İsim *Amanda* bir

bir gölün üzerinden atlanan taş; ondan gelen dalgalanmalar odanın her tarafına yayıldı. Calvin omzunun üzerinden bana bakmak için döndü. Sanki bunu düzeltmeye nereden başlayacağını bilmiyormuş gibi teslim olmuş görünüyor. Şu andan itibaren bir saatten az zamanımız olan toplantıyı göz önünde bulundurursak, merak ediyorum. şans.

"Yanına almak istediğin bir şey var mı?" Korunarak ona soruyorum. Biraz ürküyor. "Sence öyle *One tür* bir toplantı?" Çaresizce omuz silkiyorum. Calvin, hiçbir fikrim yok.

Panik onu harekete geçirir ve gitarını almak için geri döner, aceleyle eğilip bir sürü belge ve mektubu bir postacı çantasına tıkar. Ya benimle buraya gelmezse? Ya uçağa bindirilirse? Annesi ve kız kardeşi nihayet sadece bir mil kadar uzakta bir oteldeyken, bu olasılık neredeyse akıl almaz görünüyor.

Aramızdaki bu çılgın sirkte nefesimi tutamayacakmışım gibi hissediyorum. Yabancılardan eşlere, arkadaşlardan sevgililere geçtik ve şimdi bu hiç kimsenin olmadığı garip diyarda dönüyoruz. Amanda hala duvardaki bir gölge ve işte buradayız, yine hükümetle evliliğimizi savunuyoruz

- ve bu sefer gerçek hissettiriyor.

Çantasını göğsüne astı, gitarını aldı ve beni kapıda karşıladı, kasvetli bir ifadeyle. "Bunun gidişatından nefret ediyorum."

elimde değil; Güldüm. Duygu tatlı, ama inanılmaz derecede açık.

"Komik?" sessizce soruyor.

"Bu sadece . . ." Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve üç derin nefes boyunca her şey kafamda dönüp duruyor: istasyondaki ilk küçük gülümsemesi, birlikte yediğimiz ilk yemeğin verdiği rahatlık, kanepedeki vibratör, ilk görüşme, onun sarhoşken benimkiler üzerindeki bulanık görüntüsü ve ardından onunla haftalarca her gün tekrar ve tekrar sevişmenin netliği. Yemin ederim onu tanıyorum ama sonra var*Amandave* başka bir röportaj ve şaşırtıcı bir dehşetle tam bir yetişkin felaketi olduğumu fark ediyorum. "Sadece çok fazla."

- - - -

Şu anda tatlı jestlerin hiçbirine güvenmiyorum. C treninde benimkine uzanan eline ya da federal binaya giden üç blok boyunca yürürken güven verici gevezeliğine güvenmiyorum. Dışarı doğru eğilip çenemi avuç içine alıp kulağıma fısıldadığında gözlerindeki şefkate güvenemedim, "Bütün bunları düzeltmek istiyorum. Bütün bunları düzeltmeme izin ver.

Açıkçası, burada kaybedecek en çok şeye sahip - en azından görünüşte, çünkü bunun bana duygusal olarak verdiği zararı değerlendirmek imkansız. Çalışma izni, hayalindeki işi, işe yürüme mesafesinde çok tatlı bir dairesi ve son dört yıldır evli numarası yaptığı kadına çok benzeyen bir karısı vardır.*Elbette*bunu düzeltmek istiyor. Kalbimde sadece son birkaç aydır Calvin McLoughlin'in yanında uyanırken hissettiğim bu çiçek açan neşe var.

Melodramatik olmak istemem ama aşka kimin ihtiyacı var?

Bu yüzden ona cevap verme zahmetine girmedim ve bunun yerine binaya döndüm. Güvenlik kontrolünden geçerek asansöre çıkıyoruz, mermer koridordan aşağı iniyoruz ve göçmenlik dairesine giriyoruz. Calvin oturmamı işaret etti ve ardından bekleme alanında yanımdaki sandalyeye çökerek telefonunu çıkardı. Ekranı açarken onu izliyorum. . . ve Natalie adlı birinden bir metin okur.

Elimde değil. Ben zaten çıplak bir kabloyum, açığa çıktım. "Natalie?"

Bunu saklamaya bile çalışmıyor. Oradaki metni okuyabilmem için telefonunu eğdi.

Hey you! Checking in to see if you're free?

Başımı kaldırdığımda bana gereksiz yere, O gece seninle ve amcalarla akşam yemeğinde randevuya çıkmam gereken kız o, diye hatırlattı.

Ne oluyor?

Isı yüzüme buhar gibi yükseliyor. "OHalaSana mesaj gönderiyorum?" Başını ellerinin arasına alıyor. "O zamandan beri konuşmadık. Sanırım söylediklerimi takip ediyor."

"Ne sensöz konusu? Onunla konuştuğunda biz evliydik. Ne dedin? "O tarihte yağmur kontrolü için dört ay sonra tekrar kontrol edin" mi? Ne oluyor Calvin? Benimle ne yapıyorsun?

Tartışmaya başladı ama Dougherty birkaç adım ötemizde belirdi ve biz de sanki selam veriyormuş gibi aniden durduk.

Ne zamandır orada? Bizi duydu mu? Aman Tanrım, biz aptalız.

"Merhaba," diyor Dougherty. "Geri gel."

Küçük, cesaret verici bir gülümsemeye döndü ve biz de onu takip ettik. Çok tanıdık geliyor - ofisine yürümek, penceresinden dışarıdaki gri manzara, midemdeki gergin endişe yumağı - ama aynı zamanda ne kadar farklı olduğunu, şimdi ne kadar çok şey bildiğimizi de hayrete düşürüyorum. İlk görüşmemiz, parmakları çaprazlayarak, karanlığa yapılan safça bir atıştı. Şimdi tüm bu duygusal ve evlilik bagajını arkamızda sürükleyerek odada yürüyoruz. Bu toplantıdan sağ salim çıksak bile, bu şekilde ne kadar kalacağız?

Natalie'yi arka planda tutan biriyle evli olmak istiyor muyum?

Benimle sadece bu iş için ve Amanda adında birine benzediğim için evlenmiş olabilecek biriyle evli olmak ister miyim?

Dougherty oturmamızı söylüyor ve masasını toplamadan önce kapıyı arkamızdan kapatıyor. Önünde üç deste kağıt var ve sağında sadece bizim olduğunu varsayabildiğim kalın bir dosya var.

Tek kaşını kaşıyarak, "Düz bir şekilde ortaya koyacağım," dedi. Memnun görünmüyor. "İlk görüşmenizden sonra, raporumu oluşturmak için belgeleri denetlemem gerekiyor."

İkimiz de başımızı salladık.

İlk bakışta hikayen oldukça netti. Metro istasyonunda tanıştınız, çıktınız, aşık oldunuz."

Calvin ve ben tekrar başımızı salladık.

Ama sanki neyin geleceğini biliyor ve nefes alamıyorum.

"Bana bir şey sıçradı." Orta yığının tepesinden bir sayfa çeker ve birkaç saniye sessizce okur. "Polis raporu. Hollanda, işte burada, 9 Ocak tarihli. Fiftieth Street istasyonunda saldırıya uğradınız. Yaralanmanıza tanık olarak istasyonda isimsiz bir müzisyen olduğunu iddia ettiniz, değil mi?"

İşte burada.

Konuşmadan önce yutkunuyorum. "Bu doğru."

"Şimdi, Calvin'in bazen oynadığından da bahsetmiştin. Saldırı senin çaldığın istasyonda değil miydi, Calvin?"

"Doğru, efendim." Ve ben onun bakışlarını yakalayamadan başımı ona hafifçe salladım - ekledi, "Her şey böyle başladı."

Ama sonra ani bir hareketle geri çekilip bana döndü.

"Beklemek." Anlayışın doğuşunu izliyorum.

"Hayır," diyor. "Ben o gece orada değildim, değil mi?" Sessizlik odayı kaplar.

"Kız arkadaşın saldırıya uğradığında orada olup olmadığını hatırlamıyor musun?"

Calvin gözlerini kapatarak yere yığıldı. "Oradaydım."

Dougherty kağıdı yavaşça masasının üzerine kaydırıp ve gözlerini ovuşturarak arkasına yaslandı.

Hiçbirimiz bir şey demiyoruz. Yakalandığımızı ikimiz de biliyoruz.

Dougherty'ye evlenmeden altı ay önce tanıştığımızı söyledik. Ocak ayında yaralandığımda Calvin karakolda olsaydı, polis raporunda şüphesiz adı kurbanın erkek arkadaşı olarak tanık olarak geçerdi.

"Tamam, yani haklıydım. Zaman çizelgeleri uyuşmuyor," diyor Dougherty sessizce, dirseklerini masasına dayayıp sırayla göz göze geliyoruz. "Gördün mü, ilk denetimi ben yapıyorum ama her zaman belgelerin ikinci, bağımsız bir değerlendirmesi oluyor. Bazen evrakları gözden geçirirler, ancak bazen gerçekten eksiksizdirler. Tekrar arkasına yaslanıp bizi inceliyor. "Normalde bunu kesinlikle reddederdim ve seni içeri alma zahmetine bile girmezdim ama senden hoşlanıyorum ve Jeff iyi bir arkadaş. Ne yazık ki, bunu yakalamak kolay, çünkü Calvin'in o istasyonda çaldığını biliyorum ve sen o istasyonda saldırıya uğradın. Calvin saldırıya uğradığın gece oradaysa neden bilgi vermedi ve neden

açıkça adı geçmiyor? Açıkça hileli bir evliliğe zorladığım bir duruma düşmek istemiyorum.”

"Yine de değil," diyor Calvin, koltuğunda öne doğru kayarak. "Yapmış olabiliriz. . . birkaç ayrıntıyı uzattı, ama bu birAşkevlilik."

Boğazımda kalın bir duygu düğümü yerleşiyor. Dougherty bana baktı ve ben de başımı salladım. Muhtemelen sulu gözlerimin kalp ağrısından çok yoğun anlaşıma gözyaşları olduğunu varsayıyor çünkü Calvin'in doğruyu mu söylediğinden yoksa gerçekten çok iyi bir yalancı mı olduğundan bile emin değilim.

"Kişisel olarak, bunu duyduğuma sevindim," diyor, "ama burada pek önemsiz." Elini dosyalarımızın üzerinde gezdiriyor. "Bu pek iyi görünmüyor."

Yanımda, Calvin sandalyesinde arkasına yaslanmış, elleriyle yüzünü kapatıyor.

Dougherty, "Sen paniğe kapılmadan önce bir çözüm buldum," diye devam ediyor. Masasının sol tarafından kağıt yığınınını çekip Calvin'e doğru itti. "Jeff ilk başta bana yaklaştığında, ABD'deki yasa dışı görev sürenizin uzunluğu nedeniyle EB-1A yeşil kart veya O-1B vizesi almaya hak kazanma ihtimalinizin düşük olduğunu kayıt dışı söyledim."

"Doğru," diyorum. "Jeff, bunların gerçekten rekabetçi olduğunu ve Calvin'in

hak kazandı çünkü yasayı çiğnedi.

Dougherty başını salladı. "Ancak mevcut durumdaki değişiklik göz önüne alındığında - özellikle de Calvin'in şu anda Broadway'deki tartışmasız en parlak yıldızlardan biri olduğu düşünülürse - durumu kolayca ulusal ve hatta uluslararası beğeni toplayabileceğimizi ve Olağanüstü Yeteneğe Sahip Kişiler için vize başvurusunda bulunabileceğimizi söylüyorum."

Calvin öne doğru oturuyor, gözleri kıpkırmızı ve sonunda gazetelere bir göz atıyor. "Yani yeşil kart yerine bu tür bir vize mi yapacağız?"

Dougherty başını salladı. Evli kalıp kalmamak size kalmış ama ben oradaki kırmızı bayraklar konusunda endişeleniyorum. BEN*Bilmek*şimdi bir O-1B koyabiliriz.

- - - -

Güneş ne yapmak istediğine karar veremez; bulutların arkasında savaşıır ve serbestken ve açıktayken bile zayıf bir şekilde üzerimize

ışınlanır. Binanın dışında, Calvin ve ben paltolarımıza sarılıyoruz. Soğuk bahar göğüne bakıp gülmek istiyorum. Bütün bunlar tartışmalıydı - düşün, bilgi paylaşımı, çek hesabı, elektrik faturaları. Hatta duygusal karmaşa. Hepimiz çok saftık.

"Bir grup sanatçıyı yasal bir karardan sorumlu tuttuğunda böyle oluyor," diye mırıldandım.

"Bunları daha sonra doldurup yarın ilk iş gönderirim," dedi ve göğsüne bastırıldığı formları işaret etti. "Tanrı aşkına, bunun bizi etkilememesine sevindim."

Sanki bir sinema salonundan çıkıp birlikte olduğumuzu sanıp iki farklı dizi izlediğimizi fark etmişiz gibi. "Bu," diyorum, aramızı işaret ederek, "butamentartışmalı Bunu anladın, değil mi?

Sanki onu itmişim gibi tepki verdi ve bir adım geri çekildi. "Toplantıdan çıkardığın şey bu mu?"

Evli olmamıza gerek olmadığını mı? diyorum sertçe gülerek. "Evet. Ben de bunu alıyorum."

Bu nasıl bir karmaşadır. Zamanda geri gitmek istiyorum - iki hafta, bu mükemmel olurdu. Ve bana Amanda'dan bahsetmesini sağlamanın bir yolunu bulmak ve açıklamalarının kulağa uygun ve şüpheli gelmeyeceği bir şekilde açıklamasını sağlamak istiyorum. Ailesiyle tanışmadan önce, Holland, Amanda, Natalie ya da herhangi biri olabileceğimi fark etmeden önce olmasını istiyorum - Calvin'in yatağında sıcak bir Amerikan vatandaşı ihtiyacı vardı.

Ama o zaman var mı? Bir sonraki nefeste şöyle deseydi, kulağa tam bir saçmalık gibi gelmeden Amanda'yı ve uygun benzerliğimizi bana anlatmasının bir yolu olduğundan emin değilim,*Ama seni seviyorum.*

Gözlerini kısarak sokağa bakıyor. "Benim paket servisim biraz farklıydı."

"Hangisi?"

"Biz sadece olmakta özgürüz**birlikte**Şimdi." Bana döndü. "Bu evliliğin tuhaf yükümlülük baskıları olmadan var olabileceğini."

Yenilgi bir ağırlık, kalbimi aşağı çekiyor. "Bu fikir hoşuma gitti ama iki saat önce uygun bir görsel ikiz olduğumu öğrendim. Yeşil kart zorunluluğu olmasa bile, hala elimizde var.*O*adrese."

Hırılıyor, saçlarını çekiştiriyor. "Amanda olayı burada önemli değil. Arasında alakalı değil**biz**- ailemin endişelenmesini engellemenin bir yoluydu!

Onun savunuculuğu bende bir ateş yakıyor. "Peki neden söylemedin*Ben*?" "Çünkü kulağa korkunç geliyor," dedi

inanamayarak gülerek.

"BT*dır-dir*korkunç."

Calvin yüzünü gökyüzüne doğru eğiyor, çenesi hüsrarla geriliyor. "Biliyor musun, bence burada benden biraz geri durmalısın. Ailen hala benim varlığımdan haberdar bile değil."

"Haklısın." Başımınla onayladım. "Ama sana bu konuda asla yalan söylemedim. Onlara her şeyi anlatmayı planladım. Aramızda geçen duygular beklenmedikti ve seni eve götürmeden önce onlara anlatacak zamanım olduğunu düşündüm. Sadece içine çekildim."

"Ben de öyleydin."

"Evet ama onlara sadece birine aşık olduğumu söylemem gerekiyor. Ailen, karın olduğunu düşündükleri bir kadının fotoğrafını -bu arada onlara senin gönderdiğin bir fotoğrafı- taşıyor ve biraz kilo verdiğimi ve saçlarıma bir şey yaptığımı düşündükleri için aramızdaki farkları açıkladılar. Bu yüzden mi hep onu giymemi istiyorsun?"

Öfkeli görünüyor. "HAYIR! giymeni istiyorum çünkü *hoşuma gitti*"

"Bunca zamandır bana bu konuda yalan söylüyordun ve buna katılmam beni mutlu ederdi."

"Buradaki her şey yalan değildi, Holland." Rüzgar ceketinin yakasını boynuna çarpıyor. Sanırım ikimiz de yatakta aramızda yaşananların bir aldatmaca olmadığını kabul edebiliriz.

O haklı ve ben içten içe kaynayan bir duygu potasıyım. Hiç şüphesiz ona aşığım ve dün gecenin bir yarısında onunla sevişmenin mutluluğunu o kadar keskin bir şekilde hatırlıyorum ki, ihtiyaçtan çenemi sıkıyorum. Ama bu boktan durumun hak ettiğim şey olduğunu düşündüğüm için kendime kızgınım. aramızda ne oldu *yataktagerçek* buydu, peki ya bunun dışında? Artık içsel duygu pusulama bile güvenemiyorum. *Dır-dir* bu aşk?

"Biliyorum *seks* bir sahtekarlık değildi," dedim ve yakalamak için zamanında göz göze geldim.

onun küçük ürkmesi. Ama orada durup bana Amanda demelerine izin vermemi istediğinde bundan daha fazlasını istediğine nasıl inanacağımı bilmiyorum. Bu uzun vadeli çılgılık atmaz.

"Hollanda, ben..."

"Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Belki bu gece ailemi

arar ve konuşurum.

"Gösteri bu gece aşkım. Annem ve Köprü—"

"Cidden gelmemi bekleyemezsin, değil mi?"

İfadesi bozuldu ve kolumu boştaki eliyle tutarak öne çıktı. Holland, bunların hepsi boktan, anlıyorum. Ama onlarla konuşacağım, açıklayacağım. Bunu düzelteceğiz.

Bunu söylemekten nefret edeceğimi biliyorum ama kelimeleri tutamıyorum: "Biz yapmıyoruz.*ih*tiyaçartık düzeltmek için. Özgürsün."

Rüzgâr bu anı seçerek yanımızdan geçip bizi ayırıyor. Mükemmel metafor için mükemmel an.

Calvin birkaç saniye daha gözlerime baktı ve sonra bakışlarını kaçırdı. "Elbette. Eşyalarımı toplamak için daha sonra geleceğim."

yirmi altı

BEN Son dört ayda pek çok çılgınca şey yaptım ama Brian'ı arayıp bu geceki performanstan önce işi bırakmak en çılgıncası olabilir. Neşeden mi yoksa şoktan mı dili tutulduğunu anlayamadım, ancak diğer taraftaki sessizliği, telefonda sadece hasta aramak yerine işi bıraktığımı fark etmemle birlikte, kelimeleri ağızımdan söylememe izin verdi:

Bu gece gelmeyeceğim.

Aslında yapacak başka bir şey bulmam gerekiyor.

Artık orada çalışmaktan mutlu değilim.

Bence . . . bırakıyorum

Jeff ve Robert'a şahsen söylemeliyim - bana iş bulmaları için yaptıkları onca şeyden sonra onlara bu nezaketi borçluyum. Ama Lulu -kalbini korusun- asıl kelimeleri yazmadan önce kalpler, patlıcanlar, gülen yüzler ve sallanan el emojileriyle yanıt verdi. Lanet zaman hakkında. On dakika içinde bana başvurmam gereken restoranların bir listesini gönderdi.

Bu yüzden çılgınlık, gönül yarası, korku ve pişmanlık ateşi beni hâlâ yakarken, özgeçmişimi bu hafta bir düzine yere götürmeyi planlayarak güncelliyorum.

Yale'deyken yemekhanede çalıştım - gıda endüstrisi deneyimim bu kadardı.

Ama umuyorum ki Levin'deki günlerim...

Gladstone buradan nakde çevirecek çünkü orada iş bulmak çok zor *vearşivci* ve *müşteri ilişkileri*kağıt üzerinde oldukça kötü görünüyor. Robert'ın bana verdiği şeyin harika bir iş değil, harika bir yatırım olduğunu şimdi anlıyorum.

Sonra eve geliyorum ve Calvin, prodüksiyon ve New York'taki yetenek avım hakkındaki makalemi açıyorum, Rumpelstiltskinimi altın bir düzyazıya dönüştürmeye çalışıyorum ve Calvin eve geldiğinde nasıl hissedeceğini düşünmekten kaçınmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum ve gerçekten bittiğimizi anlıyorum.

- - - -

Kelime sayım yüksek ve iki kadeh şarapla klavyemi zorluyordum ama Calvin daireye girip ceketini kancaya astığında haklı kararlılığım eridi.

Kasvetli bir ifadeyle kapının yanında duruyor ve sonra derin bir nefes alarak odaya adım atıyor.

Sehpanın köşesine tünerek sessizce, "Lobide bile değildin," diyor. Yorgun görünüyor: Kan çanağı gözlerinin altında mavi halkalar açılıyor ve normalde gülümseyen ağzı sert, düz bir çizgi.

Dizüstü bilgisayarımı yanındaki masaya kaydurdım. "Brian'ı aradım ve istifa ettim."

Buna hiç şaşırmış görünmüyor. Sadece başını sallıyor, kenetlenmiş ellerine bakıyor. Alyansının lamba ışığında parıldadığını görmek ciğerlerimin havasını emmeye yetiyor.

"Annen ve kardeşin nerede?" Soruyorum. Saate bir bakış, bana gece yarısını çoktan geçtiğini gösteriyor; gösteri en az iki saat önce sona erdi.

"Otelde." "Eğlendiler mi?"

Başını sallıyor ama yüksek sesle cevap vermiyor. "Seninle çok gurur duyduklarına eminim." "Sanırım," diyor.
Sanırım öyle.

Bu, Bradley'den ayrılmama hiç benzemiyor, tek yapmamız gereken bir kutunun kapağını kapatmakmış gibi hissettim. Şu anda, *kalbimacıtmak*. Sıkıyor,

sıkıştırıyor ve sıkıştırıyor, kendimi geri kazanmak için onu kaybedeceğime karar verdiğimden oldukça emin olduğum bu anı atlatmamı sağlamaya çalışıyor.

Onlara Amanda'dan bahsettim. Siyah pantolonunun üzerindeki beyaz lekeyi kaşıdı. Sinirlendiler. Bunu atlatacaklar.”

Buna ne diyeceğimi bilmiyorum. Tüm çıkan sempatik bir uğultu.

Calvin bana baktı. "Mısın?" "AŞ
bunu?"

Başını sallıyor.

"Belki," dedim ona, "ama hemen değil. Demek istediğim, onlara neden yalan söylediğini anlıyorum - burada senin için endişelenmelerini istemedin. Ama sonra bana da söylemedin ve her şey çok... . . uygun. Başlangıçta bunun gerçek olduğuna inanmakta zorlandım ve aileme adım hakkında yalan söylememi istemen pek yardımcı olmuyor.

“Bana ihtiyacın olan her şeyi açıklayacağım” diyor. "Bunu açıklamakla boktan bir iş yaptım - paniklemişim. Oturduğun yerden her şeyin çok kötü görüldüğünün farkındayım."

"Evet." ona bakıyorum. Ve Amanda olayını çözebilsek de Natalie'yi açıklayabileceğinden emin değilim.

Öne doğru eğilip iki elimi de avuçlarının arasına aldı. "Natalie'ye bir şey olmuyor. Restoranda aradığında ona yeni bir ilişkiye başladığımı söyledim.*bu*Ne dedim. Ona bir son kullanma tarihi vermedim. Eğilip parmak boğumlarımı öpüyor. Aileme Amanda'dan bahsetmemek korkaklıktı. Sade ve basit. Ve evet, ilk başta seninle burada kalmak için evlendim ama sana olan aşkım yalan değil. Benimle yatmanı beklemek boktandı. Ben sadece . . ” Başını sallıyor ve pencereye bakıyor. “Şu anda, hepsi kafamın içinde bir sürüydü. Çok üzgünüm ama artık buradayım ve aramızdaki bu durumu düzeltmek için benden istediğin her şeyi yapacağım.

Yüzünü inceliyorum. Pürüzsüz teni, dans eden yeşil gözleri, binlerce kez öptüğüm dolgun ağzı. Kesinlikle sefil görünüyor ve ben ne diyeceğimi bile bilmiyorum.

"Bunu batırdım," diye fısıldadı ve gözleri kapandı. "Gerçekten berbat ettim."

Tanrı.

Bu

acıtıyor.

Bundan

nefret

ediorum

Nefret ettim. Nefret ettim.

Gözlerini tekrar açıp bana baktığında gitmesini istemiyordum ama gitmesini sağlayacağımı biliyordum. Biz tam bir karmaşayız.

Neyse, sana daha sonra gelip eşyalarımı alacağımı söylemiştim, dedi sözünü keserek.

Boğazımdaki, göğsümdeki, bağırsaklarımdaki tıkanıklığı yutmaya çalışıyorum. "Evet." "Gitmemi istiyor musun?"

"Yapmıyorumisteksen, hayır. Ama şu anda sana ihtiyacım var."

Bir sonraki sessiz sorusunu yere yöneltiyor: "Evli kalmak istiyor musun?"

kalbim çığlık atıyorEvet. Aslında vücudumun çoğu çığlık atıyorEvet evet evet. Ama içinde küçücük bir parça, köze dönüşmüş bir kıvılcım fısıldıyor.HAYIR. Amanda, Natalie ya da ailelerimizden sakladığımız tüm sırlar aracılığıyla konuşabileceğimizi biliyorum, Lulu'nun Deli Avcı suçlamaları üzerinden konuştuğumuz gibi. Ancak hayatın büyük planında bunların hepsi küçük şeylerdir ve büyük şeylerin temiz bir sayfa açması gerekir. Bundan önce hayatımda hiçbir şey olmuyordu. Bu adam bir seçenek olarak sunuldu ve ben onunla sırf yapacak bir şeyim, iddia edecek bir zaferim olması için evlenmeye razıyım.

Sahte bir evliliğe atlama isteğim, geriye dönüp baktığımda iç karartıcı görünüyor. Bana yalan söylemiş olması çok kötü hissettiriyor. Tekrar tekrar onun duygularının gerçek olduğuna güvenip güvenemeyeceğimden emin olamamam, midemi bulandırıyor.

Ama en kötü his, içimdeki derin kafa karışıklığı.Nedenbeni kesinlikle severdi; Bayat ve yorgun hissediyorum. Amcalarım ne derse desin, Calvin ve ben Robert ve Jeff değiliz - net niyetlerle ve açık aşk beyanlarıyla başlamadık. Calvin bir kuyruklu yıldız gibi havalanırken kenarda çalışan Jeff olamam. Hayatımı sadece tanık olmakla değil, yarattığım başarılarla doldurmam gerekiyor.

Ciddiyetle, "Seni seviyorum," dedim ve geri kalanını bitirirken ağlamamak için birkaç kez yutkundum. bu ilk kezBen sahibimsöyledi. Kahramanın yapmak üzere olduğum şeyi yaptığı şimdiye kadar okuduğum her kitapta, bundan nefret ediyorum, sayfalara bağıriyorum. . . ama şimdi anlıyorum. "Ve bir parçam gerçekten evli kalmak, bunun üstesinden gelmek ve beklenmedik mükemmel bir sona sahip olmak istiyor. Ama başkalarının benimle

ilgilenmesine izin verme ve kararlarımı diğ er insanların ihtiyaç duyduğu Şeylere göre verme konusunda gerçekten baŐarılıyım. Kendi bokumu çözmekten ya da bir Şeyler denemekten ve başarısız olmaktan korktum. Ve

şimdi burada oturup düşünüyorum, 'BENbana aşık bile olmayacaktı. Öyle olduğunu söylediğinde ona nasıl inanabilirim?' "

Calvin sözümü kesmek için hareket etti ama elimi kaldırdığımda durdu. Beni gerçekten sevdiğine dair güvence vermek istediğini biliyorum, ama o sadece seksin ne kadar iyi olduğu için aşık olduğumuzu bilmemiz gerektiği gerçeğini ima ediyor.

Kendimiz üzerinde çalışabilirdik ama şu anda kendimden memnun değilim. istiyorumYapmakbir şey, sadece her şeyi yapmanı izlemek değil.

Bana bakıp, "Anladım," diye mırıldandı.

Elbette öyle; müziği var ve neredeyse tüm hayatı boyunca bunu ilk sıraya koydu. Bununla nasıl başa çıktığı konusunda tam bir karmaşa içindeydi, ama şimdi ona bakınca, her şeyi anlamış durumda.

Calvin yavaşça öne eğilip ağzını benimkilere bastırmadan önce bakışlarını yüzümde gezdirdi -alınım, yanaklarım, burnum, ağzım, çenem ve son olarak gözlerim. "Tamam aşkım."

Geri çekildiğinde alaycı bir şekilde gülümsedim.

"Tamam aşkım?" "Bekleyebilirim."

yirmi yedi

BEN sözdeki gerçek için minnettar olmam gerektiğini varsayalım *Bazen bir şey parçalandığında diğer şeyler de yerine oturur.* Ne de olsa o öğleden sonra federal binanın dışında ilişkim erimeseydi tiyatrodan asla ayrılmazdım. Tiyatrodan ayrılmasaydım, iki gün sonra, üç öğleden sonra vardiyasında ve haftada üç gece çalıştığım Friedman's in Hell's Kitchen'da asla garsonluk işi bulamazdım. Restoran işi olmasaydı, yazmak için boş günlerim olmazdı. Ve yazmasaydım, içimde kök salmış, büyümüş ve her gözeneğimden görünmez bir şekilde çıkmış bir ağaç gibi hissettiren şeye sahip olmazdım.

Senfoni salonunda, metro sokak çalgıcılarında ve Broadway'in ısıltılı ve gösterişli ortamında büyümeye dair fikirlerim karmaşası, birbirine karışmış sözcüklerden oluşan bir günlükten çıkıyor. . . bir makaleye.

Şimdi çok açık görünüyor: *Müzik hakkında yaz, seni aptal.*

Kelimelerin daha aklıma gelmeden ellerimden çıktığını görmenin sevincini unuttum. Gözlerimi kapatıp yazarken, Calvin'in ellerinin gitarın

boynunda hareket ettiğini görüyorum; istasyonda gitar kutusuna ahenksiz bir şekilde düşen değişim sesini duyun ve metro platformunda etrafını saran dalgalar halinde çarpan insan okyanusunu nasıl zar zor fark ettiğini hatırlayın.

Birkaç hafta hareket etmeye çalıştım: garsonluk, kelime sayma, günde en az bir kez Central Park'ta koşma. Kısmen, başarı telaşı ve vücudumun fazla kiloları attığını görmek, eskiden olmadığı yerde tanım yaratıyor. Ama aynı zamanda, ne zaman yavaşlayıp kanepeye otursam ya da yatakta uzanıp tavana baksam mutsuz oluyorum. Çevrimiçi ortamda dikkatimi dağıtmaya yönelik eski bekleme alışkanlığı imkansız. Twitter ve Facebook'ta her yerde Calvin'in fotoğraflarını görüyorum. Otobüslerde ve metro istasyonunda. Atılan *oyun faturası* sokak çöp.

Birkaç kez mesaj attı - bir keresinde notaları burada unuttuğu için ve ben evde yokken aldı. Diğer dört durumda, kontrol etmesi için mesaj attı ve soruyu doğrudan her yanıtladığımda, artık:

How are you surviving this first week apart?

I'm trying.

I sent you six months' worth of rent. Did you get it?

Yes, I got your check,
thank you.

I haven't seen you at the theater in weeks. Where
are you working?

I got a new job. I'm working at
Friedman's.

Will you have dinner with me on Monday?

I'm sorry, I can't. I work Monday
nights.

Bu sonuncusu sadece dört gün önce gönderildi ve bu bir yalan değildi - Pazartesi günleri çalışıyorum. Ama yeni menajerim iyi biri ve çok çalışmamdan ve şikayet etmememden hoşlanıyor; Eminim geceleri biriyle değiş tokuş etmek isteyebilirdim. Mesele şu ki, Calvin'in mesajlarında özellikle romantik bir şey yok; her zamanki gibi benim sorunum, onu nasıl okuyacağıma dair hiçbir fikrim olmaması. Daha fazla konuşmaya başlarsak, Hollanda'nın bu yeni, geliştirilmiş versiyonunun dağılacığından endişeleniyorum çünkü onun kalmasını istediğimden daha çok geri dönmesini isteyeceğim.

Her gün kendime onu düşünmek için birkaç dakika veriyorum; İçimde tamamen ölü değilim ve zaten o tür bir özdenetim yok: Sony Music, film müziğini Ramón ve Calvin ile yeniden kaydetti.

Şanlı.

Öğleden sonra öğle yemeği kalabalığı yavaş olduğunda, şef şef José'den mutfağa müziği koymasını isteyeceğim. "Lost to Me"yi dinlerken bir bardak buzlu suyla karanlık köşeye gidip alnıma bastıracağım. Calvin'in gitarının sesi - şarkının ilerleyen bölümlerinde endişeli, hararetli bir ritme dönüşen umut dolu açılış akorları - sanki kafatasımın içinde yankılanıyor.

O notaların odanın diğer tarafından, odanın diğer tarafından geldiklerinde kulağa nasıl geldiğini biliyorum.*yatak*. Sırtımdaki vücudunun sıcak kıvrımıyla kulağıma nasıl memnun bir şekilde mırıldandıklarını biliyorum. Ağlama ihtiyacıyla kızardım ve soğuk bardağı alnımda ileri geri yuvarladım ve bunun yerine ödevimi ve yeni işim hakkında düşünmeye çalıştım. Duygu farklı bir şekilde devreye girer; kayıp gururla dolu ve geri dönüp masalarımın bekleyebilir ve hayatımda ilk kez kiramı tek başıma ödeyecek kadar para kazanabilirim.

- - - -

Çarşamba günü öğleden sonra saat birde makaleyi bitiriyorum.

İmleç hem sabırlı hem de beklenti içinde bana yanıp sönüyor. Ancak bu özel hikaye için daha fazla kelime yok. Geri dönüp tamamını okumadım ama okuduğumda bunun müzikten daha fazlası olduğunu anlıyorum - özellikle Calvin ve onunla tanıştıktan sonraki kendi yolculuğum ve nerede bulursanız bulunun saf, yüce yeteneğin diğer her şeyi ne kadar aştığı. Trenlerin uğultusunun ve istasyonun ekşi

kokularının nasıl olduğuyla ilgili.

oynadığında yok oldu ve seyircinin benzer şekilde şimdi o sahnedeysen ortadan kaybolması gibi. Bu, birini keşfetmenin ve yeteneğinin sonsuza dek gizli kalmamasını sağlamak için bir şeyler yapmanın gururuyla ilgili.

Bu bir aşk mektubu - bunu saklamak mümkün değil - ama en tuhafı, bunun kendime bir aşk mektubu olduğundan oldukça eminim.

- - - -

Ev yapımı bir roketi gökyüzüne fırlatıp Jüpiter'e ulaşmasını umar gibi, makalemi gökyüzüne gönderiyorum.*New Yorklu*. Aslında, üzerine bir damga bastığımda gülüyorum çünkü orada yayınlanabileceğim fikri çok komik - ama kaybedecek neyim var? Bu prestij düzeyine yakın hiçbir yerde yayınlanmadım. Bir editörü hayal etmek kolaydır - görünüşe aldırış etmeyecek kadar beyinsel bir adam, masasının her yerindeki kağıtlarda çay lekeleri var ve şöyle kelimeler kullanıyor:*hasret, sesli, Vesonu*çsıradan bir sohbet - sunumumu açıp küçümseyici bir iniltiyle omzunun üzerinden fırlatıp attıktan sonra, diğer hayali derecede iddialı denemelerin arasına düşüyor. Sessizce alaycı bir şekilde "Git yakala onları kaplan!" posta kutusuna bıraktığımda

Ama sonra, üç hafta sonra, kabul edildiğini söyleyen bir mektup aldığımda tam on dakika nefes almayı bıraktığımı düşünüyorum.

Dairemde dolaşıyorum, başyazıyı tutuyorum, yüksek sesle tekrar okuyorum. Elbette Jeff ve Robert'ı aramak istiyorum ama oraya varmak için aklımdaki Calvin örümcek ağlarını aşmam gerekiyor. Bu makale hakkında**biz**ve sadece yayınlamak için ondan izin almam gerekmiyor, sadece okumasını istediğim için okumasını istiyorum.*Görmek*.

Görmek için*Ben*.

Ama garip bir şekilde, bence hep öyleydi. Ve beş haftalık sessizlikten sonra onu aramak söylemesi yapmaktan daha kolay.

Heyecanlı/gergin enerjimi atmak için hızlı bir koşuya çıkıyorum.

Coşkuyla sol kulağımı sağır eden Davis'i arıyorum. Duş alıyorum, sandviç yapıyorum ve biraz çamaşır yıkıyorum.

Adım at, Holsy, Jeff kafamın içinde diyor.

Saate baktığımda sadece üçtü. Tüm günü boşa harcamadım ve daha fazla erteleyemiyorum: Calvin özgür olmalı.

Telefon bir, iki kez çalıyor ve üçüncüsünün ortasında açıyor.

"Hollanda?"

Telefondaki sesi tenimde statik, düşük frekanslı bir nostalji ve istek uğultusu gönderiyor.

Hey, dedim aptal gibi sırtmamak için alt dudağımı ısırarak. Onu duymak çok güzel.

"*Hey*" Sözcüğün gülümseyişini duyabiliyorum, saçlarını gözlerinin önünden nasıl çektiğini, mutluluğunun yüzünün her noktasına nasıl ulaştığını pratik olarak hayal edebiliyorum. "Bu hoş bir sürpriz."

"Bazı iyi haberlerim var." "Evet?"

Başımı salladım, sinirlerimi bastırdım ve onay için elimdeki mektuba tekrar baktım. hakkında bir yazı yazdım. . "Bunu nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum, gerçekten. "Senin hakkında? Ve ben. Müzik ve New York. bilmiyorum bile. . "

"Daha önce üzerinde çalıştığın şey... . .
?" Ayrılmadan önce.

"Evet. Şu."

Daha fazlasını bekler ve sonunda sorar: "Ve?"

"Ve . . . gönderdim şuraya *New Yorklu*" Bir sırtışı geri alıyorum.
"Kabul ettiler."

Duraksadı ve nefesinin sert bir şekilde dışarı çıktığını
duydum. "*Mümkün değil*" "Evet, kesinlikle!"

"Lanet olsun!" Güldü ve sesi yüzüme yumruk attı. Ben onu çok
özledim. "Bu harika, *Aşkım!*"

Benim için eski lakabı. İşte orada ve kalbim gümbür gümbür
atıyor. "Okumak ister misin?"

Güler. "Bu ciddi bir soru mu?"

"Akşam yemeği yemek istersen Pazartesi günü biriyle vardiya
değiştirebilirim?"

Calvin'le akşam yemeği ve içimde yıllardır ilk kez doğru gelen bu
parıltı.

"Bana nerede olduğunu söyle," diyor,

"orada olacağım." "Sonunda okumamıza

izin verecek misin?"

Pazartesi öğleden sonra kapıyı açıp beni orada, içinde başyazı mektubu ve denememin basılı bir kopyasının bulunduğu büyük bir manila zarfı tutarken görünce Jeff'in söylediği ilk şey bu.

"Bundan bile daha iyi," dedim zarfı baştan çıkarıcı bir şekilde sallayarak.

Neredeyse neşeden sarhoşum. "Robert nerede?"

"Mutfakta." Jeff uyarmak için yüzünü buruşturur. "Yardıma gel."

İçeri girer girmez, havada şüpheli bir şekilde Robert'ın yaptığı yemeklerin -yanmış ekmek ve haşlanmış domates sosu karışımı-koktuğunu fark ettim. "Tatlım, gel buraya, sanırım makarnayı mahvettim."

Jeff'e "tatlım" demesine rağmen, benimle konuştuğunu kesinlikle biliyorum. Zarfı Jeff'i işaret ederek giriş masasının üzerine kaydardım. "Pençelerini çek. Haberlerim var."

Pes etmeyeceğine söz vererek teslim olurcasına ellerini kaldırdı ve ben mutfakta Robert'la karşılaştım.

"Geleceğimi biliyordun," dedim ona, elinde bir bardak kırmızı şarapla mutfak masasına oturup sorumluluğu teslim ederken. "Neden buraya gelmemi beklemedin?"

"Öğle yemeğiyle sana sürpriz yapmaya çalışıyordum."

O hayranlık uyandırıcı. Yemeği gözden geçiriyorum: gerçekten sadece makarna ve sos. "Sadece bırak," diyor. "Haşlanmış."

Ona anlayışlı bir şekilde gülümsedim ve tavayı çöpün üzerine bir kez eğerek, halledildi. Robert, Vietnam usulü teslimat sipariş eder, Jeff zarfı mutfığa getirir ve zarf sessizce zonklayarak masanın üzerine oturur.

Biraz havadan sudan konuşarak başlıyoruz ama birkaç saniyede bir masaya baktıklarını görebiliyorum.

"Bunlar nasıl?" Soruyorum.

Robert, "Brian geçen hafta gerçekten devreye girdi," diyor. Calvin'le yakında yapacağımız akşam yemeğinden dolayı kafam şimdiden iyi durumda ve Brian'ın bir şekilde çuvaldığı haberi beni heyecanlandırıyor. "Bir gösteriden önce lobide dolaşan bir kadınla çılgılık atma maçına girdi ve kadının bir tura çıkan ve banyodan dönerken yolunu kaybeden yabancı bir diplomatın karısı olduğu ortaya çıktı."

ürktüm; Yüzleşmenin muhtemelen Robert ve Michael için büyük bir karmaşaya dönüştüğünü fark ettiğimde mutluluğum biraz azaldı. “Of. Üzgünüm.”

Robert omuz silkiyor. "Calvin görünüyor *minik* şu son günlerde biraz daha canlı." Odaya canlı bir bomba attığını bilerek bunu dikkatlice söylüyor. "Ramón nişanlandı, bu yüzden ekip geçen hafta onun için büyük bir parti verdi."

Calvin'in daha canlı görünmesine sevinmem gerektiğini biliyorum, ama tamamen bencilce, ortalıkta zıplamaması, Calvin'i geçen ay bensiz her zamanki kadar mutlu hissetmemesi beni rahatlattı. Üstelik, muhtemelen gerçekten eğlenceli olan bir partiyi kaçırdığımı fark etmek. . . bu güncelleme beni mahvediyor. Temelde ben bir gerizekalyım.

Jeff bunun yüzümün her yerinde açıkça yazıldığını görüyor ve gülüyor ama kaba değil. "Hollsy, onu istediğin zaman geri alabilirsin."

Bundan emin değilim, dedim. Bu gece onu göreceğim için ne kadar heyecanlı olsam da, duygusal olarak aynı yerde olduğumuzdan hâlâ emin değilim. Kafamda o kadar çok zaman geçirdim ki koşularımda, bekleme masalarının koşuşturmacasında

- aramızdaki işlerin nasıl bu kadar çabuk yoğunlaştığını ve beni düşündüğü gibi sevmese bile bunun nasıl devam edebileceğini anlamak için. birleştirme *Ele geçirilmiş* onun için duygusaldı; Yasal olarak burada olmanın verdiği rahatlık duygusaldı. Minnettarlık bazen aldatıcı bir şekilde derin olabilir. Bu ayrı zaman berbattı, ama muhtemelen duygularımızın ne kadar gerçek olduğuna dair iyi bir barometre oldu.

Benimkilerin gerçek olduğunu biliyorum.

Umarım onun da öyledir. Midem düğüm düğüm oluyor.

"Bana her şeyi bitiren senmişsin gibi geldi," diye hatırlattı Jeff.

"Öyleydim ama bence biraz mesafeli olması onun için iyi oldu." Derin bir nefes alıyorum. "Bu akşam yemek yiyoruz, o yüzden... . . göreceğiz."

Robert buna genişçe sırtıyor ve elimi sıkmak için masanın üzerinden uzanıyor. Seninle çok gurur duyuyoruz Buttercup.

"Teşekkürler beyler." Onlara baktım ve onlara daha ayrıntılı bir şekilde teşekkür etmem gerekip gerekmediğini merak ediyorum - beni yetiştirdikleri, buraya getirdikleri, destekledikleri ve bu yıl aldığım çılgın kararlarda bana yol gösterdikleri için. Ama onlara bir bakış, onlar için ne kadar minnettar olduğumu zaten bildiklerini söylüyor. Bu yüzden sessizce, "Her şey için teşekkürler. Sana sahip olmadığımı hayal bile edemiyorum."

Robert basitçe, Sen bizim hiç sahip olmadığımız çocuğumuzsun,

dedi. "Sen bizim gururumuz ve sevincimizsin."

Bu makale işine geçmeliyiz yoksa yemek odalarında duygusal bir su birikintisi olacağım.

"Yani, bir aydan biraz daha uzun bir süre önce biraz aydınlanma yaşadım," dedim parmaklarımla masaya vurarak. "Şu anda çok bariz geliyor ama bence Calvin'le birlikte olmak beni gerçekten bunu fark etmeye itti."

İkisi de beklentiyle bana göz kırptı.

Zarfı masanın üzerinden kaydardım.

Robert mektubu açar ve postacıdan gelen mektubu görür görmez elini ağzına götürür. *New Yorklu* üstte Jeff bağırarak sandalyesinden fırladı ve beni yerden kaldırıp yerden kaldırdı.

Çığlıklar ve ünlemler ve mektubu birkaç tur yüksek sesle okuduktan sonra, oturup gururlu gözyaşlarıyla makaleyi okumaya başlamaları için yeterince sessiziz.

Robert'ın ifadesi, bu makalenin kısmen onun hayatım ve geleceğim üzerindeki etkisi hakkında olduğunu anlayınca ciddileşiyor ve yürek burkan bir şefkate bürünüyor. Mektupta önerilen başyazı notlarını dahil etmiş olmama ve genel temayı güçlendirdiklerini bilmeme rağmen, bunu ona teslim etmek yine de korkutucu. Müzikal anlamda neden bahsettiğimi biliyormuşum gibi yazıyorum ve şimdi makale onun elinde olduğuna göre, perdeden, besteden ve ham müzik yeteneğinden bahsederken yanlış anladığım tüm yolları bana anlatacağından birdenbire korkuyorum.

Gözlerinin aynı cümle üzerinde birkaç kez titrediğini görüyorum ve hangi bölümü okuduğunu tahmin etmeye çalışıyorum. Sinirlerim midemi ve boğazımı kemirecek. Öğle yemeğini beklerken burada oturup onların okumasını izleyemem.

Oturma odasındaki kanepeye kıvrılıp telefonumu çıkardım ve tembel tembel Twitter hesabımda gezindim. Haberler, haberler, dünya yanıyor, haberler. . . ve sonra Calvin'in kırmızı halıda güzel bir esmerin yanında durduğu bir fotoğrafa takıldım. Twitter hesabında veya Levin-Gladstone sosyal medya akışında bile yok.

açık *Haftalık eğlence*.

Buz yutmak gibi - boğazımdaki her şey tutuluyor. Önizleme görüntüsünde, kolunu onun beline dolamış. En sevdiğim gülüşü takıyor.

yapmamalıyım Gerçekten yapmamalıyım - ama nasıl yapamam? Yazının linkine tıklıyorum.

Bir ay içinde ikinci kez, Broadway gitaristi ve gönül yarası Calvin McLoughlin, bağımsız aktris Natalie Nguyen ile bu kez siyasi gerilim filminin New York galası için yola çıkıyor. *UYGULAMAK*, kankasının daha iyi yarısının oynadığı ve *Onu ele geçirdi* yıldız Ramon Martin.

Gözü yormayan ikili, New York'ta iki kez görüldü ve—

Aniden telefonumu yüzü aşağı gelecek şekilde sehpanın üzerine düşürdüm. İçimde Natalie Kasırgası adında bir fırtına var.

Hey sen! Müsait olup olmadığınızı görmek için check-in mi yapıyorsunuz?

Calvin son birkaç haftadır biraz daha canlı görünüyor.

Yastığı yüzüme dayayıp çığlık atıyorum.

"Hollanda, bu harika!" Robert masadan benim erimemi yanlış anlayarak bağırıyor.

Yastık odanın diğer tarafına fırlatılır. "Calvin'in lanet olası bir kız arkadaşı var mı?"

İki çift ayak sesi zeminde ilerleyip kanepenin arkasında duruyor.

"Calvin'in kız arkadaşı var mı?" Robert tekrar ediyor. "Bildğim kadarıyla hayır . . . ama onu performansların dışında gerçekten görmedim.

Jeff ihtiyatla telefonumu masadan alıyor ve hâlâ ekranda olan makaleye bakıyor. "Ah! . . ." Parmaklarını şıklattı. "Josh Magellan'la birlikte gittiği tur grubuyla ilgili o film neydi-"

"Tamam, tamam," diye araya girdi Robert, "Nova Scotia'ya." Hatırlamaya çalışırken ağzını tıkıyor. "Onun adı ne? İçinde muhteşemdi.

"Adı Natalie Nguyen." yastığa yumruk atıyorum. "Bana onun inanılmaz bir yetenek olduğunu söylediğin kısmı atlayıp kırmızı halıda kocamın kolunu onun minik beline doladığı kısma gelebilir miyiz?"

yirmi sekiz

BEN Akşam yemeğinden kaçmam muhtemelen sürpriz değil.

Jeff ve Robert, gerçek hikayeyi bilmediğimde ve bunun gibi söylentilerin her zaman olduğu konusunda ısrar ediyorlar. Aksini düşünmemi ne kadar isteseler de Jeff ve Robert, Calvin'in Natalie ile çıkmasının gülünç olmadığını anlamalılar. Muhtemelen.

Calvin'in okuması ve onaylaması için onlara makalenin bir kopyasını verdim ve sonra bir şeyler içmek için Lillie's'de Lulu ile buluştum ve ona doğum günümü kutlayacağımızı söyledim. *New York* luzafer. Belki olumluya odaklanırsam, Hollanda şeklindeki bir pişmanlık birikintisine dönüşmeyeceğim.

Sanırım sarhoş olmak istiyorum ama sadece bir kadeh şarap içeyim, diye Calvin'e mesaj attım.

I think it's probably best if we skip dinner. I'll have
Robert give
you a copy of the essay tomorrow.

Kalbim sıkışıyor. Sarhoş olmanın onu daha sonra aramama ve telefonda hıçkıra hıçkıra ağlamama neden olacağından eminim. Adil olmayabilir ama ben

bu kadar hızlı ilerlediği için ona kızgın. Bir aydan biraz fazla! Sinirlendiğimde ağlarım. Sanki duygusal beynimde iki tel kesişiyor.

Lulu'ya henüz Calvin ve Natalie hakkında bir şey söylemedim, ama Lulu Balonu'nun dışında nefes almak için verdiği kısa duraklamalarda -Gene'den ayrılıp ayrılmamak, haftaya Botoks yaptırmak ve parasının yetmediği ama yine de alacağı yeni ayakkabılar hakkında gevezelik ederken- bir şeylerin ters gittiğini anlıyor gibi görünüyor.

Makaleyi kutladığımı sanıyordum, dedi ve şarabımı bana yaklaştırdı. "Çok heyecanlı olduğun bir yerde kendi eserini yayınladın. Bir çift Valentinos'u tarif ederken neden bu kadar üzgün bir çuval gibi görünüyorsun?

Küçük seramik bir fincan trüf sosuna bir kızartma sapladım. Şimdi, onun sorusuyla, savunmaya geçiyorum. Ve üzgün. Lulu neden her zaman benim duygularımı onunkilerden rahatsız edici bir şekilde uzaklaştırıyormuş gibi gösteriyor?

Sinirli bir şekilde, "Ben 'üzgün bir çuvalım'," diyorum, "çünkü sanırım Calvin, Natalie Nguyen ile çıkıyor."

Kızarmış patateslerimden birini ağzına atarak başını salladı. "Geçen gün gördüm."

Yumruk yemiş gibi hissediyorum.

Ona kadar sayıyorum ve sonra ona dik dik bakmak için kendime sadece bir saniye veriyorum.

İçimde bir şeyler yanıyor. "Söylediğin için teşekkürler."

"Ne söylememi istedin? 'Bununla yarışırken iyi şanslar'?" Bir kızartma daha yiyor. "Bu daha kötü olmaz mıydı?"

Bu an, tam burada, Lulu ile arkadaşlığımın öldüğü an.

"Nasılsın?" Davis soruyor ve arka planda ne televizyon ne de herhangi bir yemek hazırlama sesi duyuyorum. Sessizlik bana kardeşimin benim için gerçekten endişelendiğini söylüyor.

"Deneme için heyecanlanmakla çocuk için üzölmek arasında gidip geliyorum." Üzgün bir ifadedir. Fotoğraflı gördüğümünden ve ardından Lulu ile içki içtiğinden beri geçen hafta, yastığımı orantısız bir şekilde hıçkırı hıçkırı ağladım.

Davis, akıllıca, Natalie Nguyen'in ne kadar seksi olduğu veya tüm bunların nasıl olacağını görmem gerektiği hakkında yorum yapmıyor. Üzgünüm Hols. Onunla konuştun mu?"

"HAYIR." Bu hafta beni iki kez aradığından bahsetmiyorum. Her iki sesli mesaj da basit ve duygusuzdu...*Hollanda, benim. Lütfen ara-* ve Calvin (bir röportajda göstermek için bana seks yapan eski versiyon değil, gerçek olan) şahsen duygusal olma olasılığı sesli mesajdan çok daha yüksek olsa da, onu oradaki mesafeyi okuyabilecek kadar iyi tanıyorum.

Muhtemelen kadın olup fesihimizi başlatma konusunda konuşmalıyım, ama Jeff ve Robert hâlâ yanılmış olabileceğimde ısrar etseler de, Calvin ve Natalie'nin hiçbir şey olmadıklarına dair yüzde beş şans olsa bile, öyle olduklarının yüzde doksan beşlik bir onaylanma şansına hazır olduğumdan emin değilim.

"Ve Jeff de senin Lulu ile ayrıldığıın hakkında bir şeyler söyledi?"

Onaylayarak inledim, ama kalp kırıklığımdan çok, o arkadaşılığın stresinin beni geride bırakmasının verdiği şaşkırtıcı rahatlamadan daha çok. Yine de Lulu'dan bahsedince -ve onun kasvetli sevecen duygu gösterisinin hatırlatılmasıyla- bencil bir velet olmayı reddettiğimi hatırlıyorum ve oradadır-dirkardeşimi aramamın gerçek bir nedeni. "Yine de iyi haberlerim var. Robert'la ilgili."

Dün Robert'ın Drama Desk Ödülü'nü kazandığını öğrendik.*Ele geçirilmiş*, büyük bir Broadway onuru. Buna çok sevinen Jeff, bir ellinci doğum günü partisi/ödöl kutlaması planlıyor. Tabii ki orada olmalıyım. . ve elbette Calvin de öyle olacak.

Hiçbir şekilde tek başıma gitmiyorum. Büyük takviyelere ihtiyacım var ve kimse beni Davis kadar güldüremez.

Durumu açıkladığında, "Bunun nereye varacağını biliyorum," dedi. Uzun bir iç çekti. "Bu, uçak bileti alıp smokin kiralamam gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Evet, çünkü randevumun ateşli görünmesini istiyorum."

"Bu biraz*Tavan Arasındaki Çiçekler*şeyler, Hols. Garip olma.

- - - -

"Cumartesi için hazır mısın?" diye sordu Jeff, dünyanın en pahalı bakkalında manevra yaparken kolunu bana dolayarak.

Gerginim, diye itiraf ediyorum.

"Bir elbise seçtin mi?"

"HAYIR." Alışverişten nefret ederim. "Giyebileceğim hoş bir siyah elbisem var."

Benim düzgünelbise.

"Sana yeni bir şey almalıyız. Bu büyük bir mesele." Jeff bazı ürünleri incelemek için duraksadı ve on iki dolara küçük bir kiraz çuvalı almayı ciddi ciddi düşündüğü için yaşadığım dehşeti fark etmedi. "Davis'in geleceğine sevindim. Onu neredeyse bir yıldır görmedim."

Kederli kalbime rağmen, güzel şeylerin olduğunu kabul etmeliyim. Makale, Robert'ın ödülü, Davis'in ziyareti. Jeff'in haklı olduğunu biliyorum ve zamanla tüm bu Calvin olayı hakkında giderek daha iyi hissedeceğim. Henüz orada değilim.

Bu yüzden Jeff elindekileri bırakıp yüzünde katı bir teslimiyet ifadesi takınarak yüzünü tamamen bana çevirdiğinde, benim içini boşaltacak bir şey söylemeye hazırlandığını biliyorum.

"Ne?" diye soruyorum, sesim alçak ve yırtıcı.

Buna gülüyor ama gözleri sımsıkı kapalı. "Ramón'un daha uzun bir süre için sözleşme imzalamadığını zaten bildiğini düşünüyorum."

"Robert bundan birkaç ay önce bahsetmişti ama bunun Calvin ve Ramón'un popülaritesiyle değişip değişmediğinden emin değildim."

"Oldu ve olmadı." Jeff yere bakıyor ve bir armut alıyor - eminim endişeli ifademe bakmanın bariz bir şekilde dikkatini dağıttığına. "Ramón'un koşusu bu yılın sonunda sona eriyor. O ve nişanlısı Los Angeles'ta yaşıyor İki gün önce Robert'tan L.A.*Ele geçirilmiş*"

Geri döndü, beni izledi ve kalbimin çok sıkıştığını hissettim - neşe ve panik.*Robert Los Angeles'a mı taşınıyor?*

"Henüz kabul etmedi, ancak bu yönde güçlü bir şekilde eğiliyor."

Ne kadar denersem deneyeyim, "Bu harika!" biraz düz çıkıyor.

Jeff dikkatlice, "Öyle," dedi, meyveyi yere bırakırken. "Pantages Theatre'a taşınmadan önce Staples Center'da film müziğinin özel bir performansını yapacaklardı."

Gözlerim genişliyor. Staples Center çok büyük. Pantages çok güzel - Robert ve Jeff'in beni görmeye götürdüğü yer orası *Kötü* yirmi birinci doğum günüm için. Bir şovun seyahat etmeye başlaması, tartışılmaz bir başarı işaretidir. "Robert aklını mı kaçırıyor?"

Jeff gülümsüyor ve sadece kocası için sakladığı gülümseme, onların ne kadar mutlu oldukları beni sızlatıyor. Daha genç, daha kaygısız görünüyor. "Öyle. Sana tekliften bahsetmek istedi ama önce seninle konuşmak istedim."

"Bunun özel bir nedeni var mı, yoksa..." Parçaları kendim bir araya getirerek duruyorum. Midem gökten bir tuğla gibi düşüyor. "Ah"

Jeff gergin bir şekilde dudaklarını yalıyor. "Sağ. Robert ve Ramón kapıyı açmaya giderse

gösteri orada, Calvin de gitmeyi kabul etti.

Sanırım Calvin'in bu hafta beni neden aradığını şimdi anladım. Bu iptali aceleye getirsek iyi olur; zaten haziran. Saat işliyor.

"Sen Los Angeles'a mı gidiyorsun?" Soruyorum.

"Elimden geldiğince dışarı çıkacağım. . " Biraz çaresizce gülümsüyor ve eminim bu konuda benim kadar bölünmüş durumda. "Tam olarak West Coast'tan çalışmam. Sadece on ay kadar olmalı."

En azından bunda tuhaf bir teselli var. "Ve sen . . . benden izin mi istiyorsun?"

"Bunu söylemezdim ama ikimiz de sana danışılması gerektiğini düşündük.

Bunun mümkün olmasının en başta sebebi sensin."

Ellerimi önümde tutuyorum. "Bu konuda söz hakkım yok ve olsaydı bile, bunu es geçerlerse onlara ikisinin de deli olduğunu söyledim." Sesimin bu kadar sakin çıkması inanılmaz çünkü bir fay hattı göğsümü ikiye ayırmış gibi hissediyorum. "Robert'a söyle açılış gösterisinde olacağım ve en yüksek sesle tezahürat yapan ben olacağım."

- - - -

"Giydiğin şeyin bu olduğuna inanamıyorum." Davis bana baktı ve sonra arabanın yan tarafındaki mini barı incelemeye geri döndü. Erkek kardeşimin sakalı Full Lumberjack'te ama smokinin içinde oldukça harika görünüyor.

Eteğimin narin siyah dantellerini düzeltiyorum. "Jeff seçti. Bu parti için hayatımda hiç olmadığım kadar iyi görünmem gerektiğini söyledi.

Gözlerimiz yeniden buluştu ve Davis şüpheyle hafifçe omuz silkti. "Bu bir elbiseden çok şey istemek demek."

"Ha. Ha." O yeniden doldurmaya çalıştığında kadehimi uzaklaştırıyorum. Jeff bizi alması için bir araba gönderdi ve ben o kadar gerginim ki, eğer sosu yavaşlatmazsam, Appalland'ın bu gece ortaya çıkma şansı yüzde yüz olacak.

Koltuğunda arkasına yaslanan Davis, mini bardan bir Red Bull çıkarıyor ve kafası karışmış bir bakışla bana bakıyor. "Yine de bu bir

anlam ifade etmiyor mu? Ondan nefret ettiğın için iki saatini saçını kurutup kıvırmakla harcamadın.

"Elbette ondan nefret etmiyorum ama yeni kız arkadaşıyla ortaya çıktığında berbat görünmek istemiyorum. Oyun alanını biraz düzeltmem gerekiyor. Takımı ya da her neyse onu sıkıştırın.

Davis uzun bir yudum alıyor ve ardından geçiriyor. "Bir daha asla bir spor analojisi kullanmanıza izin verilmiyor."

"Demek istediğim," diyorum, "iyi bir yerdeyim ve sırf sahte evliliğim sona erdiği için çok üzülüyorum diye olan tüm harika şeyleri unutmak istemiyorum."

Şu anda içine çektiği kurabiyelerin kolundan başını kaldırıp dayanışma içinde yumruğunu kaldırıyor. "Bu senin dövüş şarkın."

"Affedersiniz, ben sadecepozitif" Araba durmak için yavaşladığında ikimiz de yukarı baktık. Pencereden dışarı bakıyorum ve restoranın önünde olduğumuzu görüyorum. "Dönmek için çok mu geç? Bunu yapmak istemiyorum.

Pozitif ol, unuttun mu? Davis deri koltuğun üzerinden kayıyor ve kapı açılır açılmaz dışarı çıkıp elimi tutmak için uzanıyor. "Çok güzel görünüyorsun. Kapa çeneni."

Girişin iki yanında kadife bir ipin arkasında duran bir çok kameradan biri kapanırken ona gülümsedim. Kapıya giden yolu mavi bir halı kaplıyor ve ben daha içeriye adım atmadan müziği duyabiliyorum, Calvin'in gitarının tanıtık notaları oyuncu kaydında ve balo salonundan süzülürken ölümsüzleşti.

Jeff'in büyük LA duyurusundan önce planladığı kokteyl saati ve restoran bir gevezelik ve hareket kovani. Odanın ortasında bir takımyıldızı gibi bir avize asılıdır; Garsonlar, siyah kravatlı bir insan denizinde hızla ilerliyorlar.

Gözlerimin burada can damarım olması gereken iki kişiyi -Robert ve Jeff- hemen aramayıp doğrudan Calvin'e yöneldiğini anlatıyor.

Gözlerimiz buluşuyor ve göğsümden yere ağır bir ağırlık düşüyor. Ağzının yarısı kararsız bir şekilde tekrar düzleşmeden önce geçici bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Bu o?" Davis kulağıma soruyor.

"Bu o."

"Kızıl saç bekliyordum."

"Kapamakyukarı,
Davis." "Belki yeşil bir
silindir şapka."

Onu kabaca yandan dirsekledim. "Eğer beni utandırırısan hayalarını kesip gömerim."

Kardeşim kulağıma kıkırdar. Bu gece buradaki neredeyse herkes Calvin'le aramızdaki geçmişi biliyor - oyuncular ve ekip her yerde birbirine karışıyor ve içeri ilk girdiğimde Brian'ı bir an için gördüm; Bunu pasta gibi yediğinden eminim. Bu odada, bu garip halk buluşması için açıkça salya akıtan sayısız insan var; Sanki yüzlerce görünmez elin gücü sırtımın alt kısmına baskı yapıyor ve beni müstakbel eski kocamla konuşmaya çağırıyor.

Davis her zamanki gibi tatlı bir tavırla elime soğuk bir bardak bir şey sıkıştırdı ve sonra kıcıma o kadar sert bir şaplak attı ki yerimden sıçradım. "Devam et," diyor. "Hemen arkandayım."

Eteği kıcıma doğru düzeltip kardeşime ters ters baktım. Calvin'in tüm bunları odanın karşı tarafından izlediğinin farkındayım. Elbisemin eteğini bir kez daha çekiştirerek ona ve yavaş yavaş büyüyen gülümsemesine doğru ilerliyorum.

Tatlı İsa, kekin üstünde, iyi görünüyor. Saçını kestirmeye ihtiyacı var - ama alnına düşen vahşi kızıl tonu hoşuma gidiyor. Cildi yaz başındaki güneşten daha bronz ve gülümsemesi midemde hafif bir ürperti uyandırdı.

Takım elbisesinin altındaki omzunun sert kıvrımını, avucumun üzerindeki midesinin nasıl hissettiğini ve onun mükemmel ısını elime aldığımda aşağı doğru kaydığım da nasıl kasıldığını hayal edebiliyorum.

Vay. Onu gördüğüm anda beynim nasıl da hızla onun üzerine dağıldı.

Bana ait, diyor ki.geri almak.

"Hollanda." Calvin yaklaşarak dudaklarını yanağıma bastırdı.

"Hey." "MERHABA." Kalbim boğazımda atıyor, çılgınca tekmeliyor.

Bana bir kez daha uzun bir kez daha veriyor.

"Bakıyorsun. . .Güzel" "Teşekkürler. Sen de öyle.

Ağzı açık bir gülümsemeyle gülüyor. "Neden sana teşekkür edeyim."

Birbirinizi görmediğiniz iki ay ve iyi bir açılış "L.A. taşıdığınız için tebrikler" veya "Nasılsınız?" kadar basit bir şey olabilir.

Belki onu yanımda duran kardeşimle bile tanıştırabilirdim.

Ama aslında ne yapacağım? Etrafımıza bakıyorum ve kaba bir şekilde, "Natalie nerede?" diye soruyorum.

Calvin'in gülümsemesi soldu ve bir zamanlar orada olan tatlı mutluluğun yerini kafa karışıklığı aldı. Kara kaşları çatıldı. "Ne?"

"Bu gece seninle burada olacağını düşünmüştüm," diyorum, ayaklarımın üzerinde kıpırdanarak ve tekrar kısa bir süre için etrafımıza bakınarak.

Davis inliyor, girişten şimdilik vazgeçiyor ve hemen sola doğru sıyrılıyor.

Calvin sakın bir nefes almak için beni inceliyor. "Üzgünüm." Davis'in ortadan kaybolan formuna gözlerini kırıştırdı ve sonra bana döndü. "Anlamıyorum. getireceğimi düşündün Nataliebu akşam?"

"Kuyu . . . Evet."

Birlikte fotoğraflarını gördüğümü fark etmediği için kafası mı karıştı? Yoksa onun burada olmasının ne kadar garip olduğunun farkında ve neden hepimizi bu duruma soktuğunu düşündüğümü merak mı ediyor?

Bunu çözmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kısıyor. Bunu konuştuğumuzu sanıyordum, dedi sessizce. Natalie'nin senin için hala bir sorun olduğunun farkında değildim. Sanırım biz-"

Birlikte fotoğraflarınızı gördüm, diye açıkladım hemen. Ona gereğinden fazla açıklama yapmak istemiyorum - ayrıntı istemiyorum. Ama ona karşı dürüst olmayı da kendime borçluyum. "Akşam yemeğine çıkmadan hemen önce onları gördüğümde içim bir parça kıpır kıpırdı. Keşke bana söyleseydin.

"SöylenmişSen? Yapmıyorum . . ." Calvin'in kaşları çatıldı ve bir kez başını salladı. "Ne fotoğrafı?"

Calvin. Gözlerimi kapatıyorum, aniden midem bulanıyor ve keşke bu gece bunu halletmeye çalışmasaydık diyorum. "Yapma."

Yaklaştı ve sıcak elini kolumun üst kısmına doladı. "Holland, hangi fotoğraflardan bahsettiğini bilmiyorum."

Kafamı kaldırdığımda samimi olduğunu yüzünden anlıyorum ve tabii ki onları görmemiş. Asla Twitter'a girmez, asla dedikodu sitelerini okumaz. Telefonumu çıkardım ve tarayıcımda hâlâ açık olduğu yerde kolayca buldum.

Kendime eziyet etmekte mükemmelim.

Calvin telefonuma uzandı ama mikrofon odanın ön tarafından sarsıcı bir şekilde gıcırdadı ve Jeff eğilerek "Bu şey açık mı?"

Çevremizde herkes yüksek sese ve Jeff'in komik tepkisine gülüyor ve Calvin ile benim aramdaki gerilim ortadan ikiye ayrılıyor. Yanında, dikkatlice geri çekildim, uzaklaştım ve görüş alanından çıktım. Davis'i arıyorum ama o odanın diğer tarafında, Robert'ın Des Moines'ten eski arkadaşlarından birinin yanında duruyor, Jeff onu parti için uçurmuştu.

Jeff, "Eminim bu odadaki herkes Robert'ı tanıyordur ama çoğunuz beni tanımıyor olabilir," diye söze başlıyor.

Bunu birkaç sevgi dolu protesto çığlığı duyuldu ama Jeff eğilerek gülümsedi. "Ben Jeff, Robert Okai'nin kocasıyım."

Tezahüratlar patlıyor ve uyuşmuş hissederek gevşek bir şekilde alkışlıyorum. Robert'a yapılan tüm bu övgüden zevk almak istiyorum, ama o an o kadar tuhaf bir düzlüğe sahip ki, sanki onu uzaktan izliyormuşum gibi.

"Bu gece Robert'ın doğum gününü kutlamaya, ödülünü kutlamaya ve paylaşmamız gereken haberleri kutlamaya geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum." Jeff odanın karşısındaki kocasına bakıyor. Sahip olduğum hayata sahip olduğum için en şanslı insanım ve sensiz hiçbirini yapamam tatlım.

Robert, mikrofonu almadan önce Jeff'i öperek gürleyen alkışlar arasında öne çıkıyor. "Yazı*Ele geçirilmiş* biraz gibiydi*yapı* sahip, "diye başlar ve insanlar bilerek gülerler. Robert'ın bestesini yaparken neredeyse bir ay uyumama hikayesi efsanedir. "Ama şu anki enkarnasyonunun hikayesi*Ele geçirilmiş* gerçekten bir şeydir. Şimdiye kadar neredeyse herkes bunu biliyor, ancak birkaç ay önce, baş müzisyenlerden biriydik, Ramón Mart n'in gelen parlaklığıyla karşı karşıyaydık ve ben bu prodüksiyonu hangi yöne götüreceğimi bulmaya çalışıyordum. Ona çok yaklaştığımdan endişelendim, zamanla bir şekilde bayatlayacağından endişelendim. Yukarı baktı ve neredeyse anında beni buldu. "Yeğenim Holland beni Juilliard eğitilmiş genç bir gitaristin performans gösterdiği metro istasyonuna sürükledi."

Parti yeniden patlak verdi ve Calvin dönüp benimle göz göze geldi. Onunkiler sıkı ve araştırıyor ama Robert, "Yukarı gel, Calvin," dediğinde yüzümden çabucak koptular.

İnsanlar onun öne geçip Robert'a katılması için yer açarken gerginlik yerini gönülsüz bir gülümsemeye bırakıyor. Kalabalık, beni Calvin'e bağlayan yolu zeminde gizleyerek tekrar yaklaşırken kendimi yutmuş gibi hissediyorum.

Robert, Calvin'in nasıl geldiğini, onları nasıl havaya uçurduğunu anlatarak devam ediyor. Göçmenlik konusunu atlıyor ve doğrudan

konuya geçiyor.

Ramón ve Calvin birlikte oynayarak Ramón'u da odanın önüne getirdiler. Robert ilk performanslarından ve her gösteriden sonra tiyatronun dışında onları tiz bir çılgınlığın ne kadar çabuk karşılayacağından bahsediyor.

İkisi ile L.A. performansının açılışını duyurmak üzereyken, birinin yanıma geldiğini hissettim.

"Eminim bu senin için çok zordur."

Çenesini Calvin'e doğru kaldıran Brian'a baktım ve yanaklarımın ısındığını hissettim. Dosdoğru karşıya bakıyor, çenesi sımsıkı. Pek çok kez kafa vurduk ve şimdi her şey anlamsız geliyor.

"Cidden bu anı burnumu ovmak için mi seçiyorsun?"

Gözlerime baktı ve içimde garip bir rahatsızlık oluştu. Onunla hiç bu kadar uzun süre göz teması kurmadım; Şimdiye kadar göz rengini söyleyemeyeceğim kadar yabancı olduğumuzu anlıyorum. "Kazı yapmıyorum," dedi sessizce. "Robert'ın L.A.'ye taşınmasının berbat olduğuna eminim ve Calvin'i başka biriyle görmek de eminim."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Prodüksiyon için bir şey yaptın - bu kesinlikle aptalcaydı, ama bunu doğru nedenlerle yaptın." Kaşları aşağı indi. "Ve şimdi burada canın yanıyor. Sadece söylüyorum, insan insana, üzgünüm."

"Affedersiniz," diye mırıldandım, ağlamaya başlayacağımdan endişe ederek döndüm. Kalabalığın arasından dikkatlice ilerledim ve ziyafet salonlarını birbirine bağlayan boş bir koridora açılan bir yan kapı buldum. Zemin mermerdir; Merdiven boşluğuna açılan bir kapıya yaslanıp nefes alıp verdiğim yere kadar topuklarım hızlıca tıkırdadı.

Daireme kaçmak istiyorum ama vestiyer biletim Davis'te ve Calvin telefonumu hâlâ elinde tutuyor.

Koridora geri dönünce yan kapı tekrar açılıyor. Şaşırmış seslerin ve coşkulu alkışların sesi etrafa yayılıyor; Sanırım Robert az önce L.A.'den bahsetti.

Ancak kapı ağır bir klik sesiyle kapandığında, kakofoni tekrar sakinleşerek sakinleşiyor.

Adım sesleri yaklaşıyor, kararlı ve ölçülü ve arkamdan sessiz bir İrlanda aksanı geliyor. "Hollanda."

"Geri dön," dedim ona, sesimi sakın tutmaya çalışarak. Bunu Robert'la ilgili olması gereken bir gecede yapmak istemiyorum. "Duyuruyu henüz bitirmediler."

"Az önce bitirdiler." Duraksadı ve derin nefesini duydum. "Gittiğini gördüm ve bu sadece... . . Orada olanlar hakkında kafam karıştı."

Henüz onunla yüzleşemediğim için yutkundum ve boğazımdaki kalınlığı gidermeye çalıştım. "Hangi bölüm?"

"Beni Natalie ile fotoğraflanırken gördüğün kısım mı?" Arkamdan sesi nazikti: "Baktın mı?"

Ne? "Tabi ki yaptım. Saplantılı bir şekilde." "Emin misin?"

Sonunda kafam karışmış bir şekilde arkamı dönüyorum. Ağladığımı görünce ifadesi yumuşadı ve uzanıp başparmağını dikkatlice yanağımda gezdirdi.

"Tekrar bak."

Koklayarak dediğini yapıyorum, şifremi giriyorum ve şimdiye kadar yüzlerce kez gördüğüm fotoğrafa bakıyorum.

Küçük bir kahkaha atmadan önce anlamamı beklerken dudağını ısırdı. "Natalie Nguyen." Calvin ekrana dokunuyor ve şimdi gözleri gülümsüyor. "Natalie ile çıktığımı düşünüyorsun. *Nguyen*?"

"Herkesbunu düşünüyor Sen . . . birkaç kez birlikte görüldü

ve kolunu ona doluyorsun. Burada bir şeyleri kaçırdığımdan endişe ederek dudaklarımı yaladım. "İşte bu *Haftalık eğlences* söz konusu."

"Onu birkaç tiyatro etkinliğinde gördüm. Bu fotoğraf Ramón'daydı.

prömiyer, değil mi?" Başımınla onayladım. Fotoğrafın kenarını işaret ediyor, burada artık bir kol şeridini seçebiliyorum. "Bence bu fotoğraf Ramón'u kırptı, bu yüzden sadece ben ve Natalie varmışız gibi görünüyor. O gece kaç tane fotoğraf çektiğimi biliyor musun?"

burnumu siliyorum "HAYIR."

"Muhtemelen beş bin." Bana geri vermeden önce resmi yakınlaştırmak için elinin aşırı yakın planını yaptı. Fotoğrafın en az sevdiğim kısmı bu -Calvin'in eli tamamen onun beline sarılı- ve bana gösterdiği şeyi anlamam bir saniyemi aldı: parmağındaki bir yüzüğün parıltısı.

Gözlerim yan tarafında, önümde duran eline kaydı. Hala giyiyor.

"NatalieEdgertonMark'ın bir arkadaşı," diye açıklıyor ve midem kalkıyor. "Aylar önce bize tuzak kurdu ama sonra evlendim ve âşık oldum - kuşkusuz bu sırayla. Bu arada, o günden sonra mesajına hiç cevap vermedim.

Ellerime inliyorum. "Aman Tanrım."

"NatalieNguyenRamón'un filminde küçük bir rolü olan bir oyuncu." Calvin ellerimi çekip ellerinin arasına aldı. "Başka kadınları görmekle ilgilensem bile -ki ilgilenmiyorum- aylar önce işsiz bir sokak müzisyenini randevusu için arayan kişinin gerçekten o olduğunu mu düşünüyorsun?"

Beynimde tüm hareketler durdu. Kendimi tekrar tekrar duvara atmak istiyorum, ta ki bilincimi kaybedene ve bunun olduğunu unutana kadar. "Belki değil."

Bir eliyle gözümün altını silmek için uzandı. "Benim bir kız arkadaşım yok, Holland. bende vareş, unutmuş olma ihtimaline karşı."

"Biliyorum ama-"

Mesaj atmamasına, beni geri aramamasına ve beni görmek istememesine rağmen.

Sesini duyunca, ilk kez kendi endişemi ve kırgınlığımı geride bırakarak yüzüne baktım. Koridorun keskin ışığında harap olmuş görünüyor.

"Beni sevdiğini söyledin," diye hatırlattı bana. Ben de sana bekleyeceğimi söyledim. Ama benden eve gelmemi isteyip istemeyeceğinizi giderek daha sık merak etmek acı verici. Bakışlarımı tutmak için biraz eğildi. "Akşam yemeği yiyecektik ve sen son anda iptal ettin."

"Kendim üzerinde çalışıyordum ve Amanda'yı ve aramızda oluşmaya başlayan tüm belirsizliği geçiyordum," diye itiraf ediyorum. "Ve seni görmeye hazır olduğumu düşündüğümde... . . Fotoğrafi gördüm."

"Öyleyse neden aramıyorsun?" O sorar. "Sadece bana bunu sormak için mi? Ya da bana bağırarak? Herhangi bir şey. Bir kız arkadaşım olsaydı, bu, lojistik olarak hala tartışılacak bir şey olurdu, çünkü bizevli, değil mi?"

Ellerimi yüzüme bastırdım ve arkalarından "Bilmiyorum" diye mırıldandım.

Calvin nazikçe ellerimi tekrar çekiyor. "Başka biriyle çıkarsam bana kızmaz mısın?"

"Evet. Çok öfkeli."

"Ben de öyle. Başka bir herifle birlikte olsaydın, cinayet işlemeye meyilli olurum. Öyleyse neden almama izin vermiyorsun? Seni bu konuda endişelenmekten günlerce kurtarabilirdim.

ona bakıyorum. "Aslında bununla ilgili bir konuşmanın bu şekilde ilerleyeceğinden emin değildim."

Yani, sadece iki ay ayrı kaldıktan sonra seni hâlâ sevdiğimden emin değil miydin? Sence burada nasıl bir kalp yaşıyor?" Birleşen ellerimizi göğsüne bastırıyor. "BEN*kayıp*Sen."

Bunu şimdiki zamanda söylediğinde ciğerlerime bir yumruk dolanıyor gibi hissediyorum. "Birlikte oynadığını düşünmek bazı yönlerden daha mantıklıydı."

"Ben-?" Kaşlarını çatarak gözlerini kırıştırıyor. "Kendi makaleni okumadın mı? Tüm bu süre boyunca sadece bir şeyi kabul ediyormuşsun gibi davranıyorsun. Benim için yaptıkların hayret vericiydi ve sen kimsin - sakın, kendine güvenen, seksi ve dikkatlice yaratıcı. . . ben kesinlikle*ezilmiş*sana aşık."

Alt dudağımı vahşice ısırdım, hareketini bulmaya çalışarak gözlerine bir ileri bir geri baktım. Artık yalan söylemek için bir nedeni yok. Ellerini kaldırıp yüzümü çerçeveledi ve kalbim acıyla göğüs kemiğimi iterek ona doğru atıldı.

Benden bir nefes uzakta ve gözleri hala açık. "Bu yüzden? Gelinimi öpebilir miyim?"

- - - -

Bir koridor öpücüğü koridorda tam bir sevişme seansına dönüşüyor ve ben duvara yapışık, bir bacağım Calvin'in kalçasındayken kimsenin bizi burada bulmamasının küçük bir mucize olduğunu düşünüyorum. Dokunuşundan, ayrı geçirdiğimiz zamanın acı verici olduğu konusunda doğruyu söylediğini söyleyebilirim: bana karşı titriyor, neredeyse çılgına dönüyor.

El ele partiye geri dönüyoruz. Bana bir şarap ısmarlıyor, kendine bir bira ısmarlıyor ve birbirimize o kadar yakın dans ediyoruz ki bunun ona ne yaptığını hissedebiliyorum. Hafif bir kahkahayla özür dilediğinde, başımı kaldırdım ve bu gece daha sonra yaşayacağımız çılgın seksin ortak, dile getirilmeyen vaadine hep birlikte sırttık.

Umarım yarın ikimiz de düz yürüyemeyiz.

Calvin'i Davis'le tanıştırdığımda düşüncelerim biraz temizleniyor. Jeff ve ben, iki adamın ani bir dostluk ilişkisi başlatmasını hayranlıkla izliyoruz.

ev yapımı bira ve ragbi merkezli.

İkisi birlikte eğilmiş, çılgınca Milwaukee küçük bira fabrikası sahnesini tartışırken, Jeff beni kenara çekti ve biraz Sinatra için odanın içinde gururla döndürdü.

Calvin birkaç dakika sonra araya girerek Jeff'e teşekkür etti ve beni tekrar kendine çekti.

"Kayboldun."

Sen ve Davis biraya kapıldınız. Yakınlarda bir lambader gibi duruyordum."

Gülerek dudaklarını çeneme bastırıyor. Ellerim ensesinden saçlarına kaydıgında sessizce inledi. "Bana karşı çok iyi hissediyorsun. O kadar rahatladım ki düşebilirim."

"Bence bir saat daha, sonra ayrılmayı haklı çıkarabiliriz."

Bana gülümsüyor. "Davis'e bu gece amcalarda kalacağını söyleme cüretinde bulundum."

Gözlerimi kapattım ve daha sonra onunla yalnız kaldığımı, onu soyduğumu ve pürüzsüz, açıkta kalmış teninin her bir parçasını öptüğümü hayal ettim. Sırtımdaki şiltenin verdiği hissi, üzerime düştüğünü, ağzı açık ve ıslak halde vücudumdan aşağı doğru hareket edişini hayal ediyorum.

İlk öpücüğünün elektriğini bacaklarımın arasında, ellerinin kalçalarımın kenetlenmesini ve tekrar üstüme çıktığında ağırlığını hissedebiliyorum.

"Ne hakkında düşünüyorsun?" Dudakları kulak mememe değiyor. "Daha sonra seninle evde olmak."

"Şu anda beni becermeyi mi düşünüyorsun?"

Dilimin ucunda bir şakayla ona baktım ama bakışlarındaki ateş kaybolup gitti. "Evet." Geriniyorum, onu dudaklarımın üzerinde yavaşça kaydırarak öpüyorum. "Özellikle ağzın ve benim üstümde olman nasıl bir duygu?"

"Uyumuyorsun," diye uyardı ve içime öyle büyük bir rahatlama dalgası gelene kadar güldüm ki kollarımı boynuna dolayıp yanağımı onunkine bastırdım.

Şarkı bittiğinde, beni tekrar kardeşime ve bara götürüyor. İnsanların bizi izlediğini biliyorum ama artık Calvin'in benimle ne yaptığını merak ettiklerini hissetmiyorum. Ahtapot elleri üzerimdeyken ve Davis'in ikimizi de kahkahalardan iki katına çıkarmasıyla, ilk kez hissediyorum.

aşkıımız dışarıdan görüldüğü kadar içten görüldüğü kadar kolay ve samimi görünüyor.

Küçük çalıntı anlarda, kocam beni bir öpücük için karanlık köşelere çekiyor ya da bir kanepede kucağına koyuyor. İçkilerimizi yudumlarken ve çevremizdeki insanlarla sohbet ederken, yüzlerce soruyu ileri geri sallıyoruz.

Bir düğün daha yapalım mı? Gerçek bir tane mi? Ailemi ne zaman ziyaret etmeliyiz?

İkimiz de geçici olarak Los Angeles'a mı taşınıyoruz?

Ve en önemlisi: Et bahsini kazandım, yani... . . resmen soyadımı ne zaman alacak?

Bunu bir süre tartışabiliriz. Neyse ki, artık kimseyi ikna etmek için çabalamıyoruz. Zamanımız var.

teşekkürler

Asevgili feminist manifesto boğuşmamızdan sonra *Seninle Çıkmak / Senden Nefret Etmek* ve şefkatli kalp atışları *Otoboyografi*, yazı *oda arkadaşları* saftı, utanmaz *değlence*. Holland ve Calvin'in hikayesi, aşk köklerimize çok keyifli bir dönüş oldu ve biz NYC'de geçen bir hikayeden daha fazlasını sevmiyoruz!

Bu yüzden, kolektif hayal gücümüzden yeni bir hikaye fikri çıktığında evet dediğiniz ve çılgınlığın ilk taslağını gerçek bir kitaba dönüştürmemize her zaman yardım ettiğiniz için teşekkürler Adam Wilson. Temsilcimiz Holly Root bir yıldız ve o olmasaydı kör (ve sözleşmesiz) olurduk. Her zaman bizi destekleyen yayıncımıza teşekkür ederiz: Carolyn Reidy, Louise Burke (mutlu emeklilik!), Jen Bergstrom ve Paul O'Halloran ve yayıncılık alanındaki en çalışkan satış ekibi. Baş belası reklam raporu: Kristin "Değerli" Dwyer, delilerimiz için sakinlik, Nutella gözlememiz için, noktalama işaretleri cümlemiz için; ve Teresa Dooley, biz onlar hakkında soru sormayı bile düşünmeden işlerin yapıldığı türden bir yıldızdır. Galeri pazarlama grubuna da teşekkür ederim: Liz Psaltis, Diana Velasquez, Abby Zidle ve Mackenzie Hickey. Kapaklarımız her zaman olağanüstüdür - teşekkürler Lisa ve Bıyıklı John.

Ön okuyucu editoryal hayat kurtarıcılarımız Erin Service ve Marion Archer'dır. Sen olmasaydın, bu kitabın yine de bir sonu olmayacaktı. Dürüst eleştiriniz ve sürekli desteğiniz için her zamanki gibi teşekkürler! Blane Mall, Irishman'imizi yetiştirdiğiniz için ve Broadway ayrıntılarıyla ilgili yardımları için Jonathan Root'a teşekkür ederiz; herhangi bir hata sadece bize aittir.

Ve oradaki tüm okuyucularımıza, bu maceraların her biri için geldiğiniz için teşekkür ederiz. Hepinizi söyleyebileceğimizden daha çok seviyoruz.

xox
o Christina ve
Lo

yazar hakkında

© ALYSSA MICHELLE 2013

HRISTINA LAURENuzun süredir yazarlık yapan ortakların/kankaların/ruh eşlerinin ve beyin ikizlerinin Christina Hobbs ve Lauren Billings'in birleşik müstear adıdır. *New York Times*, *ABD Bugün* ve *Güzel ve Vahşi Mevsimler* serisinin 1 numaralı uluslararası en çok satan yazarları, *Seninle Çıkmak / Senden Nefret Etmek*, *Yüce*, *Ev*, Ve *Otoboyografi*.

Onları çevrimiçi olarak şu adreste bulabilirsiniz: christinalaurenbooks.com, [Facebook.com/ChristinaLauren Books](https://www.facebook.com/ChristinaLaurenBooks), veya [@ChristinaLauren](https://twitter.com/ChristinaLauren) Twitter'dan.

BU YAZAR HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN:
[Authors.SimonandSchuster.com/Christina-Lauren](https://www.authors.simonandschuster.com/Christina-Lauren)

YAZARLARLA TANIŞIN, VİDEOLARI İZLEYİN VE DAHA FAZLASI

SimonandSchuster.com

 [Facebook.com/GalleryBooks](https://www.facebook.com/GalleryBooks)
@GaleriKitapları

CHRISTINA LAUREN'IN KİTAPLARI

Seninle Çıkmak / Ev
Arkadaşlarından
Nefret Etmek
Aşk ve Diğer Sözler

Güzel Seri

Güzel Piç Güzel
Yabancı Güzel
Kaltak Güzel
Bomba Güzel
Oyuncu Güzel
Başlangıç Güzel
Sevgili Güzel Sır
Güzel Patron
Güzel

Vahşi Mevsimler

Tatlı Pis Oğlan
Kirli Kabadayı
Şey Karanlık
Vahşi Gece Kötü
Seksi Yalancı

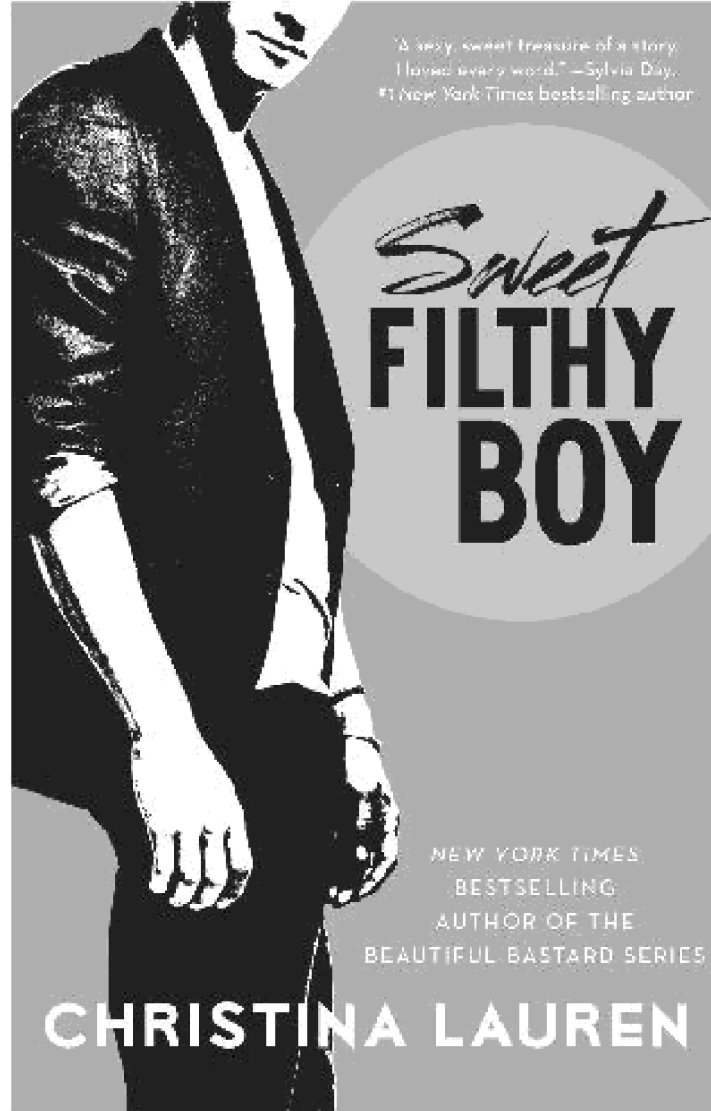
Genç Yetişkin

yüce ev

Otoboyografi

DON'T MISS BOOK ONE

E

PICKYUKARIVEYAAŞAĞIMEVCUTDBEN GİDERİMRKOPYALATODAV!

Ve—'

Will and Hanna learn a chemistry lesson
far too scandalous for school . . .

yapmak8

We hope you enjoyed reading this Simon & Schuster ebook.

Get a FREE ebook when you join our mailing list. Plus, get updates on new releases, deals, recommended reads, and more from Simon & Schuster. Click below to sign up

and see terms and

**CLICK HERE TO SIGN
UP**

Already a subscriber? Provide your email again so we can register this ebook and send you more of what you like to read. You will continue to receive exclusive offers in your inbox.

Galeri Kitapları
Simon & Schuster, Inc. 1230
Avenue of the Americas'ın Künyesi
New York, New York
10020 www.SimonandSchuster.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihsel olaylara, gerçek insanlara veya gerçek yerlere yapılan göndermeler hayal ürünü olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünleri olup, gerçek olaylara veya yerlere veya canlı veya ölü kişilere olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2017, Christina Hobbs ve Lauren Billings'e aittir.

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için, Gallery Books Subsidiary Rights Department, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 adresine gidin.

First Gallery Books ticari ciltsiz baskı Aralık 2017

GALLERY BOOKS ve colophon, Simon & Schuster, Inc.'in tescilli ticari markalarıdır.

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi için lütfen 1-866-506-1949 numaralı telefondan Simon & Schuster Özel Satış ile iletişime geçin veya veyabusiness@simonandschuster.com.

Simon & Schuster Speakers Bureau, yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi almak veya bir etkinlik rezervasyonu yaptırmak için 1-866-248-3049 numaralı telefondan Simon & Schuster Speakers Bureau ile iletişime geçin veya şu adresteki web sitemizi ziyaret edin: www.simonspeakers.com.

Bryden Spevak'ın iç tasarımı
Alyanslar © Matthias Kulka/Getty Images Kongre

Kütüphanesi Yayın Verilerinde Kataloglama

İsimler: Lauren, Christina, yazar.

Başlık: Roomies / Christina

Lauren.

Açıklama: İlk Galerî Kitapları karton kapaklı ticari baskı. | New York: Galerî Kitapları, 2017.

Tanımlayıcılar: LCCN 2017036788 (baskı) | LCCN 2017040452 (e-kitap)

| ISBN 9781501165849 (e-kitap) | ISBN 9781501165832 (ciltsiz)

Konular: LCSH: Evlilik—Kurgu. | BISAC: KURGU / Çağdaş Kadınlar.

| GSAFD: Aşk hikayeleri.

Sınıflandırma: LCC PS3612.A9442273 (e-kitap) | LCC PS3612.A9442273 R66

2017 (baskı) | DDC 813/.6—dc23

LC kaydı şu adreste mevcuttur: <https://lcn.loc.gov/2017036788>

ISBN 978-1-5011-6583-2

ISBN 978-1-5011-6584-9 (e-kitap)